

Regency

ELIZABETH
HOYT

Şeytani
Arzular

PEGASUS

sezinn

regency & sezin

Arzularıyla hareket eden bir adam...

Şehveti ve tutkusuyla tanınan Lazarus Huntington, namıdğer Lord Caire, Londra'nın ünlü kenar mahallelerinden biri olan St. Giles'ta bir katili aramaktadır.

Geçmişte işlediği günahlarla savaşıyan bir kadın...

St. Giles'ı avcunun içi gibi bilen Dul Temperance Dews da hayatını ailesinin kurduğu kimsesizler yurdundaki çocuklara bakarak geçirmiştir. Ama şimdi yurdun geleceğı tehlikededir.

İkisinin de reddedemeyeceğı bir anlaşma...

Caire basit bir teklif sunar: St. Giles sokaklarında yapacağı araştırmaya yardım etmesi karşılığında Temperance'ı, yurda bağışçı bulması için Londra sosyetesine takdim edecektir. Fakat Temperance görüldüğü kadar masum değildir ve çok geçmeden ikisini de mahvedebilecek bir tutkunun esiri olurlar.

"İnce düşünölmüş ayrıntılar, ilgi uyandıran karakterler yaratmak konusunda eşine az rastlanır bir edebi yetenek ve güçlü duygu patlamaları yaratacak bir üslupla Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir araya getirmiş."

John Charles

www.pegasusyayinlari.com

25.00T

Pegasus Yayınları: 948
Bestseller Roman: 406

Şeytani Arzular

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Wicked Intentions

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014

ISBN: 978-605-343-401-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Nancy M. Finney, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Hanı

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 21 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

ŞEYTANİ ARZULAR

İngilizceden Çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

Sürekli olarak bilgisayar kullanma becerimin yetersizliğiyle eğlenmesine ve yılda bir kez bana internetin gerçekte nasıl çalıştığını anlatmayı gerekli görerek beynimin neredeyse patlamasına sebep olmasına rağmen yine kız kardeşim SUSAN'a... Seni seviyorum! ;-)

Teşekkür

Bu kitapta bana yardımcı olan tüm harika insanlara: Beş yıldır RWA yazar toplantılarını düzenlemek için en iyi etnik restoranları bulan temsilcim **Susannah Taylor**'a; ipe sapa gelmez kitap önerilerime bile göz yuman editörüm **Amy Pierpont**'a; Grand Central Publishing sanat departmanına, özellikle de her seferinde bana insanı hayran bırakan kitap kapakları yaratan **Diane Luger**'a; muhteşem GCP satış ekibine, özellikle de kitaplarımın satış noktalarına ulaştığından emin olan **Bob Levine**'a (selam Bob!); ve elbette ki dünya üzerindeki okuyucuları benim korkunç yazım hatalarımdan koruyan mükemmel redaktörüm **Carrie Andrews**'a...

Hepinize teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

Bir zamanlar, şu an çoktan unutulmuş olan diyarlarda herkesin korktuğu ve kimsenin sevmeydiği kudretli bir kral yaşırdı. Adı Kral Kilitli Yürek'ti...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Londra, Şubat 1737

Temperance Dews, *St. Giles*'da geceyarısı dışarıda olan bir kadın ya çok aptaldır ya da çok çaresiz. Ya da ikisinin karışımıdır, diye düşündü, içinde bulunduğu durumu alaycı bir tavırla göz önüne alarak.

Temperance'ın hizmetçisi Nell Jones dar sokaktaki pis su birikintisinin üzerinden eteklerini toplayarak geçerken, “*St. Giles Hayaleti*’nin böylesi gecelerde ortaya çıktığı söylenir,” diye sohbe başladı.

Temperance kuşkulu gözlerle kadına baktı. Nell üç yılını gezgin bir tiyatro kumpanyası ile geçirmişti ve zaman zaman melodram yaratma eğilimindeydi.

“*St. Giles*'da insanlara dadanan bir hayalet yok,” diye cevapladı sertçe. Soğuk kış gecesi vesveseler olmadan da yeterince korkutucuydu.

“Ah, gerçekten var.” Nell kollarında uyuyan bebeği yukarı kaldırdı. “Siyah bir maske takıyor, soyтары giysileri giyiyor ve korkunç bir kılıç taşıyor.”

Temperance kaşlarını çattı. “Soyтары kıyafeti mi? Kulağa hiç de hayalet gibi gelmiyor.”

“Eğer yaşayanlara dadanmak üzere gelen ölü bir soytarının ruhuysa son derece hayalet sayılır.”

“Kötü eleştirilere karşı mı?”

Nell burun kıvırdı. “Bir de çok çirkinmiş.”

“Maske takıyorsa bunu nereden biliyorlar?”

Sokaktaki dönemece yaklaşıyorlardı, Temperance ileride bir ışık gördüğünü sandı. Gaz lambasını biraz yükseltip diğer eliyle de eski tabancasını yakalayarak biraz daha sıkı tutmaya başladı. Silah kadının kolunu ağrıtabak kadar ağırdı. Onu taşımak için bir çuval getirebilirdi ama o zaman caydırıcılık görevini yerine getirmezdi. Silah doluydu ama onunla tek atış yapabilirdi ve doğruyu söylemek gerekirse çalışıp çalışmadığından da çok emin değildi.

Silah yine de tehditkâr görünüyordu ve Temperance buna müteşekkirdi. Karanlıktı, rüzgâr dışkı ve çürümüş artık kokuların taşırken tüyler ürpertici bir şekilde uğulduyordu. St. Giles’in sesleri; yüksek sesle yapılan tartışmalar, inilti ve kahkahalar, şimdi de garip ve iç ürperten bir çığlık etraflarını sardı. St. Giles en gözü kara kadını bile korkutup kaçırarak cinsten bir yerdı.

Bunun için Nell’in yaptığı sohbeta de hiç gerek yoktu.

“Korkunç bir şekilde çirkin,” diye devam etti Nell, Temperance’ın yürüttüğü mantığı hiçe sayarak. “Dudaklarının ve göz kapaklarının, çok uzun zaman önce bir yangında ölmüşçesine tamamıyla yanmış olduğu söylenir. Bağırsaklarını karnından çıkarmaya geldiğinde, iri sarı dişleriyle insanlara sırtırmış.”

Temperance yüzünü ekşitti. “Nell!”

“Öyle diyorlar,” dedi Nell kendinden emin bir şekilde. “Hayalet kurbanlarının bağırsaklarını deşer ve geceye karışmadan önce iç organlarıyla oynarmış.”

Temperance ürperdi. “Bunu neden yapıyor?”

“Kıskançlıktan,” dedi Nell duygusuzca. “Yaşayanları kıska-nıyor.”

“Pekâlâ, ben zaten ruhlara inanmam.” Köşeyi dönüp kü-çük, köhne bir avluya girdiklerinde Temperance bir nefes aldı. Diğer uçta duran iki kişi vardı ama onların döndüğünü görünce uzaklaştılar. Temperance nefesini bıraktı. “Tanrım, gece dışarıda olmaktan nefret ediyorum.”

Nell bebeğin sırtını okşadı. “Sadece bir kilometre daha. Sonrasında bu ufaklığı yatağa koyacağız ve sabah da sütanneyi çağıracağız.”

Başka bir dar sokağa girerlerken Temperance dudaklarını ısırdı. “Sabaha kadar yaşayabileceğini düşünüyor musun?”

Fikirlerini genelde özgürce açığa vuran Nell sessizdi. Tempe-rance önüne bakarak adımlarını hızlandırdı. Bebek sadece birkaç haftalık olmalıydı ve ölü annesinin kollarından aldıklarından beri tek bir ses bile çıkarmamıştı. Kuvvetli bir bebek genelde gürültücü olurdu. Nell’le birlikte yaptıkları bu tehlikeli yolculuğun bir hiç uğruna olduğunu düşünmek bile korkunçtu.

Ama başka seçenekleri var mıydı? Kimsesiz Çocuklar Yur-dunda bir bebeğin onun yardımına muhtaç olduğuna dair bir haber geldiğinde hava tam kararmamıştı. Acı deneyimlerinden sabaha kadar bekledikleri takdirde bebeğin bakımsızlıktan öleceğini ya da bir dilenciye satılacağını biliyordu. Ürperdi. Dilenciler tarafından satın alınan çocuklar yoldan geçenlerin şefkatlerini kazanmaları için son derece acınacak hale getiriliyorlardı. Bir gözü çıkarılabilir, uzuvlarından biri kırılabilir ya da çıkarılabilirdi. Hayır, gerçekten başka şansı yoktu. Bebek sabahı bekleyemezdi.

Yine de eve döndüklerinde çok mutlu olacaktı.

Şimdi dar bir geçitteydiler, iki yandaki yüksek evler tekinsiz bir şekilde içe doğru bükülmüştü. Nell ya Temperance'ın arkasından yürüyecek ya da binalara sürtünme riskini göze alacaktı. Cılız bir kedi sinsice yaklaştı ve çok yakınlardan bir çığlık duyuldu.

Temperance'ın adımları yavaşladı.

Nell boğuk bir sesle, “İleride biri var,” diye fısıldadı.

Boğuşma seslerini duyabiliyorlardı. Hemen ardından tiz bir çığlık geldi.

Temperance yutkundtu. Sokağa çıkan yan yollar yoktu. Ya geri dönecek ya da devam edeceklerdi; geri dönmek yolculuklarına yirmi dakika daha eklemek anlamına geliyordu.

Bu Temperance'ı düşündürdü. Gece soğuktı ve soğuk, bebek için iyi değildi.

“Yakınımda dur,” diye fısıldadı Nell'e.

“Köpeğe yapışan bir pire gibi,” diye mırıldandı Nell.

Temperance omuzlarını dikleştirdi ve silahı önünde doğrulttu. En küçük erkek kardeşi Winter onu hedefe doğrultup ateş etmesi gerektiğini söylemişti. Bu çok zor olamazdı. Başka bir köhne avluya girdiklerinde lambanın ışığı önlerine döküldü. Temperance bir an için durdu, lamba önünü pantomim oynanan bir sahne gibi aydınlattı.

Başı kanayan bir adam yerde yatıyordu. Ama Temperance'ın donup kalma sebebi bu değildi, kan ve ölüm St. Giles'da son derece sıradandı. Hayır, onu durduran *ikinci* adamdı. İlkini üzerine eğilmişti, siyah pelerini iri, yırtıcı bir kuşun kanatları gibi iki yanına serilmişti. Elinde uzun, siyah bir baston tutuyordu, ucu gümüştü ve adamın yine gümüş rengi olan saçlarını yansıtıyordu. Saçları lambanın ışığında oldukça uzun ve düz görünüyordu. Yüzünün çoğu karanlıkta kalmasına rağmen üç köşeli şapkasının altında kalan gözleri parlıyordu. Temperance yabancıнын bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Fiziksel olarak ona dokunur gibiydi.

“Tanrı bizi kötülüklerden korusun,” diye mırıldandı Nell, sesi ilk kez korkuluydu. “Uzaklaşalım, hanımefendi. Hemen!”

Bu sözler Temperance’ı avlunun diğer ucuna doğru koşmaya teşvik etti, topukları parke taş sokakta tıkırdadı. Kendini başka bir geçide attı ve o görüntüyü arkasında bıraktı.

“O adam kimdi, Nell?” diye sordu kokulu sokakta hızla so-luyarak ilerlerken. “Tanıyor musun?”

Dar geçit bir anda geniş bir yola açıldı ve Temperance üzerine çöken duvarların baskısı olmayınca kendini biraz daha güvende hissetti.

Nell ağzında kötü bir tat varmışçasına tükürdü.

Temperance merakla ona baktı. “Adamı tanıyor gibisin.”

“Onu tanımak mı? Hayır,” diye cevapladı Nell. “Ama onu görmüşlüğüm var. O Lord Caire. Kendi haline bırakmak en iyisi.”

“Neden?”

Nell dudaklarını sımsıkı kenetleyerek başını iki yana salladı. “Onun gibiler hakkında sizinle konuşmamalıyım, hanımefendi.”

Temperance bu şifreli yorumun peşini bıraktı. Şu an daha iyi bir sokaktaydılar. Dükkânların bir kısmı kapılarına içeride yaşayan sakinler tarafından yakılmış olan lambalar asmışlardı. Temperance, Maiden Sokağı’na çıkan bir köşeyi daha döndü ve yurt görüş alanına girdi. O da çevresindekiler gibi tuğladan yapılmış, yüksek ve ucuz bir binaydı. Pencereleri az ve daracıktı, girişinde herhangi bir tabela yoktu. Geçen on beş yıl boyunca yurdun reklamını yapmaya hiç gerek olmamıştı.

St. Giles’da terk edilmiş ve yetim kalmış çocuklar olağandı.

“Güvenle eve vardık,” dedi Temperance kapıya vardıklarında. Lambayı aşınmış taş basamağa koydu ve beline bir kordonla bağlı olan iri, demir anahtarı çıkardı. “Bir fincan sıcak çay içmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bu ufaklığı yatağa yatıracağım,” dedi Nell köhne, küçük hole girdiklerinde. Burası tertemizdi ama bu durum dökülen sıvaları ya da aşınmış döşemeleri gizlemiyordu.

“Teşekkür ederim.” Temperance pelerini çıkarıp çiviye astığı sırada uzun boylu bir adam kapının diğer yanında belirdi. “Temperance.”

Yutkunarak döndü. “Ah! Ah, Winter. Döndüğünü bilmiyordum.”

“Bu çok açık,” dedi kardeşi kuru bir sesle. Hizmetçiyi başıyla selamladı. “İyi geceler, Nell.”

“Efendim.” Nell reverans yaptıktan sonra endişeli gözlerini iki kardeşin arasında gezdirdi. “Ben de tam, şey, çocuklara bakmaya gidiyordum, gidebilir miyim?”

Nell üst kata kaçarak Temperance’ı Winter’ın onaylamaz bakışlarıyla baş başa bıraktı.

Temperance omuzlarını dikleştirerek kardeşinin önünden geçti. Yurt, komşu evlerin arasına sıkışmış olan uzun ve dar bir binaydı. Küçük giriş katında sadece bir oda vardı. Yemekler ve arada bir de evi ziyarete gelen önemli ziyaretçileri ağırlamak için kullanılıyordu. Arka tarafta da Temperance’ın şu an girdiği mutfak bulunuyordu. Çocuklar akşam yemeklerini saat beşte yemişlerdi ama ne Temperance ne de kardeşi bir şey yememişti.

“Ben de tam çay yapmak üzereydim,” dedi Temperance ateşi karıştırmaya giderken. Evin kara kedisi Soot ocağın önünde yattığı yerden kalktı ve fare arayışına başlamadan önce gerindi. “Dünden kalan bir miktar sığır eti ve bu sabah pazardan aldığım taze turplar var.”

Arkasında duran Winter içini çekti. “Temperance.”

Telaşla çaydanlığı aradı. “Ekmek biraz bayat ama istersen senin için kızartabilirim.”

Winter sessizdi ve Temperance sonunda ona dönerek kaçınılmazla yüzleşti.

Durum korktuğundan da kötüydü. Winter'ın uzun, ince yüzü oldukça üzgün görünüyordu ki bu her zaman kendini kötü hissetmesine sebep olurdu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi.

“Dışarı çıktığımızda hava hâlâ aydınlıktı,” diyebildi kısık sesle.

Winter yuvarlak siyah şapkasını çıkarıp mutfak masasına oturdu. “Dönüşümü bekleyemez miydin, kardeşim?”

Temperance kardeşine baktı. Winter sadece yirmi beş yaşındaydı ama kendine iki kat daha yaşlı bir adam havası veriyordu. Yüz ifadesi bıkkındı, üzerine tam oturmayan siyah ceketinin altındaki omuzları çökmüştü, uzun bacak ve kolları çok zayıftı. Son beş yıldır eve bağlı olarak kurulmuş olan küçük okulda ders veriyordu.

Geçen yıl babalarının ölümünün ardından Winter'ın işi muazzam derecede artmıştı. En büyük erkek kardeşleri olan Concord aile bira işletmelerinin yönetimini üstlenmişti. Diğer ağabeyleri Asa ise yurdu her zaman küçümsemiş ve kendi gizemli işleriyle meşgul olmuştu. Ailenin en büyüğü Verity ve en küçüğü Silence'tan oluşan iki kız kardeşleri de evliydi. Hal böyle olunca yurdun yönetimi Winter'a kalmıştı. Temperance'ın yardımına rağmen ki dokuz yıl önce kocasının ölümünün ardından yurttan çalışmaya başlamıştı, bunca görev bir kişi için fazlasıyla ağırdı. Temperance kardeşinin sağlığına bir şey olmasından korkuyordu ama yurdu da küçük okulu da babaları kurmuştu. Winter iki hayır kurumunu da ayakta tutmanın bir evlatlık görevi olduğunu düşünüyordu.

Tabii önce kendini ayakta tutması gerekiyordu.

Çaydanlığa arka kapının yanında duran küpten su doldurdu. “Eğer bekleseydik hava tamamen kararacaktı ve bebeği orada bulacağımızın bir garantisi kalmayacaktı.” Çaydanlığı ateşin üzerine yerleştirirken kardeşine baktı. “Ayrıca senin zaten gereğinden fazla işin yok mu?”

“Kardeşimi kaybedersem daha çok işten kurtulacağımı mı düşündün?”

Temperance suçlulukla gözlerini kaçırdı.

Kardeşinin sesi yumuşadı. “Ve bu da bu gece başına bir şey gelmiş olsaydı hayat boyu duyacağım azabı azaltacaktı, öyle mi?”

“Nell bebeğin annesini tanıyordu, on beş yaşına bile basamamış küçük bir kız.” Temperance ekmeği çıkararak ince ince dilimledi. “Ayrıca, yanımda tabanca vardı.”

“Hım,” dedi Winter arkasından. “Ve biri sana sarkıntılık yapsaydı onu kullanacak mıydın?”

“Evet, elbette,” dedi Temperance kendinden emin bir tavırla.

“Peki ya hedefi şaşırırsan?”

Temperance burnunu kırıştırdı. Babaları tüm erkek kardeşlerini her şeyi en ince ayrıntısına kadar tartışacak şekilde yetiştirmişti ve bu gerçek zaman zaman can sıkıcı olabiliyordu.

Ekmek dilimlerini kızartmak için ateşe götürdü. “Ama hiçbir şey olmadı.”

“*Bu gecelik.*” Winter yeniden iç geçirdi. “Kardeşim, bana bir daha böylesine aptalca hareketler yapmayacağına dair söz vermelisin.”

“Himm,” diye mırıldandı Temperance ekmeklere odaklanarak. “Okulda günün nasıl geçti?”

Bir an için Winter’ın, konuyu değiştirmesine razı olmayacağını düşündü. Hemen ardından Winter konuştu. “Sanırım iyi bir gündü. Samuel’lerin oğlu sonunda Latince dersini hatırladı ve oğlanların hiçbirini cezalandırmak zorunda kalmadım.”

Temperance sevgiyle ona baktı. Winter’ın, değil sopayla bir çocuğa vurmak, elinin tersiyle bile dokunmaktan nefret ettiğini çok iyi bilirdi. Winter, bir çocuğu cezalandırmak zorunda olduğunu hissettiği günlerde eve hep kötü bir ruh haliyle dönerdi.

“Sevindim,” demekle yetindi.

Winter iskemlesinde kıpırdandı. “Öğle yemeği için geldim ama burada yoktun.”

Temperance kızarmış ekmekleri ateşten alıp masanın üzerine koydu. “Mary Found’u yeni işine götürdüm. Orada oldukça rahat edeceğini düşünüyorum. Hanımı son derece nazik görünüyor ve kadın Mary’yi özel hizmetçisi olarak yetiştirmek için sadece beş pound alıyor.”

“Umarım çocuğa doğru düzgün bir şeyler öğretir ve biz de Mary Found’u bir daha görmeyiz.”

Temperance küçük demliklerine sıcak su doldurarak masaya getirdi. “Alaycı bir tavrın var, kardeşim.”

Winter eliyle alnını sıvazladı. “Beni affet. Alaycılık korkunç bir kusur. Bu tavrımı düzeltmeye çalışacağım.”

Temperance oturdu, ses çıkarmadan servis yaparak bekledi. Onu yaşamış olduğu gece-macerasından daha fazla sıkın bir şey vardı.

Winter sonunda konuştu, “Öğle yemeğimi yerken Bay Wedge uğradı.”

Bay Wedge ev sahibiydi. Temperance eli demliğin üzerinde durdu. “Ne dedi?”

“Bize sadece iki hafta daha verecek ve bunun ardından yurdun zorla boşaltılmasını sağlayacak.”

“Yüce Tanrım.”

Temperance tabağındaki küçük sığır etine baktı. Lifli ve sertti ve ineğin bilinmeyen bir yerindendi ama az önce onu yemek için sabırsızlanıyordu. Şu an ise iştahı birdenbire kesilmişti. Yurdun kirası gecikmişti, geçen ay bir kısmını ödemiş bu ay hiç ödeme yapamamışlardı. *Belki de o turpları satın almamalıydım,* diye düşündü Temperance somurtarak. Ama çocuklar geçen hafta boyunca et suyu ve ekmekten başka bir şey yememişlerdi.

“Keşke Sör Gilpin vasiyetinde bizi hatırlamış olsaydı,” diye mırıldandı.

Sör Stanley Gilpin babalarının çok yakın dostu ve yurdun destekçisiydi. Emekli bir tiyatro sahibiydi, South Sea Şirketi'nden büyük bir servet yapmayı başarmış ve şirket bir sabun köpüğü gibi sönüp yok olmadan önce de parasını çekmeyi başarmıştı. Sör Gilpin yaşarken mükemmel bir destekçi olmuştu ama altı ay önceki beklenmedik ölümünün ardından yurt bocalamaya başlamıştı.

Bir süre birikmiş paralarını harcayarak idare etmişler ama artık tam bir dar boğaza düşmüşlerdi.

“Sör Gilpin alışılmadık cömertlikte bir adamdı,” diye cevapladı Winter. “Zavallı çocuklara bakan bir evi desteklemek isteyen başka bir beyefendi bulamayabilirim.”

Temperance önündeki eti dürttü. “Ne yapacağız?”

“Tanrı para bulmamızı sağlayacaktır,” dedi Winter yarısı yenmiş yemeğini itip ayağa kalkarak. “Eğer sağlamazsa belki geceleri birkaç özel öğrenci alabilirim.”

“Zaten saatlerce çalışıyorsun,” diye karşı çıktı Temperance. “Şu an bile uyuyacak zamanı zor buluyorsun.”

Winter omuz silkti. “Koruduğumuz masumlar sokağa atılırsa ben bununla nasıl yaşarım?”

Temperance tabağına baktı. Bu soruya bir cevabı yoktu.

“Gel.” Kardeşi elini uzatarak gülümsedi.

Winter'ın tebessümleri çok nadir ve kıymetliydi. O güldüğünde tüm yüzü aydınlanırdı, bir yanağında bir gamze belirerek onu daha çocuksu, daha yaşına yakın gösterirdi.

Winter gülümsediğinde karşısındaki de gülümsemeden duramazdı, Temperance da elini elinin üzerine koyarken aynı tepkiyi verdi. “Nereye gideceğiz?”

“Sorumluluklarımızı ziyaret edelim bakalım,” dedi Winter bir mum alıp onu merdivene doğru yürütürken. “Uyurken ne kadar meleklerle benzediklerini fark ettin mi hiç?”

Dar ahşap merdivenden üst kata çıkarlarken Temperance güldü. Burada küçük bir hol ve ona açılan üç kapı vardı. Winter

elindeki mumu yükseltirken ilkinde baktılar. Odanın duvarları boyunca altı küçük bebek karyolası diziliydi. Bulunan çocukların en ufakları bu odada kalıyorlardı, her bir karyolada iki ya da üç bebek. Kapının yanındaki yetişkin boyutlarına uygun karyolada yatmaktan Nell çoktan uykuya dalmıştı.

Winter, Nell'e en yakın karyolaya gitti. Orada iki bebek yatıyordu. İlki erkekti, kızıl saçlı ve pembe yanaklıydı, uykusunda yumruğunu emiyordu. İkinci bebek ilkinin yarısı kadardı, yanakları soluk, uykuda olmasına rağmen gözleri çöküktü. Küçük siyah bukleler başını süslüyordu.

“Bu gece kurtardığınız bebek mi?” diye sordu Winter usulca.

Temperance başıyla onayladı. Küçük kız sağlıklı erkek bebeğin yanında daha da çelimsiz görünüyordu.

Winter bebeğin eline tek parmağıyla dokundu. “Mary Hope adına ne dersin?”

Temperance boğazındaki yumruyu yok etmek için yutkundu. “Çok uygun.”

Winter onayladı, küçük bebeği son bir kez okşadıktan sonra odadan çıktı. Bir sonraki kapı erkek yatakhanesiydi. Dört yatakta dokuz yaş altındaki on üç çocuk yatıyordu, bu yaştan sonra çıraklığa başlıyorlardı. Çocuklar yayılmış yatıyorlardı, yüzleri uykuda kızarmıştı. Winter gülümseyerek kapının hemen dibinde yatmaktan üç çocuğun üzerini battaniyeyle örterken yataktan aşağı sarkan bacağı da topladı.

Temperance içini çekti. “Onları gören, öğle yemeği boyunca sokakta farelerin peşinden koştuklarına asla inanmaz.”

“Hımm,” dedi Winter kapıyı usulca arkalarından kaparken. “Küçük erkekler bir anda adam olurlar.”

“Gerçekten de oluyorlar.” Temperance kızların yatakhanesine açılan son kapıyı açtığı anda küçük bir yüz yastıkların arasından çıkıverdi.

“Kızı buldunuz mu, efendim?” diye fısıldadı Mary Whitsun boğuk bir sesle.

O yurttaki kızların en büyüğüydü, dokuz yıl önce bir hamsin yortusunda eve getirilen üç çocuktan biri olduğu için bu adı almıştı. Mary Whitsun¹ daha küçük olmasına rağmen Temperance ondan tıpkı bu gece olduğu gibi bazen diğer çocukların sorumluluğunu üstlenmesini istemek zorunda kalırdı.

“Evet, Mary.” diye fısıldadı Temperance. “Nell ve ben bebeği güvenle eve getirdik.”

“Sevindim.” Mary Whitsun ağzını açarak esnedi.

“Çocuklara çok iyi baktın,” diye fısıldadı Temperance. “Artık uyu. Yakında yeni gün başlayacak.”

Mary Whitsun uykulu gözlerle onayladıktan sonra gözlerini yumdu.

Winter kapının yanında duran küçük masanın üzerindeki mumu aldı ve kızların yatakhanesinden çıktı. “Ben de tavsiyene uyacağım kardeşim, sana iyi geceler.”

Kendi mumuyla diğer mumu yakarak Temperance’a verdi.

“İyi uykular,” dedi Temperance. “Sanırım yatmadan önce bir fincan daha çay içeceğim.”

“Çok geç kalma,” dedi Winter. Yanağına tıpkı bebeğinkine yaptığı gibi parmağıyla dokundu ve merdiveni çıkmak üzere arkasını döndü.

Temperance onun gidişini izledi ve basamakları ne kadar ağır hareketlerle çıktığını görünce kaşlarını çattı. Vakit geceyarısını geçmişti ve kardeşi sabah beş olmadan, zengin destekçilere mektup yazıp gelen mektupları okumak ve günlük ders programını hazırlamak üzere kalkacaktı. Kahvaltıda sabah duasını yaptırdıktan sonra hızla müdürlük görevini yaptığı okula gidecekti, hiç besleyici olmayan öğle yemeğine kadar durmadan çalışacaktı, yemeğin ar-

1 Whitsunday: Hamsin yortusu (ç.n.)

dından da gece olana kadar... Gece kızların derslerini dinleyecek ve daha büyük çocuklara İncil'den bölümler okuyacaktı. Bunlara rağmen Temperance endişelerini dile getirdiğinde kaşını hafifçe yükselterek bu işleri onun yerine kimin yapacağını soracaktı.

Temperance başını iki yana salladı. O da yatağa gitmeliydi, günü sabahın altısında başlıyordu ama geceleri kendiyle baş başa kaldığı şu anlar onun için çok kıymetliydi. Yarım saatlik uykuyu bir fincan çayla tek başına oturmak uğruna feda edebilirdi.

Mumunu alıp yeniden alt kata indi. Alışkanlıkla ön kapının kilitli ve sürgülü olup olmadığını kontrol etti. Mutfığa giderken rüzgâr uğuldayarak kepenkleri sarstı ve bunun ardından arka kapı tıkırdadı. Onu da kontrol etti ve sürgülü olduğunu görerek huzura kavuştu. Ürperdi, böyle bir gecede hâlâ dışarıda olmadığı için mutluydu. Kendine taze yapraklardan bir demlik çay yapmak inanılmaz bir lükstü. Çok yakında bundan vazgeçmek zorundaydı ama bu gece çayının keyfini çıkaracaktı.

Mutfığın dışında küçük bir oda vardı. Ne amaca hizmet ettiği unutulmuştu ama küçük bir şöminesi vardı ve Temperance burayı özel oturma odası yapmıştı. Odada oldukça yumuşak bir koltuk vardı, eskiydi ama üzerine atılan kapitone bir örtüyle yenilenmişti. Küçük bir sehpa ve ayaklarını yaslayacağı bir taburenin bulunduğu oda sıcak ateşin dibinde oturmasına fazlasıyla yetiyordu.

Temperance mırıldanarak demliği, bir fincanı, küçük bir tabak şekeri ve mumu eski, ahşap bir tepsiye yerleştirdi. Süt iyi olurdu ama bu sabahtan kalan tüm süt yarın sabah çocukların kahvaltısında kullanılacaktı. Şeker zaten utanç verici bir lükstü. Dudağını ısırarak küçük kâseye baktı. Onu gerçekten de geri koymalıydı; bunu hak etmemişti. Bir saniye sonra şekeri tepside çıkardı ama bu fedakârlık kendini iyi hissetmesini sağlamadı. Tam tersine çok usanmıştı. Temperance tepsiyi aldı, iki eli de dolu olduğu için küçük oturma odasına giden kapıyı sırtıyla açtı.

Bu sebeple arkasını dönene kadar oturma odasının zaten çoktan işgal edilmiş olduğunu fark etmedi.

Lord Caire, orada, koltuğunda bir iblis gibi yayılmış oturuyordu. Gümüşü saçları siyah pelerinin omuzlarına dökülüyordu, şapkası dizinin üzerindeydi, sağ eliyle uzun abanoz bastonunu okşuyordu. Bu kadar yakından bakınca adamın saçlarının yaşı hakkında yanıltıcı bir fikir verdiğini fark etti. Ürküten mavi gözlerinin ve dudaklarının etrafında çok az çizgi vardı ve çenesi sertti. Otuz beşinden fazla olamazdı.

Adam, Temperance'ın girişiyle birlikte başını eğerek konuştu; sesi derin, pürüzsüz ve tehlikeli olacak kadar yumuşaktı.

“İyi geceler, Bayan Dews.”

Temperance sessiz bir özgüvenle durdu, bu saygın kadın St. Giles denen kanalizasyonda yaşıyordu. Gözleri onu görünce irileşmişti ama kaçmak için herhangi bir hamle yapmamıştı. Tam tersine, acınası oturma odasında yabancı bir adamla karşılaşmak onu hiç de korkutmamıştı.

İlginç.

“Ben, Caire Lordu Lazarus Huntington'ım,” dedi kadına.

“Biliyorum. Burada ne yapıyorsunuz?”

Başını eğerek kadını inceledi. Onu tanıyordu ve hâlâ dehşete kapılmamıştı. Evet, oldukça iyi idare ediyordu. “Size bir teklifte bulunmak için geldim, Bayan Dews.”

Kapıya bakmasına rağmen kadında hâlâ bir korku göstergesi yoktu. “Yanlıı kadını seçtiniz, Lordum. Çok geç oldu. Lütfen evimden gidin.”

Ne korku ne de unvanına saygı gösteriyordu. Gerçekten de ilginç bir kadındı.

“Teklifim *kanunsuz* bir şey değil,” dedi ağır ağır. “Ashında oldukça saygın. Ya da hemen hemen öyle.”

Temperance içini çekerek önce tepsisine ardından tekrar adama baktı. “Bir fincan çay ister miydiniz?”

Neredeyse gülümseyecekti. Çay mı? Bir kadından böylesine yavan bir teklifi en son ne zaman almıştı? Hatırlayamadı.

Ama yeterli bir ciddiyetle cevaplamayı başardı. “Teşekkür ederim, hayır.”

Kadın başıyla onayladı. “O halde bir sakıncası yoktur umarım.”

Lord elini sallayarak ona dilediğini yapabileceğini bildirdi.

Kadın tepsiyi harap küçük masanın üzerine koydu ve üzeri kumaş kaplı tabureye oturarak kendine bir fincan çay koydu. Lazarus onu izledi. Kadın fazlasıyla tek düzeydi. Elbisesi, korsajı, çorapları ve ayakkabıları siyahtı. Elbisesinin sade yakasının üzerindeki üçgen atkısı, önlüğü ve başlığı beyazdı ve hiçbirinde dantel ya da fıfır yoktu. Üzerinde hiçbir renk olmaması dolgun dudaklarının kırmızılığını daha da sarsıcı kılıyordu. Rahibe giysilerine sahipti ama zevk düşkünü dudakları vardı.

Tezathık büyüleyici ve tahrik ediciydi.

“Püriten misin?” diye sordu.

Kadın güzel dudaklarını sıktı. “Hayır.”

“Ah.” İngiliz Kilisesi’nden olduğunu söylemediğinin de farkındaydı. Muhtemelen mütevazı yenilikçi mezheplerden birine inanıyordu, dinî inançları kendi misyonunu etkilemediği sürece bununla ilgilenmiyordu zaten.

Çayından bir yudum aldı. “Adımı nereden biliyorsunuz?”

Omuz silkti. “Bayan Dews ve erkek kardeşi yaptıkları iyiliklerle tanınıyorlar.”

“Sahi mi?” Tonlaması ifadesizdi. “St. Giles sınırlarının ötesinde bu kadar ünlü olduğumuzun farkında değildim.”

Ağırbaşlı bir görüntüye sahip olabilirdi ama bu resmî tavrın ardında bir dış gösterme de vardı. Son derece haklıydı aslında, geçen ayı St. Giles’ın karanlıklarında dolaşarak geçirmiş olmasaydı ondan bahsedildiğini asla duymazdı. Verimsiz turlarına devam

ederken ona rastlamış, evine kadar takip etmiş ve bu sefil ateşin karşısına oturmuştu.

“İçeri nasıl girdiniz?” diye sordu Temperance.

“Arka kapı kilitli değildi.”

“Hayır, kilitliydi.” Kahverengi gözleri fincanın üzerinden onunkilerle buluştu. İçlerinde altınimsı, tuhaf, açık bir renk vardı.

“Neden buradasınız Lord Caire?”

“Sizi kiralamak istiyorum, Bayan Dews,” dedi usulca.

Kadın gerilerek fincanını tepsiye bıraktı. “Hayır.”

“Sizi nasıl bir görev için kiralamak istediğimi sormadınız.”

“Vakit geceyarısını geçti, Lordum ve gündüzleri bile oyun oynamak gibi bir eğilimim yok. Lütfen gidin, aksi takdirde kardeşimi çağırmak zorunda kalacağım.”

Adam kıpırdamadı. “Kocanız yok mu?”

“Dulum ve bunu şu ana kadar öğrenmiş olduğunuzdan da eminim.” Başını ateşe çevirerek artık onunla ilgilenmediğini bildiren bir tavır sergiledi.

Lord Caire küçük odada bacaklarını ileri doğru uzatınca çizmeleri neredeyse ateşe girecekti. “Çok haklısınız, biliyorum. Yaklaşık iki aydır kardeşinizle birlikte bu mülkün kirasını ödeyemediğinizi de biliyorum.”

Kadın çayını yudumlayarak cevap vermedi.

“Zamanınızın karşılığını cömertçe ödeyeceğim,” diye mırıldandı.

Kadın sonunda ona baktığında o açık kahverengi gözlerdeki altın ateşi gördü. “Tüm kadınların satın alınabilir olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Adam başparmağını çenesine yaslayarak bu soruyu tarttı. “Evet, ille de para karşılığı olmasa da bunun her zaman yapılabilirliğini düşünüyorum. Ve bu durumu kadınlarla kısıtlamıyorum, herkes bir şekilde satın alınabilir. Buradaki tek sorun uygun ödeme aracını bulmaktır.”

O sıradışı gözleriyle bakmaya devam etti.

Lord Caire elini indirerek dizinin üzerine koydu. “Mesela sizi ele alırsak, Bayan Dews. Sizin için geçerli ödeme aracının yurdunuz için gereken para olacağını düşündüm, tabii yanılmış olabilirim. Belki de sade görünüşünüze ve ciddi bir dul olarak gördüğünüz itibara bakarak yanıldım. Belki de etki, bilgi, hatta tene dair hazlarla ikna edilebilirsiniz.”

“Beni ne için istediğinizi hâlâ söylemediniz.”

Hiç kıpırdamadığı gibi ifadesini de değiştirmemişti. Sadece sesinde hafif bir kabalık vardı. Bunu senelerdir sürdürdüğü takipçilikten edindiği tecrübelerin etkisiyle kaçırmamıştı. Burun delikleri istemsiz bir şekilde açıldı, içindeki avcı, kadını koklamak istiyordu sanki. Sunduğu seçeneklerden hangisi ilgisini çekmişti?

“Bir rehberlik için.” Gözkapaklarını indirerek tırnaklarını kontrol ediyormuş gibi yaptı. “Sadece bu.” Kirpiklerinin altından baktığında dolgun dudakların büzüldüğünü gördü.

“Ne için rehberlik?”

“St. Giles.”

“Neden bir rehber ihtiyacınız var?”

Ah, işte her şey bu noktada karışıyordu. “St. Giles’da... Özel birini arıyorum. Burada yaşayanların bir kısmıyla konuşmak istiyorum ama bu arayışım çevreyi bilmememden ve insanların benimle konuşma konusunda isteksiz olmalarından dolayı baltalanıyor. Bu nedenle bir rehber lazım.”

Kadının gözleri kısıldı ve parmaklarını fincanına vurmaya başladı. “Kimi arıyorsunuz?”

Başını usulca iki yana salladı. “Rehberim olmayı kabul edene kadar söyleyemem.”

“Ve tek isteğiniz bu mu? Bir rehber. Başka bir şey yok.”

Lord Caire kadını izlerken başıyla onayladı.

Kadın başını çevirerek danışırca atışa baktı. Kısa bir süre odadaki tek ses düşen bir kömür parçasından çıkan sestti. Bastonunun gümüş başını okşayarak sabırla bekledi.

Sonra kadın yüzünü tam olarak ona döndü. “Haklısınız. Paranız bana cazip gelmedi. Bu şu anki tahliyemizi geciktirmek için başvurulabilecek geçici bir çözüm.”

Lord Caire, başını eğerek dikkatle onun dolgun dudaklarını yalayışını izledi; savını hazırlamakta olduğundan emindi. Nabzını hissetti, onun kadınlığına bedeninin verdiği tepkiyi. “O zaman ne istiyorsunuz, Bayan Dews?”

Kadın gözlerini onunkilere dikti, meydan okur gibiydi. “Beni Londra’nın zengin ve unvan sahibi kişileryle tanıştırmamanızı istiyorum. Yurdumuza yeni bir başışçı bulmam için bana yardım edeceksiniz.”

Lazarus ağzını düz tutmayı başardı ama içten içe ciddi dulun, pençelerinin arasına doğru son hızla geldiğini düşünerek bir zafer sarhoşluğu yaşadı.

“Anlaştık.”

İkinci Bölüm

Kral Kilitli Yürek son derece gururlu bir adamdı. Küçük ve önemsiz bir krallıkta doğmuş olmasına rağmen cesaret, kurnazlık ve cürete sahipti. Geniş ve güçlü bir krallık kurana kadar etrafındaki tüm büyük ülkeleri yenilgiye uğrattı. Kuzeydeki mineral ve değerli taşlarla dolu dağları, doğuda altın sarısı tahılların ve yağlı sığırların bulunduğu tarlaları, güneyde serili meşe ormanlarını ve batıda gümüş balıklarla dolu okyanusları ele geçirdi. Biri başkentten yola çıkıp dilediği yöne doğru bir ay boyunca yürüse bile Kilitli Yürek'in topraklarından çıkamazdı.

—Kral Kilitli Yürek'ten

Temperance nefesini tuttu, bir tuzağa düştüğünü hissetti. Buna rağmen bakışlarını kaçırmadı. Lord Caire'ın yırtıcı bir avcı olduğunu düşünüyordu ve korkusunu göstermemeliydi. Öne eğilerek kendine bir fincan çay daha koydu. Ellerinin kararlı duruşuyla gurur duydu.

Bir yudum aldıktan sonra küçük, sıkıcı oturma odasında ayaklarını uzatmış oturan bu egzotik yaratığa baktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Anlaşmamızın ayrıntılarını tartışalım, Lordum."

Adamın erotik hisler uyandıran geniş dudakları eğlenircesine büküldü. "Ne gibi, Bayan Dews?"

Yutkundü. Doğal olarak hayatı boyunca böyle bir anlaşıma yapmamıştı ama yurtla ilgilenmeye başladığından beri kasap, balıkçı ve çeşitli esnafla düzenli olarak pazarlık yapıyordu. Hiç de kötü bir pazarlıkçı değildi.

Temperance fincanını indirdi. “Yaşamsal giderler için paraya ihtiyacım var.”

“Yaşamsal giderler mi?” Siyah kaşları alına doğru kavislendi.

Temperance, adamın onu potansiyel bağışçılarla tanıştırmaya dair olan şartı kabul etmesinin ardından ondan para isteyerek biraz küstahlık yaptığını düşündü ama evin paraya ihtiyaç duyduğu da bir gerçektir. Hem de umutsuz bir gerçek.

“Evet,” dedi çenesini dikerek. “Sizin de belirttiğiniz gibi kiramızı ödeyemedik. Buna ilaveten çocuklar günlerdir doğru düzgün yemek yiyemediler. Sığır eti, sebze, ekmek, çay ve süt almak için para gerekiyor. Joseph Tinbox ile Joseph Smith’in yeni ayakkabılara ihtiyaç duyduklarından bahsetmiyorum bile...”

“Joseph Tinbox’ mı?”

Temperance sözlerini, “Ve en küçük Mary’nin de yeni zıbına ihtiyacı var,” diye cüretkâr bir telaşla bitirdi.

Lord Caire o gizemli safir rengi gözleriyle bir süre onu inceledi. Sonra kıpırdandı. “Bu evde tam olarak kaç çocuk barındırıyorsunuz?”

“Yirmi yedi,” dedi Temperance hiç duraksamadan ve sonrasında bu gece yaptığı işi hatırladı. “Özür dilerim. Mary Hope’un eklenmesiyle birlikte yirmi sekiz oldular, bu gece eve getirdiğim bebeğin. Ayrıca şu an evin dışında sütannelerin bakımında olan iki küçüğümüz var. Sütten kesildiklerinde onlar da gelip burada yaşayacaklar. Ve elbette ki burada kardeşim Winter ve hizmetçimiz Nell Jones’la birlikte yaşıyorum.”

“O kadar çok çocuğa sadece üç yetişkin mi bakıyor?”

“Evet.” Temperance şevkle öne eğildi. “Neden bir bağışçıya ihtiyaç duyduğumuzu anlıyor musunuz? Düzgün bir finansman

edinirsek bir ya da iki hizmetçi daha tutabiliriz belki bir aşçı ve bir uşak da. Hem öğle hem de akşam yemeklerinde et servisi yapabiliriz ve oğlanlar düzgün ayakkabılara sahip olabilirler. Çıraklık öğrenim ücretlerini ödeyebiliriz ve her çocuğun evden ayrılırken düzgün giysi ve ayakkabıları olabilir. Dünyayla yüzleşmeye çok daha iyi hazırlanabilirler.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Pazarlığın bana ait olan kısmını yeniden gözden geçirmek isterseniz, evin yürütülmesi için gereken parayı da verebilirim.”

Temperance dudaklarını sarkıttı. Bu adamı tanımıyordu. Onun başış yapma sorumluluğunu alabileceğinden nasıl emin olabilirdi? Ya da onları bir ya da iki ay sonra yüzüstü bırakmayacağından.

Ayrıca dikkate alınması gereken daha önemli bir husus vardı. “Evin destekçisi saygın biri olmalı.”

“Ah, anlıyorum.” Adamın bunu bir hakaret olarak algılayacağını düşünmüştü ama o sadece ironik bir gülümsemeyle karşılık vermişti. “Pekâlâ. Size evin kirasını ve çocuklar için yapılması gereken harcamaların bedelini ödeyeceğim. Karşılığında da yarın akşam beni St. Giles’da gezdirmek için hazır olmanızı bekliyorum.”

Bu kadar erken mi? “Elbette,” diye cevapladı Temperance.

“Ve” dedi adam, sesi tehlikeli bir yumuşaklıktaydı. “Hizmetinize ihtiyacım kalmayana kadar görevinize devam etmenizi beklerim.”

Temperance tedirginlikle gözlerini kırptırdı. Kendini bir yabancıya belirsiz bir süre boyunca bağlamak tam anlamıyla aptallıktı. “Arayışınızın ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Ama kafanızda bir tarih olmalı. Mesela bir ay içerisinde aradığınızı bulamazsanız vazgeçecek misiniz?”

Adam sadece baktı, dudağının kenarında küçük bir tebessüm belirdi ve Temperance bir kez daha bu adamı hiç tanımadığını düşündü. Nell’in kaygı verici uyarısının dışında onun hakkında

hiçbir şey bilmiyordu. Temperance bir an için omurgasında küçük bir örümcek dolanırmış gibi hissetti.

Doğruldu. Bir pazarlık yapmışlardı ve bunu bozma onursuzluğunu göstermeyecekti. Evin ve çocukların hayatı ona bağlıydı.

“Pekâlâ,” dedi usulca. “Belirsiz bir süre için size yardımcı olacağım. Ama St. Giles’da dolaşmak istediğiniz zamanları önceden bildirmeniz gerekir. Evde yerine getirmem gereken görevlerim var ve bu zamanlarda yerime bakacak birini bulmam gerekir.”

Lord Caire ağır ağır, “Araştırmamı genellikle geceleri yapacağım,” dedi. “Evdeki işlerinizi yapacak birini bulmanız gerekirse onun parasını da ödeyeceğim.”

“Çok cömertsiniz,” diye mırıldandı Temperance, “ama geceleri dışarıda olacaksak zaten çocuklar uyuyor olacak. Bana ihtiyaç duyulmayacağını umuyorum.”

“Güzel.”

“Beni ne zaman ev için potansiyel bağışçılarla tanıştıracaksınız?” O zamana kadar bir şekilde en azından yeni bir elbise ve ayakkabı tedarik etmeliydi. Klasik, siyah iş giysileri zenginlerle yapacağı görüşmelere hiç uygun değildi.

Adam omuz silkti. “On beş gün uygun mu? Belki biraz daha fazla. Daha önemli partilere çağrılmak için yalvarmak zorunda kalabilirim.”

“Çok güzel.” On beş gün çok bir zaman değildi ama evin acil yardıma ihtiyacı vardı. Daha fazla beklemeyi göze alamazdı.

Lord Caire başıyla onayladı. “O zaman müzakerelerimizin sona erdiğini düşünüyorum.”

“Tam olarak değil,” dedi Temperance.

Adamın, şapkasını başına götüren eli durdu. “Sahi mi, Bayan Dews? Ne kadar cömert olduğumu söyleyen sizdiniz. Başka neye ihtiyacınız var?”

Dudaklarındaki küçük tebessüm yok olmuş, ürkütücü görünmeye başlamıştı. Temperance yutkunarak çenesini kaldırdı. “Bilgiye.”

Adam hafifçe kaşını kaldırdı.

“Aradığınız kişinin adı ne?”

“Bilmiyorum.”

Temperance kaşlarını çattı. “Neye benzediğini ya da genellikle hangi bölgelerde gezindiğini biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Bu kişi erkek mi kadın mı?”

Adam gülümsedi, zayıf yanaklarında derin çizgiler oluştu. “Hiçbir fikrim yok.”

Temperance bir nefes verdi ama öfkelenmedi. “O zaman sizin için o kişiyi nasıl bulmamı bekliyorsunuz?”

“Beklemiyorum,” diye cevap verdi. “Sadece araştırmamda bana yardım etmenizi bekliyorum. St. Giles’da dedikodu yuvaları olduğunu düşünüyorum. Beni onlara götürün, ben gerisini hallederim.”

“Pekâlâ.” Kimin iyi bir “dedikodu” kaynağı olduğu konusunda şimdiden bir fikri vardı. Temperance ayağa kalkarak elini uzattı. “Şartlarınızı kabul ediyorum, Lord Caire.”

Korkunç bir an boyunca adam uzatılmış olan eline baktı. Bu hareketi ya çok erkeksi ya da çok aptalca bulmuştu. Ama sonra o da ayağa kalktı, o küçük odada Temperance adamın yüzüne bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Bir anda adamın kendisinden ne kadar iri olduğunu fark etti.

Lord Caire elini tuttu, yüzünde garip, donuk bir ifade belirdi, elini avucu yanmışçasına bir hızla sıkarak geri çekti.

Adam şapkasını başına yerleştirip pelerinini omuzlarına koyarken Temperance hâlâ anın şaşkınlığını yaşıyordu. Sonra adam başını ileri geri salladı, “Yarın akşam saat dokuzda mut-

fak kapınızın açıldığı sokakta olacağım. O zamana kadar size iyi geceler diliyorum, Bayan Dews.”

Ve gitti.

Temperance gözlerini kırpıştırdı ve ardından koşarak mutfak kapısını sürgülemeye gitti. O içeri girince Soot ocağın önünden kalktı.

“O kapı kilitliydi, bunu biliyorum,” diye mırıldandı kediye. “İçeri nasıl *girdi*?”

Kedi esneyerek tembel tembel gerindi.

Temperance içini çekerek çay malzemelerini toplamak üzere oturma odasına döndü. Odaya girince Lord Caire’in oturduğu koltuğa baktı. Orada, koltuğun tam ortasında küçük bir kese duruyordu. Temperance onu alarak açtı. Avucuna altınlar döküldü, Bay Wedge’in kirasından fazlasına yeterdi.

Görünüşe bakılırsa Lord Caire ön ödeme yapmıştı.

Lazarus ertesi akşamüstü Basham’ın Kahvehanesi’ne girdiğinde içerisi son derece gürültülüydü. Uzun peruklu yaşlı adamların toplanmış, hararetle gazetedeki bir haber üzerine tartıştıkları masanın yanından sıyrılarak geçti ve köşede tek başına oturan beyaz peruklu adamın yanına doğru ilerledi. Adam yarım ay şeklindeki gözlüklerinin ardından bir el ilanına bakıyordu.

“O pisliği okumaya çalışırken gözlerini mahvedeceksin, St. John,” dedi Lazarus eski dostunun karşısına otururken.

“Caire,” diye mırıldandı Godric St. John. İlane vurdu. “Bu yazarın tezi hepten akıl almaz değil.”

“Bir kısmı akıl almaz yani? Rahatladım.” Lazarus kahve fincanlarıyla dolu tepsisiyle oradan oraya uçan gence bakarak parmaklarını şaklattı. “Bir tane buraya.”

Döndüğünde St. John’u gözlüklerinin üzerinden ona bakarken buldu. Ciddi peruğu, gözlükleri ve sade giysilerine bakanlar St. John’un bir dede olduğunu düşünebilirlerdi. Ama aslında

St. John da Lazarus gibi otuz dört yaşındaydı. Daha yakından inceleyen biri St. John'un berrak gri gözlerini, güçlü çenesini ve siyah kaşlarını fark ederdi. Sezgileri kuvvetli bir bakış ise St. John'u bir kefen gibi sarmalayan sürekli hüznü hemen saptardı.

"Bakman için bir çeviri getirdim," dedi Lazarus. Ceketinin cebinden bir kâğıt yığını çıkararak diğer adama uzattı.

St. John kâğıtlara baktı. "Catullus² mu? Bunlar Burgess'i küplere bindirecek."

Lazarus homurdandı. "Burgess, Catullus konusundaki tek otorite olduğunu sanıyor. Adamın Roma şiiri konusundaki bilgisi ortalama sümüklü bir okul çocuğununki kadar."

"E, haliyle." St. John gözlüklerinin ardından tek kaşını kaldırdı, eğlenir gibi bir hali vardı. "Ama bununla çok pis bir kavga başlatacaksın."

"Öyle umuyorum," dedi Lazarus. "Bakıp fikrini söyleyebilir misin?"

"Kesinlikle."

Yan masada bir bağrıışma oldu ve bir masrapa kahve yere uçtu.

Lazarus başını kaldırıp baktı. "Siyaset mi din mi tartışıyorlar?"

"Siyaset." John soğukkanlı bakışlarıyla tartışan adamları süzdü. "Gazeteler Wakefield'in yeni bir cin tasarısı çağrısı yaptığını yazıyor."

"Saygın arkadaşlarının çoğunun servetlerini cin satışlarından elde ettiğini şimdiye kadar anlamış olması gerektiğini düşünüyor olmalısın."

St. John omuz silkti. "Wakefield'in savı sağlam. Onca fakir, cin yüzünden güçsüz düştüğünde bu Londra endüstrisini etkiliyor."

"Evet, bu tombul taşra baronu ürün fazlasını ya cin damıtıcılarına satacak ya da Londra'nın sağlığını cebine para koymanın önünde tutarak halkı koruyacak. Wakefield bir aptal."

2 Gaius Valerius Catullus (d.MÖ 84; ö.MÖ 54) Romalı şair. (ç.n.)

“O bir idealist.”

“Ben de aptal olduğumu yineliyorum,” dedi Lazarus ağır ağır. “İdealleri ona düşman kazandırmaktan başka bir işe yaramaz. Parlamentodan etkin bir cin yasası geçirmeyi ummak yerine başını taşlara vursa çok daha iyi sonuç alır.”

“Arkamıza yaslanıp Londra’yı çürümeye bırakmamızı mı istersin?” diye sordu St. John.

Lazarus elini salladı. “Başka bir seçenek varmış gibi sordun. Ben olmadığını söylüyorum. Wakefield ve yandaşları gemi yürürken rotayı değiştirebileceklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. Sözümü iyi dinle: Cin, Londra’nın ayaktakımının elinden alınana kadar domuzlar kanatlanarak Westminster üzerinde uçar.”

“Alaycılığının derinliği her zamanki gibi nefes kesici.”

Bir çocuk Lazarus’un önüne bir masrapa kahve koydu. “Teşekkürler, küçük şeytan.”

Lazarus bir peni fırlattı, kahveleri dağıtan çocuk koşarak kahve yapılan yere dönmeden önce onu ustalıkla yakaladı. Lazarus kahvesinden bir yudum aldı, masrapasını bırakırken St. John’un onu büyüteç altındaki bir böcek gibi incelediğini fark etti.

“Yüzümde frengi yaraları varmış gibi bakıyorsun,” dedi Lazarus.

“Bir gün olacağı kesin,” diye cevapladı St. John. “Çok kadınla yatıyorsun.”

“İhtiyaçlarım var...”

“Düşkünlüklerin var,” diye araya girdi St. John usulca, “ve bunları dizginlemek adına hiçbir şey yapmıyorsun.”

“Neden yapayım?” diye sordu Lazarus. “Kurt avının peşinden koşma zevkinden kendini mahrum eder mi? Ya da bir şahin yükseldikten sonra dalışını yaparak avına pençelerini geçirmekten? Bu onların doğası, tıpkı... *ihtiyaçlarım* gibi.”

“Kurt ve şahinin senin de bildiğin gibi vicdanı ve ruhu yok.”

“Kullandığım kadınlar harcadıkları zamanın karşılığını fazlasıyla alırlar. İhtiyaçlarım kimseyi incitmez.”

“Öyle mi?” diye sordu St. John usulca. “Ama seni incittiklerine dair kuşkularım var, Caire.”

Lazarus üst dudağını büktü. “Bu eski bir argüman ve henüz ikimiz de kazanamadık.”

“Savımdan vazgeçersem senden de geçmem gerekir.”

Lazarus parmaklarıyla yıpranmış masamın üzerine vururken bir şey söylemedi. St. John’un endişelerini kabullenmeyecekti. İhtiyaçları alışılmadık hatta garip olabilirdi ama hastalıklı değildi.

Neyse ki St. John’un istenmeyen konuları eşeleme gibi bir sorunu yoktu.

St. John başını iki yana sallayarak iskemlesine yaslandı. “Dün gece dışarı çıkmışsın.”

“Hayret bir şey! Şimdi de falcı mı oldun? Yoksa dün gece evime gelip orada olmadığımı mı öğrendin?”

“İkisi de değil.” St. John gözlüklerini sakince alına doğru kaldırdı. “Seni son gördüğümdeki gibi görünüyorsun, bir tür...”

“Yorgunluk mu?”

“Ben *çaresizlik* diyecektim.”

Lazarus sıcak kahveden bir yudum aldı, vakit kazanmaya çalıştığının farkındaydı, buna rağmen sonuçta tek cevap verebildi. “Olayları böylesine dramatize etme yeteneğin olduğunu bilmiyordum. *Çaresizlik*, içinde olduğum durumun yanından bile geçmez.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” St. John dalgın gözlerle kendi kahve maşrapasına baktı. “Marie’nin ölümünden böyle görünüyorsun. Dün gece yine onun katilini aradığımı inkâr mı edeceksin?”

“Hayır.” Lazarus arkasına yaslanarak kısılmış gözleriyle arkadaşına baktı. “Ne var bunda?”

“Sen takıntılı bir adamsın.” St. John bu sözleri son derece sakince söyleyerek etkisini arttırmıştı. “Mary öleli neredeyse iki ay oldu ve sen her geceni onun katilini arayarak geçiriyorsun. Söyle bana Lazarus bu takipten ne zaman vazgeçeceksin?”

“Clara öldürülseydi sen ne zaman vazgeçerdin?” diye karşı saldırıya geçti Lazarus.

Okun ne kadar derine saplandığının tek belirtisi St. John’un çenesindeki küçük seğirmeydi. “Asla. Ama olaylar farklı.”

“Nasıl? Çünkü sen onunla evlisin ve Mary sadece benim metresim diye mi?”

“Hayır,” dedi St. John nezaketle. “Çünkü ben Clara’yı seviyorum.”

Lazarus bakışlarını kaçırdı. İçindeki kötü ruh bunu reddetmeye çabalasa da içinde gizli olan gerçeği inkâr edemeyecekti. St. John haklıydı: O, Clara’sım seviyordu.

Lazarus ise bugüne kadar kimseyi sevmemişti.

“Bundan hoşlanmadım, hanımım. Hem de hiç hoşlanmadım,” dedi Nell gecenin ilerleyen saatlerinde yurdun mutfağında.

“Onaylamadığını açıkça belirttin,” diye mırıldandı Temperance pelerininin bağını çenesinin altından bağlarken.

Nell yılmadan hatırlatmaya devam etti. “Ya namusunuza gözdiktiyse? Ya sizi baştan çıkarır ve terk ederse? Ya da daha da kötüsü... Ya sizi bir kadın satıcısına satarsa? Ah, hanımefendi! Başınıza korkunç şeyler gelebilir.”

Temperance, Lord Caire’m kendisine “korkunç şeyler” yapabileceği düşüncesiyle içinde oluşan ürpertiye bastırdı. Bu aşhnda tiksintiyle dolu bir ürperti olmalıydı ama tam tersine Lord Caire’m cinsel eğilimlerinin ne yönde olduğunu merak ediyordu. İçindeki ahlaksız kadın doğrularak burun kıvrırdı, her zamankinden çok daha fazla salıverilme arzusundaydı. *Buna* asla izin veremezdi. Uzun zaman önce bir kez kontrolü onun ele geçirmesine izin vermiş ve affedilemez bir günah işlemişti. O günden sonra her gününü bunun kefareтини ödeyerek ve iblislerini bir daha serbest bırakmaktan kaçınarak geçirmişti.

Temperance kukuletasını kafasına geçirdi. “Lord Caire’ın bana iyi ya da kötü bir şey yapmakla ilgilendiğini hiç sanmıyorum, ayrıca silah yanımda.”

Nell inledi. “O diğer erkekler gibi değil, hanımım.”

Temperance içinde tabancanın bulunduğu yumuşak çantayı aldı. “Daha önce de bu tür gizemli ipuçları vermiştin. Şimdi söyle bana, Lord Caire hangi açıdan diğer erkeklerden farklı?”

Nell dudağını ısırды, ayak değıştirdi ve sonunda gözlerini sıkıca yumarak hızla konuştu: “Yatağa düşkündür.”

Temperance bekledi ama hizmetçiden başka bir açıklama gelmedi. Sonunda içini çekerek *yatak düşkün* lafını duyduğu anda içinde hop eden bölümü dizginledi. “Ev kapanma tehlikesiyle karşı karşıya. Lord Caire’ın yatak odasında yaptıklarının ona yardım etmemi engellemesine izin veremem.”

Nell’in gözleri dehşetle yuvalarından fırladı. “Ama hanımım...”

Temperance arka kapıyı açtı “Unutma: Winter sorarsa erkenden odama çekildim. Baskı yaparsa ona bunun kadınsal mesele olduğunu söyleyeceksin. Bu başka soru sormasını engelleyecektir.”

“Dikkatli olun, hanımefendi!” diye seslendi Nell, Temperance kapıyı arkasından kaparken.

Rüzgâr köşeden uğuldadı. Temperance sokağa çıkmak için köşeyi dönerken ürpererek pelerinine sıkıca sarındı. Geniş bir erkek göğsü bir anda önünde beliriverdi.

“Ah!”

Lord Caire karanlığın içinden kaygı verici bir tavırla, “İyi akşamlar, Bayan Dews,” dedi. Pelerini rüzgârın etkisiyle bacaklarına dolandı.

Temperance oldukça sert bir sesle, “Lütfen bunu yapmayın,” dedi.

Adam eğlenmiş gibiydi. “Neyi yapmayayım?”

“Bir haydut gibi karşımda belirmeyin.” Öfkeli gözleriyle ona bakarken geniş ağzının kıvrılışını izledi. Bu tebessüme karşılık

vermek için saçma bir istek duydu ama tüm acımasızlığıyla bunu bastırdı. Gümüş renkli saçları bu gece siyah şapkasının altından sarkan bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Karnı titreşti ve Lord Caire'in yatak odasında tam olarak ne gibi bir *farklılığa* sahip olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Ama o arkasını dönerek yürümeye başlamıştı. "Sizi bir haydut olmadığımı temin ederim, hanımefendi." Başını çevirerek ona baktı, Temperance hızlanarak ona yetişmeye çabalarken o mavi gözlerde çakan ışıltıyı gördü. "Bir haydut olsaydım şu ana kadar çoktan ölmüştünüz."

Temperance, "Beni sizinle gelmem için hiç de cesaretlendirmiyorsunuz," diye mırıldandı.

Adam bir anda durdu, Temperance neredeyse yeniden ona çarpacaktı. "Buradasın, değil mi?"

Sefil adam! "Evet, buradayım."

Adam aşırıya kaçan bir tavırla eğildi, gümüş saplı bastonu ileriye uzattığı elindeydi ve pelerini yerleri süpürüyordu. "O zaman devam edin, hanımefendi."

"Hıh." Temperance önüne baktı ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, adamın hemen peşinde olduğunun bilincindeydi; iri ve karanlık varlığının...

"Bu gece beni nereye götüreceksin?"

Lord Caire'in nefesini ensesinde mi hissetmişti yoksa bu hayal gücünün bir oyunu muydu?

"Bana aradığın kişi hakkında bir şey söylemeyi reddettiğiniz için buna karar vermek hayli zor."

Bir açıklama bekledi ama bir yorum gelmedi.

Temperance iç geçirdi. "Bana sadece birini aradığınızı söylediniz ve lordum şunu söylemeliyim ki bunun hiç yardımı olmuyor."

"Yine de aklında belirli bir yer olduğunu hissediyorum," diye mırıldandı Lord Caire.

“Var.” Sokağın sonuna vardılar, Temperance yıkılmak üzere olan bir kemerin altından eğilerek daha da dar bir sokağa girdi.

“Neresiymiş?” Lord Caire’ın sesinde keyifli bir ton vardı.

“Tam burası,” dedi Temperance bir tür tatminle. Gerçekten de bu kadar az bir bilgiyle ona bir kaynak bulmuş olmaktan dolayı kendinden çok memnundu.

Pencereleri olmayan bir binanın önünde durdular. Duvarda sallanan, üzeri boyalı mumla yazılmış ahşap levhadan buranın bir levazımatçı olduğu anlaşıyordu. Temperance kapıyı iterek açtı. Dükkân küçüktü. Bir yanında boydan boya bir tezgâh uzanıyordu. Mallar duvarlara dayalı yığınlar halinde her yerdeydi. Mumlar, çay, teneke kaplar, tuz, un, tel, kuyruk yağı, birkaç bıçak, eski bir pervane, birkaç yeni süpürge, küçük bir erikli turta ve elbette ki cin. Tezgâhın diğer köşesinde iki kadın bardaklarının üzerine eğilmişti. Tezgâhın arkasında duran esmer, ufak tefek bir adam olan Bay Hopper kesinlikle dükkânın boyutlarıyla uyumluydu.

Lisanssız cin satışı kanuna aykırıydı ama lisanslar çok değerliydi ve çok az kişi onları elde edebiliyordu. Ayrıca mahkemeler lisanssız cin satan kişileri yargıç karşısına getirmeleri için muhbirlere para ödüyorlardı ama hiçbir muhbir St. Giles’a adım atma cesaretini gösteremiyordu. Sonuncusu bir çete saldırısına uğramış, sokaklarda sürüklenerek vahşice dövülmüş ve sonunda bir köşede ölüme terk edilmişti. Zavalı adam.

“Bu gece sizin için ne yapabilirim, Bayan Dews?” diye sordu Bay Hopper.

“İyi akşamlar, Bay Hopper,” diye cevapladı Temperance. “Arkadaşım birini arıyor, ona yardımcı olabilir misiniz acaba?”

Bay Hopper kuşkuyla gözlerini kısarak Lord Caire’a baktıktan sonra neşeyle konuştu, “Elbette olabilirim. Kimi arıyorsunuz?”

“Bir katili,” diye cevapladı Lord Caire, bir anda odadaki tüm başlar ona çevrildi.

Temperance nefesini tuttu. Bir *katil* mi?

Cin içenler sessizce dükkândan sıvıştılar.

“Yaklaşık iki ay önce bir kadın St. Giles’daki odasında öldürüldü,” diye devam etti Lord Caire istifini bozmadan. “Adı Mary Hume. Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?”

Bay Hopper çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Cinayetle işim olmaz. Ve bu beyefendiyi buradan götürürseniz size minnettar olurum, Bayan Dews.”

Temperance, Lord Caire’a bakarak dudağını ısırdı.

Hiç de alınmış bir hali yoktu. “Bir saniye lütfen,” dedi dükkân sahibine.

Bay Hopper isteksiz gözlerle ona baktı.

Lord Caire gülümsedi. “O turtayı alabilir miyim?”

Dükkân sahibi homurdanarak erikli turtayı ona uzattı ve arkasını dönmeden önce aldığı parayı cebine indirdi. Temperance kendini son derece huzursuz hissederek içini çekti. Lord Caire için başka bir haber kaynağı bulması gerektiği açıktı.

“Beni uyarabilirdin,” diye mırıldandı dükkânın dışında. Artık ona resmî bir şekilde hitap etmeyi bırakmıştı. Rüzgâr sözlerini yüzüne çarpınca ürpererek şu an sıcak ateşin karşısında olmayı diledi.

Lord Caire soğuktan etkilenmemiş gibiydi. “Ne fark edecekti?”

“Pekâlâ, öncelikle Bay Hopper’a gelmezdik.” Kanaldaki çamurlara sürtünmediğinden emin olarak sokakta ilerledi.

Lord Caire ona hemen yetişti. “Neden?”

“Çünkü Bay Hopper saygın bir adamdır ve senin araştırmanın öyle olmadığı da ortada,” dedi bıkkınlıkla. “Neden o turtayı aldın?”

Adam omuz silkti. “Açım.” Tatlıyı zevkle ısırdı.

Temperance adamın dudağının kenarına akan şurubu yalayışını izlerken tepki olarak yutkundtu. Turta çok güzel görünüyordu.

“Bir ısırık alır mısın?” diye sordu adam, sesi derindi.

Temperance kendinden emin bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır. Aç değilim.”

Lord Caire başım eğdi, onu süzerek yeni bir lokmayı daha yuttu. “Yalan söylüyorsun. Neden?”

“Aptallaşma,” diye terslenerek yürümeye başladı.

Adam yolunu kesti, ya duracak ya da ona çarpma riskini göze alacaktı. “Bu erikli bir turtta, Bayan Dews, çok kalorili değil, içki ya da günah değil. Ne zararı olabilir? Bir lokma al.”

Bir parça kopararak parmaklarının arasında onun dudaklarına doğru uzattı. Temperance tatlı meyve kokusunu alabiliyordu hatta gevrek tadını da... Farkında olmadan dudaklarını araladı. Lord Caire lokmayı ona yedirdi; eriğin dilindeki tadı keskindi, şurup da tatlı... Karanlık St. Giles sokağında muhteşem bir lezzetti.

“İşte,” diye fısıldadı adam. “Leziz, değil mi?”

Temperance’ın gözleri hızla açıldı, onları ne ara kapamıştı? Adama dehşetle baktı.

Lord Caire’in dudakları büküldü. “Şimdi nereye, Bayan Dews? Yoksa Bay Hopper ve dükkân yegâne kaynağın mıydı?”

Temperance çenesini kaldırdı. “Hayır. Bir fikrim daha var.”

Adamın yanından geçerek hızla yürümeye başladı, eriklerin tadı hâlâ damağındaydı. St. Giles’in en kötü bölgesindeydiler, arkasında sessizce onu takip eden iri adam olmasa değil gece, gündüz bile buraya gelmeye cesaret edemezdi.

Temperance yirmi dakika sonra viran bir kapının önünde durdu; içeri girmek için iki basamak aşağı iniliyordu.

Lord Caire kapıya baktı, mavi gözleri ilgiyle kısıldı. “Burası neresi?”

Temperance viran kapı açılırken, “Burası Bayan Yediveren’in Yeri,” diye cevap verdi.

“Çık dışarı!” diye bas bas bağırdı uzun boylu zayıf bir kadın. Pislikten siyaha dönmüş deri korseseinin üzerine kırmızı ordu ceketi giymişti. Altında siyah kırmızı çizgili, yünle karışık pamuklu kumaştan yapılmış iç eteği vardı; etek uçları yırtılmış ve çamura bulanmıştı.

Arkasından gelen titreşen alevlerin loş ışığı ona cehennemin ağzında duruyormuş gibi bir hava vermişti. "Para yoksa içki de yok. Evimden defol!"

Öfkesine maruz kalan nesne simsiyah dişleri ve yanağındaki açık yara olmasa güzel sayılabilecek zayıf bir kadındı.

Zavallı yaratık darbeden korunmak istercesine büzülerek kollarını kaldırdı. "Sana bugün bir peni yarın bir peni daha vereceğim. Lütfen bana bu gece içki ver."

"Git ve para kazan," dedi Bayan Yediveren ve mutsuz kadını sokağa itekledi. Dönüp iri, kırmızı yumruklarını beline koydu ve aç gözlerle Lord Caire'ı baştan aşağı süzdü. "Şimdi bakalım, burada ne arıyorsun, Bayan Dews? St. Giles'ın bu bölümünün sana uygun olduğunu sanmıyorum."

"St. Giles'ın bölgelere ayrıldığının farkında değildim," diye cevap verdi Temperance gerilerek.

Bayan Yediveren boncuk gibi gözlerini ona çevirdi. "Öyle mi?"

Temperance boğazını temizledi. "Arkadaşım size bir takım sorular sormak istiyor."

Kadın öndeki eksik dişini gözler önüne sererek Lord Caire'a sırtıttı. "O zaman içeri girmeniz en iyisi, öyle değil mi?"

Kadın bir daha Temperance'a bakmadı, tüm açgözlülüğüyle Lord Caire'a odaklanmıştı. Lord Caire her şeye rağmen geride durdu ve önce Temperance'ın içeri girmesini sağladı. Temperance eğilerek içeri girdi ve bodruma doğru dik ahşap basamakları indi.

Öndeki oda alçak tavanlı, uzun ve karanlıktı, arkada gü-rüldeyerek yanan ateşle aydınlanıyordu sadece. Kirişler duman yüzünden kararmıştı. Bir yanda iki varilin üzerine atılmış olan yamuk bir tahta, tezgâh vazifesini üstlenmişti. Arkasında du-ran tek-gözlü kız yegâne barmendi. İşte orada Bayan Yediveren yarım bardağı bir peniye cin satıyordu. Köşedeki masada uzun şapkalar giymiş olan askerler sarhoş kahkahalar atıyorlardı.

Yanlarında görünmez olmaya çalışır gibi omuzlarını eğmiş iki şaibeli arkadaşları vardı.

Bir tanesi olmayan burnunu gizlemek için siyah, üçgen bir bant takmıştı. Odanın karşısında iskambil oynayan üç denizcinin arasında bir kavga patlarken yakınlarındaki çok-büyük peruklu bir adam yalnız başına, sükûnetle sigarasını içiyordu. Bir adam ve bir kadın sırtlarını duvara dayamış, pis yerde oturuyorlardı, küçük teneke bardakları ellerindeydi. Bayan Yediveren'e beşer peni daha öderlerse geceyi burada geçirebilirlerdi.

"Şimdi, sizin gibi kibar görünen bir beyefendiye nasıl yardımcı olabilirim?" diye bağırdı Kadın, tartışmakta olan denizcilerin gürültüsünü bastırarak. Manalı bir şekilde parmaklarını ovuşturdu.

Lord Caire pelerinin altından para kesesini çıkararak açtı. İçinden yarım kron çıkarıp kadına verirken gülümsedi. "St. Giles'da öldürülen bir kadınla ilgileniyorum. Adı Marie Hume."

Yediveren'in tebessümü kayboldu, dudakları düşünceli bir tavırla büzüldü. "Bu tür bir bilgi sana biraz daha fazlasına mal olur, lordum."

Lord Caire'ı tanımış mıydı yoksa sadece onu potansiyel bir gelir kapısı olarak gördüğü için mi böyle söylemişti?

Lord Caire bu istek karşısında kaşlarını kaldırdı ama sesini çıkarmadan kesesinden biraz daha para çıkardı. Parayı Bayan Yediveren'e fırlattı. Para kadının korsesinin üzerinden arkadaşının yanına giderek gözden kayboldu.

"Otur, lordum." Yediveren boş iskemleyi işaret etti; kırık dökük ve ahşaptı. "Öldürülen kadın dedin, değil mi?"

Lord Caire bu misafirperverlik girişimini görmezden geldi. "Otuzlu yaşlardaydı, sarışındı, güzel bir yüzü ile vücut hatları vardı ve tam şurasında bir peni büyüklüğünde kırmızı bir doğum lekesi vardı." Sağ gözünün dış köşesini gösterdi. "Onu tanıyor musun?"

“Ortalıkta fazlasıyla güzel kadın var ve doğum lekesini de gizlemiş olabilir,” dedi kadın. “Hakkında söyleyebileceğin daha özel bir şey var mı?”

“Bağırsakları deşildi,” dedi Lord Caire.

Temperance keskin bir nefes aldı, bir anda Nell’in tüm uyarılarını hatırladı. Yüce Tanrım.

Bayan Yediveren bile bu açık sözlülüğün karşısında gözlerini kırıştırdı. “Bir domuz gibi bağırsakları deşildi,” diye mırıldandı. “Onu hatırlıyorum. Süslü tiplerdendi, değil mi? Tanner Sokağı’ndaki bir evin küçük odasında çıplak bulundu, siyahlaşmış kanında sinekler uçuşuyordu.”

Bayan Yediveren bu sözleri Lord Caire’ı şoke etmek için söylediye başarısız olmuştu. Başını yana eğerken yüzünde meraklı, eğlenen, sakın bir ifade vardı. “Evet. İşte o.”

Kadın sahte bir hüznle başını salladı. “Sana bu konuda yardımcı olamam, Lordum. O kadını tanımıyorum.”

Lord Caire elini uzattı. “Paralarımı geri ver.”

“Orada dur, Lordum,” dedi kadın telaşla. “Cinayeti bilmiyorum ama bilebilecek birini tanıyorum.”

Lord Caire durdu, gözleri bir av görmüşçesine kısıldı. “Kim?”

“Martha Swan.” Bayan Yediveren şeytani bir tavırla gülümseyerek mırıldandı, “onu canlı olarak gören son kadın.”

Temperance, Bayan Yediveren’in dış basamaklarını geri tırmanırken rüzgâr nefesini kesti. Arkasından gelen Lord Caire ürkütücü bir sessizliğe sahipti. Öldürülen kadın kimdi? Ve bu adam neden onun cinayetini soruşturuyordu? Kadının karnının “deşilmiş” olduğunu söylediğini hatırlayarak ürperdi. Yüce Tanrım, kendini nasıl bir olayın içine sokmuştu?

“Olağandışı bir sessizlik içerindesin, Bayan Dews,” diye bir gözlemde bulundu Lord Caire o derin sesiyle.

“Benim için neyin olağan olduğunu nereden biliyorsun, lordum?” diye sordu Temperance. “Beni tanımıyorsun.”

Arkasından küçük bir kahkaha geldi. “Ama buna rağmen yanında rahat ettiğin birileri olduğunda geveze bir kadın olduğunu sezebiliyorum.”

Temperance durdu; vücut ısını korumak, belki de kendini güven altına almak için kollarını kavuşturdu. “Benimle ne tür bir oyun oynuyorsun?”

Adam da durdu, çok yakınındaydı. Atkuyruğu gevşemişti ve uzun gümüş saçlarının bir tutamı yüzünde uçuşuyordu. “Oyun mu, Bayan Dews?”

“Evet, oyun.” Ondan korkmayı reddederek dik dik baktı. “Bana St. Giles’da birini aradığını söyledin ama seni Bay Hopper’ın dükkânına götürdüğümde öldürülmüş bir kadından bahsettin, burada da *bağışsakları* değilerek öldürülmüş bir kadından.”

Adam pelerininin altındaki geniş omuzlarını silkti. “Sana yalan söylemedim. Birini arıyorum, onun katilini.”

Rüzgâr buz gibi yağmur damlalarının donmuş yanaklarına çarpmasına sebep olunca Temperance titredi. Keşke gözlerini görebilseydi ama şapkasının siperinin altına gizlenmişlerdi. “Kadın neyindi?”

Lord Caire’in tutkulu dudakları gülümsermiş gibi kıvrıldı. Cevap vermedi.

“Neden ben?” diye mırıldandı Temperance kısık sesle, bu soruyu aslında bir gece önce sormalıydı. “Beni nasıl buldun? Neden *beni* seçtin?”

“Seni görmüştüm,” dedi ağır ağır, “St. Giles’da araştırmalarımı yaparken. Hep telaşlıydın ve hep siyahlar içindeydin, her zaman... Kararlıydın. Seni dün gece gördüğümde evine kadar takip ettim.”

Ona baktı. “Bu mu yani? Beni bir heves uğruna mı seçtin?”

“Tuhaf bir adamım. Üşüyorsun, Bayan Dews. Gel.”

Ve yeniden yola koyuldu, bu kez öncülük ediyordu ve emin adımlarla ilerliyordu.

Temperance arkasından, “Nereye gidiyoruz?” diye seslendi. “Martha Swan’ı bulmak istemiyor musun?”

Lord Caire durarak ona döndü. “Bayan Yediveren onun sıklıkla Hangman’s Sokağı’na uğradığını söyledi. Orayı biliyor musun?”

“Evet ama yaklaşık bir kilometre ya da daha fazla bir uzaklıkta.” Arkalarında kalan yolu gösterdi.

Adam başıyla onayladı. “O zaman Bayan Swan’ı başka bir geceye bırakacağız. Vakit geç oldu ve eve gitmen lazım.”

Cevabını beklemeden yeniden yürümeye başladı.

Temperance sadık bir köpek gibi ardı sıra yürüdü. Sorularını cevaplamıştı ama bu cevaplar yeni sorular doğurmuştu. St. Giles’da yüzlerce kadın vardı. Doğru, çoğu fahişeydi ya da yasadışı işlerle uğraşıyorlardı. Ama istese onu çevrede dolaştıracak düzinelerce istekli kadın bulabilirdi. Neden onu seçmişti? Temperance kaşlarını çatarak ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Karanlık sırları olan bir yabancı olabilirdi ama yine de bu sokaklarda onun yanında yürümenin daha güvenli olacağını hissediyordu.

Temperance soğuk rüzgâr sözlerinin bir kısmını alıp götürürken, “O kadına güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyorum,” dedi nefes nefese.

“Bayan Yediveren’i nereden tanıyorsun?”

“Onu herkes tanır. Cin, St. Giles’ın iblisidir.”

Lord Caire dönüp ona baktı. “Sahi mi?”

“Gençler de yaşlılar da içer. Bazıları onu öğün olarak kullanır.” Temperance tereddüt etti. “Ama onu tanımamın tek sebebi bu değil.”

“Anlat bana.”

Temperance kapüşonunu yüzüne daha da yaklaştırmak için elini kaldırdı. “Dokuz yıl önce, yurda ilk geldiğim zaman Bayan

Yediveren bir mektup yolladı. Üç yaşlarında küçük bir kızı vardı. Çocuğu nereden edindiğini bilmiyorum ama onun olmadığı kesin.”

“Ve?”

“Çocuğu bize satmayı önerdi.” Temperance sesi titremeye başladığı için duraksadı, korku ya da üzüntüden değil, sadece öfkedendi. Tüm öfkesiyle Bayan Yediveren’in ağgözlülüğünü hatırladı.

“Ne oldu?” Lord Caire’in sesi yumuşacıktı ama onu rahatlıkla duyabiliyordu. Neredeyse kemiklerine işliyordu.

“Winter ve babam çocuk satm almaya karşıydı. Bunun sadece Bayan Yediveren’i daha fazla yetim satmaya iteceğini söylediler.”

“Peki ya sen?”

Temperance nefeslendi. “Ona para ödemekten nefret ediyordum ama ona bu parayı vermezsek çocuğu satacak başka bir yeri rahatlıkla bulabileceğini bildirdi. Çocuğun rahatını düşünmeyecek birileri olduğu kesindi.”

“Bir muhabbet tellalına.”

Temperance hızla ona baktı, yan dönüktü, soğuk ve mesafeliydi. Yanında yürüyebileceği daha geniş bir yola saptılar. Burası onu Bayan Yediveren’in bodrumuna götürdüğü yol değildi. Kaybolup kaybolmadıklarını düşündü.

Sonra yeniden önüne baktı. “Evet, tam olarak böyle söylemese de muhtemelen bir muhabbet tellalına. Dehşet verici bir şekilde ima etti sadece.” Temperance bu iğrenç pazarlığı hatırlayarak başını önüne eğdi. O zamanlar hâlâ naifti. Bir kadının ruhunun ne kadar karanlık olabileceğini bilmiyordu.

Yola dikkat etmiyordu. Ayağı bir şeye takıldı, tökezlediği anda dengesini sağlayabilmek için kolları iki yana açıldı. Beli bükülünce dehşete kapıldı, yere çarpacaktı.

Adam onu yakaladı; sert, acı veren eller dirseklerini sıkıca sararak onu tuttu. Başını kaldırıp baktı, tam önünde duruyordu,

mavi gözleri şeytanca parlıyordu. Onu kendine doğru çekti, bir kucaklama gibiydi. Bir dost gibi. Bir âşık gibi.

Temperance'ın tüm hain arzuları su yüzüne çıkıverdi.

Adam fısıldadı, nefesi dudaklarını yaladı “Ve bebeği satın aldın.”

“Evet.” Ona dik dik baktı, o duygusuz aristokrata. Neden bu hikâyeyi duymak istiyordu? Neden eski yaralarıdeşmek için ısrar ediyordu? Neden ölü bir kadının katilini arıyordu? “Evet, bedelini ödedim. Bir parça mücevher satarak bebeği satın aldım, kocamın bana bir zamanlar vermiş olduğu altın haçı. Bebeğe, onu ilk kez hamsin yortusunda kucağıma aldığım için Mary Whatsun adını verdim.”

Lord Caire başını eğdi, mavi, masmavi gözlerinde sorular vardı.

Temperance hıçkırdı, hissetmeye tahammül bile edemediği, özenle kontrol altına almış olduğu öfke ve hüznün içinde kaynamaya başlamıştı. Temperance tutkularını bastırmaya çalışırken titredti. *Bastır ve üzerini ört.*

Lord Caire beklediği cevabı almak istercesine onu sarstı.

“Winter haklıydı,” diye soludu. “Küçük kız güvendeydi ama iki ay sonrasında Bayan Yediveren elinde bir bebekle yeniden bize geldi. Bu seferki bir erkekti. İsteddiği bedel de kıza istediğinin iki katıydı.”

“Ne yaptın?”

“Hiçbir şey.” Yenilgiyle gözlerini yumdu. “Fiyat çok yüksekti; o kadar paramız yoktu. Biz, ben, hiçbir şey yapamadım. Yalvardım, dizlerimin üzerine çöktüm ve o cadaloza rica ettim ama o, çocuğu her şeye rağmen sattı.”

Pelerinin kenarlarını sıkılı yumruklarının arasına alarak adama o anın dehşetini yaşatmak istercesine salladı. “O tatlı bebeği sattı ve ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım.”

Bir an öfkeyle ona bağırıyordu ve bir sonraki anda adam onu kucaklayarak dudaklarını yakalamıştı. Sert, merhametsizce.

Yaşadığı şokla nefesi kesildi. Adam ağzını yumuşak dudaklarına sımsıkı bastırdı. Temperance onun dişlerini hissetti, sıcak dilini tattı ve o yanı, o sefil, günahkâr, *yanlış* yanı serbest kalarak akmaya başladı. Adamın vahşetiyle mest oldu. Onun pervasız cinselliğinin tadını çıkardı.

Tamamıyla kontrolünü kaybetmişti.

Ta ki adam başını kaldırıp ona bakana kadar. Dudakları nemli ve hafifçe kızarmıştı, bunun dışında bu yıkıcı öpüşmeden etkilendiğine dair bir iz taşımıyordu.

Taştan bir duvar gibiydi.

Temperance adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama o ellerinin gücünü arttırdı.

“Son derece tutkulu bir yaratıksın,” diye mırıldandı onu yarı kapalı gözleriyle izlerken. “Son derece duygusal.”

“Değilim,” diye fısıldadı Temperance bu söz karşısında dehşete kapılarak.

“Yalan söylüyorsun. Nedenini merak ettim.” Eğlenerek tek kaşını kaldırdı ve onu aniden bıraktı; Temperance geriye doğru bir adım tökezledi. “Metresimdi.”

“Ne?”

“Öldürülen kadın, bağırsakları bir domuz gibi deşilmiş olan kadın. Üç yıllık metresimdi.”

Temperance donarak baka kaldı.

Adam başını eğdi. “Yarın akşam görüşürüz. İyi geceler, Bayan Dews.”

Ve yürüdü, gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Temperance döndü, zihni karmakarışık ve gördü, yirmi adım bile yoktu. Yurdun kapısı.

Sonuçta Lord Caire onu güvenle evine getirmişti.

Üçüncü Bölüm

Kral Kilitli Yürek bir tepenin üzerindeki muhteşem bir şatoda yaşıyordu. Şatosunda yüzlerce muhafız, sürüyle saray efradı, birçok hizmetli ve cariye yaşıyordu. Kral'ın etrafı gece gündüz insanlarla çevriliydi ama hiçbiri yüreğine hitap etmiyordu. İşin aslı Kral için bir değer taşıyan tek canlı küçük mavi bir kuştı. Kuş, mücevherlerle süslü altın bir kafeste yaşıyordu, zaman zaman cıvıldayarak şarkı söylerdi. Kral Kilitli Yürek onu geceleri kafesinin direkleri arasından yemişlerle beslerdi...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Silence Hollingbrook ertesi sabah, *St. Giles'da güneş asla parlama-yacak*, diye düşündü . Başını kaldırıp baktı; çıkma ikinci katların, tabelaların ve çatıların arasından bir karış genişliğindeki maviliği gördü. *St. Giles* çok kalabalık bir yerdi, evler birbirinin üzerine inşa edilmişti, odaları bölünmüş sonra bir kez daha bölünmüş ve bu bölünmeler, insanlar fareler gibi kovuklarda yaşayınca ya değin sürmüştü. Silence ürperdi, Wapping'deki düzgün evinden memnundu. *St. Giles* yaşamak için çok korkunç bir yerdi. Ağabeyi ve ablası Kimsesiz Çocuklar Yurdu için keşke başka bir yer bulabilselerdi. Ama babaları yurdu *St. Giles'da* kurmuştu ve *St. Giles*, Londra'nın en fakirlerinin yaşadığı yerdi.

Binanın yıpranmış sahanlığında durarak kalın ahşap kapıya sertçe vurdu. Yurdun önünde, geçen Noel'e kadar bir çan vardı, biri onu çaldıktan sonra Winter'ın yerine yenisini koyma şansı olmamıştı ve bazen kapıyı duyulana kadar birkaç dakika süreyle vurmak zorunda kalıyordu.

Ama bugün kapı neredeyse ilk seferinde açıldı.

Başını eğdiğinde ovalanarak yıkanmış pembe yanakları, geniş alnını açıkta bırakarak geriye doğru toplanmış siyah saçları ve zekâ fışkıran kahverengi gözleri gördü. "Günaydın, Mary Whitsun."

Mary bir reverans yaptı. "Günaydın, Bayan Hollingbrook."

Silence dar girişte ilerledi ve şalını astı. "Kardeşim buralarda mı?"

"Mutfakta," dedi Mary.

Silence gülümsedi. "Onu bulurum o zaman."

Mary ciddiyetle başını salladıktan sonra yarım kalmış işini bitirmek üzere merdiveni çıktı.

Silence getirdiği sepeti alarak arka taraftaki mutfığa doğru yürüdü. "Günaydın!" diye seslendi içeri girerken.

Temperance ateşte kaynayan dev tencereden ona döndü. "Günaydın, kardeşim! Ne güzel bir sürpriz. Bugün uğrayacağımı bilmiyordum."

"Uğramayacaktım." Silence suçlulukla yanaklarının ısındığını hissetti. Bir haftadan uzun bir süredir oraya uğramamıştı. "Bu sabah pazardan kurutulmuş üzümler aldım ve birazını buraya getirmeye karar verdim."

"Ah, çok düşüncelisin. Mary Whitsun'ın çok hoşuna gidecek," dedi Temperance. "Üzümlü çörekleri seviyor."

"Hıhı." Silence sepeti eski mutfak masasının üzerine koydu. "Onu son görüşümden bu yana yaklaşık üç santim daha boy atmış."

"Gerçekten de attı." Temperance şakaklarındaki teri önlüğüyle sildi. "Ve çok da hoş oldu, tabii bunu yüzüne karşı söylemiyorum. Kendini beğenmiş biri olmasını istemiyorum."

Silence sepeti açarken gülümsedi. "Gurur duyuyor gibisin."

"Öyle miyim?" diye sordu Temperance dalgın bir tavırla. Buharı tüten tencereye geri döndü.

"Evet." Silence özür diler bir tavırla devam etmeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. "Çıraklık yaşı geldi, değil mi?"

"Evet, hatta geçmek üzere." Temperance içini çekti. "Ama evde çok işe yarıyor. Henüz onun için bir iş aramaya başlamadım."

Silence yorum yapmadan sepetindekileri çıkardı. Yurttaki çocuklara aşırı ilgi göstermenin sadece can acıtacağını Temperance ondan çok daha iyi bilirdi.

"Burada kuru üzümünden fazlası var," dedi Temperance masanın yanına gelerek.

"Ördüğüm çorapları da getirdim." Silence utanarak yaptığı işi gösterdi: Üç çift küçük çorap. Doğru, hiçbir diğeriyle aynı boyutta değildi ama en azından şekilleri aynıydı. Az çok. "William'a bir çift ördüm ve yün arttı."

"Aman Tanrım." Temperance ellerini beline koyarak geriye doğru esnedi. "Kaptan Hollingbrook'un yakında döneceğini unuttum."

Silence kocasının adını duyar duymaz içinden bir mutluluk dalgasının yükseldiğini hissetti. William dört aydır denizdeydi, Batı Hint Adaları'ndan dönmekte olan Finch isimli ticaret gemisinin kaptanlığını yapıyordu.

Kardeşine cevap verirken başını eğdi. "Her an gelebilir. Dönüşünü Winter'la birlikte bizde yiyeceğiniz bir akşam yemeğinde kutlayacağımızı umuyorum."

Temperance hemen cevap vermeyince Silence başını kaldırıp baktı. Kardeşi kaşlarını çatmış masadaki şalgamlara bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Silence.

"Ne?" Temperance hızla bakışlarını kaldırdı, yüzü düzeldi. "Ah, hiçbir şey, hayatım. Ben ve Winter, sen ve Kaptan Hollingbrook'la yemek yemekten çok hoşlanırsın, bunu biliyorsun. Sadece bu aralar

evle çok meşgulüz...” Büyük mutfakta etrafına bakınırken sesi kesildi.

“Belki de biraz yardım alma zamanınız geldi. Nell çok çalışıyor ama o tek başına bir kadın.”

Temperance güldü, çıkan ses sert ve kısıydı. “Eve para sağlayacak birini bulursak bunu yapacağız. Ama şu an için sadece bu ayın kirasını ödemeyi başarabildik ve bugün son günüydü. Bir kez daha gecikirsek Bay Wedge bizi dışarı atabilir.”

“Ne?” Silence mutfak iskemlesine çöktü. “Alışveriş paramdan geriye yaklaşık bir pound kaldı. Bir faydası olur mu?”

Temperance gülümsedi. “Hayır, hayatım. Bu çok kısa bir süre için yeterli olur ve Kaptan Hollingbrook’un parasını almak istemem. Sizin neleri kısararak para biriktirmeye çabaladığınızı biliyorum.”

Silence hafifçe kızardı. William mükemmel bir kocaydı ama ticaret gemisi kaptanı olmak çok fazla kazandırmıyordu; özellikle de bakması gereken bir eşi, yaşlı bir annesi ve evde kalmış bir kız kardeşi varken.

“Peki ya Concord?”

Temperance başını iki yana salladı. “Winter babamın ölümünün ardından imalathanenin çok kayba uğradığını söyledi. Ayrıca Concord’un bakması gereken bir ailesi var.”

Silence başını salladı. Concord’un maddi sıkıntılar yaşadığını bilmiyordu ama aile erkekleri kadınlarıyla iş meselelerini konuşmaktan hoşlanmazlardı. Concord ve karısı Rose’un beş tapılası çocuğu vardı ve bir tanesi de yoldaydı.

Başını kaldırıp baktı. “Ya Asa?”

Temperance yüzünü buruşturdu. “Asa’nın yurdu her zaman küçümsediğini sen de biliyorsun. Winter’in tekrar ona gidip avuç açmaktan hiç hoşlanmayacağını düşünüyorum.”

Silence şalgamı kendine doğru çekti ve yeşillerini kesmek için bıçağı aldı. “Winter tanıdığım en gurursuz adamlardan biri.”

“Evet, elbette ama en alçakgönüllü insanın bile biraz gururu vardır. Ayrıca Winter, Asa’ya sorsa bile onun yardım edeceğinin bir garantisi yok.”

Silence buna itiraz etmek ve Asa’nın imkânı varsa yardım edeceğini söylemek istedi ama açıkçası bundan emin değildi. Asa hep aileden ayrı bir yaşam sürmüştü, gizli ve yalnız.

“Ne yapacaksın?” Silence şalgamı doğramaya başladı, küçük parçaları kare olmaktan çok şekilsiz yumrular halindeydi. Küp şeklinde doğrama işinde hiçbir zaman başarılı değildi.

Temperance başka bir bıçak aldı ama duraksadı. “Bu konuda bir planım var zaten.”

“Nedir?”

“Erkek kardeşlerimize söylemeyeceğine dair söz vermelisin.”

Silence başını kaldırıp baktı. “Ne?”

“Verity’ye de,” dedi Temperance. Verity, Makepeace ailesinin en büyüğüdü.

Silence dik dik baktı. Temperance ne tür bir sırrı sadece erkek kardeşlerinden değil ablalarından da saklamak isteyebilirdi?

Temperance’ın ifadesi kesindi. Bilmek istiyorsa sözü vermek zorundaydı. “Pekâlâ.”

Temperance bıçağı bıraktı ve ona doğru eğilerek fısıldadı: “Beni Londra’nın nüfuzlu ve zengin kişileriyle tanıştıracak birisiyle karşılaştım. Ev için yeni bir bağışçı bulacağım.”

“Kim?” Silence kaşlarını çatı.

Mütevazı bir aileleri vardı. Babaları bira imalatçısıydı, onun ölümünün ardından Concord aile işini devralmıştı. Babaları eğitime çok değer verirdi ve tüm erkek kardeşlerinin din, felsefe, Yunanca ve Latince konularında çok iyi eğitim almalarını sağlamıştı. Entelektüel olarak adlandırılacaklarını düşünüyordu ama bu özellikleri yaşamak için çalışmak zorunda oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Temperance’ın bahsettiği kişiler onlardan çok uzak insanlardı.

“Kim bu güçlü dost?” Silence kardeşinin gözlerinin ardında anlık beliren ifadeyi gördü. Temperance mükemmel bir insandı, kötü bir yalancı olmasının muhtemel sebebi de buydu. “Söyle bana, Temperance.”

Kardeşi başını yana eğdi. “Adı Lord Caire.”

Silence’ın kaşları çatıldı. “Bir aristokrat mı? Sana yardım edecek bir aristokrati nereden buldun?”

“Aslında o beni buldu.” Temperance dudaklarını büzdü, bakışları gittikçe daha büyük doğranan şalgam köklerine odaklandı. “Sence şalgamı gerçekten seven birileri var mı?”

“Temperance...”

Temperance bıçağın ucunu beyaz küplerden birine batırarak yukarı kaldırdı. “Çok doyurucu oldukları kesin ama gerçekten birinin en son ne zaman ‘Ah, şalgama bayılırım,’ dediğini duydun?”

Silence bıçağını bırakarak bekledi.

Ateşin üzerindeki tencerenin kapağı tıngırdadı ve Temperance’ın bıçağı o pes etmeden önce yaklaşık olarak yarım dakika süreyle masaya vurup durdu.

“Önceki gece beni eve kadar takip etti.”

“Ne?” Silence’ın nefesi kesildi.

Ama kız kardeşi hızla konuşuyordu. “Bu kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Seni temin ederim ki son derece zararsızdı. St. Giles’dan birileriyle konuşmak için yardımımı istedi. Ben de karşılığında beni tanıdığı zenginlerle tanıştırmasını istedim. Çok kazançlı bir anlaşma, gerçekten.”

Silence kuşku dolu gözlerle kardeşine baktı. Temperance’ın çizdiği resim çok pembeydi. “Ve bu Lord Caire yaşlı bir beyefendi, dizleri bükük ve beyaz saçlı biri diye düşünüyorum.”

Temperance irkildi. “Saçları kesinlikle beyaz.”

“Peki ya dizleri?”

“Bir beyefendinin dizlerine baktığımı düşünmüyorsun herhalde?”

“Temperance...”

“Ah, pekâlâ, genç ve oldukça yakışıklı bir adam,” dedi Temperance hiç de nazık olmayan bir tavırla. Yanakları pembeleşti.

“Yüce Tanrım.” Silence kardeşine endişeyle baktı. Temperance yirmi sekiz yaşında bir duldu ama zaman zaman aptal bir genç kız gibi davranıyordu. “Düşün. Lord Caire neden St. Giles’da dolanmak için özellikle seni seçti?”

“Bilmiyorum ama...”

“Winter’a söylemelisin. Bu iş seni ikna etmek için uydurulmuş bir hikâye gibi duruyor. Lord Caire’in senin için korkunç planları olabilir. Ya seni ahlaksızlığa sürüklemeye çalışırsa?”

Temperance burnunu kırıştırarak ucundaki kurum lekesinin dikkat çekmesine sebep oldu. “Hiç öyle olduğunu sanmıyorum. Son zamanlarda hiç bana baktın mı?”

Bir aristokratın onu baştan çıkarmaya çalışmasının ne kadar komik bir şey olduğunu vurgulamak adına kollarını iki yana açarak durdu. Silence saçları yarı dağınık, burnunda kurum lekesiyle mutfağın ortasında duran Temperance’ın bir çapkının dikkatini çekecek durumda olmadığını kabullenmek zorunda kaldı.

Yine de sonsuz bir sadakatle cevap verdi. “Çok güzelsin ve bunu biliyorsun.”

“Hiç bilmiyorum.” Temperance kollarını indirdi. “Sen her zaman ailenin güzeli oldun. Alçak bir Lord birini lekelemek istese, bu sen olurdun.”

Silence ciddi gözlerle kardeşine baktı. “Dikkatimi dağıtmaya uğraşıyorsun.”

Temperance içini çekerek mutfak iskemlesine çöktü. “Kimseye söyleme Silence, lütfen. Kirayı ödemek için Lord Caire’in verdiği parayı kabul ettim bile; borçlarımızı bu şekilde ödedik.”

“Ama Winter bunu sonunda anlayacaktır. Ona kirayı nasıl ödediğini söyledin?”

“Ona Benjamin’in bana verdiği bir yüzüğü sattığımı söyledim.”

“Ah, Temperance!” Silence dehşetle ağzını kapadı. “Winter’a yalan mı söyledin?”

Temperance başını iki yana salladı. “Bu sadece küçük bir yalandı. Yurt için yegâne umudumuz bu. Evi kapamanın Winter’a neler yapacağını bir düşün.”

Silence bakışlarını kaçırdı. Winter, babalarına ve onun hayır işlerine kendini diğer erkek kardeşlerinden çok daha fazla adanmıştı. Onun gözetimi altındayken evin başına bir şey gelmesi tam bir hayal kırıklığı yaşamasına sebep olurdu.

“Lütfen, Silence,” diye fısıldadı Temperance. “Winter için.”

“Pekâlâ.” Silence başıyla onayladı. “Erkek kardeşlerimize söylemeyeceğim...”

“Ah, teşekkür ederim!”

“Yalnız,” diye devam etti Silence, “tehlikede olduğunu hissediyorum.”

“Olmayacağım. Söz veririm.”

Lazarus sessiz bir çığlıkla uyandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kısa bir süre öylece yattı, etrafına bakınarak nerede olduğunu hatırlamaya çabaladı.

Sonra kendi yatak odasını hatırladı. Duvarlar koyu kahverengiydi; mobilyalar eski ve etkileyiciydi, yatağının çevresinde koyu yeşil ve kahverengi perdeler asılıydı. Ondan önce babası bu odada kalmıştı, unvan ona geçtikten sonra odayı değiştirmekle uğraşmamıştı. Pencereye bakarken vücudundaki kasların yavaş yavaş gevşemeye başladığını hissetti. Açık gri bir ışık süzülüyordu, şafak sökmek üzere olmalıydı, kâbus gördükten sonra asla uyuyamazdı. Gerindi ve yataktan kalktı; çıplaktı, yüksek konsola doğru giderek yüzüne soğuk su çarptı. Sarı brokar bir robdöşambırnı üzerine geçirdi ve köşedeki kiraz ağacından yapılmış olan zarif masaya oturdu. Odaya getirdiği tek mobilya buydu. Babası yarı giyinik bir şekilde yazı yazmasını kesinlikle onaylamazdı.

Lazarus bu düşünceyle gülümsedi. Sonra mürekkep hokkasını açtı ve şu anki çeviri projesi üzerinde çalışmaya başladı. Catullus bu şiirde Lesbia'yı sert bir dille eleştirmişti. Doğru kelimeyi bulmak istiyordu, *mükemmel* kelimeyi... Doğru düzenlendiğinde enfes bir yüzüğün üzerindeki bir elmas gibi parlayacaktı. Bu son derece titiz bir çalışmaydı ve zaman zaman saatlerini alıyordu.

Bir süre sonra uşağı Small odaya girdi ve Lazarus başını kaldırdığında odanın güneş ışığıyla dolduğunu gördü.

"Bağışlayın, Lordum," dedi Small. "Uyandığınızı fark etmemiştim."

"Önemli değil," diye cevapladı Lazarus, bakışları yeniden çevirisine döndü. Kelimeler onu çağırıyordu ama henüz doğru bir düzene oturtamamıştı.

"Kahvaltınızın yukarı gönderilmesini isteyeyim mi?"

"Hıhı."

"Giyinmek için hazır mısınız?"

Pof! İşte o şey bir anda kaybolmuştu. Lazarus kalemini sabırsızlıkla masaya fırlatarak iskemlesine yaslandı. Small o anda buharı tüten bir havluyu yüzünün alt kısmına koydu. Uşağın hareketleri seri ve etkiliydi, elleri bir kadınlıklar kadar nazikti.

Lazarus gözlerini kapadı ve tenine değen sıcak ve nemli havlunun tadını çıkararak gevşedi. Bayan Dews'un dün geceki açık kahverengi gözlerini hatırladı. Onu erikli turtayla beslerken nasıl huşu içinde kapandıklarını. Başlangıçta teklifini neden kabul etmediğini sorduğunda öfkeyle kısıllıklarını. Onun gibi duygusuz bir adam için bile karşı konulmaz derecede çekici tavırları vardı. Bir anda parlayan öfkesi Lazarus'un bile hissedebileceği bir sıcaklık yaratmıştı. Şöminenin sıcaklığına çekilen bir kedi gibi hissetmişti kendini. Kadının duyguları son derece yabancı, vahşi ve heyecan verici, tamamıyla büyüleyiciydi... Ve kadın bunları saklamak için çok uğraşmıştı. Neden? Böylesine güçlü bir duygu kaynağıyla vakit geçirmek istiyordu. Denemek, dürtmek, kışkırt-

mak ve yanaklarını kızartan, nefesini hızlandıran diğer şeyleri de görmek istiyordu. Onu ne güldürüyordu? Ne korkutuyordu? Orgazma ulaşırken gözleri nasıl görünüyordu? Geri çekilmeye mi çalışacaktı yoksa bedensel hazların tüm savunmasını yıkmasına izin mi verecekti?

Bu düşünce sabahın erken saatlerinde oldukça tahrik ediciydi. Bu güne kadar bir kadının şu ya da bu şekilde vereceği tepkiyi hiç merak etmemişti. Kadınlar onun şehvet aracı olmuştu. Ama Bayan Dews söz konusu olduğunda ilgi çekici taraf kadındı.

Small havluyu kaldırdı ve Lazarus'un çenesine sıcak köpük sürdü. Lazarus çıplak yanağına usturanın ilk sürtünüşüyle irkilmeyi reddederek gözlerini yumdu. Gizlice iskemlesinin kollarına tutundu. Bir dokunuşa daha izin vermesi korkunç bir fiziksel deneyimdi, her sabah bu sıradan samimiyetin yaşanmasına izin vermesinin bir sebebi de buydu. Bu temel korkusuyla her gün yüzleşip üstesinden gelmek ona bir tür tatmin yaşıtıyordu.

Uşak sol yanağını bitirince Lazarus usturanın dokunuşları için sağ yanağını çevirdi ve yine içinden gelen ürpertiye bastırdı. Hatırladığı kadarıyla başkalarının dokunuşlarına karşı hep bu tiksintiyi yaşamıştı. Hayır. Bu doğru değildi. Small usturayı dudağının üzerine değdirdiğinde Lazarus irkilmesine engel olmadı. Bir zamanlar, çok küçük bir çocukken onu korkutmayan, tiksindirmeyen ve acı vermeyen bir dokunuş vardı.

Ama bu çok zaman önceydi ve o kişi ölmüştü.

Small, Lazarus'un yüzündeki son köpüğü de sildikten sonra Lazarus gözlerini açtı. "Teşekkür ederim."

Uşak efendisine yaşattığı acı konusunda herhangi bir fikre sahipse bile bu bilgi ciddi ifadesinin altında gizliydi. "Bugün ne giyeceksiniz, Lordum?"

"Siyah ipek pantolon, ceket ve gümüş işli yelek."

Lazarus ayağa kalktı ve robdöşambırını iskemleye bıraktı. Small ona giysilerini verdi, kendi giyindi, dayanıklılıkla işkence arasında ince bir çizgi vardı.

“Bastonum da,” dedi Lazarus uşağın saçlarını siyah kadife bir kurdeleyle atkuyruğu yapmasına izin verirken.

“Elbette, Lordum,” Small tedirgin gözlerle pencereye baktı. “Bu erken saatte bir randevunuz mu var?”

“Annemi ziyarete gideceğim.” Lazarus keyifsiz bir tavırla gülümsedi. “Ve bu mümkün olduğunca erken saatte yerine getirilmesi gereken bir görev.”

Small’un uzattığı bastonunu aldı, uşağın cevabını beklemeden seri adımlarla odadan çıktı.

Ebeveyn yatak odası, karmaşık oymalara sahip, koyu renk ahşap panellerle kaplı olan geniş üst kat holüne açılıyordu. Bu ev dedesinin döneminden bu yana Caire ailesine aitti. Artık Londra’nın en gözde yerlerinden birinde değildi ama büyük ve azametliydi, para ve gücün bir simgesiydi. Lazarus basamakları inerken elini pembe korkuluğa sürttü. Taş İtalya’dan ithal edilmişti, oymalıydı ve bir ayna gibi parlayana kadar cilalanmıştı. Bu soğuk, pürüzsüz taşa dokunduğunda bir şeyler hissetmeliydi, farkındaydı. Gurur mu? Ya da geçmişe özlem? Ama hep hissettiği şeyi hissetti.

Hiçbir şey.

Alt hole ulaştı, pelerinini ve üç köşeli şapkasını kâhyadan aldı. Dışarısı rüzgârlydı, onu bekleyen tahtirevan taşıyıcıları hafifçe titriyordu. Tahtirevanı yeniydi ve tam boyuna göre yapılmıştı; dışı siyah ve gümüş oymalıydı, içi kırmızı, pelüş yastıklarla bezenmişti. Lazarus binmek üzere tutamakların arasına girdiğinde adamlardan biri tahtirevanın üstünü açtı. Ön kapı kapandı, kilitlendi, üst kapak indirildi. Adamlar tahtirevanı kaldırdılar

Londra sokaklarında bir koşu başladı.

Lazarus dalgın dalgın annesinin onu neden çağırdığını düşündü. Daha fazla para mı isteyecekti? Ondan aldığı cömert harçlık ve

sahip olduğu mülkler düşünülünce bu hiç mantıklı değildi. Belki de hayatının son dönemlerinde kendini kumara kaptırmıştı. Bu fikre yüksek sesle güldü.

Taşıyıcılar durdu ve Lazarus indi. Annesine aldığı ev küçüktü ama çok revaçta olan bir yerdeydi. Kadınsa hâlâ şikâyet ediyordu, onu Caire evinden taşınmaya zorladığından beri şikâyetçiydi ama onunla birlikte asla yaşamayacaktı.

Kâhya, Lazarus'u her yeri altın kaplı olan oturma odasına götürdü. Lazarus orada en az yarım saat oturdu, kapının iki yanındaki Korint sütunlarının üzerindeki altın süslü kıvrımları inceledi. Aslında kalkıp gidebilirdi ama bunu yaparsa ertesi gün yine aynı saçmalığı tekrarlamak zorunda kalacaktı. En doğrusu buna uyum sağlamaktı.

Annesi odaya her zamanki tavrıyla, güzelliğinin içerdekileri hayranlık içinde bırakması için birkaç saniye süreyle eşikte duraksadıktan sonra girdi.

Lazarus esnedi.

Annesi güldü ama çıkardığı ses, altında yatan öfkeyi gizlemiyordu. “Tüm adap kurallarını yitirdin mi, oğlum? Yoksa bir hanım odaya girdiğinde ayağa kalkmamak moda mı oldu?”

Lazarus hareketinin hor görünmesini sağlayacak bir rehavetle doğruldu ve mümkün olan en kısa eğilmeyi gerçekleştirdi. “Ne istiyorsunuz, Leydim?”

Bu elbette bir hataydı. Sabırsızlığını göstermek bu görüşmeyi uzatması için annesine bir sebep vermişti.

“Ah, Lazarus bu kadar kaba olmak zorunda mısın?” Zarif bir şekilde boyanmış kanepelerden birine özenle oturdu. “Bu yorucu oluyor. Çay ve kek siparişi verdim,” elini öylesine salladı, “en azından onlar gelene kadar oturmalısın.”

“Öyle mi?” diye sordu Lazarus usulca, tonlamasındaki keskinlik bu kelimenin gıcirtılı bir hal almasına sebep olmuştu.

Annesinin güzel yüzünde kısa süreli bir belirsizlik oluştu ama hemen ardından kesin bir dille konuştu. “Ah, sanırım öyle.”

Lazarus güzel, sıkıcı annesinin sözünü kabullenerek yeniden yerine oturdu. Vadedilen çayı beklerken onu inceledi. Çaydan nefret ederdi, hep etmişti. Annesi bunu bilmiyor muydu? Ya da onu kıskırtmak için mi bu servisi yapıyordu?

Leydi Caire gençliğinde dillere destan bir güzelliğe sahipti ve zaman ona merhametli davranmıştı. Yüzü mükemmeldi, dingin bir ovalliğe sahipti, boynu uzun ve asıldı. Gözleri onunkiler gibiydi, açık mavi kenarları hafifçe çekik. Alm beyaz ve lekesizdi. Saçları yine onunkiler gibi erken yaşta beyazlamıştı; annesi onları boyamak ya da peruk takmak yerine bu alışılmadık renkle böbürlenmişti. Beyazı daha belirginleştirmek için lacivert giysiler giymiş, mücevherler ya da dantellerle süslü siyah ya da lacivert şapkalar takmıştı hep.

Gözleri üzerine çekmeyi hep çok iyi bilmişti.

“Ah, işte çay geldi,” dedi annesi iki hizmetçi ellerinde tepsi-lerle içeri girdiğinde. Sesinde bir rahatlama belirtisi mi vardı?

Hizmetliler yiyecekleri sessizce yerleştirip odadan çıktılar. Leydi Caire çayı koymak üzere doğruldu. Eli fincanın üzerinde tereddütle durdu. “Şeker?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Elbette.” Özgüvenini hemen geri kazandı. Fincanı Lazarus’a uzattı. “Şimdi hatırladım, ne şeker, ne de krema.”

Lazarus kaşlarını çatarak tadına bile bakmadan fincanı kenara koydu. Ne tür bir oyun oynuyordu?

Annesi çaya karşı hoşnutsuzluğunu görmezden gelerek ağır hareketlerle kendi fincanını aldı. “Büyük Bayan Turner’la görüldüğünü duydum. O tarafla ilgileniyor musun?”

Lazarus bir an için gözlerini kırptırdı, gerçekten şaşırmıştı. Hemen ardından kahkahalara boğuldu. “Şimdi de benim için çöpçatanlık mı yapmaya karar verdiniz, efendim?”

Kaşlarının arasında huzursuz bir çizgi oluştu. "Lazarus..."

Lazarus onun sözünü kesti, sözlerinin acılığıyla ters düşen bir hafiflik ve hızla konuştu. "Belki de kızları önceden seçip onaylarsın ve sonra benim bakmam için bir sıraya dizersin. Tabii bu Londra sosyetesinin eğilimlerim konusundaki söylentilerinin üzerine biraz zor olabilir. Paralı aileler bakirelerini benden uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklardır."

Dudaklarını hoşnutsuzlukla bükerek fincanını bıraktı.

"Önce kaba sonra da çiğ," dedi Lazarus ağır ağır. Sabrı tükeniyordu. "Hanımefendi, bana tahammül etmeniz bir mucize, gerçekten."

Kadın bu sözlere kaşlarını çattı. "Ben..."

"Paraya mı ihtiyacınız var?"

"Hayır, ben..."

"Benimle konuşmanız gereken başka acil bir mesele var mı?"

"Lazarus..."

"İş konusunda herhangi bir endişe?" diye araya girdi. "Arazileriniz ya da hizmetlileriniz?"

Kadın sadece ona baktı.

"O zaman korkarım gitmek zorundayım, Leydi Caire." Ayağa kalktı ve gözlerine bakmadan önünde eğildi. "Size iyi günler dilerim."

Annesi arkasından konuştuğunda kapıya varmıştı. "Bilmiyorsun. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Lazarus'un sırtı ona dönüktü, kapıyı arkasından kapamadan önce onu anladığını bildirmek üzere ona dönmedi.

Mary Hope gelişme göstermiyordu.

Temperance endişeli gözlerle bebeği bir kez daha memesini almaya zorlayan sütanne Polly'ye baktı. Bebeğin minik, yumuşak dudakları meme ucunun önünde açıldı ama gözleri kapalı bir şekilde tepkisiz yatmaya devam etti.

Polly cıklayarak başım kaldırdı, gözleri hüzünlüydü. “Emmiyor, hanımefendi. Varlığını bile zor hissediyorum.”

Temperance doğrudu, belinin tutulduğunu fark edince irkildi. Oldukça uzun bir zamandan beri Polly ile bebeğin üzerine doğru eğiliyordu. Polly eski, kolçaklı bir iskemlede bebekle birlikte oturuyordu. Bu iskemle sütannenin kiralık odasındaki en güzel mobilya parçasıydı; Temperance Polly’yi yurdun sütannelerinden biri olarak tuttuğunda iskemleyi ona vermişti. Sütanneler yurttan yaşamıyordu. Bebeklere kendi evlerinde bakıyorlardı.

Temperance sütannelerin hepsini sürekli kontrol edemeyeceği için güvenebileceği kadınları bulmak çok önemliydi ve Polly en iyileriydi. Yirmili yaşlarının başlarında olan bu sütanne, kara gözlü, siyah saçlı, oldukça güzel bir kadındı. Polly yaşının iki katına denk gelen bilmiş bir havaya sahipti. Kocasını denizciydi, eve karısından iki çocuk yapabilecek sıklıkta geliyordu. Adamın bu nadir ziyaretlerinin arasında Polly kendinin ve küçük ailesinin geçimini sağlıyordu.

Polly’nin odasında iskemlenin yanında bir masa, cibinlikli bir yatak ve duvarda asılı, mutlu kadınları gösteren, ucuz bir resim vardı. Şöminenin üzerinde yuvarlak, cilalı bir ayna asılıydı ve odanın arkasına doğru uzayan küçük ışığı yansıtıyordu. Polly şöminenin rafına birkaç eşya koymuştu: Bir mum, bir tuz ve sirke kabı, bir çaydanlık ve küçük bir fincan. Sefil odanın bir köşesinde Polly’nin bebekleri oynuyordu; biri yeni yeni sıralıyordu, diğeri de emeklemeye başlamıştı.

Temperance bakışlarını Mary Hope’a çevirdi. Polly’nin küçük odası fakir olabilirdi ama tertemizdi. Polly de temiz ve ayıktı. Onun gibi sütannelik yapan diğer kadınların aksine içki içmezdi, küçük görevleriyle birlikteyken sadece onlarla ilgilenirdi.

Bu da onu altın kadar değerli kılıyordu.

“Yeniden deneyebilir misin?” diye sordu Temperance endişeyle.

“Evet, onu mememin üzerine koyacağım bakalım emecek mi...” Bebeği yerine yerleştirirken sesi kesildi. Deri korsesinin iplerini çözdü, yün kombinezonunu kenara çekti ve bir memesini açığa çıkardı.

“Ağzına süt damlatsak ne olur?”

Polly içini çekti. “Ufaklığın ağzına biraz süt akıttım ama anca bir iki damlasını yuttu.”

Bunu yeniden yaptı, Temperance bebeğin ağzına akan sütü izledi. Birazını yutup yutmadığını söyleyebilmek zordu.

Polly’nin küçük bebeği emekleyerek geldi, iskemleye tutunarak kendini yukarı çekti ve ağladı.

“Kendiminkine bakarken bebeği biraz tutabilir misin?”

Temperance yutkundu, hassas durumdaki bebeği kucağına almayı pek istemiyordu ama Polly, Mary Hope’u kollarının arasına koymuştu bile. Temperance gerilerek onu tuttu. Bebek kuş kadar hafifti. Polly’nin kendi bebeğini kucağına alışını izledi. Çocuk anında meme ucuna ulaştı ve Polly tombul parmaklarıyla dalgın dalgın onun çoraplı ayağını tutarken, iri yudumlar alarak memeyi emdi. Temperance bakışlarını iyi beslendiği belli olan bebekten Mary Hope’un solgun yanaklarına çevirdi. Bebek gözlerini açtı ama Temperance’ın omzuna boş gözlerle baktı, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar Polly’nin tombul, sağlıklı bebeğiyle tam bir tezat oluştuyordu.

Temperance hızla bakışlarını çevirdi, göğsü adlandırmayı reddettiği duygularla sıkışıyordu. Ölmekte olan bu bebeğe karşı bir yakınlık hissetmeyecekti, bunu yapmayacaktı. Geçmişte bir kez sevgisini özgürce sunarak yanmıştı ve artık onu göğsünde kilitli tutuyordu.

“Oldu işte, küçüğüm. Şimdi mutlusun, değil mi?” diye mırıldandı Polly kollarının arasındaki çocuğa. Başını kaldırıp Temperance’a baktı. “Onu emzirmeyi bir kez daha deneyeyim.”

“Pekâlâ ama kendininkini göz ardı etme,” dedi Temperance, Mary Hope’u iç huzuruyla ona vererek. Ücretli bebeği doyurmak için kendi çocuklarını aç bırakan pek çok sütanne görmüştü.

“Hiç korkma,” dedi Polly azimle. “Hepsine yeterim.”

Bu sözün ardından bebeği ilk memeden sütünü emmeye devam ederken diğer memesinin üzerindeki kombinezonu aşağı indirerek Mary Hope’u oraya yerleştirdi.

Temperance başıyla onayladı. “Teşekkür ederim, Polly. Sana bu hafta biraz daha fazla para bırakacağım. Bunu kendine yiyecek almak için harca, lütfen.”

“Evet, öyle yapacağım,” diye cevapladı Polly, başı hâlâ hastalıklı bebeğe eğikti.

Temperance küçük bir tereddüt yaşadı ama sonunda Polly’ye iyi geceler dileyerek oradan ayrıldı. Daha fazla ne yapabilirdi? Polly’nin kiralık odasının bulunduğu odalarla dolu olan evden dışarı çıktı. Mümkün olan en iyi sütanneyi ayarlamış ve kadına yurdun güçlüğüle bulduğu paranın bir kısmını da fazladan bırakmıştı.

Gerisi Tanrı’nın eline kalmıştı.

Dışarıda gün St. Giles’dan çekilmeye başlamış ve hava loşlaşmıştı. Temperance ürperdi. Yanından bir kadın geçti, geniş, içinde satamadığı birkaç parça istiridye ve bakır ölçü kabı bulunan sepetini dengede tutmaya çabalıyordu. Winter bu gece geç saate kadar okulda kalacağına dair haber yollamıştı ama yine de dönüp kendi yemeğini hazırlaması ve Lord Caire’la buluşmadan önce çocukları yatırması gerekiyordu.

Önünden geçtiği bir kapının eşiğinde iri bir gölge belirince kalbi bir anlığına tekleli.

Lord Caire’in derin sesini duydu. “İyi akşamlar, Bayan Dews.”

Temperance ellerini çileden çıkmış bir şekilde beline koyarak durdu. “Burada ne yapıyorsun?”

Üç köşeli şapkasının siperi altında yükselen siyah kaşlarını görebiliyordu. “Seni bekliyorum.”

“Beni takip ettin!”

Adam başını eğdi, onun suçlayan tonlamasından etkilenmemişti. “Kesinlikle, Bayan Dews.”

Temperance bıkıklıkla pufladı ve yeniden ilerlemeye başladı. “Böylesine çocuksu bir oyun oynamak için çok sıkılmış olmalısın.”

Adam arkasında kıkırdadı, o kadar yakındı ki Temperance adamın pelerinin, eteklerine sürtündüğünü hissetti. “Tahmin bile edemezsin.”

Temperance aniden onu öpüşünü hatırladı; sert, ateşli ve hiç nazik olmayan öpüşünü. Kalp atışlarını nasıl hızlandırdığını ve teninin terden sıırıslıkam oluşunu. Onun ve tam olarak kontrol altına alamadığı duyguları için tam bir tehditti. Cevap verirken sesi sertti. “Canı sıkılan aristokratların eğlencesi değilim.”

“Öyle olduğunu mu söyledim?” diye sordu tatlılıkla. “O evde kimi görmeye gittin?”

“Polly’yi.”

Adam arkasından öyle sessiz ilerliyordu ki bir hayalet bile olabilirdi.

Temperance nefes aldı. Bir başka erkek, özellikle de aristokrat bir beyefendi bu acı sözlerinin ardından pes eder ve öfkeyle arkasını dönüp giderdi. Lord Caire nasıl bir oyun oynuyorsa son derece sabırlıydı.

Evin de hâlâ bir bağışçıya ihtiyacı vardı.

“Polly sütannemiz,” dedi Temperance daha sakince. “Karşılaştığımız geceyi hatırla, eve yeni bir bebek getirmiştim. Son derece hassas durumdaki bebeği emzirmesi için Polly’ye bıraktım. Adı Mary Hope.”

“Oldukça...” Temperance’ın ses tonunu analiz etmeye çalışırken duraksadı. “Mutsuz görünüyorsun.”

“Mary Hope emmiyor,” dedi Temperance. “Polly ağzına süt döktüğünde de güçlkle yutuyor.”

“O zaman çocuk ölecek,” dedi Lazarus, sesi soğuktu.

Temperance durarak ona döndü. “Evet! Evet, Mary Hope beslenemezse ölecek. Neden bu kadar umursamazsın?”

“Sen neden bu kadar umursuyorsun?” Adam onunla birlikte durdu, her zamanki gibi çok yakındı, rüzgâr pelerini uçuşturarak canlı bir şey gibi eteklerine dolanmasına sebep oldu. “Tanımadığın bir çocuk için neden bu kadar yoğun duygular besliyorsun? Eve getirirken sağlıksız hatta ölmek üzere olduğunu bildiğin bir çocuk için.”

“Çünkü işim bu,” dedi öfkeyle. “Sabahları yataktan kalkmamın, yemek yememin, uyumamın tek sebebi bu çocuklara bakmak. Evi işler durumda tutmak.”

“Hepsi bu mu? Çocukları kendin için sevmiyor musun?”

“Hayır, elbette hayır.” Arkasını dönerek yoluna devam etti. “Her birini... umursuyorum elbette ama ölmekte olan bir çocuğu sevmek aptallık olur. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz, Lordum.”

“Son derece özverili,” dedi sesi derin ve alaycıydı. “O zavallı, sefil çocuklar için büyük bir adanmışlık. Bir azize olabilirmissin, Bayan Dews. Tek ihtiyacın bir hale ve kanlı avuçlar.”

Son derece öfkeli bir cevap dilinin ucuna kadar geldi ama Temperance dudaklarını kenetleyerek sözleri yuttu.

Adam arkasından bir yerden, “Yine de,” diye düşüncelerini söylemeye devam etti, “bir çocuğu sevmeyi engellemenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Bazıları için bu kolay olabilir ama söz konusu sen olduğunda bundan oldukça kuşkuluyum, Bayan Dews.”

Temperance huzursuzlukla adımlarını hızlandırdı. “Kendinizi duygular üzerinde bir otorite olarak mı görüyorsunuz, Lordum?”

“Hiç de değil,” diye mırıldandı adam. “Nadiren bir şey hissedirim. Ama bacakları olmayan bir adam gibi, dans edebilenleri görünce etkilenirim.”

Temperance düşünmeye devam ederek köşeyi döndü. Şu an evden uzaklaşıyorlardı. “Bir şey hissetmez misiniz?”

“Hiçbir şey.”

Durdu ve merakla adama baktı. “O zaman metresinin katilini bulmak için neden bunca zaman harcıyorsun?”

Adamın dudakları alayla büküldü. “Yerinde olsam bunu çok ciddiye almazdım. Bir heves olabilir.”

“Şimdi yalan söyleyen kim?” diye fısıldadı Temperance.

Adam huzursuz olmuş gibi ona baktı. “Evine doğru gitmediğimizi fark ettim.”

Konuyu değiştirmesinden dolayı garip bir hayal kırıklığı hissetti. Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorsa neden “bir heves” uğruna aylardır bir katili arıyordu? Lord Caire itiraf ettiğinden daha fazlasını mı hissediyordu? Yoksa kendinin de söylediği gibi soğuk, umursamaz bir aristokrat mıydı?

Lord Caire sessizdi, cevap beklediği belliydi. Temperance iç geçirdi. “Seni Hangman’s Sokağı’na, Martha Swan’ın yaşadığı düşünülen yere götürüyorum.”

“Eve dönmezsen kardeşin senin için endişelenmeyecek mi?”

“Eğer bir saat içerisinde gidip dönebilirsek diğer sütanneleri kontrole gitmiş olduğumu söyleyeceğim,” diye homurdandı Temperance yeniden yürümeye başlayarak.

“Pes, Bayan Dews, kendi kardeşine yalan mı söylüyorsun?”

Temperance bu kez onu duymazdan geldi. Hava tamamıyla kararmıştı, avcılar dışarı çıkacağı için sokaklar boşalmıştı. Silahı yanında olduğu için mutluydu, eteğinin altında bir çantanın içindeydi. Yarım saat sonra haydutların, hırsızların ve yankesicilerin yuvası olan Hangman’s Sokağı’na girdiler. Lord Caire’in buranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Yan gözle ona baktığında bir yırtıcı edasıyla yürüdüğünü ve abanoz bastonunu avucunun içinde bir sopa gibi tuttuğunu gördü.

Adam bakışını yakaladı. “Ne hoş bir bölge.”

“Hıhım.” Temperance tonlamasındaki tüm küçümsemeye rağmen adamın bu dişli halini görünce rahatladı. “İşte burası.”

Bir ayakkabıyı resmeden yıpranmış tabelayı gösterdi. Bayan Yediveren, Martha Swan'ın bir ayakkabıcı dükkânının üzerinde yaşadığını söylemişti. Bina da sokak gibi karanlık ve ıssızdı. Temperance pelerinine daha sıkı sarınarak eteklerinin altındaki silahı arandı. Bir lamba almak için durmalıydılar.

Lord Caire bir adım atarak bastonuyla kapıya vurdu. Ses boşlukta yankılandı, içerde hiçbir hareket olmadı.

“Yankesici ya da fahişeyse dışarı çıkmış olmalı,” dedi Temperance.

“Hiç şüphe yok,” diye cevapladı Lord Caire, “ama buraya kadar geldiysek en azından içeri bakmamızı öneriyorum.”

Temperance kaşlarını çatarak itiraz etmeye hazırlanırken, Lord Caire'ın omzunun üzerinden karanlığın içinde bir hareket gördü. Üç figür sokağın içinden onlara doğru gelirken nefesi bir çılgılık gibi çıktı, çok hızlıydılar.

Niyetleri belliydi.

Lord Caire'ı uyarmak için seslenebilirdi ama hiç gerek kalmadı. Adamın gözleri yüzüne kenetlendi. “Kaç!”

Hızla dönerek onu arkasına alıp saldırganlarla yüz yüze geldi. Adamlar üzerine doğru gelirken ayrıldılar. Dıştaki iki adam Lord Caire'ın iki yanına doğru ilerlerken ortadaki adam bıçağını kaldırdı. Lord Caire bastonuyla adamın bileğine vurarak ilk darbeyi savuşturdu. Bastonunun içinden kısa kılıcını çekti ve hemen ardından üçe karşı bir sürdürülen bir savaş başladı; ortalık yumruk ve darbe sesleriyle doldu.

Silahlı olmasına rağmen Lord Caire'ın devrilmesi an meselesiydi.

Tabancası vardı. Temperance eteğini kaldırarak çantayı aradı. Tabancayı alarak eteğini bıraktı.

Başını tam zamanında kaldırdı ve Lord Caire'ın yaralanmış gibi hırlayarak döndüğünü gördü. Adamlardan bir tanesi sendeledi ama diğerleri daha da yaklaştı. Temperance silahını kaldırdı

ama adamlar birbirlerine çok yakındı. Ateş ederse Lord Caire'ı da vurabilirdi.

Etmezse saldırganlar onu öldürebilirdi.

İzlemeye devam ederken adamlardan birinin bir hançer diğerinin de bıçak çıkardığını gördü. Daha fazla bekleyemezdi. Onu öldüreceklerdi.

Temperance ateş etti.

Dördüncü Bölüm

Kral Kilitli Yürek yılda bir kez halkının karşısında konuşurdu. O kalemden çok kılıç kullanmaya alışık biri olduğu için konuşmasını önceden çalışmak gibi bir alışkanlığa sahipti. Bir sabah muhteşem şatosunun balkonunda, kafesteki mavi kuşunun önünde konuşmasını çalışıyordu. "Halkım," diye başladı kral, "Lideriniz olmaktan gurur duyuyorum ve biliyorum ki siz de egemenliğim altında yaşamaktan dolayı aynı gururu duyuyorsunuz. Sizler tarafından gerçekten sevildiğimi biliyorum." Kral Kilitli Yürek'in konuşması maalesef bir kıkırtıyla yarıda kesildi...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Silah arkasından ateşlendi. Lazarus'un göğsü vahşi bir öfkeyle doldu. Küçük kurbanını incitme hakkına sahip değillerdi. Kadın onun oyuncağıydı.

Öfkeyle sağındaki saldırganın üzerine atıldı ve kılıcını adamın bağırsaklarına kadar soktu. Adamın gözlerinin şaşkınlıkla irileştiğini gördü, aynı anda solunda bir hareket hissetti. Kılıcını bırakarak döndü ve bastonunun geri kalanıyla saldırganın bileğine vurdu. Adam uluyarak yaralı bileğini tutarken bıçağı elinden fırladı. Silahsız kalan saldırgan durumunun hassaslığını

fark etti. Bir küfür savurarak geri çekildi ve sokağa doğru hızla kaçtı. Belirdiği hızla yok oldu. Lazarus üçüncü adama döndü ama o çoktan kaybolmuştu. Gece bir anda sessizleşti.

İşte o zaman arkasına, küçük kurbanına baktı. *Onun* Bayan Dews'una.

Kıpırdamadan, ciddiyetle duruyordu, yanına düşmüş elinde bir tabanca vardı.

Demek incinmemişti. Öldürülmemişti. *Tanrı'ya şükür.*

Lazarus, "Neden kaçmadın?" diye sordu usulca.

Temperance çenesini dikti, lanet olası kadın inatçı bir fedakâr ruhuna sahipti. Son derece derli topluydu, saçının tek teli bile yerinden oynamamıştı, dudakları kırmızı ve davetkârdı. "Seni bırakamazdım."

"Evet," dedi ona doğru yürürken, "bırakabilirdin ve *bırakmalıydın*. Sana kaçmanı *emrettim*."

Hiddetinden hiç etkilenmemişti, iri tabancayı acınası torbaya koyarken aşağı baktı. "Belki de sizden emir almıyorumdur, Lordum."

"Emir almamak," Asabi yaşlı bir kadın gibi tükürürcesine konuştu. Beyninin bir yanı ne tür bir pislik olduğunu düşünerek eğlenirken diğer yanı Temperance'ın ona itaat etmeyi öğrenmesinin çok önemli olduğunu söylüyordu. "Sana söyleyeceğim şu ki..."

Temperance'ın kolunu tutmak üzere harekete geçti ama kadın onu itti. Omzundaki acı bir anda arttı. "Lanet olsun!"

Temperance'ın kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

İlgisi kadını iterken zayıflığı çekmişti. Huysuz yaratık. "Hiçbir şey."

"O zaman niye acıyla haykırdın?"

Sabırsızlıkla pelerininin altında bakıp başını kaldırdı. "Çünkü, Bayan Dews, bir bıçak yarası aldım." Sıcak kanın ceketine sızdığını hissetmeye başlamıştı.

Temperance nefesini tuttu, yüzü görülür şekilde soldu. “Ah, Tanrım. Buna *hiçbir şey* denmez! Neden söylemediniz? Belki de oturup...”

“Kim var orada?”

İkisi birden dönüp ayakkabıcının kapısından onlara bakan eciş bücüş kadını gördüler. Kadın gözlerini kısarak başını eğdi. “Silah sesi duydum.”

Lazarus öne atıldı ama onun bu hareketiyle birlikte kadın içeri çekilir gibi bir hareket yaptı. Buna izin vermeyecekti. Kadının yanından uzanarak kapıyı hızla kapadı ve kaçmasını engelledi. “Martha Swan’ı görmeye geldik.”

Kadın ismi duyunca iyice büzüldü. “Kimsiniz?” diye haykırdı bir o yana bir diğer yana bakınarak. Ya kördü ya da çok az görüyordu. “Bu işle hiçbir ilgim...”

Bayan Dews kadının ellerinden birini tuttu. “Size zarar vermeyeceğiz. Bize Martha Swan’ın burada yaşadığı söylendi.”

Bayan Dews’un dokunuşu kadını sakinleştirmiş gibiydi ama zayıf göğsü hâlâ becerebilse oradan uçuverecekmiş gibi inip kalıyordu. “Evet, Martha burada yaşıyordu.”

Bayan Dews hayal kırıklığına uğramış göründü. “Yani, gitti mi?”

“Öldü.” Kadın yeniden başını eğdi. “Bu sabah ölü bulundu.”

“Nasıl?” Lazarus gözlerini kıstı. Kolu kanla kaplıydı ama bu bilgiye ihtiyacı vardı.

“Yarıldığını söylüyorlar,” diye fısıldadı kadın. “Yukarıdan aşağı doğru yarılmış ve tüm iç organları etrafa saçılmış.”

“Yüce Tanrım,” diye inledi Bayan Dews. Kadını tutan eli gevşemiş olmalıydı. Ufak tefek kadın döndü, kapıyı açtı ve eve daldı.

“Bekle!” diye haykırdı Bayan Dews.

“Bırak onu,” dedi Lazarus. “Bize gerekeni söyledi zaten.”

Bayan Dews tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra sımsıkı kapadı. Lazarus öfkesinin kontrolünü kaybettirip kaybettirme-

yeceğini görmek için bir süre bekledi ama kadın ona bakmaya devam etti.

“Bir gün kırılacaksın,” diye mırıldandı Lazarus. “Ve bu gerçekleştğinde orada olmak için Tanrı’ya dua ediyorum.”

“Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Evet, var.” Döndü ve ayağını bilinçli bir hareketle kılıcını sapladığı adamın göğsüne koydu. Can acısının verdiği homurtuyla kısa kılıcı adamın bedeninden çıkardı. Adam yüzü yukarı dönük yatıyordu, yakınlardaki bir pencereden gelen ışık açık, görmeden bakan gözlerinden yansıyor. Burnunun olması gereken yere siyah deri bir bant yapıştırmıştı. Günü bir sokak lağımında ölü bir şekilde yatarak bitireceğini düşünmüş müydü? Şüpheli.

Sadece bir aptal, kendisini hedef alan suikastçısının ölümünün yasını tutardı.

Lazarus kılıcını, siyah bastonundan oluşan kınına sokmadan önce eğilerek adamın ceketiyle sildi. Bayan Dews’a baktı. Orada durmuş, endişeli iri gözleriyle hareketlerini izliyordu. “Seni evinin göreceli güvenliğine götürsek iyi olacak, hanımefendi.”

Kadın başını sallayarak yanına geldi. Lazarus hızla yürümeye başladı, bastonunu sağ eliyle sımsıkı tutuyordu. Saldırganlar geri dönmeye kalkıştırlarsa kolay bir hedef gibi görünmek istemiyordu. Bu, St. Giles sokaklarında dolaşma ihtimali olan diğer yırtıcılar için de geçerliydi. Gece katran karasıydı, bulutlar ayı saklıyordu. Önlerinden geçtikleri evlerden gelen tutarsız ışıkların eşliğinde içgüdüleriyle yolu buldu. Bayan Dews yanında yürüyen zayıf bir gölgeydi, adımları onu yavaşlatmıyordu. İstemese de kadına hayranlık duyuyordu. Ona verdiği emre itaat etmemiş olabilirdi ama ne kavga sırasında ne de yaralı olduğunu öğrendiğinde kılını bile kıpırdatmamıştı. İşin aslın işe yaramaz halde de olsa silahı yanında getirme öngörüsüne sahipti.

“Kendini korumak için silah taşıyorsan, pratik yapmalısın,” dedi. Kadının yanında gerildiğini hissetti.

“Bence ateş ederken oldukça başarılıydım.”

“Kaçırdın.”

Kadının yüzü ona döndü, karanlıkta bile öfkesini hissedebiliyordu. “Havaya ateş ettim!”

“Ne?” Lazarus onun kolunu yakalayarak durdu.

Kadın önce kolunu çekmeye çalıştı sonra yaralı olduğunu hatırlamışçasına durdu. Dudakları sıkıntıyla inceldi. “Havaya ateş ettim çünkü sana saldıranları hedef aldığım takdirde seni de vurabilirdim.”

“Aptal,” diye tısladı Lazarus, kalbi korkuyla hızlanmıştı. Aptal, küçük fedakâr.

“Ne?”

“Bir dahaki sefere, tabii bir dahaki sefer olursa, saldırganları hedef al ve gerisini boş ver.”

“Ama...”

Kadının kolunu sarstı. “Onları bertaraf edemeseydim sana neler yapabilecekleri konusunda bir fikrin var mı?”

Kadın inanmaz bakışlarla başını kaldırdı. “Ateş ederek seni vurup öldürme ihtimalini mi tercih edérdin?”

“Evet.” Kadını bırakarak yoluna devam etti. Omzu acıyla zonklamaya başlamıştı ve gömleği kanın yarattığı ıslaklıktan ötürü buz gibi olmuştu.

Kadın ona yetişebilmek için birkaç adımı koşarak attı. “Seni anlamıyorum.”

“Çok kişi anlamaz.”

“Hayatım seninkinden daha değerli olamaz.”

“Sana hayatımın bir şeylerden daha değerli olduğunu düşün-düren nedir?” diye sordu nezaketle.

Bu sözler kadını susturdu, en azından o an için. Hızlı adımlarla yolu geçerek daha geniş bir sokağa çıktılar.

“Çok garip,” diye mırıldandı Bayan Dews.

“Nedir o?” Lazarus başını dik, gözlerini tetikte tutmaya özen gösteriyordu.

“Martha Swan’ın metresinle bire bir aynı şekilde öldürülmüş olması.”

“Katil aynı kişiye o kadar da garip değil.” Kadının ona hızla baktığını görmedi ama hissetti.

“Aynı katil olduğunu mu düşünüyorsun?”

Lazarus omuz silkti ve omzu acıyınca iniltisini yutmak zorunda kaldı. “Bilmiyorum ama St. Giles’da kadınları aynı yöntemle öldüren bir katilin daha bulunması son derece garip olurdu.”

Kadın bir süre bunu düşünürmüş gibi durduktan sonra ağır ağır konuştu. “Hizmetçim Nell Jones, St. Giles Hayaleti’nin kurbanlarının bağışsıklarını deştğini söylüyor.”

Lazarus omzundaki gittikçe artan acıya rağmen güldü. “Bu hayaleti hiç gördün mü, Bayan Dews?”

“Hayır, ama...”

“Bu hayaletin geceleri çocukları korkutmak üzere anlatılan bir masal olduğunu düşünüyorum. Benim aradığım adam ise et ve kemikten oluşuyor.”

Sessizce yürüdüler; yurdun arka kapısı görüldüğünde aradan uzun bir zaman geçmiş gibiydi.

Lazarus homurdandı, hem rahatlamıştı hem de başı dönüyordu. “İşte geldik. İçeri girince kapıyı arkadan sürgülemeyi unutma.”

“Ah, hayır, olmaz.” Yaralanmamış kolunu yakaladı.

Lazarus bir an için dondu. Kolundaki kumaş kadının elinin, tenine dokunmasını engelliyordu ama kimse ona izni olmadan dokunamazdı. Buna alaycı, vahşi ve reddedici bir tavırla tepki verirdi. Bayan Dews’la ne yapacağını bilemedi.

Orada donmuş bir şekilde dururken Bayan Dews torbasını bıraktı, pelerininin altından bir yerden anahtarını çıkardı ve evin arka kapısını açtı. “Yarana bakmamız gerekiyor.”

“Gerek yok,” diye söze başladı kuru bir sesle.

“Hadi,” dedi Bayan Dews ve Lazarus ne olduğunu anlamadan kendini eski mutfakta buldu. Bir önceki gece küçük oturma odasına gitmek için buradan süzölmüştü. Mutfak boştu ve ocaktaki birkaç köz dışında karanlıktı. Şu anda ise kükreyen alevlerle aydınlanıyordu ve her boydan bir takım afacanla doluydu.

Ve bir adam.

“Ah, efendim, eve döndünüz!” diye haykırdı en büyük kız.

Aynı anda adam da soruşturan gözlerle masadan kalktı. “Temperance?”

“Winter, erken dönmüşsün,” dedi Temperance dikkat dağıtmaya çalışarak. “Evet, eve döndüm Mary Whitsun, güvende ve sağlıklıyım ama aynı şeyi Lord hazretleri için söyleyemeyeceğim. Bana ocaktan bir kâse sıcak su doldurabilir misin, lütfen? Joseph Tinbox bana paçavra torbasını getir. Mary Evening lütfen masada yer açabilir misin? Ve *sen*, buraya otur.”

Son komut Lazarus’a yönelikti. Cesaretine saygı duyarak uysallıkla gösterilen iskemleye çöktü. Bayan Dews’un kardeşi sert bakışlarla onu süzüyordu. Lazarus zayıf, yaralı ve çaresiz görünmeye çalıştı ama bunun adamı ikna etmediğine dair bir hisse kapıldı.

Mutfak sıcaktı; alçak, sıvalı tavan cayır cayır yanan ateşin ısınısını yansıtıyordu. Çocukların bir tür yemeğin ortasında olduklarını şimdi görüyordu. Ateşin üzerinde dev bir çaydanlık vardı, büyük kızlardan biri onunla ilgileniyordu. Masanın üzerinde de bir tür hamur vardı. Kucağında hamur gibi olmuş kediyle tek ayak üzerinde durarak ona bakan küçük bir oğlan dışında çocukların hepsi meşguldü.

Lazarus afacana tek kaşını kaldırarak bakınca çocuk kediyle birlikte Bayan Dews’un eteklerinin arkasına gizlendi.

“Bu beyefendi kim, Temperance?” diye sordu Winter Makepeace usulca.

“Lord Caire,” dedi Bayan Dews, Mary Evening adlı çocuğun masanın üzerindeki un kâsesini kaldırmasına yardımcı olurken. Afacan onun hareketlerini taklit ederek eteklerinin arkasında mümkün mertebe gizli kalmayı başardı. “Yaralı.”

“Sahi mi?” diye sordu Makepeace biraz daha sert bir sesle. “Ve bu nasıl oldu?”

Temperance bir anlık bir tereddüt geçirdi ve hızla ona baktı, bunu muhtemelen tek gören Lazarus’tu.

Dişlerini göstererek sırttı. Yapacağı açıklama çok daha eğlenceli olacakken kadının bu ikilemini çözmesine yardımcı olmak gibi bir niyeti yoktu.

Bayan Dews dudaklarını büzdü. “Lord Caire’a buradan yaklaşık bir kilometre ötede saldırdılar”.

“Ve?” Makepeace o aşına hareketi yaparak başını havaya dikti ve kız kardeşinin açıklamasını bekledi.

“Ben de bakabilmemiz için onu eve getirdim.” Hızla ve göz alıcı bir şekilde kardeşine gülümsedi.

Adam onun bu etkileyici hilelerine Lazarus’tan çok daha alışık. Hafifçe tek kaşını kaldırdı. “Yani Lord Caire’a öylece orada mı rastladın?”

“Şey, hayır...”

Bayan Dews gerçekten de Tanrı’nın sevgili kuluydu. “Paçavra torbasını” getirmek üzere gönderdiği küçük çocuk o anda gelerek kadını açıklama yapmaktan kurtardı.

“Ah, harika Joseph Tinbox. Teşekkür ederim.” Torbayı aldı ve masanın üzerine, Mary Whitsun adlı kızın getirdiği dumanı tüten su kâsesinin yanına koydu. Sonra ciddi bakışlarını ona çevirdi. “Çıkar.”

Lazarus kardeşini taklit ederek kaşlarını kaldırdı. “Özür dilerim, anlamadım.”

Ah, Tanrı onu aldığı bu hazdan dolayı cezalandıracaktı. Bayan Dews’un yanakları hoş bir pembeliğe büründü.

“Giysilerinizin, eee, üst bölümünü çıkarın, Lordum,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Şapkasını çıkarırken sırtışını gizledi ve pelerinini çözmek için eğildi. Pelerinini hızla çıkarınca omzuna saplanan acıyla birlikte dilinin ucuna kadar gelen küfrü yutmak zorunda kaldı.

“Bırak, yardım edeyim.” Bayan Dews bir anda yanında belirek ceketiyi yeleğini çıkarmasına yardım etti. Yakınlığı hem rahatsız ediciydi hem de garip bir hoşluğa sahipti. İkisi birlikte çalışmaya başladılar, kendini öne eğilmiş bir şekilde buldu, belki de onun nazik boyun kıvrımına, hafif lavanta ve kadın kokusuna doğru çekilmişti.

İsteksizce kollarını kaldırarak kadının gömleğini başının üzerinden çekerek çıkarmasına izin verdi, beline kadar çıplak kaldı. Başını kaldırdığında meraklı küçük çocukların etrafını kuşattıklarını gördü. Afacan bile eteklerin arkasından çıkmıştı.

Çocuk, kediye üst bedeninden kavramıştı, arka bacakları boşlukta sallanıyordu. Mırlamasa ölü sanılabilirdi. “Adı Soot.”

“Ne enteresan,” diye cevapladı Lazarus. Kedilerden nefret ederdi.

“Mary Whitsun,” dedi Makepeace, “küçük çocukları yemek odasına götürür müsün lütfen? Onlara dua kitaplarını okutabilirsin.”

“Evet, efendim,” dedi çocuk ve küçükleri topluca dışarı sürdü.

Bayan Dews boğazını temizledi. “Onlara gözetmenlik etmen gerekebilir, Winter. Ben burayı tek başıma halledebilirim.

Adam yardımseverlikten öte bir tavırla gülümsedi. “Mary Whitsun’ın tek başına üstesinden gelebileceğine inanıyorum, kardeşim.”

Makepeace iskemlesini masanın diğer tarafında onun tam karşısına getirdi ama Bayan Dews ona sırtını dönerek dolabı karıştırmaya başladı, adam Lazarus’a, onun çözmekte zorlanmadığı bir bakışla baktı. Winter Makepeace ondan on yaş küçük olabilirdi, estetik bir keşiş görüntüsü sergiliyor da olabilirdi ama Lazarus

kız kardeşine bir zarar verdiği anda onu cehenneme göndermek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Temperance elinde bir merhem kavanozuyla dolaptan döndü. Lord Caire'in yarasının görüntüsü karşısında irkilmemeye çalıştı. Kan omzunu kızıla boyamış ve izler bırakarak bileğine kadar inmişti; beyaz teninde şaşırtıcı bir kırmızılığa sahipti. Taze kan, gömleğini çıkarırken yeniden açtıkları yaradan göğsüne damlıyordu. Gözleri çaresizlik içerisinde bu kanlı izi takip ederek şaşkınlık yaratacak kadar kashı olan göğsüne, şok edici bir kahverengiliğe sahip olan çıplak meme ucuna, göbek hizasında başlayan ve pantolonunun belinde gözden kaybolan siyah kıllara kaydı.

Yüce Tanrım.

Bakışları telaşla yükseldi ve ne yaptığını hatırlamaya çalışarak arkasını döndü. Elinde bir merhem kavanozu vardı. Yarası. Doğru. Onu temizleyip sarması gerekiyordu.

Temperance yutkundü, merhem kavanozuyla birlikte hızla masaya gitti ve Winter'in aristokrata olan ters bakışlarını yakaladı. Hızla iki adama baktıktan sonra gözleri kısıldı. Winter sabırlı ve masum bir ifadeye bürünürken, Lord Caire bakışlarına karşılık verdi; geniş ağzı bükülürken gözlerinde şeytani bir eğlence parıltısı belirdi. Çıplak bedenini süzdüğünü görmüş müydü?

Ah, boş ver. Şu an genç kızlar gibi utanma zamanı değildi.

Temperance sakinleşmek için bir nefes aldı ve bakışlarını özenle Lord Caire'in büyüleyici göğsünden başka bir noktaya odakladı. "Biraz şarap ister misiniz, Lordum? Bu işlem acı verebilir."

"Lütfen. Bayılmak istemem." Sözleri masumaneydi ama tonlamasında ironi saklıydı. Winter özel durumlar için alınıp saklanmış olan tek şişe şaraplarını getirmeye gittiği sırada Lord Caire'i bakışlarıyla kınadı. Tamam, mutfaklarında bir lordu tedavi etmek özel bir durumdu.

Temperance paçavra torbasından temiz bir paçavra buldu ve onu sıcak suyla ıslattı. Kararlılıkla Lord Caire'a döndü. Winter geldi ve şarabı açtı. Bir kadehe koyduktan sonra Lord Caire'a verdi. O şarabından ağız dolusu bir yudum alırken, Temperance yaranın etrafındaki kanı sildi. Lord Caire'ın teni sıcak ve yumuşaktı. Parmaklarının altında kasıldı ve şarap kadehini hızla indirdi. Temperance adamın yüzüne şöyle bir baktı. Dümdüz karşıya bakıyordu, gözleri donuktu.

"Canınızı mı yakıyorum?" diye sordu endişeyle. Henüz yaraya dokunmamıştı ama bazı insanlar acıya karşı daha duyarlı oluyordu. Belki de bayılmak konusunda şaka yapmamıştı.

Bir duraksama oldu, Lazarus onu duymamış gibiydi, sonra gözlerini kırptırdı. "Hayır. Acı çekmiyorum."

Sesi soğuktu, esprili bakışları yok olmuştu. Bir terslik vardı ama Temperance ne olduğunu çözemiyordu.

Temperance dikkatini yeniden yaraya verdi. Adamın onu itmemek için büyük bir çaba harcadığına dair garip bir hisse kapılmıştı. Bezi yaranın üzerine bastırdı, onun şiddetli bir tepki vermesine hazırды. Ama o tam tersine bu acıyla az da olsa rahatlamış gibiydi.

Ne garip.

Bezi kaldırdı ve temizlenmiş olan yarayı inceledi. Yaklaşık beş santimlik bir genişliğe sahipti ama bundan çok daha derin olduğu aşikârdı. Taze kan açık olan yaradan istikrarlı bir şekilde sızmaya devam ediyordu.

"Yaraya dikiş atmam gerekecek," dedi genç kadın başını kaldırarak.

Lord Caire o kadar yakındı ki yüzü onunkinin sadece birkaç santim ötesindeydi. Dudağının kenarındaki küçük kasın seğirdiğini görebiliyordu, duruşunun sakinliğiyle ters düşen, istem dışı bir hareketti. Mavi gözlerinin derinliklerine bir şey çöktü. Acıya benzer bir şeydi.

Temperance şaşkınlıkla bir nefes aldı.

“Aletlerini ben getiririm,” dedi Winter masanın diğer yanından.

Temperance hızla başını kaldırdı. Kardeşi masadan kalkmıştı bile, ifadesi ciddiydi. Lord Caire’ın gözlerindeki acıyı fark etmiş miydi? Ya da aralarındaki bakışmayı?

Etmediği belliydi.

Soluğunu bıraktı, ellerini oyalamak için paçavra torbasını karıştırdı. Titriyorlardı. Sayısız kesiği dikmiş, sıyrıkları, şişleri ve ateşi tedavi etmişti ama Lord Caire’ın gözlerinde gizlenen türde bir acıya sebep olmamıştı. Devam edebileceğinden emin değildi.

“Yap işte,” diye mırıldandı Lord Caire.

İrkilerek adama baktı. Düşüncelerini mi okuyordu?

Adam onu izliyordu, bakışları temkinliydi. “Hızla dik ve gideyim.”

Temperance odanın diğer ucuna baktı, Winter hâlâ dolapta dikiş setini arıyordu. Yeniden Lord Caire’a baktı. “Canını yakmak istemiyorum.”

Geniş ağzı kıpırdadı, bunun irkiliş mi tebessüm mü olduğunu söylemek zordu. “Bayan Dews, seni temin ederim ki yapacağın hiçbir şey acımı daha fazla artıramaz.”

Temperance ona baktı ve çektiği acının omzundaki yarayla ilgisi olmadığını anladı. Ne olmuştu?..

“Her şey yolunda sanırım,” dedi Winter dikiş setini masanın üzerine koyarak. “Temperance?”

“Evet.” Başını kaldırıp dalgınlıkla gülümsedi. “Evet, teşekkür ederim, kardeşim.”

Winter kuşkulu gözlerle bir ona bir Lord Caire’a baktı ama yorum yapmadan tekrar yerini aldı.

Temperance rahatlayarak bir soluk verdi. Şu an ihtiyaç duyduğu son şey Winter’in sorgusuydu. Büyük iğneler, iplik, bir sivri uçlu cımbız, makas ve sık sık düşen çocukları tedavi etmek için

gerekli diğer aletlerin durduğu bir teneke kutudan oluşan küçük dikiş setini açtı. Parmaklarının artık titremediğini görünce sevindi.

Sağlam bir iğneye iplik geçirdikten sonra Lord Caire'a döndü ve yaranın iki ucunu bir araya getirdi. İlk dikişi attı. Bu işi yaparken çocukların genellikle tutulması gerekiyordu. Bazısı çığlık atıyor, bazıları da ağlayarak histeri krizi geçiriyordu ama Lord Caire'ın çok daha dayanıklı olduğu ortadaydı. İğneyi cildine batırırken derin bir nefes almıştı ama bunun ardından canını yaktığına dair hiçbir belirti olmamıştı. İşin aslı o an yarayı temizlediği zamandan çok daha rahat görünüyordu.

Şu an bunu düşünemezdi. Temperance attığı dikişlerin küçük, sıkı ve düzgün olduğundan emin olmak için biraz daha eğildi. Düzgün iyileşmesi için yaranın iki ucunu bir arada tutmaları gerekiyordu, yanlış atılan dikişlerin sonucunda ileride şekilsiz bir yara izi kalabilirdi.

Son dikişten sonra ipi keserken huzurla bir nefes verdi.

“Neredeyse bitti,” diye mırıldandı. Bu sözleri tedavi ettiği adamdan çok kendineydi.

Adam bir yorum yapmadı, Temperance içinde yağlı merhem bulunan küçük kavanozu açarken bir heykel gibi oturmaya devam etti. Merhemi tek parmağıyla hafifçe omzuna sürerken titredi. Temperance ürkerek elini geri çekerken adamın yüzüne baktı.

Alnı terle parlıyordu. “Devam et.”

Temperance tereddüt etti ama yaranın üzerini açık bırakamazdı. Dudağını ısırarak merhemi süratle yaydı, adamın nefesinin hızlandığının farkındaydı. Paçavra torbasından geniş bir bez aldı ve göğsüne doğru uzunlamasına sarmaya başladı. Bu hareket ona doğru eğilmesini ve kollarını sırtına dolamasını gerektiriyordu. Lord Caire bir nefes aldı ve tuttu, bu yakınlıktan iğreniyormuş gibi başını diğer yana çevirdi.

Adamın bu bariz sıkıntısı Temperance'ın bu yakınlığa verdiği tepkiyi yok etmeliydi ama hiç de öyle olmadı. Teninin sıcak-

lığı, boynunun kenarında atan nabızı ve eril kokusu birleşerek Temperance'ın eski iblislerini uyandırdılar. Temperance sargıyı bitirdiğinde yeniden titremeye başlamıştı.

Arkasını döndüğü anda Lord Caire iskemlesinden kalktı. “Teşekkür ederim, Bayan Dews.”

Adama baktı. “Ama gömleğin...”

“Artık torbana koyabileceğin bir paçavra.” Pelerinini çıplak omuzlarına atarken yüzünü buruşturdu ve üç köşeli şapkasını aldı. “Tıpkı yeleşim ve ceketim gibi. Tekrar teşekkür eder ve iyi bir gece dilerim, Bayan Dews. Bay Makepeace.”

Arka kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeden önce ikisini de başıyla selamladı.

Temperance doğruldu, boğazında garip bir panik vardı. Adam herhalde bu karanlıkta evine doğru yola çıkmayacaktı, değil mi? “Yaralı ve yalnızsınız, Lordum. Belki de geceyi burada bizimle birlikte geçirmeyi düşünmelisiniz.”

Lord Caire döndü, siyah pelerini bacaklarına dolandı, yürüyüş bastonunun ucuyla şapkasının kenarına dokundu. Temperance bastonun gümüş ucuna, tünemiş bir şahin şekli verilmiş olduğunu ilk kez fark etti. “Endişeniz beni gururlandırdı hanımefendi ama evime ve yatağıma güven içerisinde ulaşacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bu sözlerin ardından gitti.

Temperance bir nefes verdi, garip bir hüznün hissetti.

Bu hali Winter iskemlesini çatırdatarak dönene kadar sürdü. “Bir açıklamaya ihtiyacım var, kardeşim. Lord Caire denen bu adı çıkmış adamı nereden tanıyorsun?”

O bir gece yaratıyordu, insanlarla vakit geçirmeye uygun değildi.

Maiden Sokağı ve Bayan Dews'un masum çocuklara ayrılan evinden uzaklaşırken St. Giles'in kasveti Lazarus'u içine aldı. Artık güvercinlikte bulunan bir şahin kadar oraya aitti. Sokağın ortasından akan kokuşmuş kanalın üzerinden sıçrayarak daha

küçük bir sokağa girdi ve batıya yöneldi. Temperance hakkında ne düşünmüştü? Kendi türünün dokunuşlarına katlanamayan sefil bir hayvan olduğunu mu? İlerdeki bir kapı eşiğinde bir gölge kıpırdanınca Lazarus oraya yönlendi, şiddet ihtimaline hazırlıklıydı. Ama gölge karanlığın içinden çıktı ve zayıf bir figür geceye karışarak uzaklaştı.

Lazarus adımlarını yeniden yavaşlattı, dikkatini dağıtma fırsatını kaçırdığı için küfretti. Yan tarafında bir ıslaklık hissetti, gösterdiği çaba sonucunda yarasını yeniden açmıştı. Dikkatinin dağılmasını isteme sebebi bu değildi.

Bayan Dews ince, beyaz elleriyle çıplak tenine dokunduğu andan beri sertleşmişti ve zonkliyordu. Kadının dokunuşları sadece zihinsel bir acı değil, gecenin soğuğuna dalmasına sebep olacak yoğunlukta bir şehveti de ateşlemişti. Usulca güldü. Küçük fedakâr ona ne yaptığının farkında olsa muhtemelen ondan iğrenirdi. Bu tür bedensel dürtülerini bastırmak için kullandığı yöntemi bilse mutlaka dehşete kapılırdı. Kanı pantolonundan aşağı doğru süzülüyor olmasa taleplerine uygun bir kadın bulurdu. Seçtiği kadını yakındaki odalardan birine götürür ve...

Son sevgilisinin görüntüsü zihninde belirdi. Marie. Marie ölmüştü, bedeni grotesk bir süprüntüye dönüşmüştü. Onun için St. Giles'da kiraladığı odada öldürülmüştü. Oda iki yıl önce kadının ısrarıyla tutulmuştu. Lazarus o zamanlar buranın kendisi için uygun olmadığı gerçeği dışında bir şey düşünmemişti. Ama şu an kadının öldürülmesinin kilit noktasının St. Giles olduğu belliydi. Bayan Dews'un sebep olduğu şehvetini şu an söndürememesinin tek sebebi yarası değildi, bu gece hedef alınmıştı. Saldırgan önceki gece Bayan Yediveren'in yerinde gördüğü burnu deri bantla örtülü adamdı. Belki de cüzdanını almak isteyen basit bir hayduttu ama Lazarus öyle olduğunu düşünmüyordu.

Birileri onun Marie'nin katilini bulmasını istemiyordu.

“Lord Caire’i tanıyor musun?” Temperance kardeşine baktı.

Winter kaşını kaldırdı. “Basit bir okul müdürü olabilirim kardeşim ama ben bile St. Giles’daki dedikoduları duyarım.”

“Ah.” İğne ve makasını otomatik hareketlerle temizleyip yerine kaldırırken başını eğerek ellerine baktı. Onun dışında herkesin Lord Caire’i tanimasından başka hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Winter içini çekerek ayağa kalktı. Dolaba gitti ve iki kadeh çıkardı. Bir zamanlar annelerine ait olan altılı setin son derece kırılğan parçalarıydı. Winter onları masaya getirdikten sonra içlerine özenle kırmızı şarap koydu.

Sonra oturdu, bir yudum aldı ve gözlerini yumarak yuttu. Başını geriye attı, ağzının çevresindeki çizgiler derinleşti. “Bu şarap iğrenç. Lord Caire’in onu duvara fırlatmamasına şaşırdım.”

Temperance kendi kadehine uzandı ve tattı; tatlı, asitli içki midesini ısıttı. Şarap ucuz olabilirdi ama umursamadı. Yeryüzündeki en sofu erkeklerden biri olan Winter’ın şarap konusundaki seçiciliğini her zaman kaderin komik bir cilvesi olarak algılamıştı.

“Adı çıkmış Lord Caire’la nerede tanıştığımı bana söyleyecek misin?” diye sordu Winter usulca, gözleri hâlâ kapalıydı.

Temperance iç geçirdi. “İki gece önce beni ziyarete geldi.”

Winter’ın gözleri açıldı. “Buraya mı?”

“Evet.” Kadehini dikkatle masanın üzerine koyarken burununu kırıstırdı.

“Neden bu ziyaretten haberdar değilim?”

Temperance göz göze gelmekten kaçınarak omuz silkti. “Geldiğinde uyuyordun.” Lord Caire’in *nasıl* geldiğini anlatmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ederek nefesini tuttu.

Winter’ın endişeleri farklıydı. “Neden beni uyandırmadın, Temperance?”

“Onaylamayacağını biliyordum.” İçini çekerek Lord Caire’in boşalttığı iskemleye oturdu. Oturma yeri çoktan soğumuştü. Winter’la bu konuşmayı bir gün yapmak zorunda kalacağını

biliyordu ama korkakça erteliyordu. “Senin de söylediğin gibi adının neden kötüye çıkmış olduğunu bilmiyorum ama onunla görüşmemden hoşlanmayacağını biliyordum.”

“Yani bana yalan söyledin.”

“Evet.” İçindeki suçluluk duygusunu hiçe sayarak çenesini yukarı kaldırdı. “Onunla bir anlaşma yaptım. O yurda bir başışçı bulmama yardım edecek ben de bunun karşılığında onun metresinin katilini bulmasına yardım edeceğim.”

“Sahi mi?”

Temperance derin bir nefes aldı. “Kirayı onun verdiği parayla ödedim.”

Şaşırtıcı bir sessizlik yaşandı. Temperance yutkunarak yere baktı, Winter’ın yüzündeki incinmiş ifadeyi görmek istemiyordu. Bunu onun için yaptığını hatırlattı kendine. Winter ve ev için.

Bir an sonra kardeşi derin bir iç geçirdi. “Korkarım girdiğin durumun farkında değilsin.”

“Bana büyüklük taslama.” Temperance sert bakışlarını kaldırdı. “Ölümüne çalışsan bile evin kapanacağını biliyorum. Olduğum yerde oturup bunun gerçekleşmesini bekleyemem. Yardım edebilirim. Ben...”

“Lord Caire cinsel sapkınlıklarıyla ünlüdür,” diyen Winter, sözleriyle onun hararetle konuşmasını kesti.

Temperance ağzını kapayarak ona baktı. İyi bir kadın olsaydı, iffetli ve dindar bir kadın, bu sözler onu iterdi. Ama tam aksine bir heyecan hissetti; alçak, derin ve yasak bir ürperti. Yüce Tanrım.

Winter devam etti. “Dikkatli ol, kardeşim. Seni durduramam, bu yüzden denemeyeceğim. Ama tehlikede olduğunu düşündüğüm anda konuyu Concord’a götüreceğim.”

Temperance nefes aldı ama bir şey söylemedi.

Winter’ın genellikle sakın ve sevecen olan kahverengi gözleri sert ve kararlıydı. “Ve şunu iyi bil: Concord seni *durdurur*.”

Beşinci Bölüm

Kral Kilitli Yürek'in balkonunun altında, kapısı şatoya açılan taş bir teras vardı. İçerideki odada çok küçük ve çok önemsiz bir hizmetçi şöminenin önünde diz çökmüştü. Adı Meg'di ve şatonun ızgaralarını temizlemek onun göreviydi.

Pis bir işti ama Meg işini severek yapıyordu, çalışmayı seviyordu. Meg son derece önemsiz biri olduğu için şatoda yaşayanlar onu çalışırken görmüyorlardı. Bu nedenle pek çok konuşmaya kulak misafiri olabiliyordu. Kral üst kattaki balkonunda ne kadar sevilen bir kişi olduğunu söyleyince Meg kıkırdamasına engel olamamıştı. Eliyle hemen ağzını kapadı ama iş işten geçmişti...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Silence iki sabah sonra gözlerini açtı ve dünyadaki en güzel görüntüyle karşılaştı: Kocasını William'ın sevgili yüzüyle. Uyuyordu, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve parlak yeşil gözleri kapalıydı. Göz kenarlarındaki ince beyaz çizgiler yanık yüzüyle bir tezat oluşturarak parlıyordu. Gece başlığı, yeni traşlı başından hafifçe kaymıştı. Çenesindeki kızıl sakalların gölgesi sabah ışığında parladı. Arasına beyazların karıştığı kızıl tüyleri beyaz geceliğinin yakasından fırlayarak güçlü boynuyla tatlı bir tezat oluşturmuştu. Bu görüntüyle Silence'm içi kasıldı. Geceliğinin

yakasını kenara itip, boynunun sonlandığı noktayı öpmek, dilini pürüzsüz, temiz teninde gezdirmek istedi.

Bu hafifmeşrep düşünceyle kızardı. William yatak oyunlarını gece mumlar söndükten sonra yapmayı tercih ediyordu ve son derece haklıydı. Sadece şehvetli bir yaratık bir gece önce kocasının coşkulu çabalarıyla tatmin edildikten sonra gün ışığında sevişmeyi isteyebilirdi.

William'ı uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktı. Şifonyerin üzerindeki sürahide duran suyla temizlendi ve usulca yan odaya geçmeden önce hızla giyindi.

William'ın onlar için bulduğu ev çok büyük değildi ama oldukça iyi düzenlenmişti. Küçük yatak odasının yanında Silence'ın yemek pişirebileceği bir şöminesi olan bir oturma odası vardı. Evlendiklerinden beri geçen iki sene de küçük dokunuşlarla evlerini sıcak bir yer haline getirmişti: Şöminenin rafında elinde pembe bir lamba tutan porselen bir çoban kız, yanında Silence'ın bozuklukları içinde saklamayı sevdiği enginar şeklinde kapaklı bir kavanoz ve odanın tek penceresinde kendi dikmiş olduğu ve tasarruf yapmak adına pencereden daha dar olan perdeler vardı. Perdeler gerçekten de orantısızdı ve ortada buluşmuyorlardı ama şeftali tonlarındaki güzel renkleri Silence'ın hep oturup bir çay içmeyi istemesine neden oluyordu.

Güzel bir evdi ve bununla gurur duyuyordu.

Bir şarkı mırıldanarak ateşi yeniden yaktı ve üzerine çay yapmak için bir çaydanlık su koydu. William esneyerek yatak odasından çıktığında, küçük masanın üzerinde, çay, sıcak ekmekler ve tereyağı hazırды.

"Günaydın," dedi William masaya oturarak.

"Sana da günaydın, kocacığım." Silence ona çay koymadan önce hafif sakalı çıkmış yanağından öptü. "İyi uyudun mu?"

"Hem de çok iyi," diye cevapladı kocası ekmeklerden birini bölerken. Biraz yanmışlardı ama Silence kötü yerlerini kazımişti.

“Sallanmayan bir yatakta uyumanın nasıl bir hoşluk olduğuna inanamazsın.”

Hızla sırtıttı ve beyaz dişleri ortaya çıktı; o kadar yakışıklıydı ki Silence’ın nefesi kesildi.

Silence başını eğip ekmeğine bakınca onu parmaklarıyla ezdiğini fark etti. Telaşla ekmeği tabağına bıraktı. “Bugün ne yapacaksın?”

“Finch’in boşaltılmasına nezaret etmem gerekiyor. Bunu yapmazsam kargonun yarısını yağmacılara kaptırırız.”

“Ah. Evet, elbette.” Silence hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak çayından bir yudum aldı. Onca ayı denizde geçirdikten sonra onunla bir gün daha geçireceğini ummuştu ama bu aptalca bir dilekti. Doğal olarak gemisine olan sorumluluğu önde gelirdi.

Yine de hayal kırıklığını tam olarak bastıramadı.

William görmüş olmalıydı. Elini nadiren gösterdiği bir şefkatle tuttu. “Yükü boşaltmaya dün gece başlamalıydım. Bu kadar güzel ve genç bir karım olmasaydı başlardım da.”

Silence yanaklarının yavaşça ısındığını hissetti. “Sahi mi?”

“Kesinlikle.” William ciddiyetle başını salladı ama yeşil gözlerinde bir pırıltı vardı. “Korkarım arzularını tam olarak karşılayamadım.”

“Ah, William.” Yüzüne yayılan aptal sırtıtmaya engel olamadı. İki yıllık evli olabilirlerdi ama bu zamanın yarısından fazlasında kocası denizdeydi. Her dönüşü yeni bir balayı gibiydi. Bu bir gün değişecek miydi? Değişmemesini umuyordu.

William elini sıktı. “Görevlerimi ne kadar çabuk yaparsam seni o kadar çabuk bir parka, panayıra ya da hoş bir bahçe gezisine götürebilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, kesinlikle. Güzel karımla bir gün geçirmeyi dört gözle bekliyorum.”

Silence yüreğinin mutlulukla kanat çırpıtığını hissederek kocasının gözlerinin içine gülümsedi. “O zaman kahvaltını etsen iyi olur, değil mi?”

William güldü, ekmeğiyle çayına döndü. Kısa bir süre sonra kalktı, giyindi, ona otoriter bir hava veren beyaz peruğunu taktı. Silence’ı yanağından öptü ve gitti.

Silence iç geçirerek etrafına bakındı. Kocasıyla bir gün geçirebilmesi için önce bulaşıkları yıkayıp diğer ev işlerini yapmalıydı. Kararlılıkla işe koyuldu.

Silence iki saat sonra William’ın beyaz çoraplarından birindeki deliği örerken beyaz yünü biterse sarının uygun olup olmayacağını düşündüğü sırada dış koridordan gelen ayak seslerini duydu. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Kapıları vurulduğunda yerinden kalkmıştı. Silence hızla ilerledi, sürgüyü çekerek kapıyı açtı. William eşikte duruyordu ama Silence kocasını daha önce hiç bu halde görmemişti. Güneş yanığı yüzü solgun, gözleri karamsardı.

“Ne?” diye haykırdı Silence yüreği ağzına gelerek. “Ne oldu?”

“Finch...” Sendeleterek içeri girdi, ellerini iki yanına koyarak durdu, ne yapacağını bilmez bir halde vahşetle etrafına bakındı. “Mahvoldum.”

“Çok güzel Mary Whatsun,” dedi Temperance kızın işlediği nakışa özenle attığı dikişe bakarak. Çocukların bir kısmı yemek yaparken, birlikte mutfakın köşesinde oturuyorlardı. Mary’nin iğne işi mükemmeldi ve boş vakitlerinde ona yardım etmeyi seviyordu. Maalesef çok az zaman bulabiliyordu. “Seni bir terzinin yanına yerleştirebiliriz. Bu hoşuna gider miydi?”

Mary başını işine eğdi, önlüğünün kenarını süslüyordu. “Burada sizinle kalmayı tercih ederim, efendim.”

Temperance kızın fısıldadığı sözler karşısında tamdık bir sancı hissetti. Eli Mary’nin saçlarını okşamak üzere yükseldi ama

kendini tam zamanında tutmayı başararak elini yumruk yaptı ve çekti. Kıza boş ümitler vermek yanlıştı.

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi hızla. “Bütün çocukları evde tutacak olsak taşarız.”

Mary başıyla onayladı, yüzü görünmüyordu ama omuzları titriyordu.

Temperance çaresizlikle onu izledi. Yapmaması gerektiğini bile bile kendini her zaman Mary Whitsun’a diğer kızlardan daha yakın hissetmişti. Temperance kocası Benjamin’in ölümünün ardından yurda yardıma gelmişti. Çok kısa bir süre sonra da Mary Whitsun’ı kurtarmıştı. Küçük kız o gün kucağına tırmanmış ve orada oturmuştu; sıcak, yumuşak ve huzur doluydu. Temperance o sıralar birine tutunma ihtiyacı duyuyordu. Temperance bu duyguyla savaşılmaya çabaladıysa da Mary Whitsun o günden beri onun için özel biriydi.

“Ah, hanımım, asla tahmin edemezsin,” diye haykırdı Nell, mutfığa girdiğinde soluk soluğaydı.

Temperance hizmetçiye bakarken tek kaşım kaldırdı. “Hayır, muhtemelen edemem. O yüzden söylesen iyi olur.”

Nell okuduğu anlaşılan katlı kâğıdı uzattı. “Lord Caire bu akşam sizi bir dinletiyeye götürecekt!”

“Ne?” Temperance kâğıdı alarak görmeyen gözlerle açtı. Yaralandığı geceden bu yana Lord Caire’dan haber almamıştı, sağlığı için endişeleniyordu ama ona bunu soran bir mektup yollamanın doğruluğundan da emin olamıyordu. “Ben...” Zarif el yazısını okurken sesi kesildi.

Bu akşamüstü saat dörtte onu almaya gelecekti. Temperance’ın bakışları şöminenin rafı üzerinde duran eski saate kaydı. Öğleni geçmek üzereydi. Mutfağın bir anda sessizleştiğinin farkındaydı, bütün çocuklar ona bakıyordu.

“Yüce Tanrım.” Bir an için dona kaldı, not elinde buruştu. “Giyecek bir şeyim yok.” Yeni bir giysi bulmak için en azından daha bir haftası olacağını düşünmüştü.

Nell gözlerini kırpıştırarak görev emri gelen bir asker gibi doğruldu. “Mary Evening, sen mutfaktan sorumlusun. Mary Whit-sun, Mary St. Paul ve Mary Little, benimle gelin. Ve sen...” Nell parmağını Temperance’a doğru uzattı, “Odana git ve elbiseni çıkar.”

Nell peşinde erleriyle birlikte oradan ayrıldı.

Temperance ellerinin arasındaki kâğıda baktı, özenle dü-zeltti. Lord Caire’in cüretkâr ve kesin sözlerini düşündü. Onu bu gece görecekti. Saygın bir eğlencede ona eşlik edecekti. Kolunda olmalıydı. Ah. Ah, Tanrım. Bu düşünceyle bile yanaklarının kı-zardığını hissetti, korku ve dehşeti yoğundu ama küçük bir yanı heyecanla sırıyordu.

Temperance bir mum aldı ve telaşla küçük oturma odasına gitti. Hızla şalını, elbisesini ve ayakkabılarını çıkardı. Nell asker-leriyle geri döndüğünde Temperance kombinezonu ve korsesiyle duruyordu.

“Beş yıldan daha uzun bir süredir buna sahibim,” dedi Nell elinde bir bohçayla içeri girerek. “En çaresiz anımda bile ondan ayrılmaya kıyamadım.”

Bohçayı bir iskemlenin üzerine koyarak açtı. Parlak kırmızı ipek, iskemlenin yastığının üzerinden aktı. Temperance baktı. Elbise güzeldi; parlak, renkli ve son derece cüretkârdı.

“Bunu giyemem,” diye patladı Nell’in ne hissedeceğini bile düşünemedi.

Nell sadece ellerini beline koydu. “Peki, başka ne giymeyi düşünüyorsunuz, Bayan Dews? *Onunla* biraz zor gidersiniz.”

O denen şey Temperance’ın iskemlenin sırtında duran, her zamanki siyah elbisesiydi. Temperance’ın üç adet elbisesi vardı, hepsi son derece kullanışlı ve siyahtı.

“Ben...” diye başladı ama Nell kırmızı elbiseyi başının üzerinden geçirmeye başlayınca sesi boğuldu. Kolların, korsajın içinden savaş vererek yolunu buldu ve tükürükler saçarak başını çıkardı. Nell arkasına geçerek sırtındaki kopçaları kapadı.

Mary Whitsun eleştirel bir tavırla başını kaldırdı. “Güzel bir renk efendim ama korsajı tam oturmuyor.”

Temperance aşağı baktı ve daha önce göğüslerini hiç bu kadar net görmemiş olduğunu fark etti. Korsajın yakası fazlasıyla açıldı. “Ah, hayır. Bunu giyemem...”

“Hayır, kesinlikle giyemezsiniz.” Nell etrafında dolaşarak onu inceledi. “En azından bu şekilde.” Korsajın bol kısmını önden tutarak Temperance’ın onunkilerden küçük olan göğüslerinin iki parmak üzerine doğru çekti. Nell kumaşı bırakınca ipeklinin önü sarktı. “Evet, bunu içine almalıyız.”

“Peki ya aşağısı ne olacak?” diye sordu Mary Whitsun. Etek uçlarına bakmak için eğildi, maalesef yerden birkaç santim yukarıda kalmıştı.

Nell homurdandı. “O da var. Hanımlar önümüzde yoğun bir öğleden sonra var.”

Ve çalıştılar. Nell ve yardımcıları öğleden sonra boyunca çekiştirdi, kesti ve dikti.

Yaklaşık dört saat sonra Temperance son denetleme için mutfakta durdu. Aradan geçen zaman zarfında banyo yapmış ve saçlarını yıkamıştı. Nell kırmızı bir kurdeleyi ustaca saçlarının arasına yerleştirmişti. Kiraz kırmızısı elbise alevlerin ışığında parlarken Temperance yakasını çekiştirdi. Onun kıstaslarına göre hâlâ çok açıktı.

“Kesin şunu.” Nell ellerine vurdu. “Dikişleri attıracaksınız.”

Temperance dondu. İsteddiği son şey elbisenin üzerinden düşmesiydi.

“Uygun ayakkabılarınızın olmaması çok yazık,” dedi Mary Whitsun.

Temperance eteklerini yana çekerek, dayanıklı, siyah tokalı ayakkabılarına baktı. “Bunlar yetmek zorunda. Nell’in etek ucuna eklediği farbalalardan sonra çok göze batacaklarını sanmam.” Farbalalar siyah ipektendi ve bir zamanlar babasının güzel ceketlerinden biriydi.

“Güzel görünüyor,” dedi Mary.

Temperance’ın dudakları titredi. “Teşekkür ederim, Mary Whitsun.”

Dehşet içerisindeydi. Lord Caire’la yaptığı pazarlığın ne anlama geldiğini daha yeni kavramıştı. Aristokrasiyle bir arada olacaktı, o parlıtlı insanlarla. O kadar zarif o kadar parlıtlıydılar ki insana benzemiyorlardı. Onunla alay ederler miydi?

Nasıl etmezlerdi?

Olsun, Lord Caire yeterince insandı. Temperance omuzlarını dikleştirdi. O egzotik yaratıkların, hakkında ne düşüneceklerinin ne önemi vardı? Dinletiyeye çocuk yurdunu kurtarmak için katılıyordu. Winter, Nell, Mary Whitsun ve tüm diğer çocuklar adına. Onlar için bir gecelik bir küçümsenmeye katlanabilirdi.

Küçük çocuklardan oluşan izleyicilerine gülümsedi, “Hepinize teşekkür ederim. Sizler...”

“Kapıda biri var!” Küçüklerden biri ön kapıya koştu.

“Joseph Tinbox.” Temperance koridorda onun peşi sıra yürümeye başladı. “Koşma. Eğer...”

Joseph Tinbox o sırada sürgüyü çekerek kapıyı açmıştı, orada duran Lord Caire değil, Silence’tı.

Temperance durdu. Kız kardeşinin yüzü solgundu ve başında şapkası yoktu. O güzel kızıl-kahverengi saçları rüzgârda dağılmıştı ve gözlerinde trajik bir ifade vardı. Silence üzerindeki kiraz kırmızısı elbiseye bile bakmadı.

“Temperance.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı Temperance.

Silence ayakta durabilmek için kapının kasasına tutundu. "William'ın kargosu çalındı."

Lazarus'un arabası saat dördü geçerken Maiden Sokağı'nın ucuna çekildi. Sokak araba için çok dardı; arabadan indi, Bayan Dews'un yurdun kapısına doğru yürümeye başlamadan önce arabacıya ve uşaklara orada beklemelerini söyledi. Güneş tam olarak batmamıştı ama abanoz bastonunun başını sımsıkı tutuyordu. Yan gözle bir karaltının hareket ettiğini gördü, siyah ve kırmızı karışımı garip bir titreşimdi. O yana döndüğünde, şey ya da adam gitmişti.

İki gecelik dinlenmenin ardından omzu yaralandığı gecedен çok daha kötü durumdaydı. Hafif ama sürekli bir zonklama vardı. Small bu sabah yarayı gördüğünde genel sükûnetini bozmuş ve efendisine bu geceyi de yatakta geçirmesini önermişti. Lazarus birkaç dakika düşündükten sonra bu öneriyi reddetmişti. Bayan Dews'a yurda bağışçı bulabileceği bir etkinlik borçluydu. Ayrıca garip bir şekilde onu yeniden görmeyi istiyordu, içindeki karanlık yanın eğlenceli bulduğu bir ruh haliydi bu. Dinleti davetini neredeyse unutmuştu ama bu sabah hatırladıktan sonra bunun Bayan Dews'u götürebileceği nadir etkinliklerden biri olduğunu biliyordu. Davet edildiği yerlerin çoğu bir dinleti kadar iyi değildi.

Lazarus evin ahşap kapısına vurmak için bastonunun başını kullandı. Kapı anında küçük bir kız çocuğu tarafından açıldı, yanakları çillerle doluydu ve kalkık bir burnu vardı. Kız tek kelime bile etmeden karşısında durmaya devam edince Lazarus acınacak durumda olan hole girdi. İkisi dışında kimse yoktu.

Lazarus tek kaşını kaldırdı. "Bayan Dews nerede?"

Çocuk ona baktı, varlığının kızı susturduğu belliydi.

Lazarus içini çekti. "Adın ne?"

Sıkıntılı bir sessizlik daha yaşandı, kız başparmağını ağzına soktu ve oraya doğru gelen topuk sesleri ikisini de kurtardı.

“Mary St. Paul, lütfen mutfağa dön ve Nell’e kapıyı arkamdan sürgülemesi gerektiğini söyle,” dedi Bayan Dews.

Arkasındaki mutfaktan gelen ışıkla ilahi bir varlık gibi parlayarak ona doğru geliyordu. Kıpırmızı bir elbise giymişti, genelde kullandığı giysilerinin ciddiyetiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturan çok parlak bir renkti. Yakası oyuk ve yuvarlaktı, açıkta kalan beyaz teni ışıldıyordu.

Lazarus’un kasıkları beklenen tepkiyi verdi.

Eğildi. “Bayan Dews.”

“Hımm?” Temperance’ın bakışları yeni görmüşçesine ona odaklandı, Lazarus’un kibri bir anda şahlandı.

Doğruldu ve kolunu kadına uzattı. Beklenen elbette ki buydu, kolunu bir hanımefendiye sunmak alelade bir jestti. Lazarus içinse huzursuzluk kaynağı bir hareketti, dokunulmaya olan garip tavrından dolayı mümkün olduğunca bu hareketten kaçınırdı.

Ama şu an için kadının dokunuşunu özlemiş gibi bir hali vardı. Garip. Kadın parmaklarını kolunun üzerine koydu. Lazarus kalın kumaşa rağmen bir sarsıntı hissetti ama bu acı mıydı yoksa tarifi olmayan başka bir his miydi bilemedi.

İlginç.

“Gidelim mi?” diye sordu retorik bir tavırla.

Bayan Dews tereddüt edencesine arka taraftaki mutfağa baktı. “Sanırım... Evet, sanırım gidebiliriz.” İlk kez doğruca yüzüne baktı, Lazarus yanaklarının hafifçe kızardığını gözledi. “Teşekkür ederim, Lordum.”

Lazarus başıyla onayladı ve onu dışarı çıkardı. Gece soğuktu, kadın omuzlarına ince bir şal atmıştı. Şal gri ve kaba dokuluydu, her zamanki tarzına daha uygundu ve şaşalı kırmızı ipek elbisesiyle kıyaslandığında çok daha kalitesiz duruyordu. Lazarus elbiseyi nereden bulduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Özel durumlarda giymek üzere bir kenarda saklıyor muydu yoksa bu gece için satın almak zorunda mı kalmıştı?

Bayan Dews boğazını temizledi. “Mektupta bir dinletiyeye katılacağımız yazıyordu.”

Arabanın yanına geldiler, uşaklardan biri basamağı koymak için aşağı atlamıştı. Lazarus Bayan Dews’un parmaklarını eldivenli elinin arasına alarak arabaya binmesine yardım etti.

Kadının artık ona dokunmamasına sevinip sevinmediğinden emin olamadı. “Ev sahibesi Leydi Beckinhall, Londra sosyetesinde seçkin dişi bir aslandır. Bu gece evinde çok sayıda varlıklı konuğu olacaktır.”

Bayan Dews karşısına, yastıkların üzerine yerleşti. Lazarus tavana vurduktan sonra yerine oturdu.

Kadın kucığına bakarak somurttu. “Paragözmüşüm gibi konuştun.”

“Öyle mi yaptım?” Başım eğerek kadını inceledi. Bu gece asabi ve dalgındı, Lazarus bunun nadir gerçekleşen sosyal bir etkinliğe katılmaktan kaynaklandığını düşünmüyordu. Onu üzen neydi? “Seni temin ederim ki böyle bir niyetim yoktu.”

Kadın karartılmış pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi, belki de kendi yansımasına bakıyordu. “Sanırım paragözüm ama bu sadece yurt için.”

“Biliyorum.” Bir an için kadına karşı garip bir şefkat hissetti, küçük fedakâr.

Kadın yeniden ona baktı. “Leydi Beckinhall’u nereden tanıyorsun?”

Lazarus’un dudağı büküldü. “Annemin iyi bir dostu.”

“Annen mi?” Kaşları beyaz alnına doğru kanatlandı.

“Babamın bacak arasından çıktığımı mı düşünüyordun?”

“Hayır, elbette hayır.” Elini yüzüne götürdükten sonra tekrar aşağı indirdi. “O zaman annen hâlâ hayatta.”

Lazarus başını eğdi.

“Kız ya da erkek kardeşlerin var mı?”

Lazarus yaşına göre aşırı ciddi olan iri kahverengi gözleri ve ona hiç acı vermeyen dokunuşu hatırladı.

Gözlerini kırpıştırarak bu hayaletten kurtuldu. “Hayır.”

Kadın başını eğerek şüpheci gözlerle onu inceledi.

Lazarus gülümsedi. “Gerçekten. Annemi saymazsak ailemin son ferdiyim.”

Temperance başıyla onayladı. “Benim üç erkek, iki kız kardeşim var.”

“Makepeace’ler son derece üretkenmiş,” dedi Lazarus kuru bir sesle.

Kadın dudaklarını onaylamazcasına büzdükten sonra devam etti. “Benden küçük olan bir kız kardeşim var. Adı Silence.”

Lazarus kaşlarını kaldırdı ama bir yorum yapmayacak zekâya sahipti.

Temperance hafifçe öne eğildi, bu hareketi şalının kayarak fildişi rengindeki omzunun açığa çıkmasına sebep oldu. Lazarus kendini kadının bu hareketi bilinçli olarak yapıp yapmadığını merak ederken buldu.

“Silence bir gemi kaptanı olan Bay William Hollingbrook’la evli. Kocasını limana daha yeni döndü. Dün gece gemisinin kargosu çalındı.”

Bayan Dews durdu ve o sıradışı açık kahverengi gözleriyle onu izledi, tepkisini merak eder gibi bir hali vardı.

Lazarus kendisi ve bu durum sıradan olsa verilecek normal tepkinin ne olacağını düşündü. “Çok üzüldüm?”

Kadın başını iki yana salladı, cevabının yetersiz olduğu açıktı. “Eğer kargo ya da en azından bir kısmı yerine konmazsa Kaptan Hollingbrook mahvolacak. Silence mahvolacak.”

Lazarus başparmağını bastonunun üzerindeki gümüş şahinin üzerinde gezdirdi. “Neden? O gemiye yatırım mı yapmıştı?”

“Hayır ama gemi sahibi onu hırsızlara yardımcılık yapmakla suçluyor.”

Lazarus düşündü. “Bir gemi kargosunun tümüyle çalındığını duyduğumu hiç hatırlamıyorum.”

“Bu gerçekten de sıradışı. Anlaşılan kargonun bir kısmının kaybolması alışıldık bir şey ama gemideki her şeyin yok olması...” Bayan Dews omuz silkti ve yorulmuş gibi minderlere gömüldü.

Lazarus onu seyretti, bu kadın başka bir dünyadandı. Endişelerini paylaşmak için neden kendisini seçtiğini anlayamadı ama güvenini kazanmış olmak onu mantaksız bir şekilde mutlu etti. Kendi aptallığına dudak büktü.

Kadın bir anda bakışlarını kaldırdı. “Bununla canını sıktağım için özür dilerim.”

“Sıkmadın.”

Kadın hızla gülümsedi, dudakları titriyordu. “Sana bu geceki davetin için teşekkür etmedim.”

Lazarus omuz silkti. “Pazarlığın bir bölümü.”

“Fark etmez, yine de iyiliğinden ötürü sana minnettarım.”

“Aptal olma,” dedi sertçe. “İyilik sahip olduğum en son özelliğdir.”

Kadın gerilerek başını çevirdi.

Lanet olsun, hiç düşünmeden konuşmuştu. Onun gözlerini görmek, endişelerinden bahsedişini duymak istiyordu.

Lazarus boğazını temizledi, sesi hırçındı. “Niyetim o kadar sert konuşmak değildi.”

Dudağının köşesi hafifçe büküldü, yine de yüzünü dönmeye tenezzül etmedi. “Benden özür mü diliyorsun, Lord Caire?”

“Dilemiş olsaydım...” dedi usulca. “Hürmetle eğilmemi kabul eder miydin?”

Kirpiklerini indirdi. “Ayaklarıma kapanmana ihtiyacım yok.”

“Yok mu?” diye sordu hafifçe. “Belki de buna ihtiyacı olan benim.”

Genç kadının boynundan yukarı yükselen kızarıklığı izledi.

“Ya da belki,” diye fısıldadı, “sen önümde diz çökmek isteyebilirsin.”

Kadın hakarete uğramış gibi derin bir nefes aldıktan sonra ona baktı, gözleri irileşmişti. Beklenen de buydu, önerisi densiz ve centilmenlik dışıydı. Hakarete uğramış olmalıydı ama nefesini hızlandıran ve tatlı göğüslerinin her aldığı nefesle birlikte elbisesinin korsajına yaptığı baskının sebebi hakaret değildi. Bu çok daha ilkel bir şeydi.

Lazarus kendi bedenindeki ısı artışını hissettiği anda bakışlarını indirdi. Daha önce de bu şekilde avlanmıştı, avına dalıp pençelerini geçirmeden önce onu gözetlemiş ve etrafında dolanmıştı ama bu... bu diğer avlarından çok daha hararetliydi.

“Benimle... benimle bu şekilde konuşmamahsın,” dedi kadın, sesi titriyordu. Sebebi öfke değildi.

Kaşlarının altından ona baktı. “Neden? Seninle bunları tartışmak beni çok eğlendiriyor. Seni eğlendirmiyor mu?”

Kadın yutkundtu. Fener ışığında boğazının hareketi açıkça görülüyordu. “Yapma.”

“Senin de hoşlandığını düşünüyorum. Senin zihninde de benimkiyle aynı görüntünün oluştuğunu düşünüyorum. Sana ne gördüğümü anlatayım mı?”

Bakışlarını kasıtlı olarak göğüslerinin açıkta kalan üst kısımlarına kaydırdı. “Seni bu elbiseyle önümde diz çökmüş olarak görüyorum, hanımefendi. Eteklerin kıvılcık bir göl gibi yayılmış halde. Kendimi önünde dururken görüyorum. Başını kaldırıp bakıyorsun, altın renkli gözlerin şu an olduğu gibi yarı kapalı, dudakların kızarmış ve dilinle onları ıslatmışsın, benim dilim de yapmış olabilir.”

“Hayır,” diye inledi kadın, sesi o kadar kısık ki Lazarus ne söylediğini dudak hareketlerinden anladı.

“Elini tutuyorum ve onu pantolonumun üzerine koyuyorum.” Erkekliği sertleşmişti, söylediği sözlerin ve kadının bu sözlere

verdiği tepkilerin etkisiyle zonkluyordu. “Ben saçlarımı okşarken ince, serin parmaklarının düğmelerimi birer birer açtığını görüyorum. Sonra...”

Araba durdu.

Lazarus usulca içini çekti ve dışarı bakmak için perdeleri araladı. Leydi Beckinhall’un evi ışıldıyordu.

Perdeyi bıraktı ve karşısında oturan Bayan Dews’a baktı. Gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı ve o kırmızı parlak eteğinin altında sıırsıklam olduğuna dair her iddiaya girerdi.

Lazarus’un dudakları büküldü ama eğlenmiyordu. “Geldik. İnecek miyiz?” Kadının kendine gelişini izledi, beyaz dişleri şişkin alt dudağını ısırıldı. Lazarus’un sesi kısılarak boğuklaştı. “Yoksa arabacıya sürmeye devam etmesini mi söyleyeyim?”

Altıncı Bölüm

Kral Kilitli Yürek muhafızlarını çağırdı ve ona gülme küstahlığını gösteren densizi karşısına getirmelerini istedi. Bir kaç saniye sonra Meg sürüklenerek önüne getirildi, kir ve kurum içindeydi. “Adın ne?” diye kükredi Kral Kilitli Yürek. “Meg, Majesteleri.” Kral gözlerini öfkeyle ona dikti. “Konuşmamın neresini komik buldun?” Muhafızlar ve saray efradı telaşa kapılıp küçük hizmetçinin kendini Kral’ın ayaklarının dibine atarak hayatının bağışlanması için yalvarmasını beklediler. Meg kurumlu burnunun ucunu ovuşturarak zaten mahvolduğunu düşündü, gerçeği dile getirebilirdi. “Halkınız tarafından sevildiğinizi düşünmenizi, Majesteleri”...

—Kral Kilitli Yürek’ten

Adam baştan çıkarıcılığın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Temperance kalp atışlarının hızlandığını, bacak arasının sızladığını hissederek Lord Caire’a baktı. Günahkâr arzularının yüzünden dokuz yıldır erkeklerden kaçıyor ve şu an bugüne kadar tanıştığı erkeklerden çok daha baştan çıkarıcı bir adamın karşısında oturuyordu. Yaramaz tarafını nasıl ayaklandıracığını, nasıl sataşacağını, ne şekilde heyecana ve galeyana getireceğini çok iyi biliyordu. İşin en korkunç tarafıysa Temperance’ın bir

yanı pes etmeyi çok istiyordu, ihtiyaç duyuyordu. O mavi gözlerin cazibesine kapılmak istiyordu. Önünde diz çökmek ve onun en dünyevi parçasına dokunmak istiyordu. Yasak olanı yapmak, ağzını ona sarmak ve üremeye ilgisi olmayan o eylemi gerçekleştirmek.

Tamamen cinsel hazdan ibaret olan o eylemi.

Hayır.

Temperance titrek bir nefes alarak o büyüleyici bakışlarla göz kontağını kesti. “Dışarı çıkayım.”

Adam bir an için kıpırdamadı, göz bile kırpmadı; safir gözleriyle tenini yakarcasına ona baktı. Bu bakış ve onu alıkoyarak o derin sesiyle dile getirdiği ahlaksızlıkları ona yaptırma ihtimali karşısında nefesi kesildi.

Hemen ardından Lord Caire içini çekti. “Pekâlâ, Bayan Dews.”

Ayağa kalktı, arabanın kapısını açtı, önden indi ve inmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Temperance titreyen parmaklarını onun avucuna bıraktı, oldukça uzun süren bir an boyunca eli elinin üzerine kapandı, eldivenine rağmen sıcak ve sahipleniciydi. Temperance’ın ayakları yere basınca elini bırakarak yeniden kolunu uzattı. Temperance kendini toplamak için nefesler alırken uzanan kolu tuttu, adamın, dokunuşuyla ürperdiğinin farkındaydı. Etrafları altın armalı, süslü arabalarından inen şık kadınlarla çevriliydi. Nell’in öğleden sonra üzerinde deliler gibi çalıştığı kiraz kırmızısı elbise gözüne bir anda çok eski ve demode göründü, başındaki kırmızı kurdele ise son derece münasebetsizdi. Dehşetle yutkundü. Buraya ait değildi. Tavus kuşlarının arasında bir serçeydi.

Lord Caire ona doğru eğildi. “Hazır mısın?”

Çenesini kaldırdı. “Evet, elbette.”

“Aslanların inine girerken bile cesursun,” diye mırıldandı adam.

Leydi Beckinhall’un evinin içi beyaz mermerler, yıldızlar ve kristallerle ışıldıyordu. Tavana asılı avizede yüzlerce mum yanıyordu. Temperance eski, gri, yün şahmı dalgın gözlerle uşağa

teslim etti; adamın onu işaret parmağıyla başparmağının arasında tutarak yüzünü ekşitişmesini umursamadı bile. Ev masallardaki şatolara benziyordu. Temperance, Lord Caire onu yukarı çıkarırken parmaklarını mermer korkuluğun üzerinde gezdirdi. Bu beyaz mermerleri temiz tutmak için kaç hizmetli günlerini dizlerinin üzerinde sürünerek geçiriyordu?

Merdivenin tepesine vardıklarında süslü insanların ardı sıra bir duvarı ayna kaplı uzun bir salona doğru ilerlediler, ayna sayesinde ihtişamlı giysiler içerisindeki binlerce kadına göz alıcı bir zarafetle giyinmiş olan sayısız bey eşlik ediyor gibi görünüyordu. Temperance tek başına olsaydı oradan kaçardı ama Lord Caire'm, parmaklarının altında duran kolu sağlam ve sıcaktı.

"Cesaret," diye mırıldandı Lord Caire.

"Elbitem," diye mırıldandı.

"Elbisen gayet iyi," diye fısıldadı Lord. "Aksi takdirde seni içeri sokmazdım. Daha da önemlisi bu kalabalıktan utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sen de buradaki kadınlar gibi zeki ve konuşkansın. Ayrıca onlarda olmayan bir şeye sahipsin: Kimsenin yardımı olmadan yaşamayı biliyorsun."

"Bu çok da gururlanılacak bir şey değil," dedi Temperance.

Lord Caire ona baktı. "Belki de olmalı. Başını dik tut."

Sofistike hanımlardan bir tanesi girişleriyle birlikte onlara dönerek ağır adımlarla üzerlerine doğru yürüdü. Masmavi bir elbise giymişti, kadın yaklaştıkça Temperance başlangıçta işli çiçekler olarak algıladığı şeylerin eteğinin kumaşına dikilmiş yakut ve zümrütler olduğunu gördü.

Yüce Tanrım.

Başka bir dünyaya ait olan yaratık, "Lazarus," dedi ağır ağır, "seni burada görmek ne beklenmedik bir şey."

Kadın son derece zarif bir güzelliğe sahipti, kendini ölümlülerle eğlendirmek üzere dünyaya inmiş bir tanrıçaya benziyordu. Bu mesafeden bakınca saçlarına takılmış olan iki güzel tokayı

gördü; elmaslar, zümrütler ve yakutlar kuş şeklinde bir araya getirilmişti. Zarif tellerin ucundaki küçük elmaslar kadının her başını oynatışıyla birlikte titreşiyorlardı.

Temperance'ın tek yapabildiği ağzının açık kalmasını engellemek oldu, Lord Caire'sa kadına hayranlık duymuyordu. Kadını selamlarken başını o kadar az eğdi ki bu tam bir hakaretti.

Kadının güzel dudakları inceldi ve bakışları Temperance'a döndü. "Ve bu da... kim oluyor?"

"Bayan Dews'u takdim edeyim," dedi Lord Caire kısaca.

Temperance onun diğer kadını kendisine tanıstırmadığını fark etti.

Kadın da bunu fark etmişti. Gerildi. "Eğer muhabbet kuşlarından birini Leydi Beckinhall'un evine getirdiysen..."

Lord Caire tek kaşını kaldırdı. "Hayal gücünüz çok geniş, leydim. Sizi temin ederim ki Bayan Dews buradaki en saygın kişi."

Kadının gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, Lazarus. Çok ince bir ipin üzerindesin."

"Öyle miyim?"

"Bu kadın senin neyin?"

Temperance kadının onu bariz bir şekilde yok saymasından ötürü yanaklarının ısındığını hissetti. Ondan bir kedi, bir köpek ya da iletişim kuramayan bir yaratıktan bahseder gibi bahsediyordu.

"Bir arkadaş," dedi Temperance.

"Ne dedin sen?" Kadın konuşma yeteneğine sahip olduğunu görünce gerçekten çok şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Lord Caire'ın arkadaşı olduğumu söyledim," dedi Temperance sertçe. "Peki ya siz?.."

"Lazarus, bana bunun bir şaka olduğunu söyle." Kadın alt kat hizmetçilerine yaptığından farksız bir tavırla Temperance'ı hiçe sayarak Lord Caire'a döndü.

"Şaka değil." Lord Caire hafifçe gülümsedi. "Bu topluluğa saygın bir hanımla katıldığım için mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

“Saygın!” Kadın bu kelimedenden tiksiniirmiş gibi gözlerini yumdu. Hemen ardından safir renkli gözleri hızla açıldı. “Onu gönder ve izin ver seni kendi seviyendekilerden biriyle tanıştırayım. Birkaç bekâr...”

Lord Caire çoktan Temperance’ı oradan uzaklaştırmaya başlamıştı.

“Lazarus!” diye tısladı kadın arkalarından. “Ben senin *annenim*.”

Lord Caire gerilerek döndü, dudaklarında acımasız bir tebesüm vardı. “Bana da öyle söylendi. Hanımefendi.”

Lazarus hafifçe eğildi. Arkalarını dönerken kadının yüzünde anlık bir ifade belirdi. Savunmasız ve acemice bir şey. İncinmek olabilir miydi? Hemen ardından kadının ifadesi yine kontrollü ve soğuk görüntüsüne büründü ve yanından geçip gittiler.

Temperance, Lord Caire’a baktı, yanaklarının alev alev olduğunu farkındaydı. “O senin annen mi?”

“Maalesef, evet,” diye cevapladıktan sonra yumruğunun ardında esnedi.

“Tanrım.” Lord Caire’ın kadına karşı gösterdiği aleni düşmanlığa bakarak ilişkilerini tahmin etmesi imkânsızdı. Annesinden nefret mi ediyordu? Başka bir şeyi daha hatırlayarak kaşlarını çattı. “Gerçekten senin şeyin... olduğumu mu düşündü?”

“Evet,” diye kesip attı Lord Caire. Ona baktı ve sesi yumuşadı. “Seni üzmesine izin verme. Sana bir kez bakan biri bile seni lekelememe izin vermeyeceğini anlar.”

Temperance bakışlarını kaçırdı, alay edip etmediğinden emin değildi ve işte her şey o zaman oldu. Ayağını yere bastığı anda bir şeye takıldığını hissetti ve bir yırtılma sesi duydu. “Ah, hayır.”

“Ne oldu?”

Temperance elbisesine baktı, çok belirgin bir bakış olmadığını umdu. “Eteğimi yırttım.” Başını kaldırıp adama baktı. “Dikebileceğim bir yer var mı?”

Lord Caire başıyla onayladı ve hemen bir uşaktan hanımların dinlenme odasının yerini öğrendi. Oda kısa bir koridorun sonundaydı, Temperance dikkatle eteğini kaldırarak oraya doğru ilerledi. İçeri girince etrafına bakındı, oda güzelce aydınlatılmıştı ve kadınların dinlenebilmesi için alçak koltuklarla döşenmişti. Ortalıkta kimse yoktu. Bir an için ne yapacağını bilmez bir halde kalakaldı. Kadınlara yardım etmek üzere hizmetçilerin bulunması gerekmiyor muydu?

Omuz silkti ve eteğini incelemek için oturdu.

“Yardım edebilir miyim?”

Temperance karşısında bir hizmetçi göreceğini düşünerek başını kaldırdı ama odaya bir kadın girmişti. Uzun boylu ve solgundu, bir kraliçe gibi duruyordu, saçları güzel bir kıızıldı. Muhteşem bir elbise giymişti. Açık gri-yeşildi, üzeri sırmalarla işliydi.

Temperance gözlerini kırıştırdı.

Kadının yüzünde yumuşak bir ifade vardı. “Rahatsız etmek istemedim...”

“Ah, hayır,” dedi Temperance telaşla. “Bir hizmetçi ya da öyle birini göreceğimi sanmıştım... Bir hanımefendiyi değil. Eteğim söküldü.”

Kadın düz olan burnunu kırıştırdı. “Bundan nefret ederim.” Başını çevirerek arkasına baktı. “Leydi Kitchenh isteri ya da sinir krizi geçiriyor sanırım. Bütün hizmetçilerin ortadan yok olmalarına şaşmamalı.”

“Ah.” Temperance yeniden eteğinin ucundaki siyah fırıfıra baktı. Oldukça kötü sarkıyordu.

Kadın önüne diz çökmüştü, yeşil-gümüş etekleri parlak bir bulut gibi etrafına yayılmıştı.

“Ah, lütfen yapmayın,” dedi Temperance içgüdüsel olarak. Bu kadının bir aristokrat olduğu kesindi. Temperance’ın bir bira imalatçısının kızı olduğunu bilse ne yapardı?

“Sorun değil,” dedi kadın usulca. Temperance’ın sözlerine kulak asmadı. “Yanımda birkaç iğne var...”

Usta hareketlerle eteğin ucunu kaldırdı, fırırır yerine iğneledi ve eteği tekrar ters çevirdi. İğneler hiç görünmüyordu.

“Tanrım! Ne kadar güzel yaptınız,” diye haykırdı Temperance.

Kadın ayağa kalktı ve utanarak gülümsedi. “Deneyimliyim. Bu tür sosyal etkinliklerde kadınlar birbirlerine destek olmalı, sizce de öyle değil mi?”

Temperance karşılık olarak gülümsedi, Lord Caire’in davetini aldığından bu yana ilk kez kendine güveniyordu. “Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Merak ettiğim...”

Kapı hızla açıldı ve birkaç kadın içeri girdi, hizmetçiler etraflarında çırpınıyorlardı. Demek ki mesele Leydi Kitchenh’in histerik halleriydi. Bu karmaşanın içinde Temperance yeni arkadaşıyla ayrı düştü, dinlenme odasından koridora çıkmayı başardığında diğer kadın ortalıkta yoktu.

Temperance yabancıнын ona yansıttığı sıcaklık ve nezaket sayesinde Lord Caire’in yanına çok daha rahat adımlarla döndü. Onu duvara dayanmış, alaycı gözlerle bir topluluğu incelerken buldu.

Adam onu görünce doğruldu. “Daha iyi misin?”

“Evet, oldukça.”

Lazarus cevap olarak dudaklarını büktü. “O zaman gidip avını bulalım.”

Odanın diğer ucuna, güzel boyalı bir piyanonun karşısına dizili yaldızlı sandalyelerin bulunduğu yere doğru ilerlediler. Henüz kimse oturmamıştı. Lord Caire onu üçlü halde durmakta olan adamların yanına götürdü.

“Caire.” Bir kadavra gibi ince, beyaz peruklu adam yaklaştıklarında onları başıyla selamladı. “Senin bu tür eğlencelerden hoşlandığını bilmiyordum.”

“Ah, zevklerim çok çeşitlidir.” Lord Caire’in dudakları büküldü. “Sizi Bayan Dews ile tanıştıırabilir miyim? Bayan Dews, bu bey Sör Henry Easton.”

“Sör.” Yaşlı adam eğilirken Temperance da en iyi reveranslarından birini yaptı.

“Bunlar da Kaptan Christopher Lambert ve Bay Godric St. John. Beyler, Bayan Dews erkek kardeşiyle birlikte Doğu Yakası’ndaki Kimsesiz Çocuklar Yurdu’nu yönetiyor. Hayırsever ve Hristiyan bir kuruluş.”

“Sahi mi?” Sör Henry kalın kaşlarını kaldırarak ilgiyle Temperance’a baktı. Kaptan Lambert’in bakışları da ona çevrilmişti. Beyaz peruklu, uzun boylu bir adam olan St. John ise onların aksine tek kaşını kaldırmış, yarım ay şeklindeki gözlüklerinin ardından Lord Caire’a bakıyordu.

Temperance bir an için Lord Caire ile Bay St. John’un nasıl bir bağlantısı olduğunu merak etti.

Sonra Sör Henry sordu: “Kuruluşunuzda kaç terk edilmiş çocuk bulunuyor, Bayan Dews?”

Temperance bu iyi adamlardan bir tanesini evin yararına etkileyebilmek niyetiyle en çekici tebessümünü sundu.

“Neyin peşindesin Caire?” diye tısladı St. John ağzının kenarından.

Lazarus gözlerini şu an Lambert ve Easton’ın yurdu desteklemeleri için tüm dinî kurnazlıklarını kullanmakta olan fedakâr kadından ayırmadı. “Ne sorduğun hakkında en ufak bir fikrim yok.”

St. John usulca homurdandı ve sadece Lazarus’un onu duyabilmesi için hafifçe döndü. “Söylediğin kadar saygıdeğer biri olduğu kesin, bu da senin onu ya bir çıkarın uğruna kullandığın ya da zevk düşkünlüğünün masumlara tecavüz etmeye kadar alçaldığı anlamına gelir.”

“Beni incitiyorsunuz, bayım,” dedi Lazarus parmaklarını kalbinin üzerine koyarak. Bunun ironik hatta komik görüldüğünün farkındaydı ama garip bir şekilde, göğsünün içinde bir yerlerde canı acımış gibi bir sızı hissediyordu.

St. John ona iyice yaklaşarak fısıldadı. “Ondan ne istiyorsun?”

Lazarus gözlerini kıstı. “Neden? Cesur şövalye rolü oynayıp onu benim ellerimden mi kurtaracaksın?”

St. John başını eğdi, genelde yumuşak bakan gri gözleri granite dönüştü. “Gerekirse, evet.”

“İstediğim bir şeyi benden almana izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

“Bayan Dews’dan bir oyuncakmış gibi bahsediyorsun.” St. John’un yüzünde analitik bir ifade belirdi. “Şımarıkça bir öfke nöbeti anında onu kıracak mısın?”

Lazarus usulca gülümsedi. “Eğer istersem.”

“Yapma,” diye mırıldandı St. John. “İnsanlığını bazen dışarı göstermeye uğraştığın kadar kaybetmiş olamazsın.”

“Olamaz mıym?”

Lazarus artık gülümsemiyordu. Büyük bir coşkuyla hayır evini anlatan Bayan Dews’a baktı. Arabada küçük de olsa bir rıza göstermiş olsaydı şu an o tatlı ağzında Lazarus’un erkekliği olacaktı. Bir azizin zevk düşkünlüğü şeytan işi değil miydi? Bu dünyada dost olarak adlandırılabileceği tek insan olan St. John’a döndü tekrar. Oda lanet olasıca bir sıcaklığa sahip olmuştu, acı omzundan koluna iniyordu.

“İnsanlığım üzerine herhangi bir bahse girme. Sana bu kadarını söyleyeyim, anla.”

St. John tek kaşını kaldırdı. “Öylece oturup bir masumu incitmeni beklemeyeceğim. Yardıma ihtiyacı olduğu anda onu senden alırım.”

Lazarus öylesine öfkelenmişti ki farkında olmadan dişlerini gösterdi.

St. John bakışlarındaki öldürme isteğini görmüş olmalıydı. Gözle görülür bir şekilde geriledi. “Caire?”

“Sakin,” diye tısladı Lazarus. “Şakasını bile yapma, St. John. Kendi kadınıyla ilgilen. Bayan Dews bana ait ve dilediğimi yaparım.”

Diğer adamın bakışları onunla Bayan Dews arasında gidip geldi. “Ve bu konuda kadının söz söyleme hakkı yok mu?”

“Hayır,” diye hırladı Lazarus, kemiğini koruyan bir köpek gibi görüldüğünün farkındaydı.

St. John kaşlarını kaldırdı. “Niyetinden haberdar mı?”

“Olacak.” Lazarus dönerek Bayan Dews’un kolunu tuttu ve konuşmasını böldü. “Affedersiniz, beyler. Bayan Dews’u mümkün olan en iyi yere oturtmak istiyorum.”

“Elbette,” diye mırıldandı Sör Henry ama Lazarus kadını çoktan uzaklaştırmıştı.

“Sen ne yapıyorsun?” Bayan Dews yaptığından hoşlanmamış görünüyordu. “Her ay eve aldığımız taze sebzelerin miktarını tartışmaya daha yeni başlamıştım.”

“Çok ilginç bir konu olduğundan hiç şüphem yok.” Oturup biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Omzundaki yaraya sövdü.

Kadının kaşları çatıldı. “Onları sıkıyor muydum? Bu yüzden mi araya girdin?”

Lazarus’un dudakları eğlenerek büküldü. “Hayır. Gecenin geri kalanında çocukların giyinme ve beslenme konularında onlara öğreteceklerini dinlemekten çok mutlu olurlardı.”

“O zaman beni neden uzaklaştırdın?”

“Çünkü alıcıyı hevesli halde bırakmak her zaman iyidir,” diye fısıldadı siyah saçlarının üzerinden kulağına. Parlak buklelerinin arasına aptal bir kurdele yerleştirilmişti, büyük bir delilikle onu oradan çekip almayı istedi. Saçlarının omuzlarından aşağı dökülüşünü izlemek istiyordu.

Kadın döndü, başını kaldırıp ona baktı, o kadar yakındı ki açık kahverengi gözlerinin içindeki altın benekleri bile görebiliyordu. “Ve sen bugüne kadar çok mu satış yaptın, Lord Caire?”

Bu düzgün Hristiyan kadın onunla eğleniyordu. Ondan korkmuyor muydu? Derinliklerinde köpürmekte olan karanlığı hissetmiyor muydu?

“Çok sayılmaz... Fikirler,” dedi ağır ağır.

Kadın başını kaldırdı, o altın gözlerde merak vardı. “*Fikir* mi sattın?”

“Öyle de denebilir,” dedi onu öne yakın bir sıranın sonundaki iki iskemleye doğru yönlendirirken.

“Bilimsel ve felsefi topluluklara üyeyim.” Temperance’ı oturttu ve ceketinin kuyruğunu arkaya atarak yanına oturdu. “Kişi fikirlerini onlara karşı çıkanlara da satabilmeli, anlatabildim sanırım.”

Yaptığı diğer “satış” işinden bahsetmeye gerek görmedi: Seks partnerlerini farklı şartlar altında olsalar asla yapmayacakları şeyleri yapmaları için cezbetme işinden.

“Sanırım seni anladım.” Bayan Dews’un gözleri mutlulukla aydınlandı. “Seni fikir taciri olarak göremediğimi itiraf ediyorum, Lord Caire. Günlerini bu şekilde mi geçiriyorsun? Diğer eğitilmiş beylerle tartışarak mı?”

“Ve çeşitli Yunanca ve Latince yazıları tercüme ederek.”

“Mesela?”

“Çoğunlukla şiir.” Temperance’a baktı. Bunu gerçekten ilginç mi bulmuştu?

Başını kaldırdığında altın gözleri parlıyordu. “Şiir mi yazıyorsun?”

“Tercüme ediyorum, oldukça farklı.”

“Aslında ben oldukça benzer olduğumu düşünüyorum.”

“Nasıl yani?”

Kadın omuz silkti. “Şairler vezin, kafiye ve uygun kelimeleri bulmak için uğraşmıyorlar mı?”

“Bildiğim kadarıyla, evet.”

Kadın ona bakarak gülümsediğinde nefesi kesildi. “Tercümanın da aynı konularla uğraştığını düşünüyorum.”

Kadına baktı. Hayatın bambaşka bir yanında bulunan bu basit kadın bunu nasıl biliyordu? Tercümelerine duyduğu tutkuyu bir cümleyle nasıl dile getirmişti? “Sanırım haklısın.”

“Sende bir şair ruhu saklı,” dedi. “Bunu asla tahmin edemezdim.”

Şu an kesinlikle onunla alay ediyordu.

“Ah.” Uzun bacaklarını öne uzattı. “Hakkımda bilmediğin çok şey var, Bayan Dews.”

“Öyle mi?” Kadının bakışları omzunun üzerinden arkaya kaydı, Lazarus onun köşede Leydi Beckinhall ile sohbet eden annesine baktığını biliyordu. “Mesela?”

“Badem ezmesinden yapılan şekerlemelere karşı hiç doğal olmayan bir sevgim var.”

Kıkırdadığını duydu; bu küçük, masum ses içine sıcak bir ürperti yaydı. Kadın genellikle duygularını saklıyordu, keyifli olanları bile.

“Yıllardır badem ezmesi yemedim,” diye mırıldandı Bayan Dews.

Lazarus sırf yiyişini seyredebilmek için ona bir kutu dolusu badem ezmesi alma dürtüsüyle doldu. Kırmızı dudakları şekerle kaplanacaktı ve Lazarus onları yalayarak temizleyecekti. Bu düşünceyle kasıkları gerildi.

“Bana kendinle ilgili bir şey söyle. Doğru bir şey.” Lazarus’a baktı, o açık mavi gözler gizemliydi. “Nerede doğdun?”

“Shropshire.” Bakışları uzaklaştı, annesinin başka bir kadına yaptığı yorumu izledi. Başını oynattıkça beyaz saçlarındaki mücevherler parlıyordu. “Ailemin malikânesi Shrewsbury yakınlarında. Ben atalarımızdan kalan Caire Malikânesi’nde doğdum. Çok zayıf

ve sürekli ağlayan bir bebekmişim ve babam bir haftayı bile kıramayacağımı düşünerek beni bir sütannenin evine yollamış.”

“Anlaşılan ebeveynlerin senin için çok endişelenmişler.”

“Hayır,” dedi kesin bir dille, bu bilgi iliklerine işlemiştir. “Dadımla beş yıl kaldım ve bu süre zarfında ebeveynlerim beni sadece yılda bir kez Paskalya gününde gördüler. Hatırlıyorum çünkü anlamsız bir şekilde babamdan korkardım.”

Bunu ona neden söylediğini bilmiyordu; ona hiç de kahramanca bir hava katmıyordu.

“Peki ya annen?” diye sordu kadın usulca.

Lazarus merakla ona baktı. “O da babama eşlik ederdi elbette.”

“Peki,” kaşları bir bulmacayı çözmeye çalışırmışçasına çatıldı, “şefkatli miydi?”

Lazarus baktı. Şefkat? Şu an yerine oturan annesine baktı. Zarafetle hareket ediyordu, soğuk güzelliğin vücut bulmuş hali. Bırak onu, annesinin herhangi birine şefkat gösterdiğini düşünmek bile komikti.

“Hayır,” dedi sabırla. Bir Çinli’ye İngiliz ekonomisinin inceliklerini anlatır gibi bir hali vardı. “Şefkat göstermek için gelmezlerdi. Sadece vârislerinin iyi beslenip bakıldığını görmek için gelirlerdi.”

“Ah,” dedi kadın, sesi kısıktı. “Peki ya dadın? Sana karşı şefkatli miydi?”

Bu soru içine acı bir dalganın yayılmasına sebep oldu, kendini çok kötü hissetti. Ve omzu da çok kötü zonkluyordu.

“Hatırlamıyorum,” diye yalan söyledi.

Kadın yeni sorular sormak üzere ağzını açtı ama bu kadarı yeterliydi. “Peki ya sen, Bayan Dews? Sen nasıl yetiştirildin?”

Onu farklı bir sohbet mecrasına çekmesine izin vermeyecekmiş gibi dudaklarını büzdü. Sonra içini çekti. “Burada, Londra’da doğmuşum, yurdun yakınlarında. Babam bira üreticisiydi. Ailemin altı çocuğu var. Verity, şu an bira işine devam eden Concord, Asa, ben, Winter ve en küçük kız kardeşim Silence. Babam Sör

Stanley Gilpin'le, ben oldukça gençken tanıştı ve onun hamiliğinde bu yurdu kurdu.”

“Güzel hikâye,” dedi Lazarus ağır ağır kadının yüzünü seyrederek. Bu hikâyeyi ezberlemiş gibi bir hali vardı. “Yine de bana senin hakkında çok az şey anlatıyor.”

Kadın şaşırdı. “Ama bunun ötesinde söylenecek fazla bir şey yok.”

“Ah, bence var,” diye mırıldandı usulca. İskeleler dolmaya başlamıştı ama bu sohbetten bu kadar kısa bir sürede vazgeçmek istemiyordu. “Çocukken de evde mi çalışıyordun? Eğitim aldın mı? Kocanla ne zaman ve nerede tanıştın?”

“Çocukluğumun çoğu evde geçti,” dedi yavaşça. “Eğitimimi ölene kadar annem verdi, on üç yaşındaydım. Ondan sonra da ablam Verity biz küçükleri yetiştirme görevini üstlendi. Erkekler elbette ki okula gittiler ama kızları da göndermeye yetecek kadar para yoktu. Yine de yeterli eğitime sahip olduğumuzu düşünüyorum.”

“Buna şüphe yok,” dedi Lazarus. “Rahmetli Bay Dews'dan bahsetmedin. Aslında kocandan bahsettiğine hiç şahit olmadım.”

Kadın bakışlarını kaçırdı, yüzü soldu; bu Lazarus'un son derece ilginç bulduğu bir tepkiydi.

“Bay Dews, Benjamin babamın koruması altındaydı,” dedi usulca. “Benjamin aslında kilise için çalışıyordu ama babamın yanında St. Giles'daki kimsesizler için çalışmayı tercih etti. Onunla on yedi yaşındayken tanıştım ve kısa bir süre sonra evlendik.”

“Kulağa tam bir azizmiş gibi geliyor,” dedi Lazarus, sözlerinde bir ironi vardı.

Bayan Dews ise son derece ciddiydi. “Evet, öyleydi. Yurtta uzun saatler boyunca çalışırdı. Çocuklara karşı son derece sabırlı ve nazikti; tanıdığı herkese karşı son derece şefkat doluydu. Bir keresinde ceketini çıkarıp bir dilenciye verdiğini bile gördüm.”

Lazarus dişlerini sıkarak ona doğru eğildi ve tısladı: “Söyle bana Bayan Dews, odanda ölü azizini anmak için bir türben var mı?”

“Ne?” Kadın şaşkın yüzünü ona çevirdi.

Bu tepki onu incitme dürtüsünü daha da alevlendirdi. Ona bir şeyler hissettirip tepkileriyle eğleniyordu. “Önünde diz çöküp tapınıyor musun? Anıları seni yalnız yatağında sıcak tutuyor mu? Yoksa tatmin olmak için ruhani olmayan yöntemlere mi başvuruyorsun?”

“Bu ne cüret?” Bu kaba iması karşısında kadının gözleri kıvılcımlar saçtı.

Çürümüş yüreği sözlerinin sebep olduğu öfkeyi görerek havalara uçtu. Kadın kalkmaya yeltendi ama onu kolundan yakalayarak yerinde kalmaya zorladı.

“Şimdi sus,” diye mırıldandı. “Müzik başlamak üzere. Buradan hiddetle ayrılıp şu ana kadar Kaptan Lambert ve Sör Henry ile katettiğin gelişmeleri mahvetmek istemezsin, değil mi? Kararsız bir yaratık olduğunu düşünebilirler.”

“Senden nefret ediyorum.” Dudaklarını birbirine bastırarak onu görmeye tahammülü yokmuş gibi yüzünü çevirdi.

O cümleyi sarf etmesine rağmen yanında oturmaya devam etti, sonuçta önemli olan da buydu. Ona karşı bir şeyler hissettiği sürece bunun nefret hatta onu öldürme isteği olmasının bir önemi yoktu. Onu yakınında tutabildiği sürece...

Nasıl cüret ederdi?

Temperance öfkesini göstermemek için savaşıırken kucağında yumruk yapmış olduğu ellerine baktı. Lord Caire’i ona ve Benjamin’in hatırasına bu iğrenç saldırıyı yapmaya iten neydi? Günlük şeylerden bahsederken birdenbire patlamıştı. Deli miydi? Yoksa şefkat ve sevgi dolu, normal bir adamın var olabileceği düşüncesini bile kıskanarak saldırıya geçecek hale mi geliyordu?

Lord Caire'm eli hâlâ dirseğindeydi; sıcak ve sertti, ürperince daha da sert tutmaya başlamıştı. "Bunu aklına bile getirme."

Temperance ona cevap verme gereğini hissetmedi. Aslında onun sevgisiz geçen çocukluğunu düşününce öfkesi azalmıştı.

Bunu elbette ona söylemeyecekti.

Temperance bakışlarını ondan kaçırarak yerlerine oturan misafirleri izledi. Leydi Caire atkuyruklu peruk takmış olan, yakışıklı bir beyefendinin yanına oturdu. Adam ondan çok daha gençti ama kadına karşı son derece şefkatli bir tavır sergiliyordu. Temperance bir an için sevgili olup olmadıklarını merak etti. Aristokrasi ne garip bir ahlak anlayışına sahipti. Bakışları Sör Henry'nin oturduğu yere kaydı, yanında şişman, ağırbaşlı bir kadın oturuyordu; karısı olmalıydı. Hoş bir kadına benziyordu.

Temperance göz ucuyla gümüş bir parıltı gördü ve başı bu hareketin olduğu yöne döndü. Nefesi kesildi. Dinlenme odasındaki zarif kadın iskemlelere doğru ilerliyordu.

Yalnız görünüyordu, açık yeşil-gümüş elbisesi, parlak kıvılcak saçlarıyla zarif, uzun boynunu mükemmel bir şekilde gözler önüne seriyordu. Tüm gözler iskemlelere yaklaşan bu kadının üzerindeydi ama o yerine otururken bunun farkında bile değildi.

"O kim?" diye fısıldadı Temperance, Lord Caire'la konuşmadığını bir anlığına unutarak.

Çekilmez adam ağır ağır, "Kim?" dedi .

Nasıl bilmezdi? Bütün salon aval aval kadına bakıyordu. "Gümüş ve yeşiller içindeki kadın."

Lord Caire başını çevirerek baktıktan sonra ona doğru eğilerek gereksiz bir yakınlığa geldi. Vücudundan ateş fışkırıyordu. "Sevgili Bayan Dews, o Wakefield Dükü'nün kız kardeşi Leydi Hero."

"Bir dükün kız kardeşi mi?" diye sordu Temperance. Tanrım! Kadın ona yardım ederken bunu bilmemesi iyi bir şeydi.

Bir keresinde Majesteleri'ni arabasında giderken görebilmek için üç saat boyunca bir köşede durmuştu ama bu yıllar önceydi.

Ayrıca tek görebildiği beyaz bir peruktu ve Kral'ın başı bile olmayabilirdi. Leydi Hero ise tam burada, onunla aynı salondaydı.

“Evet.” Lord Caire eğlenir gibiydi. “Aynı zamanda da bir dük kızı, bunu da unutma.”

Temperance döndü ve ona haddini bildirmek üzere ağzını açtı ama adam sıcak parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Şışşt.Başlamak üzereler.”

Adamın haklı olduğunu gördü. Muhteşem beyaz peruklu ve altın işli ceketli bir adam piyanonun önüne oturdu. Daha genç bir adam da nota sayfalarını çevirmek için yanına oturdu.

Leydi Beckinhall odanın ortasında durarak bir tür duyuru yaptı, piyanisti tanıttığı kesindi ama Temperance aklını ona veremiyordu. Bakışları piyano başındaki adama kenetlenmişti. Leydi Beckinhall onu gösterdiğinde bile adam sesini çıkarmadan ve gülümsemeden oturmaya devam etti. Başını hafifçe eğdikten sonra kadının yerine oturmasını bekledi. Önünde duran piyanonun tuşlarına baktı, hâlâ arkasında konuşmakta olan misafirlerin farkında bile değildi. Birdenbire çalmaya başladı.

Temperance hafifçe öne eğilerek nefesini tuttu. Bildiği bir parça değildi ama güzel akorlar, uçuşan notalar, içinde bir şeyler uyandırdı. Gözlerini yumarak göğsündeki tatlı kabarmanın tadını çıkardı. Gözleri nemlendi. Böyle bir müziği dinlemeyeli çok zaman olmuştu.

Hem de çok.

Kendinden geçerek tüm varlığıyla müziğe odaklandı. Ancak sona erdiğinde gözlerini açarak iç geçirdi.

“Sevдин,” dedi yanından derin bir ses.

Gözlerini kırpıştırarak Lord Caire’a bakarken elini kavramış olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla birbirine dolanmış parmaklarına baktı. Temperance mı uzanıp tutmuştu yoksa o mu? Hatırlayamadı.

Adam onu usulca çekti. “Gel. Benimle yürü.”

“Ah, ama...”

Piyanoya baktı ama piyanist çoktan gitmişti. Etraflarındaki diğer misafirler ayağa kalkıyor ya da uzaklaşıyorlardı, hiçbiri müzikten etkilenmiş gibi durmuyordu.

Yeniden Lord Caire'a döndü.

Mavi gözleri kararlı, çıkık elmacık kemikleri kırmızıydı. "Gel."

Ayağa kalktı ve adam şöminesi yanan küçük bir oturma odasının kapısını açana kadar nereye gittiklerini umursamadan onu takip etti.

Temperance kaşlarını çatı. "Ne..."

Lord Caire o girdikten sonra kapıyı kapadı ve döndüğünde adamın ona doğru yürüdüğünü gördü. "Müziği sevdiğin."

Kafası karışmış bir şekilde adama baktı. "Evet, elbette."

"Elbette diye bir şey yok." Safir gözleri alevlerin ışığında parladı. "Dinletiyen gelenlerin çoğu müzikle ilgilenmezler ya da çok az ilgilenirler. Ama sen... Sen kendinden geçtin."

Adam üzerine gelmekte kararlıydı, bir adım gerileyince küçük kanepeye çarptı.

Yaklaşmaya devam ediyordu, bedeninden fırın gibi ısı yayıyordu. "Ne duydun? O müzikte ne hissettin?"

"Bil... bilmiyorum," diye kekeleydi. Ondan ne istiyordu?

Adam omuzlarından yakaladı. "Evet, biliyorsun. Söyle bana. Duygularını anlat."

"Özgür olduğumu hissettim," diye fısıldadı, kalbi hızla atıyordu. "Yaşadığımı hissettim."

"Ve?" Başını eğmiş onu inceliyordu.

"Ve bilmiyorum!" Avuçlarını adamın göğsüne koyarak itti ama adam dokunuşuyla gerilmedi, yerinden kıpırdamadı. "İnsan müziği nasıl anlatabilir? Bu imkânsız bir şey. Büyüyü ya hisseder ya da hissetmez."

"Ve sen o hisseden azınlıktansın, değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı Temperance.

"Her şeyi."

Dudakları dudaklarının üzerindeydi. Ateşli, ısrarlı. Sözlerinden alamadığını bedeninden almak ister gibi bir hali vardı. Temperance onun kollarını tuttu, müzikten aldığı hazın hemen ardından kendini bu saldırıya karşı savunamayacaktı.

Hevesle ağzını açtı, bir seferlik tatmak, suçluluk duymadan hissetmek istiyordu. Adam dilini ağzının içine soktu. Temperance inleyerek onun dilini yakalayıp onu şarap tadarcasına emene kadar sokup çıkarmaya devam etti. Temperance adamın ceketini omuzlarından aşağı itip, gömleğini çıkarmak ve altında bulunan pürüzsüz teni yeniden hissetmek istedi. Dudaklarını onun göğüs ucuna bastırıp yalayamayı.

Yüce Tanrım, aklını, dengesini ve ahlaki değerlerini yitirmişti ve artık umursamıyordu. Yeniden özgür olmak istiyordu, kötü anılar ve düşünceler olmadan hissetmeyi. Yeniden günahsız ve saf bir şekilde doğmayı. Ellerini adamın kollarında gezdirdi, sıkıp sert kaslarını araştırarak omuzlarına ulaştı ve sonra...

"Lanet olsun!" Bu sözler bir inilti halinde çıkarken Lord Caire dudaklarını onunkilerden ayırdı.

"Ah!" Yarah omzunu unutmuştu. "Çok üzgünüm. Canını yaktım."

Temperance ne yapacağını bilemeden ona uzandı, belki de sadece rahatlatmak istiyordu.

Adam başını iki yana salladı, dudağının üzeri boncuk boncuk terlemişti. "Üzülme, Bayan Dews."

Doğrularak yaslanmış olduğu kanepenin arkasından uzaklaştı ama olduğu yerde sallandı.

"Oturman lazım," dedi Temperance.

"Yaygara yapma," diye mırıldandı huzursuzlanarak ama sesi zayıftı. Ceketinin kolunda koyu bir leke belirdi.

Temperance korkuyla ürperdi. Yüzü çok kırmızı, vücut ısısı da çok yüksekti. Sesinin sakın olmasına özenerek yutkundu. Deneyimlerine göre erkekler asla zayıflıklarını itiraf etmek

istememezlerdi. “Ben... ben biraz yoruludum. Gitsek senin için bir sakıncası olur mu?”

Neyse ki adam bu bariz kurnazlığına itiraz etmedi. Tam tersine, Lord Caire doğrularak kolunu uzattı. Temperance’ı konser salonuna geri götürdü. Ev sahibesine mazeretlerini bildirerek vedalaşmadan önce misafirlerin arasından ağır adımlarla ilerledi ve diğer adamlarla şakalaşmak için sürekli olarak durdu. Bu süre zarfında Temperance alnındaki teri fark ederek onu endişeli gözlerle inceledi. Şalını aldıklarında ona yaslanmaya başlamıştı. Temperance bunu bilinçli olarak yaptığından hiç emin değildi.

“Sürücüye Lord Caire’in evine gitmesini söyle,” dedi Lord Caire’in arabaya çıkmasına yardımcı olan uşağa. “Acele etmesini de.”

“Peki, efendim,” dedi uşak ve arabanın kapısını kapadı.

“Gereksiz bir dram, Bayan Dews,” dedi Lord Caire. Baş yastıklara sarktı, gözleri kapandı. “Kimsesizler evinize dönmek istemiyor musun?”

“Seni en hızlı şekilde evine götürmenin en doğrusu olduğunu düşünüyorum.”

“Gereksiz yere endişeleniyorsun.”

“Evet.” Araba köşeyi dönerken savrulunca Temperance sıkıca tutundu. “Evet, öyle yapıyorum.”

Dudağını ısırdı. Belli etmemesine rağmen endişesinin yerli yerinde olduğunu farkındaydı. Lord Caire’in yarasının enfeksiyon kapmış olmasından çok korkuyordu.

Enfeksiyon insanı öldürebilirdi.

Yedinci Bölüm

Meg'in sözlerinin ardından odadakiler nefeslerini tuttu. "Saçma!" diye kükredi Kral. "Halkım tarafından seviliyorum. Herkes bana öyle olduğunu söylüyor."

Meg omuz silkti. "Üzgünüm, Majesteleri ama size yalan söylüyorlar. Korkuluyor ama sevilmiyorsunuz."

Kralın gözleri kısıldı. "Sana halkımın beni sevdiğini ispatlayacağım ve bunu yaptıktan sonra kafan sarayımın giriş kapısını süsleyecek. O zamana kadar zindanda kalacaksın." Bir el hareketiyle Meg sürüklenerek uzaklaştırıldı...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Enfeksiyon birkaç gün içerisinde öldürebilirdi, hatta yara hızla çürüyorsa saatler içerisinde...

Lord Caire'in arabası karanlık Londra sokaklarında sarsılarak ilerlerken Temperance bu karamsar düşüncelerden kurtulamıyordu. Nerede yaşadığını bile bilmiyordu; uzun bir yolculuk mu olacaktı yoksa birkaç dakika mı kalmıştı? Hastalığını gizlemek konusundaki bariz arzusuna rağmen belki de Leydi Beckinhall'un evinde kalması için ısrar etmeliydi.

“Çok sessizsin, Bayan Dews,” dedi Lord Caire karşısından. “Yemin ederim ki bu beni geriyor. O bağınaz kafanda hakkımda ne gibi planlar yapıyorsun?”

“Evine ne kadar sürede varacağımızı merak ediyordum.”

Lazarus başını çevirdi, gecenin ışıkları parlarken gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. Kısa bir süre sonra gözlerini tekrar kapadı. “Nerede olduğumuzu bilemedim. Bath yolunun ortalarında bir yerdeyiz. Korkma, sürücüm çok ciddi bir adamdır. Bizi güvenle eve götürür.”

“Elbette.”

“Dans etmeyi de sever misin?” diye sordu birdenbire.

Sayıklıyor muydu? “Dans etmem.”

“Doğal olarak,” diye mırıldandı adam. “Senin gibiler sadece haçların üzerinde dans eder. Piyano müziği kadar masum bir şeyden zevk alma iznini kendine vermiş olmana bile şaşırdım.”

“Küçük bir kızken çembalom vardı,” dedi dalgınlıkla. Varmalarına az mı kalmıştı?

“Ve sen de çalardın.”

“Evet.” Bir anda parmaklarının altındaki pürüzsüz, serin piyano tuşlarını ve müzik yapmanın verdiği keyfi hatırladı. O zamanlar öylesine masum ve uzaktı ki...

Adamın gözleri temelce aralandı. “Ama artık çalmıyor musun?”

“Kocamın ölümünün ardından çembaloğu sattım.” Benjamin hakkında kırıcı bir açıklama daha yapmasını bekledi.

“Neden?”

Bu basit soru onu öylesine şaşırttı ki ona baktı. Kısık gözleriyle onu izliyordu, irislerinin maviliği arabanın loşluğuna rağmen parlıyordu.

“Ne neden?”

“O kadar kıymeti olan bir piyanoyu neden sattın? Müziğin verdiği küçük hazla baştan çıkacağından mı korktun? Yoksa başka bir sebebi mi vardı?”

Temperance ellerini kucagında kenetledi, yarı gerçek bir cevap verirken sesi son derece sakindi. “Ev için paraya ihtiyacımız vardı.”

“Olduğundan eminim,” diye mırıldandı, “ama çembalonu satmanın tek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum. Kendini cezalandırmaktan hoşlanıyorsun.”

“Ne çirkin bir söz.” Yanaklarının ısındığını hissederek başını çevirdi. Loş arabada onu göremediğini umuyordu.

“Yine de bu suçlamayı reddetmedin.” Araba sarsılınca acıyla homurdandı.

Temperance hızla ona baktı ve kurnaz bakışlarıyla karşılınca derin bir nefes aldı. Şu zayıf halinde bile onu bir avcı gibi oraya mıhlamıştı sanki.

“Hangi hayali günah için kendini cezalandırıyorsun?” diye sordu usulca. “Çocukken başka bir kadının şapkasına imrenerek mi baktın? Tıka basa şekerleme mi yedin? Sokağınızdan geçen bir delikanlıya karşı bir heyecan mı duydun?”

Beklenmedik, keskin ve ham bir öfke içini kaplayarak titremesine sebep oldu. Kendini bağırarak cevap vermekten alı koymayı güçlükle başardı. Kucagında yumruk yapılı ellerine bakarak derin bir nefes aldı. Şu an konuşmak büyük bir aptallık olacaktı. Çok fazla şey söyleyip çok fazla şey *açıklayacaktı*. Lazarus gizli utancına korkunç bir şekilde yaklaşmıştı.

“Ya da,” dedi Lord Caire iğrenç bir sükûnetle, “belki de bu günah biraz önce saydıklarımдан çok daha ciddi bir şeydir.”

Çok uzun zaman önce bir adamı gördüğünde hissettiği heyecanı hatırladı, çarpık tebessümü yüreğini yerinden fırlatırdı. Bu anılar eski duygu ve arzularının kalıntılarıydı, öncülerinin ölmesine rağmen hâlâ bir yerlerde gizleniyorlardı.

Temperance başını kaldırdı, onun mavi gözlerine bakarken çenesi kasıldı. O geniş ağızda hafif bir tebessüm oluştu; duygusal

ve baştan çıkarıcı. Sırf meraktan dolayı mı ona işkence ediyordu? Acısı hoşuna mı gidiyordu?

Araba durdu ve Lord Caire bakışmalarına bir son verdi.

“Ah. Geldik. Bana eve kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Bayan Dews. Ben iner inmez sürücüm seni evine götürecektir. Sana iyi bir gece dilerim.”

Onu burada bırakmak son derece cazip geldi. Adam sırf eğlenmek için maymun kafesinin dışında elinde sopayla duran küçük bir çocuk gibi alay edip dürterek onu kışkırtıyordu. Yine de ayağa kalkıp arabanın kapısına doğru sallanınca Temperance yerinden fırladı.

“Senden nefret ediyorum, Lord Caire,” dedi Temperance sıkılı dişlerinin arasından onu kolundan yakalarken.

“Bunu zaten söylemiştin.”

“Henüz bitirmedim.” Adam ağırlığını üstüne verdiği için Temperance tökezledi. Genç bir uşak arabanın kapısını açtı ve hemen arabadan indirmek üzere Lord Caire’ın kolunu tuttu. “Gördüğüm kadarıyla ahlaki değerleri ve görgü kurallarını hiçe sayan, son derece kaba bir adamsın.”

“Ah, sana yalvarırım sus, Bayan Dews.” Lord Caire homurdandı. “Bu övgülerle başımı döndürüyorsun.”

“Ve...” diye devam etti Temperance onu duymazdan gelerek, “tanıştığımız andan beri bana karşı iğrenç tavırlar sergiliyorsun ki hatırlatmam gerekirse o gün de evime gizlice girmiştin.”

Lord Caire sokağa inmeyi başardı, ağzı açık bir şekilde onlara bakan uşağın omzuna yaslanarak durdu, hızla soluyordu. “Bu tartışmanın ulaşacağı bir nokta var mı yoksa sadece kendini mi rahatlatıyorsun?”

“Varacağım bir yer var,” dedi Temperance onun heybetli evine doğru yükselen basamakları çıkmasına yardım ederken. “Bana

karşı olan tavırlarına ve bu hatalı kişiliğine rağmen doktor gelip seni görene kadar burada seninle kalacağım.”

“Bu korumacı dürtülerin beni gururlandırıyor, Bayan Dews ama yardımına ihtiyacım yok. Yatak ve brendi yeterli olacaktır.”

“Sahi mi?” Temperance evinin kapısında sallanmakta olan bu aptal adama baktı. Kızaran yüzünden terler süzülüyordu, şakaklarındaki saçlar başına yapışmıştı ve tir tir titriyordu.

Temperance hızla onun yaralı omzuna dirsek attı.

“Hay lanet!” Lord Caire tıkanarak iki büklüm oldu.

“Doktor çağırın,” diye emretti Temperance kapının girişinde başka bir uşağın yanında irileşmiş gözlerle duran kâhyaya. “Lord Caire hasta. Ve siz ikiniz,” Çenesiyle diğer iki uşağı gösterdi, “Lord Caire’in odasına gitmesine yardım edin.”

“Sen,” dedi Lord Caire soluk soluğa, “kindar bir zalimsin, hanımefendi.”

“Bana teşekkür etmene hiç gerek yok,” dedi Temperance tatlılıkla. “Sadece Hristiyanlık görevimi yapıyorum.”

Adamın çıkardığı ses kakhaha da olabilirdi, acı dolu bir homurtu da, söylemek zordu. Her iki durumda da Lord Caire uşakların onu üst kattaki odasına götürmelerine itiraz etmedi.

Temperance peşlerinden gitti, Lord Caire’in düzgün bir şekilde bakılıp bakılmayacağından emin olmaya çalışması çok büyük fedakârlık gibi görünebilirdi ama bu arada adamın evini gözden geçirmekten kendini alamıyordu. Merdiven boşluğu mermerdi ama Leydi Beckinhall’un evindekinden çok daha büyüktü. Zarif bir kavis yaparak üst kata ulaşıyordu. Duvarlar zırhlı erkeklerin ve muhteşem mücevherler takmış olan mağrur kadınların dev portreleriyle doluydu; bakışları bu eve girişini hiç onaylamıyormuş gibiydi. Ayaklarının altında kalın, kırmızı bir halı vardı ve ayak seslerini yutuyordu. Üst koridorda duvar aralarındaki nişlerde duran gerçek boyuttaki heykeller ürkütücüydü. Yaklaştıklarında

yüksek çift kanatlı kapı açıldı. Orta yaşlı, zayıf bir uşak endişeli gözlerle Lord Caire'in odasına girişlerini izledi.

Uşaklar Lord Caire'ı odanın ortasında duran dev yatağa götürürlerken Temperance adama döndü. "Lord Caire'in özel uşağı mısın?"

"Evet, efendim." Adam bir ona bir Lord Caire'a baktı. "Adım Small."

"Güzel." Temperance uşaklara döndü. "Biraz su getirin, mümkün olduğu kadar sıcak olsun, temiz bezler de, lütfen. Ve bir şişe de sert bir içki."

Uşaklar telaşla uzaklaştılar.

"Beni rahat bırak be adam!" Lord Caire'in huzursuz sesi yataktan yükseldi.

Temperance dönüp bakınca özel uşağının geri çekildiğini gördü. Lord Caire yatağın kenarında oturuyordu; başı sarkıyor, bedeni yeşil kahverengi işli yatak perdelerine sürtünüyordu.

"Ama lordum..." diye karşı koydu zavallı uşak.

Temperance içini çekti. Bu Lord Caire insanı çileden çıkaran bir adamdı!

Kararlılıkla yatağa ilerledi. "Yaran kötü durumda, lordum. Small'la benim sana yardım etmemize izin vermelisin."

Lord Caire başını hızla çevirdi ve vahşi bir hayvan edasıyla ona baktı. "Senin bana bakmana izin veririm ama Small odadan çıkmalı. Tabii seyirciden hoşlanıyorsan o başka?"

"İğrenç olma," dedi Temperance, yarasız kolunu kaldırıp ceketinin kolunu çekerken hiç de nazık değildi. Sağ omzundaki lekeye kaşlarını çatarak baktı. "Korkarım bu acı verecek."

Lord Caire gözlerini yumarken çarpık bir tebessüm sundu. "Tüm dokunuşlar bana acı verir. Ayrıca bana vereceğin her acının seni çok eğlendireceğine hiç şüphem yok."

“Ne korkunç bir söz.” Temperance inanılmaz şekilde yaralanmıştı. “Acın bana zevk vermiyor.”

Ceketinin kolunu özenle omzundan çekti ama tüm çabasına rağmen adam tısladı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Small usta hareketlerle Lord Caire’ın yeleğini açarken. Caire hizmetkârının odadan çıkmasını emrettiğini unutmuş görünüyordu. Temperance rahatladı, baş baskınken onu soymak oldukça güç olacaktı.

“Dileme,” diye mırıldandı Lord Caire. “Acı her zaman dostum oldu. Bana her zaman aklıma kaybetme noktasına geldiğimi hatırlatır.”

Sayıklıyor gibiydi. Temperance omzunu incelerken kaşlarını çatmıştı. Yarası sızdırıyordu ve zehirli sıvılar gömleğini bedenine yapıştırmıştı. Uşağın gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Yüzündeki endişeli ifadedden onun da sorunu fark ettiğini anladı.

Tam o sırada uşaklar sıcak su ve bezlerle geldiler; kısa boylu, tıknaz kâhya da peşlerindeydi.

“Oraya koyun,” dedi Temperance yatağın yanındaki sehpayı göstererek. “Doktora haber gönderildi mi?”

“Evet, efendim,” dedi kâhya gür sesiyle.

Small boğazını temizledi, Temperance ona bakınca fısıldadı. “Doktoru beklemesek iyi olacak, efendim. Saat yediden sonra pek güven telkin etmez.”

Temperance komodinın üzerindeki zarif altın saate baktı, sekize geliyordu. “Neden?”

“İçer,” dedi Lord Caire dili dolanarak. “Ve elleri titrer. Gerçi ne durumda olursa olsun o gıcık herifin yamma yaklaşmasına izin verir miydin bilemiyorum.”

“Çağırabileceğimiz başka bir doktor yok mu?” diye sordu Temperance. Tanrı aşkına! Lord Caire zengindi. Ona bakacak sayısız insan olmalıydı.

“Araştıracığım, efendim,” diyen kâhya odadan ayrıldı.

Temperance temiz bezlerden birini alarak neredeyse kaynamakta olan suya batırdı ve usulca Lord Caire’in omzuna koydu.

Adam çıplak tenine akkor halinde bir demir yapıştırılmış gibi yerinden sıçradı. “Hay lanet, etimi kavurmaya mı niyetlendin?”

“O kadar da değil,” dedi Temperance. “Gömleğini yaradan dikişleri açmadan ayırmamız gerekiyor.”

Lord Caire iğrenç bir küfür savurdu.

Temperance bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. “Daha önce söylediğin şey doğru muydu?”

“Ne?”

“Tüm dokunuşların sana acı verdiği?” Onu bu durumundan faydalanarak sorgulamaya kalkışması affedilemezdi ama merak etmişti.

Adam gözlerini yumdu. “Ah, evet.”

Temperance bir anlığına gözlerini bu zengin, unvanlı aristokrata dikti. Başka bir insanın dokunuşu onu nasıl incitebilirdi? Ama belki de bahsettiği fiziksel bir acı değildi.

Başını iki yana sallayarak özel uşağına baktı. “Haber vermemiz gereken biri var mı? Lord Caire’in bir dostu ya da akrabası?”

Uşak bir şeyler mırıldanırken gözlerini kaçırdı. “Ah... Emin değilim.”

“Söyle ona, Small,” diye gürledi Lord Caire. Gözleri kapalıydı ama kulakları gayet iyi duyuyordu.

Small yutkundu. “Hayır, efendim.”

Temperance bezi yıkayıp yenisiyle değiştirenken kaşlarını çattı. “Annenle aranın iyi olmadığını biliyorum...”

“Hayır.”

İçini çekti. “Muhakkak biri vardır, Caire?”

İki adam da ses çıkarmadı. Garipti ama uşak Caire’den daha çok utanmış görünüyordu. Caire daha çok sıkılmış gibiydi.

“Peki, şey...” Temperance gözlerini omzunda tuttuğu bezden ayırmadı, yanakları ısınmaya başlamıştı, “sana yakın olabilecek bir kadın yok mu?”

Lord Caire usulca gülerek gözlerini açtı. Parlamıyorlardı. “Small bu eve hizmetçilerden başka bir dışının ayak bastığını en son ne zaman gördün?”

“Hiç.” Uşağın gözleri ayakkabılarına dikildi.

“On yıldır kapımın eşiğinden içeri giren ilk kadınsın, Bayan Dews,” dedi Lord Caire. “Sonuncusu da onu evimden gönderene kadar annemdi. Sonuçta bu seni gururlandırmalı, öyle değil mi?”

Lazarus, Bayan Dews’un yüzünün pembeleşmesini izledi. Renklenmek ona çok yakışıyordu. Bu güçsüz halinde bile kasıklarının harekete geçtiğini hissetti, bu cinsellikten çok daha fazlasına duyulan bir özlemdi. Bir an için göğsünde bir sızı hissetti; yaşamına ve kişiliğine aykırı bir arzu. Onun gibi bir kadını bir şekilde hak etmiş olacağına dair bir his.

Bayan Dews bezi omzundan alarak yerine yenisini koydu, ısının yaşattığı keskin acı onu düşlerinden uyandırdı. Başı ağrıyordu, bedeni güçsüz ve sıcaktı; omzu yanıyordu. Yatıp uyumak ve bir daha uyanmamak istedi... Dünya için ne büyük bir kayıp olurdu.

Bayan Dews’un, kaçmasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu. “Sana bakacak kimsen yok mu?”

Kazayla ya da bilerek eline dokunduğu anda o tanıdık yakıcı acıyı hissetti. İrade gücünü kullanarak elini hareket ettirmemeyi başardı. Belki de tekrarlanan uygulamalar sonucunda onun dokunuşlarının verdiği acıya alışmıştı, sürekli olarak tokatlanan bir köpeğin bir süre sonra darbelerden etkilenmemesi gibi. Belki de bir süre sonra bundan hoşlanırdı.

Lazarus güldü, en azından gülmeye çalıştı. Çıkan ses daha çok bir kurbağaninkine benziyordu. “Sözüme güven, Bayan Dews,

kimse yok. Annemle mümkün olduğunca az konuşuruz, dostum sayabileceğim bir kişi var ama son zamanlarda aramız açıldı...”

“Kim o?”

Soruyu duymazdan geldi. Lanet olsun, bu gece St. John’a haber göndermeyecekti. “Ve senin tüm romantizmine rağmen yeni bir metresim olsaydı da onu hasta yatağıma çağırmazdım. Çalıştığım kadınlar başka işlere yararlar. Daha önce de söylediğim gibi onları evime getirmem.”

Kadın bu sözler üzerine dudaklarını kısıtı.

Lazarus alaycı gözlerle ona baktı. “Korkarım senin insafına kaldım.”

“Anladım.” Bezi kaldırıp altında bulunan gömleği kaldırmayı denerken kaşlarını çattı. Kumaş yarasından çekilince Lazarus tısladı.

“Çıkarılmak zorunda,” diye mırıldandı Small’a, Lazarus bakımlarına muhtaç bir çocukmuş gibi davranıyordu.

Uşak başıyla onayladı ve gömleğini çıkardı, son derece acılı bir işlemdi. İşlerini bitirdiklerinde Lazarus soluk soluğaydı. Ciddi bir şekilde enfeksiyon kapmış olduğunu anlaması için çıplak omzuna bakması gerekmiyordu. Yara yanıyor ve zonkluyordu.

“Hanımefendi, doktor geldi,” dedi kapıda duran uşaklardan biri.

Arkasında duran şarlatan olduğu yerde sallandı, yağlı kısa peruğu traşlı başından düşmek üzereydi. “Lordum, derhal geldim.”

“Ne hoş,” diye mırıldandı Lazarus.

Doktor bir sarhoşun attığı gereğinden fazla dikkatli adımlarla yatağa yaklaştı. “Burada neyimiz varmış?”

“Yarası... Ona yardımcı olabilir misiniz?” diye başladı Bayan Dews ama doktor onu geçerek dikkatle yaraya baktı.

Ucuz şarap kokusu Lazarus’un yüzüne çarptı.

Doktor hızla doğruldu. “Sen ne yaptın, kadın?”

Bayan Dews’un gözleri irileşti. “Ben... Ben...”

Doktor kullandığı bezi parmaklarının arasından çekti. “Doğal iyileşme sürecini bozuyorsun!”

“Ama iltihap...” diye başladı Bayan Dews.

“*Bonum et laudabile*. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Bayan Dews başını iki yana salladı.

“İyi ve takdire şayan,” diye mırıldandı Lazarus.

“Çok doğru, Lordum. İyi ve takdire şayan!” diye haykırdı doktor, bu aşırı enerjisi yüzünden neredeyse devrilecekti. “İltihabın yarayı tedavi ettiği bilinen bir şeydir. Müdahale edilmemelidir.”

“Ama ateşi var,” diye karşı çıktı Bayan Dews.

Lazarus gözlerini yumdu. Yakında sona erecekse tedavi yönteminin ne önemi vardı. Genç kadın ile şarlatanın konu üzerinde tartışmalarına izin verdi.

“Biraz kanını akıtarak ateşinin düşmesini sağlayacağım,” diye bildirdi doktor.

Lazarus gözlerini açarak doktorun çantasını karıştırışını izledi. Adam çantasından bir neşter çıkararak keskin aleti titrek eliyle tutup Lazarus’a döndü. Lazarus doğrulmaya çabalarken bir küfür savurdu. Kan akıtmak mantıklıydı ama bir sarhoşun o bıçağı kullanmasına izin vermek intiharla eşdeğerdi.

Lanet olsun, oda etrafında dönüyordu. “Onu gönderin.”

Bayan Dews dudaklarını ısırdı. “Ama...”

“Beni aslanlara yem etmeniz onun insafına bırakmanızdan çok daha iyi!”

“Bakın, Lordum...” Doktor daha uzlaşmacı oldu.

Bayan Dews’un endişeli ve emin olamayan gözleri Lazarus’un kollarıyla buluştu.

“Lütfen.” Arzusunda direnemeyecek kadar ateşli ve zayıftı. Bayan Dews bu işi onun yerine yapmalıydı. “Sarhoş bir şarlatanın değil senin ellerinde ölmeyi yeğlerim.”

Kadın hızla başını salladı ve Lazarus başını huzurla yastığa yasladı. Bayan Dews doktoru kolundan tuttu, büyüleyici bir tatlı sertlikle şarlatanı odadan çıkardı. Onu kâhyaya teslim ettikten sonra Lazarus'un yatağının yanına döndü.

“Umarım doğru bir karar verdin,” dedi usulca. “Eğitimim yok sadece çok sayıda çocuğa bakmış bir kadının pratik becerilerine sahibim.”

Lazarus o sıradışı altın benekli gözlerin içine bakınca hayatını bu kadına rahatlıkla teslim edebileceğine karar verdi.

Sırtüstü yatağa uzandı, dudakları alaycı bir tavırla büküldü. “Sana inancım tam Bayan Dews.”

Bu sözleri alaycı bir tavırla söylemişti, gerçeği yansıttığını keşfettiği anda kendi de şaşırıldı.

Temperance, Lord Caire'in iltihaplı omzuna baktı, adamın güven beyanı omurgasından aşağı ter boşalmasına sebep olmuştu. Ona güvenen son adam bunun karşılığında korkunç bir ihanete uğramıştı.

Şu an geçmişi düşünmenin zamanı değildi. Temperance bu düşünceleri zihninden attı. Yara kırmızı ve kabarıktı, kenarları şişmiş ve kızıl çizgiler halinde iltihaplanmıştı.

“Uşaklar temiz su getirsinler,” diye mırıldandı Small'a, bezi yeniden sıkarken. Bu kez onu doğruca yaranın üzerine koydu. Enfeksiyon zaman zaman ısıyla da yok edilebilirdi.

Lord Caire teması karşısında gerildi ama çok acı çektiğine dair başka bir belirti göstermedi.

“Neden başkalarının dokunuşları sana acı veriyor?” diye sordu ona usulca.

“Kuşa neden göklerde uçtuğunu sorar gibisin,” dedi dili dolanarak. “Böyleyim işte.”

“Peki ya sen başkasına dokunduğunda?”

Lazarus omuz silkti. “Başlatan ben olduğum sürece acı yok.”

“Peki, hep böyle miydin?” Bezi yaraya bastırırken kaşlarını çattı. Yaraları iyileştirirken bugüne kadar hep annesinin öğreti-lerini uygulamıştı ve doktorun felsefesinin aksine annesi “*bonum*” ya da değil, iltihaptan hoşlanmazdı.

Caire nefesini tutarak gözlerini yumdu. “Evet.”

Bezi alıp yaradan sızan sıvıyı silmeden önce hızla adamın yüzüne baktı. “Dokunuşu sana acı vermeyen tek kişi bile olma-đığını söylemiştin.”

Bu sözler bir bildirimdi ama aslında daha önceki tereddüdünü hatırlayarak bir soru olarak dile getirmişti.

Temperance bezi yeniden suda çalkalayıp yaranın üzerine koyarken Lazarus sessizliğini korudu. Bir an için cevap verme-yeceğini düşündü.

Caire fısıldadı. “Yalan söyledim. Annelise vardı.”

Başını hızla kaldırarak adama baktı, içine kıskançlık olarak adlandırılabilir bir garip bir ok saplanmıştı. “Annelise kim?”

“Kimdi.”

“Ne?”

Adam içini çekti. “Annelise benim küçük kız kardeşimdi. Benden beş yaş küçüktü. Babamıza benzerdi; gri kahverengi gözlü ve kahverengi saçlı, ürkek, küçük bir şeydi. Ona söylediğim şeye rağmen peşimde dolanıp dururdu, ona söylemiştim...”

Small suyu yenisiyle değiştirirken sesi kesildi. Temperance bezi yeni suyun içinde çalkaladı, su öylesine sıcaktı ki elleri kıpkırmızı oldu. Sıcak bezi yeniden yarasının üzerine koyarak bastırdı ama Caire bunu fark etmemiş gibiydi.

“Ona ne söylemiştin?”

“Hımm...” diye mırıldandı Lord Caire gözlerini açmadan.

Temperance iyice yaklaştı; uzun burnuna, sert hatta haşın ağzına baktı. Böylesine alaycı, berbat bir adam böylesine kokuş-muş sıradan bir yaraya yenilemezdi, değil mi?

Karnı korkuyla kasıldı. “Caire!”

“Ne?” diye huysuzlukla mırıldandı gözlerini aralayarak.

Temperance yutkundu. “Annelise’e ne söylemiştin?”

Yastıkların üzerindeki başını iki yana salladı. “Hep peşimden gelirdi ve görmediğimi sandığı zamanlarda beni gözetlerdi ama benden çok küçüktü. Hep fark ederdim. Ona yapmamasını söylediğim halde elimi tutardı. Ona bana dokunmamasını söylemiştim. Gerçi onun dokunuşu asla acıtmazdı... Asla acıtmazdı...”

Temperance uzandı ve adamın aklı başında olsa asla yapmayacağı bir hareketi yaptı: Alnına dökülmüş olan gümüşü saçlarını geriye doğru sıvazladı. Parmaklarının altında yumuşacık, ipek gibiydiler.

“Ona ne söylemiştin?”

Safir gözleri bir anda irileşti, yaralanmadan bir gün önce oldukları gibi berrak ve sakindiler. “Ona gitmesini söyledim, o da gitti. Çok kısa bir zaman sonra da hummaya yakalandı ve öldü. O beş yaşındaydı, ben de on. Beni bağışlamak gibi romantik bir erdemlilik taslama, Bayan Dews. Bende erdemden eser yok.”

Temperance bir süre boyunca ona baktı, konuyu tartışmak, çok zaman önce küçük kız kardeşini kaybetmiş olan o küçük çocuğu rahatlatmak istiyordu. Ama tam tersine doğrularak elini alnından çekti. “Yaranı alkolle yıkayacağım. Canını fazlasıyla acıtacak.”

Tatlı denebilecek bir şekilde gülümsedi. “Elbette.”

Ve her nasıl olduysa Small’un yardımıyla bu korkunç işi gerçekleştirdi. Yarasını brendi ile yıkadı, kuruttu ve yeniden sardı, tüm bu süre zarfında ona yaşattığı inanılmaz acıya rağmen adam bilincini yitirmedi. İşini bitirdiğinde Lord Caire örtülerin altında hızla soluyordu ve baygındı. Small darmadağın olmuştu, Temperance da uykuyla savaşıyordu.

“En azından bu iş bitti,” diye yorgunlukla fısıldadı uşağa, ıslak bezleri toplamasına yardım ederek.

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi ufak tefek adam. Yatağa ve orada yatan adama endişeli gözlerle baktı. “Bu gece siz olmasaydınız ne yapardık bilemiyorum.”

“Ele avuca sığmaz biri, değil mi?”

“Kesinlikle, efendim.” Bu sözleri coşkuyla söylemişti. “Hizmetçilere sizin için bir oda hazırlatmamı ister misiniz?”

“Eve gitmeliyim.” Temperance, Lord Caire’a baktı. Yüzü hâlâ kırmızıydı, alnını ıslak bezle silmiş olmasına rağmen yine boncuk boncuk terler oluşmuştu.

“Beni affedin, efendim ama...” dedi Small, “gece size ihtiyacı olabilir ve bir hanımefendinin yalnız başına yolculuk yapması için saat çok geç oldu.”

“Öyle oldu, değil mi?” Bu özür için adama minnettardı.

“Aşçıya sizin için bir tepsi hazırlatacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Temperance uşak odadan çıkarken. Yatağın yanına çekilmiş olan yüksek arkalı koltuğa çökerek başını yumruk yapılı eline yasladı, uşak yemeğini getirene kadar biraz dinlenecekti.

Temperance uyandığında şöminedeki ateş sönmek üzereydi. Odayı yatağın yanındaki komodinin üzerinde yanan tek mum aydınlatıyordu. Hafifçe gerindi, garip bir pozisyonda uyuduğu için boynu ve omuzları ağrımişti, yatağa baktı. O parlak mavi gözlerin kendisini izlediğini gördüğünde nedense hiç şaşırmadı.

“Nasıl biriydi?” diye sordu Lord Caire usulca, “kusursuzluk örneği kocan.”

Onu cevaplamayı reddetmeliydi aslında, bu oldukça özel bir soruydu ama her nedense gecenin derinliğinde ona çok mantıklı ve doğru geldi.

“Uzun boylu ve siyah saçlıydı,” diye fısıldadı gerilerde kalan o yüzü hatırlayarak. Bir zamanlar son derece tanıdıktı ama artık çok solgundu. Gözlerini kapayarak odaklandı. Benjamin’i ve nasıl

biri olduğunu unutmak çok yanlış geliyordu. “Gözleri çok hoş bir kahverengiydi. Çenesinde çocukluğundaki düşüşünden kalma bir iz vardı, parmaklarını ve ellerini değişik bir şekilde kullanırdı ve bu şekilde konuşması bana çok zarif görünürdü. Çok zeki, düzgün ve nazik biriydi.”

“Ne korkunç,” dedi adam. “Kulağa oldukça kendini beğenmiş biri gibi geliyor.”

“Değildi.”

“Seni güldürüyor muydu?” diye sordu usulca, sesi ya uykusuzluktan ya da acıdan boğuklaşmıştı. “Kulağına seni kızartacak sözler fısıldıyor muydu? Dokunuşları içini ürpertiyor muydu?”

Temperance bu son derece kaba ve son derece özel sorular karşısında derin bir nefes aldı.

Lazarus’sa konuşmaya devam etti, sesi inanılmaz derecede derindi. “Sana baktığında ıslanıyor muydun?”

“Kes şunu!” diye haykırdı, sesi odada yükseldi.

Lord Caire ona şöyle bir baktı, gözlerinde her şeyi bilir bir ifade vardı, sanki ıslandığının farkındaydı ama kocasının anılarıyla değil, *onun* bakışlarıyla.

Temperance nefeslendi. “O iyi bir adamdı, harika bir adamdı ve ben onu hak etmemiştim.”

Lord Caire gözlerini kapayınca onun uyuduğunu düşündü. Sonra adam mırıldandı. “Hiç evlenmedim ama birinin kocası olmayı hak etmek zorunda olmanın çok kötü bir şey olacağını düşünüyorum.”

Temperance bakışlarını kaçırdı. Bu konu yüreğini sızlatıyor, zihnini hüznle dolduruyordu.

“Ona âşık mıydın?” diye sordu Lord Caire, “bu hak etmediğin adama?”

Ya hâlâ hayaller dünyasındaydı ya da bu yarı karanlıkta fazlasıyla samimiydiler, bilemedi ama doğruyu söyledi. “Hayır. Onu sevdim ama ona asla âşık olmadım.”

Oda bir anda aydınlandı ve her şeyi gördü, konuşurlarken farkında olmadan şafak sökmüştü.

“Yeni bir gün,” dedi Temperance şaşkın şaşkın.

“Evet, öyle,” dedi Lord Caire ve adamın sesindeki tatmin Temperance’ın ürpermesine sebep oldu.

Sekizinci Bölüm

Bu durum Meg'in hayatında talihsiz bir dönüm noktasıydı; Kral Kilitli Yürek'in zindanı hiç de hoş bir yer değildi. Duvarlarından kokulu sular akıyordu, sıçanlar ve diğer haşarat koridorlarda cirit atıyorlardı.

Işık yoktu, ısıtacak bir şey yoktu ve zindanın diğer hüznünlü sakinlerinin çığlıkları duyuluyordu. Her şey çok umutsuz görünüyordu ama Meg'in hayatı zaten hiçbir zaman kolay olmamıştı, her zaman tüm cesaretiyle krizlerin üzerinden gelmeye çalışmıştı. Ve hayatında her ne olursa olsun her zaman gerçeği ama sadece gerçeği söyleyeceğine dair yemin etmişti...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Londra'da şafak sökerken Temperance, Lord Caire'ın arabasıyla evine dönüyordu. Yolculuk sırasında uyuyakalmıştı, araba Maiden Sokağı'nın başında durunca uyandı. Lord Caire'a bakarken öylesine yorulmuştu ki evden ayrı geçirdiği bir gecenin ne anlama geldiğini şu ana kadar fark etmemişti. Eve girdiği anda gerçekler ağır bir kaya gibi üzerine çullandı.

En büyük ağabeyi Concord onaylamaz bir sesle, "Neredeydin?" diye sorguladı.

Concord'u ağır bir kayayla kıyaslamak haksızlık olabilirdi ama eve girer girmez eşikte onunla karşılaşmak bir tür şoktu. Koridoru dolduruyordu ve hoşnutsuzluğu her halinden belliydi.

Temperance, "Eee... şey..." diye hiç ikna edici olmayan bir şekilde kekeledi. Concord kaşlarını iyice çattı, gür kahverengi-beyaz kaşları burnunun üzerinde buluştu. "Eğer Winter'ın bize bahsettiği aristokratın yanında iraden dışında tutulduysan bunun tazminini isteyeceğiz."

"O lanet olası suratını dağıtacağız," diye hırladı diğer ağabeyi Asa, Concord'un arkasından.

Temperance, Asa'yı görünce gözlerini kırpıstırdı. Onu aylardır görmemişti. Ah Tanrım, bu hiç iyi değildi. Asa ile Concord nadiren aynı fikri paylaşırlardı ve işin aslı yıllardır birbirleriyle mümkün olduğu kadar az konuşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu sabah her nasıl olduysa yurdun dar koridorunda omuz omuza durmuş Caire'a olan öfkelerini ve Temperance'a karşı duydukları mutsuzluğu kusuyorlardı. Concord ikilinin uzun boylu olanıydı, kırışan kahverengi saçları atkuyruğu yapılmıştı ve tüm kardeşleri gibi solgundu.

Asa'nın saçları tam tersine aslanlarınkı gibi kızıl-kahveydi, boyu Concord'dan birkaç santim kısaydı ama geniş omuzları neredeyse tüm koridoru kaplıyordu. Gömleğinin ve ceketinin göğsü her gün egzersiz yapıyormuşçasına gergindi. Ailede kimse Asa'nın hayatını nasıl kazandığını bilmiyordu ve sorulduğunda son derece belirsiz cevaplar veriyordu. Temperance uzun bir süredir diğer erkek kardeşlerinin öğrenmek için fazla baskı yapmamalarının sebebinin Asa'nın saygın bir iş yapmamasından duydukları korku olduğundan kuşkulanıyordu.

"Lord Caire beni iradem dışında tutmadı," dedi Temperance.

Concord suratını astı. "O zaman gece boyunca adamın evinde ne yapıyordun?"

"Lord Caire hastaydı. Bakımına yardımcı olmak için kaldım."

“Ne tür bir hastalık?” diye sordu Asa.

Temperance ağabeylerinin ardından mutfağa baktı. Winter neredeydi?

“Enfeksiyon kapmıştı,” dedi dikkatlice.

Asa’nın yeşil gözleri sertleşti. “Ne enfeksiyonu?”

“Omuz yarası.”

Ağabeyleri bakıştılar.

“Nasil yaralanmış?” diye gürledi Concord.

Temperance irkildi. “Bir önceki gece haydutların saldırısına uğramıştı. Bir tanesi onu omzundan bıçakladı.”

Kısa bir süre boyunca iki ağabeyi de ona baktı ve ardından Concord’un gözleri kısıldı. “Geceyi kendini haydutların saldırısına uğratan bir aristokratla mı geçirdin?”

“Onun hatası değildi,” diye savundu Temperance.

“Fark etmez,” dedi Concord ukalaca.

Neyse ki Asa onun sözünü kesti. “Çok yorgun görünüyor, Con. Bu tartışmaya mutfakta devam edelim.”

Concord kardeşine dik dik baktı, Temperance onun, sırf muhalefet etmek için bu teklifi reddedeceğini düşündü. Sonra ağabeyi dudaklarını büzdü. “Pekâlâ.”

Döndü ve ayaklarını vurarak ilerledi. Asa, Temperance’a onu izlemesini işaret etti. Bakışlarından ne düşündüğü anlaşılıyordu. Temperance bu karşılaşmayı uykusunu almış bir anında yapmış olmayı dileyerek iç çekti.

Yurdun mutfağı sabahları genellikle kalabalık olurdu. Saat daha sekizi yeni geçmiş olmasına rağmen o gün uzun masada sadece bir kişi oturuyordu.

Temperance kapının eşiğinde Winter’a bakarak hızla durdu. “Sen neden okulda değilsin?”

Winter ona baktı, koyu kahverengi gözleri gölgeliydi. “Geceyi seni aramakla geçirdiğim için bugün okulu kapadım.”

“Ah, Winter. Çok üzgünüm.” Suçluluk duygusu gücünün son damlasının da tükenmesine sebep oldu. Temperance mutfak iskemlelerinden birine çöktü. “Onu dün gece yalnız bırakamazdım, gerçekten. Yardım edecek kimsesi yoktu.”

Concord hiç de hoş olmayan bir homurtu çıkardı. “Bir aristokratın mı? Evi ona bakacak hizmetli kaynıyordur.”

“Evet, hizmetlileri vardı ama hiçbirisi...” Neredeyse onu *umursamazdı* diyecekti ki son anda kelimeleri yuttu. “Hiçbiri sorumluluğu alamadı.”

Asa yuttuğu kelimeleri anlamışçasına düşünceli gözlerle ona baktı.

Concord çenesini çekti, sıkıldığı zamanlarda yaptığı bir alışkanlıktı. “Öncelikle neden bu adamla birlikteydin?”

Başı ağrıyordu ve sersemlemişti. Winter’a bakarak Lord Caire ile olan dostluğu için bir bahane bulmaya çalıştı. Yalan söylemekten çok yorulmuştu.

“Dün gece beni bir dinletiyeye götürdü,” dedi Temperance. “Yurda bağış yapması için ikna edebileceğim birileriyle tanışmak istiyordum. Evi açık tutabilmek için kaynak bulmamız gerekiyor.”

Açıklamasını bitirdiğinde Winter’a baktı ve onun, gözlerini yumduğunu gördü. Asa’nın dudakları çizgi halini alırken Concord şiddetle kaşlarını çatmıştı. Ağır bir sessizlik yaşandı.

Bunun ardından Concord konuştu. “Neden bu sıkıntınızdan bizi haberdar etmediniz?”

“Çünkü yardım etmek isteyeceğini biliyorduk kardeşim, buna gücün yetmeyecek olsa bile,” dedi Winter usulca.

“Ya ben?” diye sordu Asa yumuşak bir sesle.

Winter ses çıkarmadan ora baktı. Concord’dan yardım almayı tartışmışlardı ama Asa’ya gitmeyi hiç konuşmamışlardı.

“Evlle ilgilenir gibi bir halin yoktu,” dedi Temperance yumuşak bir sesle. “Babam evden bahsettiği zamanlarda sen neredeyse

burayı küçümserdin. Winter'la ben bize yardım etmek isteyeceğini nasıl bilebilirdik?"

"Hakkımda ne düşünürseniz düşünün size yardım ederdim ama şu an sıkıntıdayım. Üç ay sonra belki..."

"Üç ayımız yok," diye belirtti Winter.

Asa başını iki yana salladı, kızıl-kahve saçlarının bir tutamı atkuyruğundan ayrıldı, her zaman yaptığı gibi kendini aileden soyutlayarak ateşin yanına gitti.

Concord, Winter'a döndü. "Ve sen buna izin mi verdin?"

"Bu durum hoşuma gitmiş değil," diye kısaca cevapladı Winter.

"Yine de kız kardeşinin bu ev için kendini satmasına izin verdin."

Temperance inledi, sanki ağabeyi yüzüne bir tokat savurmuştu. Winter ayaktaydı, ciddi bir sesle Concord'la konuşuyordu ve Asa da bağınyordu. Temperance'm tek duyduğu boğuk bir uğultuydu. Concord gerçekten onun bir fahişe olduğunu mu düşünmüştü? En büyük utancı herkes görsün diye alında mı yazılıydı? Belki de Lord Caire o müstehcen yorumlarını bu yüzden yapmıştı. Belki de kolayca yoldan çıkabileceğini bir bakışta anlamıştı.

Titreyen eliyle ağzını kapadı.

"Yeter!" Asa kardeşlerinin tartışmasını kesmek için sesini yükseltti. "Winter'ın hatası ya da değil, hiç fark etmez. Temperance yorgunluktan bayılmak üzere. Onu yatağına gönderdikten sonra tartışmamıza devam ederiz. Ne olursa olsun bir daha bu Lord Caire denen adamı görmeyeceği ortada."

"Kabul," dedi Winter, Concord'a bakmadan.

"Elbette ki görmeyecek," dedi ağabeyi ağır ağır.

İşte bu harikaydı, üç erkek kardeşi de ilk kez aynı fikirdeydi. Temperance'ın içi suçluluk duygusuyla sızladı. "Hayır."

"Ne?" Asa ona baktı.

İskemlesinden kalktı, dengede durabilmek için avuçlarını masaya yasladı. Şu an göstereceği herhangi bir zayıflık ölümcül

sonuçlar doğururdu. “Hayır, Lord Caire’i görmeyi kesmeyeceğim. Hayır, bir bağışçı aramaktan vazgeçmeyeceğim.”

“Temperance,” diye fısıldayarak uyardı Winter.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Saygınlığım zaten Concord’un iddia ettiği gibi yok olduysa şu an vazgeçmenin ne anlamı var? Evin ayakta kalmak için bir bağışçıya ihtiyacı var. Lord Caire’a ve ahlakıma karşı bir takım sözler söyleyebilirsiniz ama bu gerçeği değiştiremezsiniz. Ayrıca hiçbirinizin de soruna bir çözümü yok, öyle değil mi?”

Winter’in yorgun yüzüne, Asa’nın izleyen gözlerine ve en son Concord’un onaylamaz ifadesine baktı.

“Değil mi?” diye üsteledi usulca.

Concord son hızla mutfaktan çıktı.

Temperance soluklandı, başı dönüyordu. “Bu cevap yeterli sanırım. Şimdi izin verirseniz yatağa gidiyorum.”

Muhteşem bir çıkış yapmak için döndü ama kapının önündeki tarafından durduruldu.

“Özür dilerim, efendim,” diye mırıldandı Polly.

Sütannenin kucağında bir kundak vardı, Temperance bunu görünce nefesini tuttu. Hayır. Hayır, bir kalp ağrısına daha dayanamazdı. Şimdi olmazdı.

“Yüce Tanrım,” diye soludu Temperance. “Bebek...”

“Ah, hayır efendim,” dedi sütanne telaşla. “Öyle değil.”

Battaniyenin kenarını açtı ve Temperance ona merakla bakan koyu mavi gözleri gördü. Öylesine rahatladı ki sütannenin sözlerini güçlkle duydu.

“Size Mary Hope’un sonunda beslenmeye başladığını haber vermeye geldim,” dedi Polly.

Koca bir parça sığır etini yaktı.

Silence o akşam dumanı tüten etin üzerinde bezi sallayarak kötü kokuyu gidermeye çalıştı. Aptal. Aptal. Aptal. Boşluğa

bakarak William'la geleceklerinin ne olacağına endişelenmek yerine dikkatini akşam yemeğine vermeliydi. Silence dudağını ısırırdı. Sorun şu ki yaşadıkları sıkıntıyı *düşünmemek* çok zordu.

Evlerinin kapısı açıldı ve William içeri girdi. Silence hevesle başını kaldırıp baktı ama yükü kurtaramadığını hemen anladı. William'ın yüzünde endişe çizgileri belirmiş, yanık teni bile grileşmişti. Gömleği buruşmuş, boyun bağı acıyla çekiştirilmiş gibi çarpılmıştı. Kocasının şu son birkaç gün içerisinde birkaç yıl yaşlanmıştı.

Silence telaşla yanına giderek pelerini ile şapkasını aldı ve kapının yanındaki çiviye astı. "Oturacak mısınız?"

"Evet," dedi William dalgınlıkla. Peruğunu taktığını unutarak elini başına götürdü. Normalde Silence'ın yanında asla etmeyeceği bir küfür savurarak onu çıkardı ve masaya fırlattı.

Silence peruğu aldı ve özenle ahşap konsolun üzerindeki kalıba yerleştirdi. "Bir haber var mı?"

"İşe yarar bir şey yok," diye mırıldandı William. "Gemiye gözetmek üzere bırakılmış olan iki denizci kayıp, ya öldüler ya da aldıkları rüşvetle kaçtılar."

"Üzgünüm." Silence yanık et kokusu burnuna gelip akşam yemeğini hatırlatana kadar kocasının yanında öylece durdu.

Kalay alaşımli tabaklarıyla hemen sofrayı hazırladı. En azından ekmeği sabah fırından taze almıştı ve haşlanmış havuçlar da oldukça çekici bir görüntüye sahipti. Eti masaya getirmeden önce William'ın tabağına en sevdiği turşulardan koyup bardağına birasını doldurdu. Endişeyle etten küçük bir parça keserek William'ın tabağına koydu. William içi hâlâ kırmızı olan etin dışının yanmış olduğunu fark etmedi bile. Silence içini çekti. Acınası bir aşçıydı.

"Mickey O'Connor'dı," diye mırıldandı William birdenbire.

Silence başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Kargo hırsızlığının arkasında Mickey O'Connor var."

“Bu harika! Hırsız biliyorsan bunu yetkililere bildirebilirsin, değil mi?”

William sert bir ses tonuyla güldü. “Londra’da kimse Cazibeli Mickey’ye dokunamaz.”

“Neden?” diye sordu Silence şaşkınlıkla. “Hırsızlık yaptığı biliniyorsa onu mahkemeye çıkarmak görevleri, değil mi?”

“Çoğu kanun görevlisi hırsızlar tarafından ödeneye bağlanmış durumda ve kanunları asıl ihlal edenler onlar.” William yemeğine baktı. “Onlar sadece rüşvetlerini ödeyemeyecek kadar küçük işler yapanları yargılıyorlar. Geri kalan yargıçlar da O’Connor’dan öylesine korkuyorlar ki onu mahkemeye çıkararak hayatlarını riske atmıyorlar.”

“Kim bu adam? Yargıçlar neden ondan korkuyorlar?”

Kocası yemeğine hiç dokunmadan tabağını ileri itti. “Cazibeli Mickey O’Connor Londra’daki en güçlü gemi hırsızıdır. Gece atlılarını, yani geceleri çalışan hırsızların başındadır. Londra rıhtımına yanaşan her gemi Mickey’e rüşvet öder, o buna aşar vergisi diyor.”

“Bu hainlik,” diye fısıldadı Silence, şaşkıncı.

William gözlerini kapayarak onayladı. “Gerçekten de öyle. St. Giles’da odaları krallara layık bir şekilde döşenmiş, yıkılmak üzere olan bir evde oturduğu söylenir.”

“Bu canavara cazibeli mi diyorlar?” Silence başını iki yana salladı.

“Çok yakışıklı bir adam ve kadınlar ondan hoşlanıyorlar, bu yüzden öyle deniyor,” dedi William usulca. “Cazibeli Mickey’ye karşı çıkan erkekler ya ortalıktan yok oluyor ya da boyunlarına bir ip geçirilmiş halde Thames Nehri’nde bulunuyorlar.”

“Ve kimse bu adama dokunamıyor mu?”

“Hiç kimse.”

Silence kendi tabağına baktı, artık aç değildi. “Peki, ne yapacağız, William?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı kocası. “Bilmiyorum. Gemi sahipleri bu hırsızlıkta payımın olduğunu söylüyorlar.”

“Bu çok saçma!” William, Silence’m tanıdığı en dürüst insanlardan biriydi. “Neden seni suçluyorlar?”

William bitkinlikle gözlerini kapadı. “Rıhtıma yanaştığımız gün gemiden erken ayrıldım ve geride sadece iki nöbetçi bıraktım. Yardımcı olmak için rüşvet aldığımı söylüyorlar.”

Silence elini masanın altında yumruk yaptı. William ona gelmek için gemiyi erken terk etmişti. Suçluluk duygusu göğsünü sıkıştırdı.

“Korkarım bir günah keçisi arıyorlar,” dedi William büyük bir ciddiyetle. “Gemi sahipleri beni hırsızlıktan dava etmekten bahsediyorlar.”

“Yüce Tanrım.”

“Özür dilerim sevgilim.” William sonunda hüzünlü yeşil gözlerini açtı. “Bu felakete ben sebep oldum.”

“Hayır, William. Asla.” Silence elini kocasının elinin üzerine koydu. “Bu senin suçun değil.”

William bir kez daha güldü. Silence bu korkunç vıraklamadan nefret etmeye başlamıştı. “Kargoyu korumaları için daha fazla adam bırakmalıydım, orada kalıp kargonun güvende olmasını sağlamalıydım. Benim suçum değilse kimin suçu?”

“Bu Cazibeli Mickey denen adamın,” dedi Silence ani bir öfkeyle. “Dürüst adamların sırtından geçinen o. Açgözlülükle bu kargoyu çalan o.”

William başını iki yana salladı, masadan kalkarken elini çekti. “Olabilir ama adamdan bunu telafi etmesini isteyemeyiz. Bizi ya da başkalarını umursamaz.”

Kısa bir süre ona bakarak durdu, Silence o yüzdeki umutsuz acıyı gördü. “Korkarım işimiz bitti.”

Arkasını dönerek odadan çıktı, yatak odasının kapısını ardından kapadı.

Silence hazırladığı acınası yemeğe baktı. Eski tabakları, yanık eti, yumuşamış havuçları yere saçmak istedi. Saçlarını çekiştirerek haykırmak ve ağlamak istiyordu, tüm dünyanın acısından haberdar olmasını... Bunların hiçbirini yapmadı. Hiçbirinin sevdiği adama bir yararı dokunmazdı. William haklıysa kimsenin onlara yardımını dokunamazdı. O ve William yalnızdı. Kargoyu Cazibeli Mickey'den geri almanın bir yolunu bulamazsa William ya bir hırsız olarak hapiste ölecek ya da asılacaktı.

Lazarus'un yarasının iyileşmesi bir hafta sürdü. Ya da en azından kendini Bayan Dews'u görecektik kadar iyi hissetmesi. Yataktan daha önce kalkmıştı ama kararlıydı; küçük fedakâarın onu bir daha o kadar zayıf görmesine izin vermeyecekti. Sabırla vakit geçirmiş, Small'un ısrarla uygun gördüğü hasta yemeklerini yemişti. Başka bir doktor çağırılmıştı ama o şarlatan da kan akıtmaktan bahsedince Lazarus adama bağırmişti. Adam telaşla geri çekilmiş ama gitmeden önce de "ilaç" dediği tehlikeli bir şişe sıvı bırakmıştı. Lazarus daha sonra bu ilacın parasını ödeyecek olmasını umursamadan şişeyi fırlatıp atmıştı.

Esaretinin geri kalanını Bayan Dews'u yeniden görmesinin gecikmesinden dolayı içi içini yiyerek geçirdi. Kadın her nasıl olduysa yarısındaki zehir gibi kanına işlemişti. Gündüzleri, onunla yaptıkları konuşmaları gözden geçirdi, o dangalakça sözleri söylediğinde yaldızlı gözlerinde oluşan acıyı hatırladı. Sebep olduğu bu acı içinde garip bir şefkat uyandırdı. O acıyı geçirmek, sonra daha fazla şefkat görsin diye yine canını acıtmak istiyordu. Kadının sevecenliğini, zekâasını ve acı çeken halini zihninden atması mümkün değildi. Geceleri gördüğü rüyalarsa çok daha basitti. Hastalığına rağmen her sabah bacak arasındaki uzvun kadın için zonklamasıyla uyanıyordu. Belki de o şarlatanın kanını akıtmasına izin vermeliydi. Belki de bedeni sadece zehirden değil, Bayan Dews'tan da kurtulunca kendine gelecekti.

Kadından yardım almaktan vazgeçmeyi, onu tekrar görmeyi de düşündü ama bu düşünce hemen aklından çıktı. Small'un artık iyileştiğini bildirdiği gece terk edilmiş çocukların evinin arkasındaki sokağa gizlice süzüldü.

Onu beklemesi için herhangi bir haber göndermemiştii ve kabul görüp görmeyeceğinden her ne kadar karakterine aykırı olsa da emin değildi. Gece karanlık ve soğuktı, rüzgâr pelerininin, bacaklarına dolanmasına sebep oluyordu. Lazarus pis kokulu sokakta tereddütle durdu. Elini mutfak kapısının ahşabına koydu, bu hareketiyle sanki içerideki kadını hissedecekti.

Saçma.

Daha önce yaptığı gibi gizlice içeri girmeyi düşündü ama sağduyusu kapıyı hızla vurmasına sebep oldu. Kapı neredeyse anında açıldı. Lazarus altın yıldızlar gibi parlayan o açık kahverengi gözlere baktı. Bayan Dews kapıda onu görmeyi beklemiyormuş gibi şaşırdı; gerçekten de beklemiyordu, saçları mutfağın sıcağında ıslak bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

“Saçını yıkıyorsun,” diye saçmaladı. Böylesine sıradan bir samimiyet sadece kasıklarındaki değil göğsündeki özlemi de ortaya çıkardı.

“Evet.” Yanakları pembeleşti.

“Çok güzel,” dedi Lazarus çünkü kadının saçları güzel ve gürdü, neredeyse beline kadar uzanıyordu. Pervasız bir coşkuyla kıvrılmışlardı. Bundan nefret ediyor olmalıydı.

“Ah.” Kadın bakışlarını önce yere sonra omzuna çevirdi. “İçeri gelmeyecek misin?”

Kadının huzursuzluğuyla eğlenen dudakları büküldü ve onun için mümkün olan en kibar tavrıyla konuştu: “Teşekkür ederim.”

Yurdun mutfağı o gece nemli ve sıcaktı. Rengi kararmış çaydanlığın altındaki ateş alev alev yanıyordu. Bayan Dews'un daimi yardımcısı Mary Whitsun, masanın üzerindeki su teknesinin üzerinden kaşlarını çatarak ona baktı. Yanında küçük bir erkek

çocuk duruyordu. Açık sarı saçlı, kırmızı güler yüzlü, tombul, genç bir kadın köşede oturmuş bir bebeği emziriyordu. Lazarus içeri girince açıktaki göğsünün üzerine eşarbını çekti.

“Bu Polly, bizim sütannemiz,” dedi Temperance dalgın bir tavırla. “Mary Hope ve çocuklarını geceyi burada geçirmek üzere getirdi.”

“Yanımdaki odada uyanık durduklarını görünce böyle yapmanın daha iyi olduğuna karar verdim,” dedi Polly. “Biraz gürültülü ve vahşi olabiliyorlar.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi.” Lazarus başını eğdi. Kadını tekmelemekte olan bebeğe baktı. “Bebek daha iyi, değil mi?”

“Ah, çok daha iyi durumda bayım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Bayan Dews ve kız masanın üzerini temizlerken Lazarus duvara yaslandı. Arkaları dönükken oğlan Lazarus’a yaklaştı. Yüzü çilliydi ve Lazarus’un tüm tecrübesizliğine rağmen biraz serseri ruhlu olduğu anlaşılıyordu.

“Bu büyük bir baston,” diye belirtti oğlan.

“Bu bir kılıç baston,” dedi Lazarus içtenlikle. Başını eğdi ve keskin kılıcı çıkardı.

“Vaay!” diye haykırdı çocuk. “Bununla birini öldürdün mü?”

“Onlarca,” dedi Lazarus gururla. Burunsuz saldırganın ölü bakışlarını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak. “Önce bağırsaklarını dişip ardından kafalarını kesiyorum.”

“İyy!” dedi oğlan.

Lazarus bu garip nidayı bir saygı göstergesi olarak algılamayı tercih etti.

“Lord Caire!” Bayan Dews çocuğa son söylediklerini duymuştu besbelli.

“Evet?” Lazarus gözlerini masum masum açtı.

Çocuk kıkırdamayı tercih etti.

Bayan Dews içini çekti.

Polly bebeği eşarbin altından çıkardı. “Ben toparlanırken bebeği tutabilir misiniz, efendim?”

Sütanne uyuyan bebeği uzattı ama Bayan Dews hızla geri çekildi. “Mary Whitsun onu alabilir.”

Kız hiç tereddüt etmeden bebeği aldı.

Kız da Polly de Bayan Dews’un bu hareketinin garip olduğunu düşünmediler ama Lazarus şüpheli gözlerini ona dikti.

Polly giysilerini düzeltti ve ayağa kalktı. “Mary Hope’u alıyorum. Bence güzel bir uykuya hazır.”

Bu sözlerin ardından bebeği mutfaktan götürdü.

Bayan Dews, Mary Whitsun’a başını salladı. “Lütfen Bay Makepeace’e bu akşam dışarı çıkmayı planladığımı söyle ve Joseph Tinbox’ı da yanına al.”

Çocukların ikisi de itaat ederek odadan çıktılar.

“Bundan önce erkek kardeşini ne yapmaya niyetlendiğin konusunda bilgilendirmezdin.” Lazarus ocağın önüne giderek oradaki çaydanlığın içine baktı. Dibinde çorbaya benzer bir sıvı vardı.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu kadın arkasından.

Lazarus dönerek onun muhteşem saçlarını tarayışını izledi. “Beni daha önce hiç içeri davet etmemiştin.”

Kadın ağzını açtı ama o anda Winter Makepeace hızla mutfaka girdi. Lazarus’u gördüğüne şaşırmamıştı ama bu görüntüden memnuniyet duyduğu da söylenemezdi.

“Tabancanı yanına almayı unutma,” dedi kız kardeşine.

Bayan Dews, Makepeace’e bakmadan başıyla onayladı. “Sıcımı yapıp geleceğim.”

Mutfaktan ayrıldı.

Makepeace bir anda Lazarus’un yanına geldi. “Ona bir şey olmayacağından emin olmak istiyorum.”

Lazarus genç adamın bu emri karşısında kaşlarını kaldırdı. “Kardeşinizin başına benim ona eşlik ettiğim zamanlarda hiçbir şey gelmedi.”

Makepeace ekşi bir yüzle bakarak homurdandı. “Pekâlâ, bu yüzden şansın hâlâ devam ediyor. Temperance’ın gün ışımadan evde olması gerekiyor.”

Lazarus başını eğdi. Bayan Dews’u Saint Giles sokaklarında gerekenden daha uzun bir süre tutmak gibi bir niyeti yoktu.

Bayan Dews o sırada yeniden mutfakta belirdi, saçları özenle toplanmış ve beyaz bir başlığın altına gizlenmişti. Sert bakışlarını Lazarus ile kardeşi arasında gezdirdi, Lazarus genç adamın yüzündeki düşmanlığı silmiş olmasını diledi.

Bayan Dews, “Hazırım,” diyerek pelerinini aldı.

Lazarus onun yanına süzülerek eskimiş pelerini parmaklarının arasından alarak tuttu. Kadın onu giymeden önce kısa bir süre tereddütle ona baktı. Lazarus kapıyı açtı.

“Dikkatli ol,” diye seslendi Makepeace arkalarından.

Gece nemliydi, beraberinde bir şeyler getiren rüzgâr yüzünü yaladı. Lazarus pelerinini iyice muzlarına sardı.

“Bana yakın dur. Seni geri getirdiğimde saçının tek teline bile zarar gelmiş olursa kardeşin beni parçalar.”

“Benim için endişeleniyor.”

“Hıhı.” Lazarus çevreyi kolaçan ettikten sonra ona baktı. “Tıpkı benim gibi. Yaşadığımız saldırının kasıtlı olduğunu düşünüyorum.”

Kadının altın benekli gözleri irileşti. “Emin misin?”

Lazarus omuz silkerek yürümeye başladı. “Saldırganlardan birini Bayan Yediveren’in dükkânında görmüştüm. Bu garip bir tesadüf.”

Kadın birdenbire durdu, Lazarus ya duracaktı ya da onu ezecekti. “Ama bu birinin seni öldürmeye çalıştığı anlamına gelir!”

“Evet, öyle.” Kısa bir tereddüdün ardından usulca konuştu, “Sanırım iki oldu. Karşılaştığımız ilk gece o zaman sadece bir serseri olduğunu düşündüğüm birinin saldırısına uğramıştım.”

“Yanına diz çökmüş olduğun adam!”

“Evet.” Kadına baktı. “Artık onun cüzdammın değil, hayatımı almanın peşinde olduğunu düşünüyorum.”

“Tanrım.” Düşünceli gözlerle ayak parmaklarına doğru baktı. “Burunsuz adam Bayan Yediveren’in yerindeyse, katilin de o sırada orada olması son derece mantıklı.”

Lazarus başını eğerek onu seyretti.

Kadın korkusuz gözlerle gözlerinin içine baktı. “O zaman o yere tekrar gidip adamı tanıyıp tanımadığını öğrenmeliyiz.”

“Ben de bunu yapmayı düşünüyorum,” dedi Lazarus tekrar yola koyulurken. “Ama seni bu konunun ciddiyeti hususunda uyarmak istiyorum. Bundan önce sadece St. Giles’ın gündelik tehditleriyle uğraşıyordum. Şu an ise acımasız bir katilin dikkatini çekmiş durumdayım.” Yan gözle kadına baktı. “Bu avdan vazgeçmek istersen ben yine de anlaşmamızın bana ait olan kısmını yerine getirmekten onur duyacağım.”

Pelerininin kapüşonu Temperance’ın yüzünün çoğunu kapıyordu ama Lazarus dudaklarının ciddiyetle büzüldüğünü hâlâ görebiliyordu. “Pazarlığımıza sadık kalacağım.”

Lazarus başını kulağına doğru eğdi. “O zaman bana yakın durmada fayda var.”

“Hıhı.” Kadın başını kaldırıp ona bakınca kaşlarının çatılmış olduğunu gördü. “İlk saldırıya uğradığın geceye kadar kimlerle konuştun?”

“Marie’nin komşularından biriyle, bir fahişeyle.” Dudakları büküldü. “Ya da en azından onunla konuşmaya çalıştım. Kadın neyi araştırdığımı öğrendiği anda kapısını yüzüme kapadı.”

“Anlamıyorum.”

“Neyi?”

“O fahişe ile Bayan Yediveren’in mekânı arasında bir bağlantı olmalı ama ne olduğunu kestiremiyorum.”

Lazarus omuz silkti. “Belki de sadece bölgeden dolayısıdır. Katil, Marie’nin komşusunu sorguladığımı sonra da aynı işi Bayan Yediveren’e yaptığımı öğrenmiştir.”

Kadın başını iki yana salladı. “Sırf sorular sorduğun için peşine bir suikastçı takmak için çok az bir zamanı vardı. Hayır, başka bir şey bulmuş olmalısın.”

Soran gözlerle Lazarus’a baktı.

“Bulduysam bile ne olduğunu bilmiyorum.” Acı acı güldü.

Yolun kalanında hiç konuşmadılar. Lazarus tetikteydi ama onları bir ya da iki dakika süreyle takip eden, bir deri bir kemik uyuz köpeğin dışında kimseyi göremedi.

Cin dükkânının alçak kapısından girmek için eğildiği anda sıcak ve koku Lazarus’un yüzüne çarptı. Kalabalık mekânı gözden geçirirken Bayan Dews’un kolunu tuttu. Arka taraftaki şöminedeki alevler kükrüyordu, uzun bir masada oturan sarhoş denizciler şarkı söylüyorlardı. Tek gözlü bar hizmetçisi bakışlarını herkes-ten, özellikle de Lazarus’tan kaçırarak hızla masalar arasında dolanıyordu. Bayan Yediveren görünürde yoktu.

Bayan Dews kolunu çekti ve parmak uçlarında yükselerek odanın gürültüsü yüzünden kulağına haykırdı. “Bana biraz bozuk para ver.”

Lazarus kaşlarını kaldırarak ona baktıktan sonra kesesini çıkarıp avucuna birkaç şilin döktü. Bayan Dews başıyla onayladı ve tek kelime bile etmeden güruhun içinde ilerleyerek sabırla bardaki kadını takip etmeye başladı. Lazarus bu yolculukta onu yalnız bırakmayacaktı. Hareketlerini izleyerek peşinden gitti ve bir denizci Temperance’ın elini yakalamaya çalıştığında ateş püsküren gözlerini adama dikti.

Bayan Dews tek gözlü bar görevlisini sonunda şöminenin yakınında kıstırmayı başardı. Kadın isteksizce döndü, Bayan Dews

şilinlerden birini kadının avucuna koyunca daha ilgili görünmeye başladı. Aralarında bir fısıldaşma yaşandı ve kadın uzaklaştı.

Bayan Dews Lazarus'a döndü. "Bayan Yediveren'in arka odada olduğunu söylüyor."

Lazarus perdeli kapı girişine baktı. "O zaman gidip onu görelim."

Perdeyi açarak yol gösterdi. Kapının arkasında karanlık bir geçit vardı. Genç bir adam duvara dayanmış, ucu sivri bir bıçakla tırnaklarının arasını temizliyordu.

İçeri girdiklerinde başını kaldırıp bakma gereğini bile hissetmedi. "Burası özeldir. Bara dönün."

"Bayan Yediveren'le konuşmak istiyorum," dedi Lazarus ifadesiz bir sesle.

Adam çok iri değildi ama hızlı birine benziyordu. Cevap veremeden arkasındaki kapıyı açtı. Genç bir kadın topuklu terliklerinin üzerinde salınarak dışarı çıktı. Nöbetçiye hiçe sayan gözlerle baktı ama Lazarus'u görünce yavaşladı. Lazarus kadının geçmesi için dönerek kenara çekildi, kadın ona arsız bir tebessüm ve göz kırpmayla teşekkür etti. Lazarus, ona ilgi gösterdiği anda dükkânın bir köşesinde onunla baş başa kalabileceğinden emindi. Bayan Dews'a baktı ve onun kibirle dudaklarını büzmüş olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

"Bayan Dews," diye seslendi Bayan Yediveren kapının ardından. "İşlettiğiniz o küçük evde yeteri kadar işiniz yok mu? İki haftadan kısa bir süre içerisinde St. Giles'ın bana ait olan tarafına ikinci gelişiniz. Ve yanınızda Lord Caire varken. Dönmenizi beklemiyordum, Lordum."

Lazarus gülümsedi. "Martha Swan'ın evinde öldürüleceğimi düşündüğünüz için mi?"

Kadın başını eğerek cilveli bir tavırla güldü, son derece itici bir görüntüyü. "Orada başınızın derde girdiğini duydum. Zavallı Martha Swan! Fahişelik tehlikeli bir meslek."

“Yani onun da Marie Hume gibi karnı deşilmiş bir şekilde bulunmasını garip bulmuyorsunuz.”

Kadın bir erkeğinki kadar geniş olan omuzlarını silkti. “Saint Giles’da pek çok kadın aynı sonla karşılaşır.”

Lazarus kısa bir süre yaşlı genelev patroniçesini inceledi. Bir tür oyun oynadığı kesindi ama bu, para için miydi? Kendi gizemli ilişkilerini korumak için miydi? Yoksa daha şeytani bir niyeti mi vardı, emin olamıyordu. “Haklı olabilirsiniz tabii ama bana saldıran adam sorgulamaya geldiğim gece dükkânınızda oturuyordu. Burnunun üzerinde bir bant vardı.”

Kadın başıyla onayladı. “Evet, onu buralarda gördüm.”

“Beni öldürmesi için onu kimin tutmuş olabileceğini biliyor musunuz? Marie Hume’un katilinin bulunmasını istemeyen birini?”

“Sizi öldürmek için mi?” Öksürdü ve yerdeki pis samanların üzerine tükürdü. “Bakın bayım, insanların mekânımı terk ettikten sonra ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Muhtemelen o gece havada salladığınız para kesesini görüp kolay bir hedef olduğunuzu düşünmüştür.”

“Arkadaşları olup olmadığını biliyor musun? Onunla birlikte içen birileri?”

“Bilmiyorum, umurumda da değil.” Kadın yeniden omuz silerek arkasını döndü. “Yürütmem gereken bir işim var, lordum.”

Lazarus kapının kadının arkasından kapanışını izledi. Buraya geldikleri ilk gece Bayan Yediveren parasının peşindeydi ama bu gece paradan bahsetmemişti bile. Korkuyor muydu? Biri onu uyarmış mıydı?

Bayan Dews yanında iç geçirdi. “Hepsi bu. Sana daha fazlasını söyleyeceğini hiç sanmıyorum.”

Bunca zaman sırtını duvara yaslamış olarak duran genç adam boğazını temizledi. Lazarus ona baktı, adamın gözleri Bayan Dews’taydı. “Marie Hume hakkında bilgi mi istiyorsunuz?”

Dudakları hafifçe kıpırdamıştı, sesi duyulamayacak kadar kısıktı. Bayan Dews ses çıkarmadan başıyla onayladı ve Lazarus'un verdiği bozuk paralardan kalanı adamın avucuna koydu.

“Running Man Avlusu’nda bir ev var. Biliyor musunuz?”

Bayan Dews gerildi ama başıyla onayladı.

“Tummy Pett’i sorun ve kimseye bu ismi nereden öğrendiğinizi söylemeyin. Anlaşıldı mı?”

“Anladım.” Bayan Dews dönerek arka koridordan çıktı.

Lazarus merdiveni tırmanıp gecenin ayazına çıkana kadar bekledi. “Bu Running Man Avlusu denen yerin yolunu biliyor musun?”

Kadın mutsuz bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet.”

Lazarus başını kaldırıp karanlık sokağa baktı. “O genç adamı tanıyor musun? Ona güvenebilir miyiz?”

“Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim.” Bayan Dews pelerinini omuzlarına doğru çekti. “Sence bu bir tuzak mı?”

“Ya da boşa kürek çekme.” Lazarus kaşlarını çatı. “Bayan Yediveren, adama bu bilgiyi bize fısıldama emrini vermiş olabilir.”

“Bunu neden yapsın?”

“Bilmiyorum, lanet olsun.” Bir nefes verdi. “Sorun da bu. Bu işte kimseyi tanımıyorum. Buraya çok yabancıyım.”

“Pekâlâ, bir yardımı olacaksa adamın duyulma korkusu gerçektir.”

Lazarus dudaklarında bir tebessüm oluştuğunu fark etti. Şapkasını başından sıyrarak hafifçe eğildi. “O zaman yolu göster, Bayan Dews.”

Kadın da tebessüm eder gibiydi, Lazarus buna hayatı üzerine yemin bile edebilirdi ama kadın hemen toparlandı ve yürümeye başladı, ayak sesleri parke taşlar üzerinde yankılandı. Lazarus gözlerini dört açarak onu yakından takip etti. Sis binaların köşelerinden kıvrılarak yükseliyor fenerlerin verdiği ışığı iyice loşlaştırıyordu. Pusu kurmak için iyi bir gece olduğunu düşündü acı acı.

“Geçen hafta senin evinden döndüğümde ağabeylerim tarafından karşılandım,” dedi kadın birdenbire. Arkası dönük olduğu için ifadesini göremiyordu.

“Ne dediler?”

“Seninle dışarı çıkmamamı, elbette.”

“Ve sen buradasın.” Köşeyi dönerek daha geniş bir sokağa çıktılar. “Gururlanmalı mıyım?”

“Hayır,” dedi kısaca. “Bunu ev için yapıyorum, başka bir sebebi yok.”

“Ah, doğal olarak.”

Üç erkekten oluşan bir grup sallanarak sokağın ilerisindeki bir kapıdan çıktılar, sarhoş oldukları belliydi. Lazarus öne uzanarak Bayan Dews’u kendine çekti, onun şaşkınlıkla attığı küçük çığlığı duymazdan geldi. Karanlığa gizlendi ve pelerinini ona sararak görünmediğinden emin oldu.

Lazarus kadının kulağına fısıldamak için başını eğdi. “Erdemli olmanın en kötü yanı yalan söylemeye çalıştığında işe yaramamasıdır.”

Bayan Dews ağzını açtığı anda Lazarus gözlerindeki öfkeli parıltıyı gördü ama sarhoşlar o sırada yanlarından geçiyorlardı.

“Sus,” diye soludu kadının kulağına. Bu yakınlıkta, saçını yıkarken kullandığı güzel otların kokusunu alabiliyordu. Onu daha da kendine çekip kalçasını kasıklarına bastırmak, o enfes kulağı yalamak istedi.

Adamlar geçip gitmişti, kadını bıraktı.

Bayan Dews son hızla geriye doğru sıçradı ve dik dik baktı. “Seninle birlikte olmak gibi bir arzum yok. Bunu sadece ev ve çocuklar için yapıyorum.”

“Ne asil bir davranış, Bayan Dews. Tam bir azizesin.” Lazarus gülümsediğini hissetti, hoş bir tebessüm değildi. “Bana bu Running Man Avlusu’ndaki evin nasıl bir yer olduğunu söyleyecek misin?”

“Bayan Whiteside’ın evi,” diye mırıldandı hızla dönüp yürümeye başlamadan önce.

Lazarus rehberini yakalamak için hızlanırken kaşlarının gerçek bir şaşkınlıkla havalandığı hissetti. Bu gerçekten de çok ilginç olacaktı.

Bayan Whiteside, St. Giles’in en ünlü genelevini işletiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Meg ertesi sabah çok erken bir saatte iri yarı dört gardiyan tarafından uykusundan uyandırıldı. Onu sarmal bir merdivenden çıkararak yeniden Kral'ın odasına götürdüler. Kral altın tahtına yayılmış oturuyordu, siyah sakalları ve saçları sabah güneşiyle parlıyordu. Tam önünde birkaç düzine asker sıralanmış duruyordu. "Bak bakalım!" diye terslendi Kral. "Şimdi sana halkımın bana olan sevgisini kanıtlayacağım." Oraya toplanmış olan nöbetçilerine döndü. "Muhafızlarım, beni seviyor musunuz?" "Evet, efendimiz!" diye haykırdı muhafızlar güçlü bir sesle. Kral Kilitli Yürek, Meg'e sırtıttı. "Gördün mü? Şimdi hatanı kabul et bakalım, böylelikle belki de hayatını bağışlarım..."

—Kral Kilitli Yürek'ten

Temperance yürümeye devam ederken yanaklarının ısınmaya başladığını hissetti. St. Giles'daki kötü şöhretli evlerin yerini biliyordu, baktıkları çocukların çoğu oralardan geliyordu ama hava karardıktan sonra oralara hiç gitmemişti. Ayrıca Bayan Whiteside'in evi sahip olduğu eğlence türleriyle oldukça ünlüydü.

"Ah," diye mırıldandı Lord Caire arkasından. "Bu yer hakkında bir şeyler biliyorum."

Temperance dudağını ısırıldı. “O zaman belki de bu gece bana ihtiyacın kalmamıştır.”

Adam hızla onu yakalayınca nefesi kesildi. “Anlaşmamızı bozmayacağına dair söz verdin, Bayan Dews.”

Temperance kaşlarını çattı, gerçekten kafası karışmıştı. “Ve bozmayacağım ama...”

“O zaman, devam et.”

Temperance pelerinin iki ucunu birleştirmekle yetindi. Rüzgâr bu gece sertti ve yanaklarını uyuşturuyordu. Artık bu adamla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Onunla alay edip öpmüştü, en utanç verici sırrını ortaya çıkarmaya uğraşmıştı, sonra da onu, korumak için sıcak bedenine yapıştırmıştı. Boynunun kokusu ve çelik gibi kolları, düşündükçe hâlâ içini titretiyordu.

Başka bir sokağa geçtiler, bu daha dar bir sokaktı. Tabelalar başlarının üzerinde uçuşuyor, rüzgârla birlikte gıcırdayıyorlardı. Bir kahkaha duydu, ani ve çok yakındı, sonra uzaklaştı. Eski bir pelerin giymiş zayıf bir kadının yanından geçtiler, elinde dolu bir kova taşıyordu. Kadın hızla yanlarından geçerken gözlerini onlardan kaçırdı. Sokak bir anda bir avluya açıldı, birinci kattan itibaren dışa çıkıntı yapan evler meydana olduğundan daha dar gösteriyordu. Her katta bulunan kepenklerin ardında ışıklar titreyordu, garip boğuk sesler dışarı süzülüyordu: Kesik kahkahalar, fısıldanan bir kelime, ritmik çakmalar ve iniltiye benzer sesler.

Temperance ürperdi. “Burası Bayan Whiteside’in işletmesi.”

“Yakınımda dur,” diye mırıldandı Lord Caire avludaki yegâne kapıyı çalmak için bastonunu kaldırırken.

Kapı açıldı ve iri yarı bir koruma karşılarında belirdi; geniş, düz yüzü çiçek izleriyle doluydu. Küçük, kısık gözleri ifadesizdi. “Erkek mi kız mı?”

“Hiçbiri,” dedi Lord Caire hoş bir tavırla. “Tommy Pett’le konuşmak istiyorum.”

Adam kapıyı kapamaya yeltendi.

Lord Caire bir eliyle bastonunu kapının arasına koyarken diğeri kapıya bastırdı. Kapı durdu ve koruma şaşdı.

“Lütfen,” dedi Lord Caire sert bir tebessümle.

Kulak tırmalayıcı, boğuk bir ses, “Jacky,” dedi korumanın arkasından. “Ziyaretçimizi görmeme izin ver.”

Koruma yana çekildi. Lord Caire, Temperance’ı da çekerek hızla içeri daldı. Temperance adamın omzunun arkasından etrafa bakındı.

Giriş küçük, kare bir yerdi; üst katlara çıkan merdiven buraya ancak sığıyordu. Hemen sağa açılan kapının ardında düzgün bir oturma odası vardı. Kapının eşiğinde kurdele ve fiyonklarla süslü, pembe saten elbise giymiş bir kadın duruyordu. Başlı Caire’in belini biraz geçiyordu, bedeni kalın ve güdüktü, alını geniş ve izlerle kaplıydı.

Zeki bakışlarını Caire’a dikti. “Lord Caire. Evimizi ne zaman ziyaret edeceğinizi merak ediyordum.”

Lord Caire eğildi. “Bayan Whiteside’la mı konuşuyorum?”

Cüce başını geri attı ve bir erkeğinki kadar kalın bir sesle güldü. “Kesinlikle hayır. Ben sadece hanımefendinin bir çalışmanıyım. Bana Pansy diyebilirsiniz.”

Lord Caire başıyla onayladı. “Bayan Pansy. Tommy Pett’le kısa bir süre konuşabilirsem minnettar kalacağım.”

“Sebebini sorabilir miyim?”

“İhtiyaç duyduğum bir bilgiye sahip.”

Pansy dudaklarını büzerek başını kaldırdı. “Neden olmasın? Jacky, git bak bakalım, Tommy boşta mı?”

Koruma hantal hareketlerle ilerlerken, Pansy arkasındaki oturma odasını gösterdi. “Oturmak ister misiniz, lordum?”

“Teşekkür ederim.”

Küçük oturma odasına girdiler, Lord Caire kadife kaplı eski kanepeye oturarak Temperance’ı da yanına çekti. Tam karşılarında pembe ve mor kumaşla kaplı geniş ve alçak, görkemli bir koltuk

vardı. Pansy kalçasını yerleştirdikten sonra zıplayarak kendini geriye çekti. Zarif, topuklu terliklerin içerisindeki ayakları yerden yüksekte kalmış, sallanıyorlardı.

Tıknaz ellerini koltuğun kollarına koyarak dudaklarında oynayan bir tebessümle Lord Caire'a baktı. "Tommy ile işinizi bitirdikten sonra gerçekten de bir süre bizimle kalmalısınız, Lordum. Size özel bir fiyat sunabilirim."

"Teşekkür ederim ama hayır," dedi Caire ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

Pansy başını eğdi. "Sizin gibi, şey, müstesna ihtiyaçları olan bir beyefendiye özel şeyler sunabiliriz. Ve arkadaşınız da size katılabilir elbette."

Pansy çenesiyle onu gösterirken Temperance'ın gözleri irileşti. Lord Caire'ın *müstesna ihtiyaçları* hakkında hiçbir fikri yoktu ama onunla birlikte bunları yapabileceğine dair yapılan imadan iğrenmeliydi aslında. Hâlâ hislerini değerlendirmeye çabalıyordu odaya güzel ve genç bir adam girdi. Altın saçları ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülen zayıf bir adamdı. Kapının eşiğinde duraksayarak huzursuz gözlerle Lord Caire'ı inceledi.

Pansy ona güldü. "Tommy, bu beyefendi Lord Caire, inanıyorum ki..."

Bayan Pansy her ne diyecekse sözleri odadan hızla kaçan Tommy tarafından kesildi. Lord Caire kanepeden fırlayarak sessizce adamın peşinden gitti. Koridordan bir boğuşma sesi geldi, bir yumruk ve bir küfür, ardından Lord Caire, Tommy'yi ceketinin yakasından sımsıkı yakalamış bir halde yeniden odaya girdi.

"Tamam! Tamam!" diye soludu genç adam. "Beni yakaladın. Yakamı bırak ben de konuşayım."

"Hiç sanmam," dedi Lord Caire ağır ağır. "Konuşurken seni tutmayı tercih ediyorum."

Pansy bu oyunu kısık ama hiç de şaşkın olmayan gözlerle izledi. Sonra araya girdi. "Tommy'nin gecesi henüz sona ermedi,

Lordum. Umarım onu tutarken bunu göz önünde bulundurursunuz. Yaralanırsa fiyatı düşer.”

“Bana istediğim şeyi söylediği sürece çalışanınızı incitmek gibi bir niyetim yok,” dedi Lord Caire.

“Neymiş o?” diye sordu cüce usulca.

“Mary Hume,” dedi Lord Caire. “Ölümü hakkında ne biliyorsun?”

Tommy, St. Giles’daki bir genelevde çalışan birine göre çok kötü bir yalancıydı. Bakışlarını kaçırdı, dudaklarını yaladı ve cevap verdi. “Hiçbir şey.”

Temperance içini çekti. O bile Tommy’nin Lord Caire’m metresinin ölümü hakkında bir şeyler bildiğini anladı.

Lord Caire genci hafifçe sarstı. “Tekrar dene.”

Pansy kaşlarını kaldırdı. “Korkarım Tommy’den çaldığınız zaman bana zarar olarak geri dönüyor, Lord Caire.”

Lord Caire tek kelime etmeden ceketinin cebine uzandı ve küçük bir kese çıkardı. Pansy’ye fırlattı, kadın ustalıklı tuttu. İçine baktıktan sonra tekrar kapadı ve üzerine sakladı.

Başıyla Tommy’ye onay verdi. “Bu işimizi görür. Şimdi beyefendiyle konuş bakalım, kuzum.”

Tommy, Lord Caire’in elinin altında çöktü. “Hiçbir şey bilmiyorum. Onu bulduğumda ölmüştü.”

Temperance bu haber karşısında hızla Lord Caire’a baktı ama adam Marie’yi ölü bulanın Martha Swan değil de Tommy olduğunu duyunca şaşırdıysa da bunu hiç belli etmedi.

“Onu ilk ölü bulan sen miydin?” diye sordu Lord Caire.

Tommy şaşkınlıkla ona baktı. “Eğer sorduğunuz buysa orada başkası yoktu.”

“Onu ne zaman buldun?”

Tommy yüzünü buruşturdu. “Epey önceydi, iki ay ya da daha fazla oldu.”

“Hangi gün?”

“Cumartesi.” Tommy, Pansy’ye baktı. “Cumartesi sabahları benim boş günüm.”

“Marie’nin evine gittiğinde saat kaçtı?”

Tommy omuz silkti. “Dokuz muydu? On da olabilir. Öğleden önceydi.”

Lord Caire oğlanı yeniden sarstı. “Anlat.”

Tommy izin ister gibi Pansy’ye bakarak dudaklarını yaladı. Küçük kadın başıyla onayladı.

Tommy içini çekti. “Evi binanın ikinci katında arka taraftaydı. Ben merdiveni çıkarken ortalıkta ön basamakları temizleyen gündelikçi kadından başka kimse yoktu. Marie’nin kapısını vurmaya yeltendim ama kendi kendine açıldı. Kilitli değildi, ben de içeri girdim. Ön oda tertemizdi; Marie evini düzgün tutardı ama yatak odası...”

Tommy sözlerine ara vererek yere baktı. Gözle görülür bir şekilde yutkundu. “Her yer kandı. Duvarlar, yer, hatta tavan bile. Tanrım, hayatımda bu kadar çok kan görmemiştim. Döşeği kandan siyahlaşmıştı ve Marie...”

“Ne olmuştu Marie’ye?” Lord Caire’in sesi yumuşaktı ama Temperance bunun kibarlık ya da acımadan dolayı olmadığını düşündü.

“Yarılmıştı,” dedi Tommy. “Boğazından mahrem bölgesine kadar. İçindekiler yılan gibi dışarı dökülmüştü.”

Bir kez daha yutkundu; yüzü kül rengine döndü. “İçimde ne varsa hepsini yere kustum. Engel olamadım. Koku iğrençti.”

“Daha sonra ne yaptın?” diye sordu Lord Caire.

“Evden koşarak kaçtım,” dedi Tommy ama yine gözlerini kaçırdı.

Lord Caire onu sarstı. “Odayı araştırmayı hiç düşünmedin mi? Mücevherleri vardı, elmas bir saç tokası ve inci küpeleri, ayakkabılarına taktığı elmas tokaları ve lal taşlı yüzüğü de vardı.”

“Ben asla...” diye başladı Tommy ama Lord Caire onu öyle bir hızla sarstı ki konuşmadı.

“Tommy, sevgili kuzum.” Pansy içini çekti. “Lord Caire’a doğru cevaplar ver yoksa sana bir faydam olamayacak.”

Tommy somurtarak başını eğdi. “Artık onlara ihtiyacı yoktu. Ölüydü. Onları orada bıraksaydım ev sahibi çalacaktı. Onlar üzerinde herkesten fazla hakkım var.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Temperance.

Tommy başını kaldırarak ilk kez görüyormuşçasına baktı. “Neden mi? Çünkü ben onun erkek kardeşiyim.”

Temperance, Lord Caire’a baktı. Yüzü ifadesizdi ama şaşkınlıktan dona kalmış gibiydi. Temperance dikkatini yeniden Tommy’ye verdi. “Marie Hume’un erkek kardeşisin.”

“Evet, ben de öyle dedim,” diye heyecanla söylendi genç. “Aynı annedeniz, Mary benden on yaş ya da biraz daha büyük.”

Temperance kaşlarını çattı. Lord Caire ve Pansy arasındaki anlık bakışmayı yakaladı. Mantıksız bir şey vardı. Odada herkesin haberdar olduğu bir şeyi kaçırdığını düşündü. “Yani onu iyi tanıyordun.”

Tommy huzursuzlukla omuz silkti. “Oldukça iyi, sanırım.”

“Lord Caire ve senden başka ziyaretçileri var mıydı?” diye sordu Temperance.

“Bunu bilmiyorum,” dedi Tommy usulca. “Onu haftada bir görüyordum.”

Temperance öne doğru eğildi. “Hayatlarınız hakkında konuşmuyor muydunuz? Sana günlerini nasıl geçirdiğini anlatmış olmalı.”

Genç adam ayaklarına baktı. “Çoğunlukla ondan para isterdim.”

Temperance gözlerini kırptırdı, oğlanın ablasına olan sevgi eksikliği dehşete kapılmasına yol açmıştı. Korkunç bir yalancı olmasa bilgi vermekten kaçınmak için böyle davrandığını düşünebilirdi.

“Onu kimin öldürmüş olabileceğine dair bir tahminin var mı?” diye sordu Lord Caire aniden.

Gencin gözleri irileşti. “Yatağa bağlydı, kolları başının üzerine doğru gerilmişti, bacakları açıktı ve yüzü bir kukuleta ile kapalıydı. Onu kimin öldürmüş olabileceğini hemen anladım.”

Lord Caire ona baktı. “Kim?”

Tommy gülümsedi ama dudakları tüm güzelliğini yok eden bir şekilde büküldü. “Siz, Lordum. Ablamla bu şekilde oynamaktan hoşlanmıyor muydunuz?”

Lazarus güzel gence baktı. İşin doğrusu bu saldırıyı beklemiyordu oysa beklemeliydi. Oğlanın gitmesine izin verirken Bayan Dews’a bakmamaya özen gösterdi. Gencin sözlerinden ne anlam çıkarırmıştı? Korku ve nefretten başka ne çıkarabilirdi ki?

“Artık sana ihtiyacım yok,” diyerek çocuğu yolladı.

Tommy’nin yüzünde bir hayal kırıklığı oluştu. Bir tartışma ya da telaşlı inkârlar beklediği kesindi.

Lazarus bunu yapmayacaktı.

Tommy, Bayan Pansy’ye baktı. Kadın başıyla onayladı, garip yüzü ifadesizdi. Tommy gitti.

Kapı oğlanın arkasından kapandığında Pansy Lazarus’a döndü. “Hepsi bu mu?”

“Hayır.” Şöminenin yanına gitti, alevlere bakarak düşünmeye çalıştı. Bu, araştırmalarında bir çıkmazdı. Eğer Marie’nin kardeşi bile onu kimin öldürdüğünü bilmiyorsa bundan sonra hangi yola gidecekti? Dalgınlıkla elindeki bastonu çevirip durdu. Bir anda fark etti. Marie’yi o şekilde bağlamadığını biliyordu, demek ki bunu başka bir adam yapmıştı, en azından onun gibi eğilimleri olan bir adamdı bu.

Bayan Pansy’ye döndü. “Bu işletmenin benim gibi kaprisli adamlara hizmet verdiğini söylediniz.”

Küçük kadın siyah kaşlarını kaldırdı. “Evet, elbette. Mallarımızdan seçmeler görmek ister misiniz?”

Bayan Dews’un derin bir nefes aldığıнын farkındaydı. Ona bakmadığı halde odanın köşesinde donakalmış olduğunu biliyordu. Belki de nefretten dona kalmıştı.

Lazarus başını iki yana salladı. “Hayır. Ben sadece bilgi istiyorum.”

Bayan Pansy son derece büyük olan kafasını kaldırdı, gözleri kâr elde edebilme ihtimali karşısında zekice parlıyordu. “Ne tür bilgi, lordum?”

“Bağ ve kukuleta kullanmayı seven adamların isimlerini istiyorum.”

Kadın ona baktı, siyah gözleri düşünceliydi. Sonra hızla başını salladı. “Müşterilerimizin adlarını veremeyeceğimi siz de biliyorsunuz.”

Lazarus cebinden başka bir kese çıkardı, kadına ilk verdiğinden daha büyüktü. Kadının dirseğinin dibindeki masanın üzerine attı. “Orada elli pound var.”

Kadın kaşlarını kaldırarak keseyi aldı, içindekileri kucasına dökerek teker teker saydı. İşini bitirdiğinde hâlâ düşünüyormuş gibi durdu; sonra onları yeniden keseye doldurarak göğsüne sıkıştırdı.

Alçak, geniş koltuğuna yaslanarak ona baktı. “Bazı beyler diğerlerinin oyunlarını izlemekten zevk alırlar.”

Lazarus tek kaşını kaldırarak bekledi.

“Belki de bu hoşunuza gider?”

Lazarus başıyla kısaca onayladı, nabızı hızlanmıştı.

Pansy sesini yükseltti. “Jacky!”

Uşak kapıda belirdi.

Pansy parmaklarıyla işaret etti. “Bu beyefendiyi gözetleme deliklerine götür, lütfen. En çok altı numaralı odayla ilgilenenizi düşünüyorum, Lord Caire.”

Jacky tek kelime bile etmeden arkasını döndü; Lazarus, Bayan Dews'un bileğini tutmak için ona yönlendi.

Bayan Dews karşı koymaya çalıştı ama Lazarus kolunu sımsıkı tutarak onu kapıya doğru çekti. "Ne yapıyorsun sen? Benim 'oyun' görmek gibi bir arzum yok."

"Seni yalnız bırakamam," diye homurdandı kısık sesle. Bu doğrudu ama hepsi bu kadar değildi. Ona ruhunun derinliklerinde neyin yattığını göstermek istiyordu. Gerçeğin ona itici geleceğinin farkındaydı ama tepkisinin ne olacağını görmek gibi hastalıklı bir dürtüsü vardı. Sırlarını önüne sermek ve cezasının ne olacağını öğrenmek istiyordu.

Jacky onları dar ahşap bir merdivenden üst kattaki loş koridora çıkardı. Koridorda kapılar sıralıydı ve her birinin üzerine kabaca oyulmuş rakamlar vardı. Adam bu odalardan birine girmek yerine onları koridorun sonundaki üzerinde numara bulunmayan bir kapının önüne götürdü.

Jacky kilidi anahtarıyla açtı ve içeri girmelerini işaret etti. "Sona kadar gidin ve dönün. Bir saat. Daha fazla değil."

Kapıyı arkalarından kapadı.

Bayan Dews'un bedeni kendisine değince Lazarus onun titrediğini fark etti. Fısıldamak üzere kulağına doğru eğildi. "Şişşt. Kapı kilitli değil. Buradan dilediğimiz anda çıkabiliriz."

"O zaman bir an önce gidelim," diye fısıldadı kadın.

"Hayır." Lazarus'un kalbi hızla atmaya başladı, kadının bileğini daha sıkı tuttu.

Alçak, dar bir geçittdiler. Lazarus bir eliyle duvarı yoklayarak Jacky'nin talimatına uydu ve odamn sonuna kadar ilerledi. Burada keskin bir dönüş vardı, gözlerini kısarak ileriye görmeye çalıştı. Önce her şey kapkaraydı, gözleri karanlığa alışınca duvardan belirli aralıklarla gelen küçük ışık huzmelerini gördü. İlkine yaklaştı ve bunun bir gözetleme deliği olduğunu gördü. Yan odadan gelen ışığın yardımıyla numarası okunabiliyordu: Dokuz.

Bayan Dews bileğini çekti. “Lütfen, gidelim.”

Gözetleme deliğinden baktıktan sonra ona dönerek onu yakına çekti. “Hayır. İçeri bak.”

Kadın başını iki yana salladı ama onu duvara doğru çekerken direnci zayıftı. İçerde olanları gördüğü anı hissetti çünkü kadının bedeni bir anda gerilmişti. Yüzünü duvara döndü ve Lazarus arkasından yaklaştı.

Başını kulağına doğru eğdi. “Ne görüyorsun?”

Kadın titredi ama ses çıkarmadı.

Odada olanları bilmek için ondan bir şey duymasına gerek yoktu. Baktığında hepsini görmüştü: Bir adam ve bir kadın; adam çırlıçıplaktı kadının üzerinde hâlâ kombinezonu vardı. Kadını adamın önünde diz çökmüştü, adamın erkekliği kadının dudaklarının arasındaydı.

“Beğendin mi?” diye fısıldadı Lazarus. “Seni uyardı mı?”

Kadının titrediğini hissetti, bir şahinin ele geçirdiği bir tavşan gibi. Yüzeyde son derece terbiyeli bir kadındı ama Lazarus onun, yoğun cinsel isteklerini bir şekilde gizlemeye çalıştığını beyninde ve ruhunda hissediyordu. Bunların yoğunluğunu keşfetmek istiyordu. Onları gün ışığına çıkarmak ve tadını almak. Bu istekler gözlerindeki altın benekler gibi bir parçasıydı ve Lazarus onun bu arzularını doyurmak istiyordu.

“Gel, bakalım daha görülecek neler var?” Elini tuttu, artık çok daha az bir dirence sahipti. Onu ikinci göz deliğine götürdü. Baktığı anda odanın boş olduğunu gördü.

Bir sonraki ise kesinlikle boş değildi.

“Bak,” diye mırıldandı kadını bedeniyle duvara doğru iterek. “Ne görüyorsun?”

Kadın başını iki yana sallamasına rağmen fısıldadı. “Adam... Kadına arkadan sahip oluyor.”

“Bir kısrakla çiftleşen aygır gibi,” dedi kısık sesle, kadına yaslanan bedeni sertleşirken.

Kadın sarsılarak onayladı.

“Hoşuna gitti mi?”

Kadın buna cevap vermeyi reddetti.

Onu çekti, Bayan Pansy’nin onları izlemek üzere gönderdiği bir sonraki deliği kontrol etti. Buradaki görüntü kasılarak yutkunmasına sebep oldu. Döndü ve tek kelime bile etmeden Bayan Dews’u deliğe doğru itti. Kadının olayı anladığı anı hissetti. Temperance’m bedeni duruldu, elini tutan eli kasıldı.

Lazarus tam arkasına geçti, onu bedeniyle örterek kaçamayacağı bir şekilde duvara bastırdı. İri bedeninin altında sıcak ve yumuşaktı.

“Ne görüyorsun?” diye soludu kulağına.

Kadın başını iki yana salladı ama Lazarus onun ellerini tutup iki yana açarak duvara bastırdı, elleri ellerinin üzerindeydi. Erkekliğinin kalınlaşarak zonkladığını, pantolonunu zorlayarak kadının yumuşak poposuna baskı yaptığını hissetti.

“Anlat bana,” diye üsteledi.

Karanlık geçidin sessizliğinde kadının yutkunma sesi duyuldu. “Kadın güzel. Kızıl saçları ve beyaz teni var.”

“Ve?”

“Çıplak ve yatağa bağlı.”

“Nasıl?” Dudaklarını kadının ensesinde gezdirdi. Kokusu bu mesafeden oldukça güçlüydü, kadın kokusu. Takmış olduğu beyaz başlığı oradan söküp almak, tokaları saçlarından çıkarmak ve yüzünü saçlarının arasına gömmek istedi. “Bana nasıl olduğunu anlat?”

“Kadının elleri başının üzerinde, ikisi bir arada yatak başına bağlanmış.” Sesi gırtlaktan çıkıyordu, kısık ve erotikti. “Bacakları ayırık, ayak bileklerinden yatağın direklerine bağlanmış. Çınlı çıplak ve onun... onun...” Yutkundu, kelimeyi dile getiremedi.

“Kadınlığı mı?” dedi ağır ağır dudakları yanağındayken. Kalçası içgüdüsel olarak kadının bedeninin biraz önce dile getirdiği bölümünü ararcasına ona sürtünmeye başladı.

“Evet, orası. Tamamıyla ortada.” Lazarus boynunun yanım yalarken kadın inledi.

“Ve?” diye üsteledi.

“Ah!” Temperance kendini toparlamak istercesine bir nefes aldı. “Kadının gözleri bir eşarpla bağlı.”

“Peki ya adam?”

Kalçasını poposuna sürterek tenine doğru güldü. Onu içinde bulunduğu transtan çıkarmayacağından emin olsa eteğini kaldıracak ve o yumuşak nemli yerini araştıracaktı.

“Adam ne yapıyor?” Usulca kulağını ısırды.

Kadın nefesini tuttu. “Kadının bacaklarının arasında diz çökmüş ve o... Ah Tanrım!”

Lazarus esrarengiz bir kahkaha attı. “Kadınlığına tapmıyor, değil mi? Dilini gezdiriyor, öpüyor, pembe dudaklarının arasım yalayarak özünü tadıyor.”

Kadın inleyerek ona yaslandı, kaçmak gibi bir amacı yoktu. Poposu sertleşmiş olan erkekliğine sürtünmeye başladığında Lazarus zafer kazandığını hissetti.

Dilini kulağında gezdirerek, nazik dış kısmını yaladı. “Bundan hoşlanır mıydın? Ağzımı amında, dilimi tomurcuğunun üzerinde hissetmek ister miydin? Oranı yalar, tadını alır, altımda kıvranana kadar seni yudumlar ve asla bırakmazdım. Seni bacakların aralık, kadınlığın bana açık bir şekilde orada tutmaya devam eder, sen üst üste gelene kadar yalardım.”

Bunun ardından Temperance kıpırdandı, kollarının arasında yarım dönünce Lazarus onu sertçe öpmeye başladı, dudaklarını örseleyerek dilini vahşice ağzına soktu, erkekliğini de aynı vahşetle bedenine sokmak istiyordu. Pantolonuna boşalma tehlikesiyle

karşı karşıyaydı, umursamadı. Kadın sonunda yola geliyordu. Teslimiyeti baldan tatlıydı.

Lazarus bacağına bacaklarının arasına sokup yükseltince kadın haliyle ona binmek zorunda kaldı. Eteklerini yakalayarak hızla sıvadı, tek amacı vardı. Artık nerede olduklarını, kim olduklarını ve lanet olası geçmişini umursamıyordu. Tek isteği o ıslak sıcaklığa girmektir. Şimdi.

Ama kadın tırnaklarını saçlarına geçirerek hızla çekti; Lazarus'un dudaklarından şaşkınlık dolu bir acı nidası fırladı.

Kadının ihtiyacı olan tek şey buydu. Şahinden kaçan bir tavşan gibi fırlayarak karanlık koridorda çılgınca koşmaya başladı.

Onu büyülemişti.

Temperance karanlık geçidin köşesini dönerken hızla soludu. Panik boğazında çırpman bir yaşam formuna dönüşmüş ve onu havasız bırakmakla tehdit ediyordu. Aklı başından gitmişti.

Nasıl bilebilirdi? Utancı tüm erkeklerin görmesi için alınma mı kazınmıştı? Yoksa bu adam kadınların zayıflıklarını ortaya döken bir sihirbaz mıydı? Zayıf düşmüştü. Bacakları titremiş, rahmi utanç verici bir arzuyla sırlıslık olmuştur. O iğrenç gözetleme deliğinden sahneyi izlemiş ve anlatmıştı, ah Tanrım ve bu *hoşuna gitmişti!* Adamın kulağına fısıldadığı o korkunç sözler ve kendini poposuna bastırışı içini ateş ve arzuyla doldurmuştu. O küçük genelev geçidinde adamın kıızıkmış bir aygır gibi üzerine binmesini istemişti.

Belki de aklını çoktan yitirmişti.

Dış koridora açılan kapı kilitli değildi. Dokunduğu anda hızla açıldı, merdiveni uçarak inmeye başladı, Lord Caire'in sert çizme sesleri peşindeydi. Küçük kare girişe vardığında adamın bir küfür savurarak tökezlediğini duydu. Tanrıya şükür! Adamı oyalayan her neyse, ona birkaç saniye daha kazandıracaktı. Genelevin kapısını açarak geceye daldı.

Rüzgâr soluğunu keserken dört ayaklı küçük ve pis bir yaratık yoluna çıktı. Eğilerek üstü kapalı bir geçide girdi, ayak sesleri eski taşların üzerinde yankılanıyordu. Yön belirlemeden ve hiç düşünmeden yoluna devam etti, panik duygusu göğsünü sıkıştırıyordu. Onu yakaladığı takdirde yeniden öpecekti. Erkekliğini ona bastırarak ve o da ağzının tadını alacak, dokunuşlarını yeniden hissedecek ve bu sefer ona teslim olmadan önce kaçma fırsatı bulamayacaktı. Kendi günahkâr doğasına yenik düşerek boyun eğecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Arkasından adını söyleyerek seslendiğini duyunca yavaşlarken daha sessiz hareket etmeye başladı. Üzeri kapalı geçit küçük bir avluya açıldı. Arkasına bir göz attıktan sonra hızla karşıya geçti. Göğsü yanıyordu, nefes almak istiyordu ama kendini usul usul ve ağır ağır solumaya zorlayarak arkasına baktı. Avlu boştu. Sesi uzaktan geliyordu. Belki de izini kaybettirmeyi başarmıştı.

Temperance bir sokağı geçerek yandaki başka bir sokağa daldı ve oradan da başka bir pasaja girdi. Ay bulutların arasından çıkarak zayıf ışığını önüne serdi. O kadar hızlı koşmuş ve öylesine bir telaşla ilerlemişti ki şu an nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İki yanında dizili olan binalar karanlıktı. Bir sokağı yine hızla koşarak geçti, sırtını korku dolu bir ürperti kapladı. Bir evin karanlığına sığınarak durup etrafına bakındı. Lord Caire'ı göremedi. Kovalamayı bırakmış mıydı? Bu hiç de ona uygun bir hareket...

"Seni aptal!" diye tısladı kulağına.

Temperance kısık sesle bir çığlık attı, adam aklını başından alacak kadar korkutmuştu.

Üst kollarından tutarak onu sarstı, sesi öfkeyle hırıldıyordu. "Hiç aklın yok mu? Kardeşine sana bakacağıma dair söz verdim ve sen St. Giles'ın en kötü yerlerinde koşuşturup duruyorsun."

Ağzı açık kalakaldı, öfkesinin tek sebebi onun için korkmuş olmasıydı. Temperance adamın onu cinsel çılgınlıklarına alet etmek için kovaladığını düşünürken adam sadece güvenliğinden endişe etmişti. Kendine engel olamadı. Başını geriye atarak bir kahkaha attı, rüzgâr çıkardığı sesi dudaklarından alarak yükseltti.

Lord Caire ona bakarak kaşlarını çatı. “Kes şunu. Komik değil.”

Bu sözler daha da çok gülmesine sebep oldu.

Eril bir bıkkınlıkla derin bir nefes alarak onu yeniden sarstı ama bu istekli bir sarsış değildi. Onu kendine doğru çekmeye başladığında Temperance’ın adamın çekiciliğine dair korkuları yeniden depreşerek ciddileşmesini sağladı. Avuçlarını adamın göğsüne yaslayarak karşı koymaya çalıştı.

Adam onu hemen arkasına itti.

Temperance bu hareketin etkisiyle tökezledi ama hemen toparlanarak başını kaldırdı. Bir grup adam sokağa girmişti ve ellerinde sopalar vardı. Caire döndü ve kılıcını bastonundan ayırdı. Kısa kılıç sağ elinde bastonun geri kalanı da sol elindeydi. Tereddüt etmeden saldırganların üzerine atıldı.

“Kaç!” diye haykırdı Temperance’a adamların üzerine atılırken.

Adamlar böylesine ani bir atağı beklemiyorlardı. Adamlardan ikisi geride kaldı, biri tereddüt etti ama diğer ikisi Caire’a yaklaştılar. Temperance silahına dokundu. Torbayı her zaman yaptığı gibi beline bağlayarak eteğinin altına saklamıştı, eteğini kaldırmaya başladı.

Kısa bir çığlık sesi geldi ve korkunç bir şekilde kesildi. Caire’a saldıranlardan bir tanesinin yere devrilişini görmek için başını tam zamanında kaldırdı, adamın yüzü kan içerisindeydi.

“Temperance, hemen söylediğimi yap. Kaç!”

Aniden kalın bir kol boynuna dolanarak çığlığını bastırdı.

“Kılıcını at,” dedi kaba bir ses kulağının dibinden, “yoksa kadının boynunu kırarım.”

Caire döndü, Temperance'm durumunu görünce gözleri kısıldı, sonra Temperance'ı tutan adam homurdandı ve kolları gevşedi. Adam yere düşerken Temperance sıçrayarak uzaklaştı. İnledi, başını kaldırdı ve gördü...

Bir görüntü sessizce ve hızla yanından geçti. Saldırganlar bir tanesinin karşısına geçene kadar adamın, o şeyin, orada olduğunu anlayamadılar bile. Hayal mi görüyordu? Öldürülmüştü ve farkında mı değildi? Caire'in yanında sessizce ve ölüm saçarak savaşılan o şeyi daha önce hiç görmemişti.

Uzun boylu ve zayıftı, siyah ve kırmızı desenli bir tunik giymişti. Pantolonu, çizmeleri ve geniş kenarlı şapkası siyahtı. Siyah, yarım bir maske yüzünün üst kısmını örtüyordu, burnu inanılmaz derecede uzundu, gözlerinin etrafını ve yanaklarını ürkütücü çizgiler kaplamıştı. Bir elinde parlak bir kılıç diğerinde uzun bir hançer vardı. İkisini de ölümcül bir çeviklikle kullanırken taşların üzerinde ustaca sekiyordu.

Caire onunla sırt sırtaydı ve ikisi de amansız bir mücadele veriyordu. Caire bir darbeyi sol elindeki bastonla savuşturdu ve sağ elindeki kılıçla saldırdı. Saldırganlar iki adamın etrafını kuduz bir köpek sürüsü gibi sardılar. Caire ile soytarı hayatları boyunca birlikte savaşmışlar gibi hareket ediyorlardı. Saldırganlar tüm güçleriyle savunmalarını aşmaya uğraşırlarsa da bir boşluk bulamadılar. O şey birinin göğsünü keserken Caire diğerinin uyluğuna kılıcını geçirdi. Saldırganlardan bir tanesi bir çığlık attı ve hepsi birden bir anda kaçmaya başlayarak St. Giles gecesine karıştılar. Temperance'ı arkadan yakalayan adam bile kaçmayı başaracak kadar iyileşmişti.

Sessizliğin içinde Temperance kendi hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Elindeki silah hızla sallanıyordu.

Görüntü asil bir tavırla döndü, çizmeleri taşların üzerinde fısıldadı. Şapkasını başından çıkararak eğildi. Şapkasındaki kırmızı tüy onu yeniden başına takarken uçtu.

Sonra o da gitti.

Temperance, Caire'a baktı. "Yaralandın mı? O kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Başını iki yana salladı. Gümüş saçları kavga sırasında bağından kurtulmuş, siyah pelerininin üzerinde uçuşuyordu. "Duruma bakılırsa St. Giles Hayaleti sadece bir söylentiden ibaret değil."

Onuncu Bölüm

Meg başını iki yana salladı. "Bu, sevgi değil, Majesteleri."

"Ne?" Kral'ın kaygı verici bir ifadesi vardı. "Sevgi değilse, ne peki?"

"Biat," dedi Meg. "Size olan mutlak itaatlerinden dolayı muhafızlarınız hep duymak istediklerinizi söylüyor, Majesteleri."

Bu sessizlikte taht odasında yere iğne düşse duyulurdu.

Küçük mavi kuş kanat çırpı, kral derin bir iç çekti.

"Bunu zindana geri götürün," diye emretti muhafızlara. "Bir daha huzuruma çıktığında doğru düzgün temizlenmiş ol."

Meg dizlerini bükerek kralı selamladı. "Lütfederseniz temizlenmek için su, sabun ve kıyafete ihtiyacım var, Majesteleri."

Kral eliyle işaret etti. "Olmuş bil."

Muhafızlar onu götürdü...

—Kral Kilitli Yürek'ten

"St. Giles Hayaletinin gerçek olduğunu biliyordum!" diye haykırdı Nell.

Temperance hizmetçiye döndü, masanın diğer ucundaki Winter'ın da kendisiyle aynı anda döndüğünün farkındaydı.

İkisinin bakışlarını fark eden Nell kızardı. "Evet, biliyordum! Gözleri kan kırmızısı mıydı?"

Temperance, Nell'in heyecanına bezgin bir tebessümle karşılık verdi. Saldırıdan sonra Caire ona eve kadar eşlik etmişti, o andan itibaren de Winter'la Nell'in çapraz sorgusuna maruz kalmıştı. Son yarım saati Winter'ın yargılayan sorularına cevap yetiştirmek ve Nell'den ara sıra gelen şaşkın nidaları karşılamakla geçirmişti.

"Gözlerini tam göremedim," dedi dürüstçe. "Uzun, kavisli bir burnu vardı ve siyah bir yarım maske takıyordu."

Winter homurdandı.

Temperance ona baktı. "Üzerinde de siyah ve kırmızı karışımı bir soytarı kıyafeti vardı."

Bu sözleri kardeşinin ilgisini çekmişti. "Bir tiyatro kostümü gibi mi? Delinin tekine benziyor."

"Deli bir aktör." Nell bu gizemden zevk alıyordu.

"Bir deliye göre hayli iyi dövüşüyordu," dedi Temperance şüpheyle.

"Belki de işine drama katmaya çalışan sıradan bir hayduttu," dedi Winter soğukça.

"Ya da St. Giles'daki ölümünün intikamını almaya gelen gerçek bir hayalet," dedi Nell.

"Hayalet falan değildi. Bu gece gördüğüm kanlı canlı bir insandı. Uzun ve yapılıydı." dedi Temperance ve tuhaf bir gülümseme ile ekledi, "Aslında kardeşim, vücut yapısı biraz seni andırıyordu."

Nell kıkırdadı.

Winter belli belirsiz iç çekti.

"Neyse, o her kimdiyse," dedi Temperance, "hayatımı ona borçluyum."

"Bu yüzden de doğru olan bir daha Lord Caire ile görüşmemen," diye yanıtladı Winter bu tespiti.

Winter'ın bu savı için ona bir koz vermiş olduğunu fark eden Temperance irkildi. Keşke bu kadar yorgun olmasaydı! Boynunu ovdu. "Winter, bu tartışmayı ne olur yarına bırakalım."

Winter hüzünlü kahverengi gözleriyle ona baktı; başıyla onayladı ve ayağa kalktı. “Bu gecelik bu konuyu kapıyorum kardeşim ama bir gecelik uykunun fikrimi değiştireceğini düşünme. Bu adamla olan ilişkin ev ve çocuklara karşı olan sorumluluklarını aksatmanın yanı sıra seni tehlikeye sürükledi. Korkarım ki erdem ve sağduyunu da baltalıyor. Lord Caire’la görüşmeni istemiyorum.”

Başıyla iyi geceler diledi ve mutfaktan çıktı.

Temperance başını avuçlarının arasına gömdü.

Kısa bir sessizliğin ardından Nell yutkundu. “Bir bardak çay bana her zaman iyi gelir, özellikle yatmadan önce.”

Temperance gözlerine dolan yaşları tutmaya çalışarak, “Teşekkürler,” dedi.

Daha önce Winter’la hiç tartışmamıştı. Asa ve Concord’un başkalarını anlamamakta inat etmeleri insanı delirtebiliyordu ama Winter ona sesini hiç yükseltmemişti. Düşünceli bir adamdı, kolay sinirlenmezdi. Bu gece onu kızdırmayı başardığını fark etmek Temperance için son derece üzücüydü.

Nell iki fincan ve çaydanlığı masaya koyup yanına oturdu. Taze demlenmiş çayı bardağa koydu. “Bay Makepeace o kadar şey olmak istemedi... şey... ah...” Nell sustu, işverenini kötüleyecek bir söz kullanmadan bu cümleyi bitirmenin bir yolunu bulamamıştı belli ki.

Temperance hüzünle gülümsedi. “Evet istedi.”

“Ama...”

“Ve haklı da.” Temperance masanın diğer ucuna uzanıp bir bardak çayı kendine doğru çekti. “Onu bırakıp Lord Caire’la East End sokaklarında aylak aylak dolaşmaya gitmemeliydim. Görevlerimi ihmal ediyorum.”

Nell sessizce ikinci bardağı doldurdu, koca bir kaşık şekeri içine boca etti. Küçük bir yudum aldı ve fincanı yavaşça masaya bıraktı, gözleri çaydaydı. “Lord Caire çok... hoş bir adam, yakışıklı... Yani bence.”

Temperance ona baktı.

Nell dudağını ısırđı. “Saçı yüzünden sanırım. Uzun, kalın ve parlak. Ve gümüşı! Çok çekici.”

“Ben gözlerini beğeniyorum,” diye onayladı Temperance.

“Öyle mi?”

Bir damla çay masaya sıçradı, Temperance parmak ucuyla damladan yuvarlaklar yapmaya koyuldu. “Daha önce hiç o kadar mavi gözler görmemiştım. Kirpikleri de saçlarına göre çok koyu.”

“Burnu da çok güzel,” dedi Nell.

“Dudakları da geniş ve kenarlarından kıvrımlı. Fark ettin mi?”

Nell iç geçirdi, yeterli bir cevap olmuştı

Temperance dudağını ısırđı. “Ve çok kararlı ama bir o kadar da yumuşak. Nefesimi kesiyorlar.”

Bu son itirafıyla gereğinden fazla şey söylemiş olabileceğini fark etti ve panikle çayından bir yudum aldı.

Fıncanını masaya koyduğunda Nell dikkatle ona bakıyordu. “Size karşı özel bir şeyler hissediyor gibi gözüküyor.”

Temperance’ın bakışları tekrar masaya indi. Çay yuvarlakları kurumuştu. “Nereden anladın? Onunla tanışmadın bile.”

“Ah evet ama çocuklardan ve Polly’den dinledim,” dedi Nell. “Polly’nin söylediğine göre size bakışı onu bile heyecanlandırıyormuş.”

Nasıl bakıyordu ki? Nell şehvetle şefkati karıştırıyor olabilir miydi? Ve bunu niye bu kadar umursuyordu?

Temperance başını iki yana salladı, iki elini masanın üzerine koydu. “İstekleri doğal değil. Hem öyle olsalardı bile, arzularımın beni yönlendirmesine izin verirsem nasıl bir kadın olurum?”

“Belki de normal bir kadın,” dedi Nell nezaketle.

Temperance sessizdi, kızıl saçlı, gözleri eşarpla bağılı olan kadını hatırladı. Manzara karşısında nasıl heyecanlandığını da... Arzularına ket vurmaya çalışmaktan çok yorulmuştu ve karşısında

arzularının hiçbirine ket vurmayan Lord Caire vardı. Onlara engel olmuyor, âdeta hayatını onlara göre şekillendiriyordu.

Nell yutkundu. “Bir zamanlar yatak odasında maceradan hoşlanan bir arkadaşım vardı.”

“Gerçekten mi?” Nell önceki işinden hiç bahsetmezdi.

Nell başıyla onayladı. “Diğer her konuda normal bir beyefendi, saat kadrانları tasarlardı ama yatak odasında, birlikte olduğu kadim bağlamaktan hoşlanırdı.”

Temperance bakışlarını masadan, iki elinin arasından ayırmıyordu, yanaklarında artan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bu sohbeti yapmak yeterince utanç vericiyken bunu bir de akhnda Lord Caire varken yapmak... Ah, Tanrım!

“Hiç ...” Temperance durdu ve dudaklarını yaladı. “Sana zarar verdi mi?”

“Ah, hayır, hanımım,” dedi Nell. “Yanlış anlamayın, birlikte olduğu kadınların canını acıtmaktan hoşlanan erkekler de var ama benim erkeğim onlardan değildi. Sadece benim hareket edememenden zevk alıyordu o kadar.”

“Ah,” dedi Temperance kısık sesle.

Böyle şeyleri hiç düşünmemesi gerekiyordu; bu düşünceler içindeki tüm kötü dürtüleri uyandırıyor. Ancak göğsünde şahlanan asiliği hissedebiliyordu. Caire ile sadece cinsel bir birliktelik kurmak büyük bir felaket miydi? Eşarbin nasıl hissettireceğini merak etmek? Ona karşı savunmasız, çaresiz ve tümüyle açık olduğunda onun ilk ne yapacağını hayal etmek? Suçluluk hissetmeden tüm arzularına boyun eğmeyi düşünmek, tıpkı Lord Caire’in yaptığı gibi?

İrkilmesini bastırarak, “Lord Caire’ı onaylamadığımı sanıyordum,” dedi.

“Onu tanımıyorum,” dedi Nell dikkatle. “Sadece St. Giles’m hayat kadınlarıyla olan namım biliyorum.”

Temperance surat astı. “O kadınlarla bir namının olması bile onu onaylamamak için yeterli bir sebep.”

“Sanırım haklısınız,” diye iç geçirdi Nell. “Eğer evli değilse bir erkeğin saf kalması gerektiğini biliyorum. Dürtülerine yenilip fahişelerin koynuna girmemesi gerek.”

Temperance hüznle onayladı. Tabii ki girmemeliydi, evlenmeden seks yapmak günahtı.

“Sorun şu ki hanımım,” dedi Nell sessizce. “Ben buradaki büyük günahı göremiyorum.”

Temperance şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Nell omuz silkti. “Yani, seks. Belli ki hem erkekler hem kadınlar zevk alıyor, evlilik dışı olsa bile. O zaman bunun nesi kötü?”

Temperance bakakaldı, cevap veremiyordu.

Nell ona doğru eğildi. “Eğer seks mutluluk getiriyorsa, kısa süreliğine olsa bile, onu yasak kılmak niye?”

St. John ertesi sabah çalışma odasında Cicero’nun bir konuşmasını okuyup surat asarken Molder kapıda belirerek soğukkanlılıkla boğazını temizledi. “Lord Caire sizi görmek istiyor, efendim.”

Evde olmadığını söyletmek isterdi ama lanet olası Caire uşağın tam arkasında bekliyordu. St. John dişlerini sıkarak kalemını masaya koydu ve eliyle Caire’i içeri çağırdı.

Caire elinde büyük bir buket papatyayla içeri girdi. “Dün gece St. Giles’da kimle tanıştığımıza inanmayacaksınız.”

“Bir fahişe mi?” diye tersledi St. John.

“Hayır. Yani, evet.” Caire çenesini kaşıdı. “Yani en azından fahişe olduklarını düşünüyorum ama bu bir haber değil zaten. Esas haber şu, ünlü St. Giles Hayaleti ile tanıştım.”

“Öyle mi?” St. John masasındaki kâğıtları düzenlemekle ilgileniyordu.

Kafasını tekrar kaldırdığında, Caire’in düşünceli gözlerle onu izlediğini fark etti. Buketi masaya koymuştu. “Bir soytarı

kıyafeti içinde, kırmızı tüyü olan bir şapka ve siyah yarım maskeli bir adam. Biri kısa biri uzun iki kılıcı etrafa savuruyordu. Bana sorarsan gösteriş konusunda biraz aşırıya kaçmıştı”

St. John homurdandı. “Başkalarına aşırı gösterişli eleştirisini getirene bakın.”

Caire onu duymazdan geldi. “Sanırım aşırı olan kafasındaki kırmızı tüydü.”

St. John iç çekti. “Peki, ne yapıyordu bu hayalet?”

“Çok merak ediyorsan, kıcımlı kurtarıyordu.”

“Ne?”

“Dün gece beş haydudun saldırısına uğradım. Hayalet şans eseri araya girdi.”

“Bayan Dews seninle miydi?” diye sordu St. John.

Caire döndü ve sessizce ona baktı.

“Tanrım!” St. John kendini masadan geriye doğru itti. “O kadının peşini neden bırakmıyorsun? Onu tehlikeye atıyorsun?”

“Bundan gerçekten ben de senin kadar nefret ediyorum, bu yüzden onu bir daha yanımızda herhangi bir güvenlik olmadan St. Giles’a götürmemeye karar verdim.” Başını iki yana salladı. “Onunla ilişkiyi nasıl sürdüreceğimeyse daha karar vermedim.”

“Onu tamamen kendi haline bırakman en doğrusu.”

Caire keyifsizce dudak büktü. “Sanmıyorum.”

“Neden?” dedi St. John. “Senin tipin bile değil.”

“Benim tipim ne?”

St. John gözlerini devirdi. İkisi de Caire’ın nasıl kadınlardan hoşlandığını çok iyi biliyordu.

“Fahişeler mi?” diye sordu Caire yumuşakça. “Mücevherlerle satın alınabilen kadınlar mı?”

St. John çaresizlikle ona baktı.

Caire odayı turluyordu. “Belki de kendi tipim olan kadınlardan yoruldum. Başka tür bir kadının arkadaşlığını arzuluyorum.

St. John dik oturdu, sesi alçak ve kararlıydı. “Peki, niye o? Bizim sosyal seviyemizde senin ilgini arzulayacak zeki, esprili ve güzel onlarca kadın var.”

“Onların her biri aynı zamanda yıllık gelirim ve ailemin değerlendirmesini de yaparlar.” Caire hafif bir hüzünle gülümsedi. “Ben bunların hiçbirini umursamayan bir kadın istiyorum belki de. Bana baktığında yalnızca bir erkek gören bir kadın.”

St. John ona dik dik baktı.

“Onda farklı bir şey var,” dedi Caire. “Çevresindeki herkesi önemsiyor ama kendini de bir o kadar ihmal ediyor. Ben onu önemseyen olmak istiyorum.”

“Onu mahvedeceksin,” dedi St. John.

“Öyle mi? Senin bu görüşlerine rağmen onun bir itirazı yok. Lafı dolandırmayalım, Godric. Söyle hadi, o seni niye bu kadar rahatsız ediyor?”

St. John sessizdi, göğsünde uzun süredir taşıdığı bir acının ağırlığı vardı.

“Sana Clara’yı hatırlatıyor, değil mi?” diye sordu Caire usulca.

“Tanrım.” St. John’un gözleri yuvalarından fırlayacaktı. “Sana Clara’yı mı hatırlatıyor?”

“Hayır.” Caire bir parmağının ucuyla papatya buketine dokundu. “Clara her zaman senindi, ilk andan itibaren. Onu hiçbir zaman bir dosttan öte görmedim. Maalesef aynısını Bayan Dews için söyleyemeyeceğim.”

St. John ellerine bakıyordu, masasının üzerine koydu. “Üzgünüm.”

“Neden?”

“Kıskançlıkla bazı şeyler söyledim.” St. John gözlerini kapadı. “Sağlıklı, güçlü bir kadının var.”

“Hayır, özür dilemesi gereken benim. Senin yükün çok ağır.” St. John başını eğdi, susmuştu.

“Onu iyileştirecek olsaydı kendi canımı bile verirdim, bunu biliyorsun,” diye fısıldadı Caire.

Caire’in adımları uzaklaştı ve St. John kapının kapanışını duydu.

St. John derin bir nefes aldı, gözlerini açtı. Gözleri yaşlıydı. Ayağa kalktı ve Caire’in getirdiği çiçeklere doğru yürüdü. En az iki düzine vardı; bembeyaz ve altın papatyalar.

Onları aldı ve çalışma odasından çıkardı.

. Papatya Clara’nın en sevdiği çiçektir.

Silence dışarı çıktığında vakit akşamüstünü geçmişti. Bu Cazibeli Mickey geceleri iş yapan bir hırsızsa, sabahları keyfinin yerinde olmayacağını düşünmek mantıklıydı.

Onu keyfi yerindeyken görmek istiyordu.

Londra’nın bu yakasında dolanan diğer insanlarla göz göze gelmemeye özen göstererek dar sokakta hızla yürüdü. Çoğu seyyar satıcıydı, daha zengin bölgelerdeki yorucu günlerinin sonunda evlerine dönüyorlardı. Çürümüş sebzelerinin durduğu el arabalarını çekiyor ya da sabah turta ve meyveleri yerleştirdikleri sepetlerini taşıyorlardı. Bu insanlardan korkmuyordu. Ama korktuğu başkaları vardı: Topallayan, kötü bakışlı, kısa boylu adamlar. Gösterişli ama rüküş kıyafetli kadınlar sokakların başında, kapıların önünde duruyor, erkekler geçerken eteklerinin altından bacaklarını uzatarak reklamlarını yapıyordu. Bu son iki insan grubu Silence’in adımlarını hızlandırıyordu.

Üzerindeki yünlü eteği ve basit dantelli başlığının buradaki insanların giydiklerine oranla fazla kaliteli olduğunun farkındaydı. Bu görüşme için özenle giyinmişti, göze batmadan etkilemek istiyordu ama en iyi ikinci eteği bile köşedeki fahişelerin bakışlarını üzerine çekiyordu. Pelerinin önünü daha da sıkı kapadı ve başını eğerek hızla yürümeye devam etti.

Bunu kocasından gizli yapmasının mantıklı olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Başka şansı var mıydı? Öylece oturup William'ın hapsi boylamasına göz yumamazdı. Elinden gelen tek şey buydu. Bunu yapmasını da asla kabul etmeyeceği için ona haber vermesinin hiçbir anlamı yoktu.

Son köşeyi dönerken Silence nefesini tuttu. Gideceği bina eski, uzun, ince ve tuğla yüzü kırık döküktü. Bir ayakkabı tamircisi ile kiralık odaları olan büyük bir evin arasında, diğerlerinden farklı gözükmeyen bir binaydı. Tek fark kapısında duran iki çam yarması ve sokağın karşısından gözetleyen diğer bir iri yarı adamdı. Silence kapıya doğru yürüdü, omuzları geride, başı dikti.

William'ın yüzünü zihnine kazıyarak korumalara baktı. "Bay O'Connor ile görüşmeye geldim."

Adamlardan biri onu duymazdan geldi. Burnunun dibinde duruyor olmasına rağmen orada değilmiş gibi davranıyordu. Defalarca kırılmaktan yamulmuş burunlu, dar yeşil ceketli diğer adam ise bu istek karşısında keyiflenmişe benziyordu.

Onu baştan aşağı süzdü, samimi ama incitici olmayan bir tavırla, "Pek onun tipi değilsin, güzelim," dedi.

Silence adamın tavrına bozulduğunu belli etmeyerek, "Şüphem yok. Ama yine de onunla görüşmem gerekiyor," dedi.

"Ama görüyorsun ki bu pek mümkün değil, tamam mı?" diye yanıtladı Kırık Burun.

Yanındaki, üst çenesindeki eksik dişi de gözler önüne sererek ilk defa konuştu. "Neyin var?"

Silence ona baktı. "Efendim?"

Kırık Burun başıyla arkadaşını işaret ederek, "Bize ne kadar para verebileceğini soruyor, güzelim," dedi.

"Ah!" Silence eteğinin yırtmacından sarkan küçük çantasını aldı. Çantayı açtı ve iki adama baktı. "Kişi başı iki peni?"

Dişsiz homurdandı. "Her birimize en az otuz."

Silence nefesini tuttu ama itiraz dahi edemedi, Kırık Burun diğerine döndü.

“Otuz mu? Sen kafayı mı yedin, Bert?”

“Hayır, yemedim ‘Arry,” dedi Bert. “Bence otuz peni gayet uygun.”

“Eğer o, lanet olası Suffolk Kontesi olsaydı uygundu,” diye patladı Harry. “Sana Suffolk Kontesi’ymiş gibi gözüküyor mu?”

“Bir saniye, ne demeye çalışıyorsun yani?” diye söze girdi Bert heyecanla.

“Pardon!” diye araya girdi Silence, iki devin birbirine girmesinden korkmuş, sesini yükseltmişti.

Harry ve Bert aynı anda ona döndü, Harry konuştu: “Ne oldu?”

“İkinize de beşer peni versem yeter mi?”

Bert yine homurdandı, teklifi beğenmediği her halinden belliydi ama Harry daha gönlü zengin biriydi. “Beş gayet uygun.”

Bert bıyık altından yumuşak kalplilerin akılsız olduklarıyla ilgili bir şeyler homurdandı. Silence çantasından parayı çıkarırken, Bert mutsuz da olsa elini uzattı.

“Senin oyuncığın,” dedi Harry’ye. “Ona eşlik etsen iyi olur.”

Harry başıyla onayladı. “Bence de. Buradan hanımefendi.” Kapıyı Silence için açtı.

Silence evin içine adımını attı ve anında durdu, ağzı açık kaldı.

Hemen arkasındaki Harry kıkırdadı. “Biraz beklenmedik, değil mi?”

Sadece başıyla onaylayabildi. Duvarlar altındı.

Geniş bir koridor değildi ama yüksek tavanlıydı ve yerden yükselen altın tavanı da kaplıyordu. Ayaklarının altında gökkuşağı renklerinde mermer mozaikler rastgele dizilmiş uzanıyordu. Altın tavandan kristal avizeler sarkıyordu, ışık göz alıcı sarı metalden tüm koridora sonsuz bir ihtişam ve zenginlik yayıyordu.

“Hırsızlardan korkmuyor mu?” dedi düşünmeden.

Hayatında bu koridor kadar abartılı bir yer görmemişti. Kralın bile altın duvarları olmadığına emindi.

Harry güldü. “Cazibeli Mickey’den çalmayı düşünmek için büyük bir aptal olmak gerekir. Bunu deneyecek kişi ertesi sabah Tanrı’yla tanışmaya niyetli olmalı.”

Silence yutkundu. “Ah.”

Harry duraksadı. “Cazibeli Mickey ile görüşmek istediğinize emin misiniz, hanımefendi? Kapıdan geri çıkabilirsiniz, zararı yok.”

“Hayır.” Silence kendine geldi. “Onu görmeden bir yere gitmiyorum.”

Harry omuzlarını silkti, artık bu konuda bir şey yapamayacağını belirtir bir hali vardı. Başka bir şey demeden koridoru bitirdi, muhteşem bir salonu geçtiler. Salonun dibinde girişteki rengârenk mermerle bezenmiş dönen bir merdiven vardı. Harry önden merdiveni çıkmaya başladı, yan yana çıkmaları mümkün değildi. Üst kata geldiklerinde tam karşılarında devasa iki kapılı bir giriş vardı.

Harry kapıyı vurdu.

Kapının üzerindeki panelde küçük bir pencere açıldı ve bir göz belirdi. “Ne oldu?”

“Onu görmek isteyen bir hamm var,” dedi Harry.

Delikteki göz Silence’ın üzerine döndü. “Üzerini aradın mı?”

Harry iç geçirdi. “Suikastçıya benzer bir hali var mı, Bob?”

Bob göz kırptı. “Olabilir. En iyi suikastçı, öyle olduğunu düşünmediğindir, bilmem anlatabildim mi?”

Harry delikteki göze bakmayı sürdürdü.

“Peki, o zaman,” dedi garip bir duraksamanın ardından Göz Bob. “Eğer saçma bir şeye kalkışırsa senin suçun.”

Harry, Silence’a baktı. “Saçma bir şey yapma, tamam mı?”

Sessizce başını salladı. Yapmak üzere olduğu şeyi düşündü, bu bile nefesini kesiyordu.

Altın kapılar açıldı. Bob neredeyse kemikleri sayılacak zayıflıkta, kötü yerleştirilmiş beyaz peruk takan bir adamdı. Ceketinin üzerindeki kemerde iki tabanca asılıydı.

Odanın ihtişamı ise Silence'a kapıcıyı düşünecek vakit bırakmamıştı.

Büyük kare odanın içinde de rengârenk mermerler devam ediyordu ancak altın duvarların yerini parlak beyaz mermer duvarlar almıştı. Silence biraz daha yakından ve gözlerini kısarak baktı. Mermerlerin arasında mücevherler vardı. Tepesinde altın tavandan sarkan kristallerin arasından yayılan ışık odayı sabah güneşi gibi aydınlatıyordu. Odanın her köşesi, her santimetresi zenginlikle doluydu. Mermer masaların üzerinde, parıltıyan ipek örtüler seriliydi. Maun büfelerin önüne oymalı servis masaları yerleştirilmişti. Antika kadehler ve porselen takımlar göz ahyordu. Oryantal sandıklardan egzotik baharat kokuları yayılıyordu. Endamlı mermer heykellerse soğukkanlılıkla odayı izliyordu. Bu muhteşem hazine odasının sonunda, arkasında devasa siyah bir sandalye duran bir kürsü vardı. Kırmızı kadifeyle bezenmiş, kolları işlemeli ve yaldızlıydı; buna sandalye değil ancak taht denebilirdi.

Bu da ona oturan adamı kral yapardı, Korsan Kral.

Adam yayılarak oturmuş, tek bacağını tahtın koluna atmıştı. Siyah saçları özensizdi, kapkara bukleleri kaşlarını kapıyor, omzunun üzerine düşüyordu. Düğmeleri iliklenmemiş keten bir gömlek giyyordu, dantelli iç kısmı koyu göğsünü çevreliyordu. Pantolonu siyah kadifeydi, ayaklarında ise boyalı uzun çizmeler vardı.

Bu kadar ilginç birini normal bir zamanda görse gülebilirdi ancak etrafındaki insanların onu ne kadar ciddiye aldığı her halinden belliydi. Sağında zayıf, ufak tefek bir adam vardı, neredeyse keldi ama peruk takmıyordu, küçük yuvarlak gözlükleri vardı. Sol tarafındaysa yayılmış duran, tepeden tırnağa silahlı, ondan fazla iri yarı adam vardı. Hemen elinin altında bir tepsi şeker tutan küçük bir çocuk duruyordu. Cazibeli Mickey'nin

tam karşısında ise korktuğu her halinden belli olan, diz çökmüş yalvaran bir adam duruyordu.

“Üzgünüm!” diyordu adam elleri arkadan kelepçelenmiş şekilde dururken. “Tanrı şahidim olsun ki üzgünüm, efendim!”

Cazibeli Mickey’nin yanındaki zayıf, ufak adam eğilip nehir korsanının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Korsan başıyla onayladı ve karşısında duran mahkûma baktı. “Üzgünsün ve üzgün olmanın benim için hiçbir şey ifade etmediğini anlıyorsun, değil mi Dick?”

Dick, o kocaman adam, kelimenin tam anlamıyla korkudan titredi.

Cazibeli Mickey ona bir an baktı, sağ dirseğini tahtının koluna dayadı, tembel hareketlerle başparmağıyla orta parmağım birbirine sürtüyordu. Parmaklarındaki taşlı yüzükler parıltıyordu.

Sonra parmağıyla iki adamına işaret etti.

İkisinin öne çıkmasıyla yerdeki adam yakarmaya başladı.

“Hayır! Tanrım, hayır! Yalvarırım lütfen, benim çocuklarım var. Karım üçüncü çocuğumuza hamile!”

Adam odanın ucundaki kapıya sürüklenirken bağırmaya devam ediyordu. Kapı kapandı ve sesler bir anda kesildi. Dev salon bir anda sessizleşti.

Silence ciğerlerinde tuttuğu havanın kaçtığını hissetti. Neye bulaşmıştı böyle?

Harry onu kolundan tuttu ve tahta doğru yürümeye başladılar. Yaklaşırlarken ağzının köşesinden fısıldadı: “Korktuğunu belli etme, korkakları bir lokmada yer.”

Cazibeli Mickey O’Connor’ın karşısındaydı artık, saniyeler önce talihsiz Dick’in diz çöktüğü noktadaydı.

Cazibeli Mickey şeker tepsisini tutan çocuğa işaret etti. Çocuk bir adım attı, krala şeker uzattı. Cazibeli Mickey yüzük dolu parmaklarını tepsinin üzerinde gezdirdi ve pembe bir tanesini seçti.

Şekeri yüzüklü parmaklarını kaldırarak incelerken, “Bu kadın kim?” diye sordu.

Harry beklenmedik soru karşısında soğukkanlılığını koruyarak başını salladı. “Sizinle konuşmak isteyen bir hanımefendi.”

Cazibeli Mickey gözlerini Harry’ye dikti. Silence neredeyse kömür karası sayılabilecek koyuluktaki kahverengi gözlerini ilk defa gördü. “Onu ben de görebiliyorum Harry, hayatım. Esas merak ettiğim kendisinin taht odamda *niçin* bulunduğu.”

Silence ilk defa huzursuz görünen Harry’ye baktı, araya girmeye karar verdi. “Kocam için buradayım, Kaptan William Hollingbrook ve onun gemisi Finch’ten çaldığınız kargo için.”

Hemen yanında Harry derin bir nefes çekti. Şekerleri tutan çocuk sendeledi, Cazibeli Mickey’nin hemen yanında duran zayıf adam meraklı gözlerle Silence’ı süzdü.

Silence o an daha kibar kelimeler seçmiş olması gerektiğini düşündü ama artık çok geçti. Cazibeli Mickey’nin kara gözleri üzerindeydi. Pembe şekeri ağzına attı ve yavaşça çiğnemeye koyuldu, göz kapakları mutlulukla kapanırken çene kasları kasılıyor ve gevşiyordu.

Yuttu ve gülümsedi, o an Silence ona neden cazibeli dendiğini anladı. Güldüğünde Mickey bugüne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Otuz yaşından büyük olamazdı, cildi pürüzsüz ve bronzdu, siyah kaşları keskindi. Burnu uzun ve neredeyse aristokratik, dudakları dolgun, kıvrımlı ve hoştu. Tam ağzının yanında bir gamzesi vardı. Cazibeli Mickey güldüğünde neredeyse masum bir insandı.

Silence bu tuzağa düşemeyeceğini biliyordu. Gülümsemesi ne derse desin bu adam masum değildi.

“*Çalmak* çok çirkin bir kelime, bana göre,” diye söze girdi Cazibeli Mickey. İrlanda aksanıyla ağzından çıkan kelimeler tenini okşuyordu sanki. “Sizi uyarmalıyım Bayan Hollingbrook, huzurumda bu kelimenin kullanılmasını genellikle hoş görmem.”

Silence içindeki özür dileme dürtüsünü bastırdı. Bu adamın yaptıkları yüzünden kocasının başı dertteydi.

Mickey başını yana devirdi, saçı omzuna doğru savruldu. “Benden istediğin nedir, güzelim?”

Silence başını kaldırdı. “Kargoyu geri vermenizi istiyorum.”

Mickey sersemlemiş gibi göz kırptı. “Peki, böyle aptalca bir şeyi niye yapayım?”

Kalbi o kadar güçlü atıyordu ki Mickey’nin duymasından korkuyordu ama sesi titremedi. “Çünkü doğru olan bu. Dürüst bir Hristiyan’ın yapması gereken bu. Eğer yapmazsanız kocamı hapse gönderecekler.”

Mickey bir kaşını kaldırdı, şeytani gözükiyordu. “Kocan burada olduğunu biliyor mu, hayatım?”

Silence dudağını ısırıldı. “Hayır.”

“Ah.” Şekerci çocuğu tekrar çağırdı ve başka bir şeker seçti.

Silence tam ağzını açacaktı ki Harry’nin dürtmesiyle bundan vazgeçti.

Taht odasındaki herkes ağzından çıkacak sözleri beklerken Mickey yavaşça şekerin keyfini çıkardı. Silence hemen arkasında duran, siyah mermer bir Roma Tanrıçası heykelini fark etti. Başında bir taç vardı ve çıplak vücudunu inciler sarmıştı.

“Yapabileceğim çok bir şey yok, hayatım,” Mickey’nin aniden söze girmesiyle Silence irkildi. “Kocanın kaptanı olduğu geminin sahibiyile aramızda bir anlaşmazlık oldu. Taşıdığı mallardan dolayı bana ödemesi gereken haracı ödememenin iyi bir fikir olacağını düşündü, anlayabileceğin gibi ben de buna kayıtsız kalamam. Hani nasıl desem, bu bir saygısızlık göstergesi bana göre. Ben de adamın dikkatini çekmek için Finch’in kargosuna el koyma hakkımı kullandım. Bunu biraz radikal bir hamle olarak görebilirsin, hak veririm ama maalesef olan bu. Adam kararını verdi, şimdi de sonuçlarına katlanıyor.”

Cümlesini bitirirken sanki olay kendi kontrolü dışında sonuçlanmışçasına omuz silkti.

Buraya kadardı. Konuyu kapatmıştı bile. Harry onu kapıya yönlendirmek için elini koluna koydu, Cazibeli Mickey ise çoktan başka bir şey hakkında konuşmak üzere yanındaki zayıf adama kulak vermişti bile. Ama Silence bu kadar kolay vazgeçemezdi. William için en azından bir kez daha denemeliydi.

Derin bir nefes aldı, daha o nefesi alırken bile Harry'nin tutuşunun sıkılaştığını hissetti. "Lütfen, Bay O'Connor. Sorununuzun kocamla değil geminin sahibiyle olduğunu siz de söylediniz. Onun hatırına kargoyu geri veremez misiniz? Benim hatırıma?"

Mickey yavaşça yüzünü döndü. Artık gülümsemiyordu. Koyu renk gözleri oldukça duygusuzdu ve gülmüyorken dudakları oldukça zalim bir keskinliğe sahipti. "Dikkatli ol, güzelim. Bir defa inime gelip oynamana ve sağlam bir şekilde çıkmana izin verdim. Pencelerime bir daha düşersen olabileceklerin tek sorumlusu sensin."

Silence yutkundu. Fısıldayarak yaptığı uyarı tüylerini diken diken etmişti. Ölümcül bir tehlikenin içinde olduğunu ilk defa hissediyordu. Arkasını dönüp koşarak kaçmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama yapmadı. "Lütfen. Size yalvarıyorum. Benim ya da kocamın hatırına yapmayacaksanız kendi mutluluğunuz için yapın. Ölümsüz ruhunuzun huzuru için. Bana bu iyiliği yapın, lütfen, size söz veriyorum asla pişman olmayacaksınız."

Cazibeli Mickey soğuk, mesafeli ve duygusuz bakışlarını üzerine dikmişti. Oda o kadar sessizdi ki Silence kendi nefesini duyabiliyordu. Hemen yanındaki Harry nefes almayı tümenden bırakmış gibiydi.

Mickey, yavaşça gülümsedi. "Kaptan Hollingbrook'u, muhteşem kocanı çok seviyor olmalısın."

"Evet," dedi Silence gururla. "Evet seviyorum."

"O da seni seviyor mu, hayatım?"

Silence'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Tabii ki."

"Ah," Yakışıklı Mickey mırıldandı, "o zaman bu durumdan, ikimizin de fayda sağlayacağı bir yol bularak çıkabiliriz belki."

Hemen yanındaki Harry'nin duruşu katılaştı.

Biliyordu. Cazibeli Mickey'nin önereceği şeyin çok kötü olacağını biliyordu. Bu odayı, bu ihtişamlı, vahşi evi ruhunu satmış olarak terk etmek zorunda kalabileceğini biliyordu.

"Tabii ki bu ancak," Mickey şeytanın kendisiymiş gibi konuşuyordu, "kocanı *gerçekten* seviyorsan olabilir."

William onun için dünyadaki her şey demekti. Onu kurtarmak için yapmayacağı şey yoktu.

Silence şeytanın gözlerinin içine baktı, başını kaldırdı.

"Seviyorum."

On Birinci Bölüm

Meg günün geri kalanını yıkanarak geçirdi, böylece o gece yatağına girdiğinde kendini çok daha temiz hissediyordu. Ertesi sabah Kral Kilitli Yürek'in huzuruna çıkarıldı. Kral onu gördüğünde şaşırmış gibiydi, belki de onu üzerindeki kir tabakası olmadan tanıyamamıştı ama o tanıdık çatık kaşları hemen yerini hatırladı. Saray efradı pahalı kürkler, kadifeler ve mücevherler içinde önüne dizilmişti. Önüne toplanmış olan bu asiller gurubuna sordu: "Beni seviyor musunuz?" Topluluk bir gün önceki eğitilmiş askerler gibi bir ağızdan cevap vermedi ama cevapları aynıydı. "Evet!" Kral küçümseyen gözlerle Meg'e güldü, "Hadi! İtiraf et aptallığını."...

—Kral Kilitli Yürek'ten

"Yani onu yine göreceksin?" diye sordu Winter o gece.

"Evet göreceğim." Temperance, Mary Little'in ince sarı saçlarını örmeyi bitirip küçük kıza gülümsedi. "Tamam, işte oldu. Artık uyku vakti."

"Teşekkür ederim."

Mary Little ona öğretildiği gibi reveransını yaptı ve mutfaktan çıktı. Tüm çocuklar yataklarına girdiğinde Winter onlarla dua etmek için yanlarına gidecekti.

“Sıra sende, Mary Church.” Küçük kız arkasını döndü ve Temperance tıraşı eline aldı. Kalın, kahverengi kıvrıkcıkları çok çekmeden taramaya koyuldu.

Kalan üç Mary ise ateşin önündeki sandalyelerinde oturmuş saçlarını doğal yollarla kurutuyorlardı. Yıkanma günü her zaman zorlu bir iş olmuştur ama Temperance bundan hep keyif almıştı. Tüm çocukların aynı anda temiz olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı.

Ya da en azından bu süre rahatlatıcı *olmalıydı*.

Nefes aldı. “Bu gece gitmem gerekiyor.”

Winter’la nazık bir tonda ve kısık sesle konuşmalarına rağmen tartıştıklarını tüm kızlar anlamıştı ama onu en çok endişelendiren kız Mary Whitsun’dı. O, hemen yanında oturmuş, iki yaşındaki Mary Sweet’in saçlarını tırıyordu. Mary Whitsun işine oldukça odaklanmış görünse de çatık kaşlarından hisleri belli oluyordu.

Temperance bir kez daha iç geçirdi. Bu tartışmaları özel yapamıyor olması üzücüydü ama Caire’in onu götürmeye söz verdiği baloya katılacaksa, kızları güvenle yatağa yatırmalı ve hızla Nell’den aldığı elbiseyi giymeliydi. Akşamı dört gözle beklemesinin sebebi keşke sadece ev olsaydı. Caire’i tekrar göreceğini düşünmek bile kalbini daha hızlı çarptırmaya yetmişti. Şömine rafının üzerinde duran saate endişeyle baktı. Kısa kesmesi gerekiyordu.

“Üzgünüm ama bu gece bir beyefendiyle görüşmeyi umuyorum.”

Winter gözlerini şömineden ayırarak döndü. “Kim?”

Temperance, Mary Church’ün saçının dolaşan bir noktasına somurarak, “Caire’in beni dinletide tanıştırdığı bir beyefendi, Sör Henry Easton. Evimizle oldukça ilgili gibiydi, oğlanların çırak olarak verilmesi ve sağladığımız kıyafetlerle ilgili bir kaç soru sordu bana. Onun gibi şeyler işte. Onu eve yardım etmeye ikna edebileceğimi düşünüyorum,” dedi.

Winter kızlara baktı, hepsi dikkatle dinliyordu. “Öyle mi? Peki, bunu yapacağına inanmanın sebebi ne?”

“Bir sebebi yok.” Temperance, Mary Church’ün saçını biraz kuvvetli çekince kız kısa bir çığlık attı. “Özür dilerim, Mary Church.”

“Temperance...” diye söze girdi Winter.

Ancak Temperance adamın sözünü hızla ve kısık sesle kesti. “Yardım edeceğine dair hiçbir güvencem yok ama olmasa da gitmek zorundayım. Bunu göremiyor musun, kardeşim? En azından ihtimalleri değerlendirmeli, boşa çıksalar bile şansımı denemeliyim.”

Winter’ın ince dudakları gerildi. “Peki, o zaman. Ama Lord Caire’in yanından ayrılmamaya dikkat et. Senin o aristokrat baloların birinde olman düşüncesi hoşuma gitmiyor. Duydum ki,” Kızlara baktı, doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı belliydi, “bu balolarda bazı şeyler oluyormuş. Dikkatli ol, lütfen.”

“Merak etme.” Temperance Winter’a gülümsedi ve aynı gülümsemeyle Mary Church’e döndü. “Bitti.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Mary Church, saçları güzelce örülmüş olan Mary Sweet’in elini tuttu, mutfaktan çıktılar.

“Tamam, o zaman sadece üç küçük kafa ve altı küçük örgü kaldı.” Winter ateşin önündeki kızlara gülümsedi.

Kızlar ona kıkırdadılar. Winter her zaman nazik olsa da genelde öyle tatlı cümleler kurmazdı.

“Ben yukarı çıkıp bu gecenin ilahisini okumaya başlıyorum,” dedi Winter.

Temperance başıyla onayladı. “İyi geceler.”

Winter’ın elini hissetti, yanından geçerken hafifçe omzuna koymuştu, ardından rahat bir nefes aldı. Onun onaylamaması diğer kardeşlerinin onaylamamasından daha kötü hissettiriyordu. Winter yaşı kendisine en yakın olan kardeşiydi ve evi birlikte döndürdükleri için diğerlerine göre çok daha yakınlaşmışlardı.

İşine koyuldu, sadece Mary Whitsun kalana kadar diğer kızların örgülerini hızlıca bitirerek onları yukarı gönderdi. En sona Mary Whitsun'ın kalması ikisinin arasında ritüel gibi bir şeydi. Küçük kızın saçlarını tararken ikisi de ağzını açmadı. Temperance, Mary bu eve geldiğinden beri tam dokuz yıldır bunu yapıyor olduğunu fark etti. Büyük olasılıkla yakında Mary için çalışacağı bir yer bulacaklardı ve şömine başındaki bu saç tarama gelenekleri sona erecekti.

Düşüncesi bile Temperance'ın göğsünü sıkıştırdı.

Mary'nin örgüsünün ucuna bir kurdele bağlarken evin kapısı vuruldu.

Temperance ayağa kalktı. "Kim olabilir?" Lord Caire'in gelmesi için daha erkendi.

Kapıya doğru hareketlendi, Mary Whitsun'ı yerde bırakarak kapıyı açtı. Kapıda üniformalı bir adam vardı ve büyük bir sepet tutuyordu.

"Sizin için, hanımefendi," dedi, sepeti ellerine tutuşturup arkasını döndü.

"Durun!" diye seslendi Temperance. "Bu ne için?"

Adam bir kaç metre ilerlemişti bile. Yarım dönerek, "Lordum bu gece bunu giymenizi rica ediyor," dedi.

Ve gitti.

Temperance kapıyı kapadı ve kilitledi, sepeti mutfığa götürdü. Masaya koydu ve üzerindeki örtüyü kaldırdı. Örtünün altında sarı, kırmızı ve siyah renklerde narin çiçeklerle bezenmiş, açık turkuaz rengine ipekli bir elbise vardı, hemen üzerinde de nakışlı terlikler. İpeğin tam ortasına gömülmüş bir mücevher kutusu vardı. Titreyen parmaklarıyla kutuyu aldı Açmaya cesaret edemiyordu. Böyle bir hediyeyi asla kabul edemezdi. Ama Lord Caire'la büyük bir baloya gideceklerinden, elbisesinin mütevazılığıyla onu utandırmak istemezdi.

Kararını verdi.

Yanında duran gözleri fal taşı gibi açılmış Mary Whitsun'a döndü. "Nell'i çağır, lütfen. Balo için hazırlanmam gerek."

Lazarus o gece kolunda Temperance'la balo salonuna girdiğinde sırtındaki tüylerin tamamının ürperdiğini hissedebiliyordu. Ona gönderdiği turkuaz elbise içinde muhteşem görünüyordu. Siyah saçlarını topuz yapmış ve Lazarus'un sepete koyduğu açık sarı topazla tepeden tutturmuştu. Parıltılı ipek korsaj göğüslerini sıkıştırmış, odadaki erkeklerin hepsini büyülemişti . Odadaki her erkeğin ona baktığının farkındaydı. Onu herkesten korumak isteyen bir bekçi köpeğiymişçesine boğazının arkasında büyüyen hırlamayı hissediyordu.

Ne kadar da aptaldı.

"Lütfeder misin?" diye fısıldadı ona.

Boğazının gerginlikle yutkunurkenki hareketini görebiliyordu. "Evet, lütfen."

Başıyla onayladı ve aşırı gösterişli bir dekorasyona sahip olan salondaki gezintilerine başladılar. Temperance'ın avı karşıdaki pencerenin önündeydi ama hızla onun yanına gitmek olmazdı.

Londra'nın tüm önemli insanları oradaydı, kaçınılmaz olarak Lazarus'un annesi de. Stanwicke Kontesi abartılı balolarıyla tanınırdı ve bu gece kendisini aşmıştı. Bir bölük hizmetli turuncu ve siyah özel üniformalarıyla görev yapıyordu, en büyük amaçları hizmetleri ve kıyafetleri için ödenen paranın reklamını yapmak gibiydi. Sera çiçekleri salonun her yerindeydi ve odanın sıcaklığı yüzünden solmuşlardı bile. Ölen gül ve zambakların kokusu, yanan mumlar, terli vücutlar ve parfümlerle karışıyor, mide bulandırıcı ve baş döndürücü bir aroma yaratıyordu.

"Bu gecedен sonra bu elbiseyi sana geri vereceğim," dedi Temperance, buraya gelirken arabada başladıkları tartışmayı sürdürüyordu.

“Böyle bir şey yaparsan elbise elime ulaştığı gibi onu yakacağımı söylemiştim,” dedi istifini bozmadan, bu sırada Temperance’m poposuna bakan bir adama dişlerini gösteriyordu. Etraftakilerin hiçbirini onu sıradan elbiselerinden biriyleyken fark etmemişti. Onu karanlıktan çıkarıp bu gösteriş meraklısı kurtlar sofrasına soktuğu için kendini aptal gibi hissediyordu. “Yapacağınız bu israfı üzüntüyle karşılarım, Bayan Dews.”

“İmkânsız bir adamsın,” Yanından geçen orta yaşlı bir kadına gülümsedi.

“İmkânsız olabilirim ama seni balo döneminin en önemli balosuna getirebildim.”

Boya küpüne batıp çıkmış yaşlı kadınların yanından geçerken kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Temperance yumuşak bir tonla, “Evet getirebildin, teşekkür ederim,” dedi.

Ona yan gözle baktı. Yanakları pembeydi, sebebi allık değildi. “Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben sadece pazarlığımızın bana düşen kısmını yerine getiriyorum.”

Kadın dönüp ona baktı, parıldayan gözleri son derece gizemli ve zeki bakıyordu. “Benim için ondan daha fazlasını yaptın. Bana bu güzel elbiseyi, tokaları, ayakkabıları ve korseyi verdin. Bütün bunlar için sana niye teşekkür etmeyeyim?”

“Çünkü seni bu kurtlar sofrasına getirdim.”

“Balodan çok korkunç bir şeymiş gibi bahsediyorsun, hem de benim gibi tecrübesiz birine göre.”

Homurdandı. “Birçok yönden buradaki insanlar en az St. Giles sokaklarında karşılaştığımız insanlar kadar tehlikeli.”

Kuşkulu gözlerle adamı süzdü.

“Bak orada,” vücuduyla çaktırmadan işaret etti, “bir beyefendi var. Beyefendi kelimesini sadece sosyal gereklilik açısından kullanıyorum, geçen sene düelloda iki adam öldürdü. Hemen yanında bolca madalyası olan bir general duruyor. Askerlerinin

çoğunu gereksiz ve boş bir savaşta kaybetti. Bir efsaneye göre ev sahibemiz bir defasında hizmetçilerinden birini öyle dövmüş ki kadına sus payı olarak bin pounddan fazlasını vermesi gerekmiş.”

Gözlerini devirip bir şok beklentisi içinde Bayan Dews’a baktı ama o gözlerinin içine bakıyordu; bakışları normal, açık ve biraz hüzünlüydü. “Bana sadece para ve gücün, sağduyu ve erdem ile birlikte var olmadığını anlatıyorsun. Bunu zaten biliyorum.”

Lazarus başını öne eğdi, yanaklarından yükselen sıcaklığı hissediyordu. “Seni sıkıttığım için beni affet, lütfen.”

“Beni hiçbir zaman sıkıtmıyorsun, bunu biliyorsun, lordum,” diye yanıtladı. “Sadece para bahsettiğim değerleri satın alamasa bile, mide için yemek, vücut için kıyafet alabilir demek istemiştım.”

“Yani sana göre buradaki insanlar St. Giles’dakilerden daha mı mutlu?”

“Öyle olmalılar.” Omuz silkti. “Aç olmak veya ısınmamak mutlu eden şeyler değil.”

“Peki, yine soruyorum,” sorguluyordu, “buradaki zenginler, sokaktaki fakir dilenciden daha mı mutlu?”

İnanmayan gözlerle adama baktı.

Lord ise sadece gülümsedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse bence bir insan mutluluğu ya da mutsuzluğu karnı aç olsa da tok olsa da bulabilir.”

“Eğer bu doğruysa, oldukça üzücü bir durum,” dedi adama bakarak. “Bütün ihtiyaçlarına sahip olabildikleri için çok daha mutlu olmalılar.”

Başıyla onayladı. “Korkarım insan vefasız, nankör bir yaratık.”

Buna gülümsedi, sonunda! “Sanırım sizin sınıfınızdaki insanları asla anlayamayacağım.”

“En güzeli de bu zaten,” dedi usulca.

“Sen, örneğin,” diye devam etti. “St. Giles’da bana ihtiyacının kaldığını sanmıyorum ama beni hâlâ yanında götürüyorsun. Neden?”

Önlerine baktı, kalabalığı inceliyordu, diğer adamların ya-
nındaki güzel kadına bakışlarına bakıyordu. “Sence neden?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?”

Tereddüt etti, adam ona bakmadığı halde her hareketinin farkındaydı. Gerdanında dolaşan sabırsız parmaklarını, boğazında atan nabzını, dudaklarının harekete geçtiği anı hissedebiliyordu.

Ona biraz daha yaklaştı ve kısık sesle tekrarladı: “Bilmiyor musun?”

Kadın derin bir nefes aldı. “Bayan Whiteside’ın evinde, bana izlettin...”

“Evet?” Neredeyse boğulmak üzere olan bir yığın insanla dolu kalabalık bir odadalardı. Ancak bir o kadar da kendi özel fanuslarının içindelermiş gibi hissediyordu.

“Neden?” diye sordu. “Neden bana izlettin? Neden ben?”

“Çünkü,” diye mırıldandı, “beni cezbediyorsun. Çünkü bağrında umutsuz bir sır saklıyorsun, kollarının arasında bir engerek yılanı tutar gibisin ve dişlerini tenine geçirirse de onu bırakmayacaksın. O yılanı kollarının arasından çekip almak istiyorum. Hırpalanmış kanlı tenini iyileştirmek. Acını kendi acım yapmak istiyorum.”

Kadın ürperdi; kolunun üzerinde duran elin bu ürpertiye sebep olmaması imkânsızdı. “Sırrım yok.”

Eğildi ve saçlarının arasından kulağına fısıldadı: “Tatlı, sevimli yalancı.”

“Sırrım yo...”

“Şişşt.” Omuriliğinden bir ürperti tırmandı, daha arkasını dönmeden bile annesinin yaklaştığını anlamıştı. İki adamla birlikte duran Sör Henry’ye yaklaşıyorlardı. Usta bir manevrayla Temperance’ı o grubun içerisine soktu, nazık bir özür diledi ve kolunu biraz sertçe kavrayan Leydi Caire’a döndü.

“Lazarus.”

“Hanımefendi.” Başıyla selamladı.

“Görüyorum ki hâlâ bu kadına eşlik ediyorsun.”

“Hafızanın hâlâ yerinde olmasına sevindim,” dedi Lazarus sakince. “Çoğu insan yaşlandıkça bunamaya başlıyor.”

Kısa, soğuk bir sessizlik yaşandı, bir an için onu kaçırmaya yetecek kadar konuştuğuna emindi. Sör Henry’nin, öne eğilen Temperance’ın göğüslerine kilitlenen bakışlarını yakaladı.

Leydi Caire gürültülü bir nefes aldı. “Bana karşı sahip olduğun bu korkunç hisleri beslemene sebep olacak ne yaptım sana?”

Tekrar annesine baktı, gözleri dürüst bir şaşkınlıkla açılmıştı. “Ne? Hiçbir şey.”

Annesi iç çekti. “Peki, bu bitmeyen düşmanlık niye? Neden bu...”

İçinde bir şey çaktı. Ona doğru bir adım attı, boyunun avantajını kullanarak minyon kadının üzerinden baktı. “Cevabını bilmek istemeyeceğiniz sorular sormayın, hanımefendi.”

Kendisinininkilerle aynı olan masmavi gözler irileşti. “Lazarus.”

“Hiçbir şey yapmadın,” dedi sessiz ve katı bir tonlamayla. “Babam beni sütanneme terk ettiğinde, hiçbir şey yapmadın. Beş yıl sonra dönüp beni onun kollarından kopardığında ben çılgık çılgına yalvarırken hiçbir şey yapmadın. Bildiğim tek annenin ardından ağladığım için beni kırbaçladığında, hiçbir şey yapmadın. Ve Annelise ateşlenmiş ölümü beklerken...”

Kendini durdurdu, Temperance’a baktı. Sör Henry’nin eli onun kolundaydı ve Temperance’ın mutsuzluğu kaşlarının çatıklığından belli oluyordu.

Annesi elini koluna koydu. “Annelise’in ölümünün yasım tutmadığımı mı sanıyorsun?”

Ona arkasını döndü, yutkundu, öfke dolu bir küçümsemeyle, “Annelise ölümü beklerken, ateşi asla düşmezken, lanet olası *babam* beş yaşındaki bir kızın güçlü olmayı öğrenmesi gerekiyor diye doktor göndermeyi reddetti, sen ne yaptın?” diye sordu.

Leydi Caire güçlükle yüzüne bakabiliyordu. Lazarus gözlerinin çevresindeki ince çizgileri ilk defa fark etmişti.

“Ne yaptığını söyleyeyim. *Hiçbir  ey.*” Gözünün kenarıyla S r Henry’nin Temperance’i diğerlerinden uzakla tırdığını gördü. Balo salonunun öbür ucuna doğru gidiyorlardı. “Hiçbir zaman hiçbir şey yapmıyorsunuz, hanımefendi. Bunun karşılığında ben de size karşı *hiçbir şey* hissetmezsem buna  a ırmayın.”

Kadının elini kolundan kaldırdı ve sertçe itti.

Hızla tekrar döndü ancak Temperance ve S r Henry kaybolmuştu bile. Kahretsin! Balo salonunu aramaya koyuldu, onu son gördüğü k  eden başladı. Onu o herifle asla ba  ba a bırakmamalıydı. Kendi dikkatinin dağılmasına da izin vermemeliydi. Kalabalığın arasında hızla ilerlerken biri kolunu yakaladı ama kim olduğuna bakmadan silkeledi onu, hoşnutsuzluk cümlelerini duyabiliyordu. Temperance’i en son gördüğü noktaya varmıştı. Ardında bir kaçamak noktası bulma düşüncesiyle ölmeye yüz tutmuş çiçeklerden bir piramidi kenara itti. Hiçbir şey yoktu. Sadece  i eklerin ardında boş bir duvar.

Turkuaz elbisesinin bir parçasını görebilmek için balo salonunu dört dönüyordu ama tek gördüğü Londra sosyetesinin aptal suratlarıydı.

Temperance gözden kaybolmuştu.

Temperance s r Henry’nin karakterini yargımlarken talihsiz bir hata yaptığını anlamıştı. İkiisi karanlık odaya girdiklerinde nabızı son hızla atıyordu. Eğer yanılıyorsa, gerçekten evle ilgileniyorsa, onu rencide edecek bir şey söylemesi büyük bir hata olurdu. Ancak diğer yandan eğer bu ilgisinin sebebi gerçekten ev değilse, ciddi bir tehlikenin içinde sayılabilirdi.

Bunları düşünerek odaya adımını attığı anda S r Henry ile arasında büyük bir koltuk olacak şekilde ilerledi.

“Mahremiyetinize saygı duyuyorum, efendim,” dedi en nazik haliyle, “ancak en azından aydınlık bir oda bulsak daha iyi olmaz mı?”

“Hiçbir zaman yeterince dikkatli olamazsın, hayatım,” diye yanıtladı Sör Henry, bu sözler Temperance’m içini hiç rahatlatmamıştı. “İşimi başkalarının duyabileceği yerlerde konuşmaktan hoşlanmam.”

Arkasından kapıyı kapadı, odada artık hiç ışık kalmamıştı.

Temperance derin bir nefes aldı. “Evet, şey, o konuya gelirsek. Kimsesiz Çocuklar Yurdu an itibarıyla yalnızca üç çalışana sahip: Ben, kardeşim Bay Winter Makepeace ve hizmetçimiz Nell Jones.”

“Evet?” dedi Sör Henry, sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Temperance koltuktan kopup biraz sola, kapıya doğru kaymayı akıl etti. “Evet. Ama yeterli kaynağımız olsa daha çok kişiyi işe alabilir ve daha çok çocuğa yardım edebilirdik.”

Sör Henry mide bulandırıcı bir sesle şarkı mırıldanır gibi, “Kaçtın, benim küçük farem,” dedi.

Temperance öfkeyle, “Sör Henry, terk edilmiş çocuklar eviyle gerçekten ilgileniyor musunuz?” diye sordu.

“Tabii ki ilgileniyorum,” diye yanıtladı, çok daha yakından.

Korku içinde sağına doğru bir hamle yaptığı anda güçlü erkek kolları onu sardı. İğrenç ıslak dudaklar yanağını sıyrdı. “Ev seninle buluşmak için mükemmel bir kılıf olacak.”

O sırada dudakları dudaklarını delip dişleriyle savaşıyordu.

Temperance öfkeden çok hayal kırıklığı yaşıyordu bu saldırı karşısında. Dinletiden beri Sör Henry’nin desteğinin eve ne kadar fayda sağlayabileceğinin hayalini kuruyordu. Şimdi bir bağışçı bulma çalışmalarına sil baştan başlaması gerekiyordu. Kurtulmak için onu göğsünden itmeye çalıştı ama doğal olarak bir milim bile hareket edemedi. Adam onu bırakmaktansa iğrenç kalın dilini ağzına sokmaya uğraşıyordu.

Temperance'ın erkekleri yola getirmekte sağlam tecrübesi vardı. Evet, uğraştığı erkekler genelde Sör Henry'den çok daha kısa ve kılsız oluyordu ama temelde, hepsi aşağı yukarı aynıydı.

Temperance kolunu kaldırdı, adamın sol kulağını sıkıca kavradı ve tüm gücüyle kıvrarak çekti.

Sör Henry küçük bir kız çocuğu gibi çığlık attı.

Aynı anda odanın kapısı sertçe açıldı. Biri hızla ve sessizce içeri daldı, Temperance'ı kenara iterek Sör Henry'nin üzerine atladı. İki adam yere yuvarlandı. Temperance gözlerini kısarak karanlıkta görmeye çalışıyordu. Birkaç yumruğu duyabildi, sonunda da Sör Henry'nin boğuk çığlığını.

Bir sessizlik oldu.

Caire kolundan tuttu ve kuvvetlice çekerek onu kapıdan çıkardı. Koridoru geçerlerken Temperance ışığa alışmak için gözlerini kırptırıyor. Balo salonuna yaklaştıklarında içeriğinin sesini duymaya başlamışlardı.

Kolunu onun elinden kurtarmayı denedi. "Caire."

"O şerefsizle karanlık bir odada ne işin vardı? Hiç aklın yok mu?"

Caire'i süzdü. Çenesi kızarmıştı ve suratı mosmordu. "Saçın bozulmuş."

Aniden durdu, Temperance'ı koridorun duvarına yapıştırdı. "Ailenden olmayan bir adamla asla bir yere gitme."

Gözlerinin içine bakarken tek kaşını kaldırdı. "Peki, ya seninle?"

"Benimle mi? Ben Sör Henry'den çok çok daha kötüyüm." Daha da yaklaştı, Temperance nefesini yanağında hissediyordu. "Bir daha asla benimle olmaman lazım. Hatta şu an kaçman lazım."

Parlak mavi gözleri yerinden fırlayacak gibiydi, sert, güçlü çenesinde bir kas seğiriyordu. Gerçekten korkutucuydu.

Parmak uçlarına kalktı ve seğiren o kasa bir öpücük kondurdu. Caire irkildi ama hareket etmedi. Dudaklarıyla o kasın bir kez daha hareket ettiğini hissetti. Dudaklarını dudaklarına götürdü.

“Temperance,” diyebildi sessizce.

“Sus,” diye fısıldadı ve onu öptü.

Garipti. Biraz önce onu başka bir adam öpmüştü ama dudaklarının Caire’ın dudaklarıyla buluşması ondan çok daha farklıydı. Ağzı sıkı ve sıcak, dudakları inatla dudaklarına kenetlenmişti. Ellerini geniş omuzlarına koydu ve ona daha da yaklaştı. Tenindeki egzotik kokuyu içine çekebiliyordu, belki de tıraş olduktan sonra sürmüştü, dudaklarında şarabın tadı vardı. Nazikçe dudaklarını yaladı.

Caire inledi.

“Aç,” diye fısıldadı Caire’ın dudaklarının arasından ve Lazarus dudaklarını açtı.

Dili dudaklarının içindeydi, dikkatle orada gezdirdi, dişlerinin arasından onun dilini buldu. Diline dokundu ve yeniden geri çekti. Adam dilini ağzına sokunca onu usulca emerken avuçlarını adamın zayıf yanaklarında gezdirdi.

İçinde bir şeylerin yer değiştirdiğini, parçalandığını ve yepyeni, harikulade bir şekil aldığını hissediyordu. Bu şeklin ne olduğunu bilmiyordu ama ona sahip çıkmak istiyordu. Sonsuza kadar bu loş koridorda Caire’la öpüşmek istiyordu.

Koridorun sonundan konuşmalar duyulmaya ve yaklaşmaya başladı.

Caire kafasını kaldırdı, balo salonuna doğru baktı.

Kapı açılıp kapandı ve sesler kesildi.

Lazarus onun elinden tuttu. “Gel.”

“Bir dakika.”

Lazarus döndü ve bir kaşı havada ona baktı ama Temperance hızla arkasına geçti. Siyah kadife bandı Lazarus’un başından

çıkmağ üzereydi. Temperance bandı çözdü, gümüş telleri parmaklarıyla taradı ve tekrar bağladı.

İşini bitirip ona baktığında Caire hâlâ bir kaşı havada, “Rahatladın mı?” diye sordu.

“Şimdilik.” Koluna girdi ve balo salonuna döndüler.

“Baştan başlamam gerekecek,” dedi salonda turlamaya koyulduklarında.

“Öyle görünüyor.”

Döndü ve ona baktı. “Beni başka parti veya dinletiyeye götüreceğ misin?”

“Evet.”

Başıyla onayladı. Cevabı tereddütsüz vermesi hoşuna gitmişti. “Peki, St. Giles’a bir daha ne zaman gideceksin?”

Aynı şekilde cevap vermesini beklemişti ama adımlarına devam ederlerken o, bir an için sessiz kalmıştı. Adamın yüzüne baktı. Kaşları hafif çatılmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “İki kere saldırıya uğramış olmamız gözümü korkutuyor. Diğer yandan da bu Marie’nin katilini bulmaya yaklaştığımı gösteriyor. Seni tehlikeye atmak istemiyorum. Kısacası ne yapacağıma karar vermek için etrafıca düşünmem gerekiyor.”

Temperance başını eğdi, ellerini turkuaz elbisesi üzerinde gezdirdi. Daha önce hiç böyle güzel bir kumaşa dokunmamıştı, odasındaki küçük aynada kendini gördüğündeyse nefesi kesilmişti. Caire çoğu zaman kuşkucu görünüyordu ama aslında hareketleri birçok yönden düşünceli olarak da adlandırılabilirdi. Nefes aldı. “Onu seviyor muydun?”

Caire durdu ama Temperance ona bakmadı. Bakamadı.

“Ben kimseyi sevmedim,” dedi.

Bu sözü baktırmıştı. Caire ise dimdik karşısına bakıyordu. “Hiç kimseyi mi?”

Kafasını salladı. “Annelise öldüğünden beri kimseyi.”

İtirafı Temperance'ın kalbini sıkıştırmıştı. Bir insan koskoca bir hayatı sevgisiz nasıl geçirebilirdi? "Ama Marie'nin katilini bulmak için aylarını harcadın," dedi sessizce. "Sana bir şey ifade ediyor olmalı."

"Belki de bir şey ifade ediyor olması gerektiği için arıyorum. Onu sevmiş olmam gerektiği için." Yüzünü buruşturdu. "Belki de imkânsız bir duygunun peşinden koşuyorum, kendimi kandırıyorum."

Temperance ona sarılmak istiyordu. Bu yalnız, soğuk adamı rahatlatmak... Ama kalabalık bir balo salonunun ortasında duruyorlardı. Sarılmak yerine kolunu sıktı. Sıkışı canım acıtabilirdi ama hiçbir erkek bir başkasının dokunuşu olmadan yaşayamazdı, o bile.

Dans pistinin hemen kenarında duruyorlardı. Yanlarından süzülen güzel insanları izliyordu. Wakefield Dükü'nün kız kardeşi Leydi Hero gümüş elbisesiyle göz kamaştırıyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Caire.

Başını iki yana salladı. "Dans etmeyi bilmiyorum ki."

Lazarus başını yana eğip bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Bir yurttan dans etmeye çok ihtiyaç olmuyor."

"Gel." Yine onu çekmeye başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Karanlık bir odaya değil, emin olabilirsiniz."

Balo salonunun sonundaki içeri hava girmesini sağlayan aralık çift kanatlı kapıya temiz doğru yürüdüler. Caire kapıları itti ve ev boyunca uzayan büyük bir balkona çıktılar.

"Hadi o zaman." Caire yanına geçti ve tutuşan ellerini kaldırdı.

"Ah." Ne yapmaya çalıştığını yeni anlamıştı. "Burada olmaz."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Etrafta kimse yok."

Doğruydı. Dışarısı kimsenin çıkmak istemeyeceği kadar soğuktu.

Temperance dudağını ısırdı. İçerideki herkes nefes almak kadar kolay bir şeymiş gibi dans ederken bugüne kadar bunu öğrenmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. “Ama...”

Lazarus tüm cazibesıyla gülümsedi. “Ne kadar sakar olduğunu görmemden mi korkuyorsun?”

Temperance ona dil çıkardı.

“Dikkatli ol,” dedi adam, yüzünde hâlâ kendini belli eden gülümsemeyle, “bu dersi zevkime daha uygun bir tanesi için hemen terk edebilirim.”

Kadının gözleri açıldı, alaycı tonuna nasıl karşılık vermesi gerektiğine karar veremedi.

“Hadi, o kadar da zor değil.”

Sesi bu sefer çok nazikti, oldukça anlayışlıydı.

Temperance nefes aldı, başını öbür yana çevirdi, şefkatinden etkilenmişti.

Adam elini kavradı. “İşin sırrı hep şeyinde,” yan gözle Temperance’a baktı, “şey, sırtında bir sopa varmış gibi durmak. İzle.

Sabırla adımları göstermeye koyuldu, balkonun açık kapısından süzülen müzikle ona eşlik ediyordu. Temperance onun zarif hareketlerini dikkatle inceliyor, takit etmeye çalışıyordu. Ancak onun bir parçasıymış gibi duran hareketler kendisi için kafa karıştırıcı bir adım serisinden öteye gidemiyordu.

“Ah, benim bunu yapmam imkânsız,” diye patladı birkaç dakika içinde.

“Duygu sömürüsü yapma. Gayet güzel yapıyorsun bence.”

“Ama adımları karıştırıp duruyorum. Sen çok sıradan bir şeymiş gibi yapıyorsun.”

“Çünkü sıradan, benim için,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Küçük bir çocukken bu adımları saatlerce çalıştım. Yanlış adım attığımda bacaklarıma elindeki bastonuyla vuran bir dans hocam vardı. Yanlış adım atmamayı öğrenmek zorundaydım.”

“Ah,” diyebildi Temperance.

Onun dünyası kendisinininkinden çok farklıydı. Çocukluğunda Temperance yemek yapmayı, dikiş dikmeyi ve kıt kanaat geçinmeyi öğrenirken, o bu saçma, çetrefilli adımlar üzerinde uzmanlaşıyordu. Onu kocaman bir balo salonunda yalnızca zalim bir dans hocası eşliğinde gururla dans ederken hayal etti.

Temperance ürperdi.

Caire kaşlarını çattı. “Üşüdün. Girelim.”

Minnetle başını onaylarcasına salladı.

Yeniden biraz öncekinden daha da kalabalık görünen balo salonuna girdiler.

“İçki ister misin?” diye sordu Caire.

Temperance yine başıyla onayladı. Büyük bir vazo çiçeğin hemen yanında Caire ona boş bir iskemle buldu ve içki almaya gitti. Saat geç oluyordu ve yarısı yanmış mumların kokusu odayı istila etmişti. Temperance yelpazeleriyle serinleyen birkaç kadın gördü ve kıskanmış bir halde kendisinde de yelpaze olmasını istedi. /Sonra da bu gece için Caire ona zaten bu kadar şey vermişken daha fazlasını istediği için kendisine kızdı. Belki de Lazarus haklıydı: İnsan ne kadar çok şeye sahip olursa olsun, yine de mutsuz olabiliyordu.

Gözünün kenarıyla yakaladığı bir hareketlenme dikkatini çekti. Sör Henry kalabalığı yararak geliyordu. Aman Tanrım! Onu görse ne kadar garip bir durum olurdu. Temperance başını diğer yana çevirdi ve tokalarını kontrol ediyormuş gibi saçıyla oynayarak yüzünü kapamaya çalıştı.

“Bir şey mi düşürdün?” dedi yakından bir kadın sesi.

Temperance sese döndü ve Leydi Hero’nun gri bakışlarıyla karşılaştı, şaşırdı. Temperance’ın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Gülmüyordu ama oldukça sevecen bir ifadesi vardı.

Temperance boş gözlerle baktığını fark etti ve cevap vermesi gereken bir soru olduğunu hatırladı. “Ah. Ah, hayır, efendim.”

“Biri sana kim olduğumu söylemiş,” dedi Leydi Hero.

“Evet.”

“Ah.” Leydi Hero kucağına baktı. “Beklenen bir durum, sanırım.” Bakışlarını kaldırdı ve Temperance’la göz göze geldi. Gülümsedi. “Kim olduğumu bildiklerinde insanlar bana daha farklı davranıyor.”

“Ah.” Temperance buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu çünkü işin aslında Leydi Hero haklıydı. Bir dükün kızına farklı davranılırdı. “Ben Temperance Dews.”

Leydi Hero daha net gülümsüyordu. “Nasılsın?” Temperance bu mesafeden kadının yanağındaki ve burnunun çevresindeki çilleri görebiliyordu. Çiller Leydi Hero’nun pürüzsüz, açık renk tenine renk katıyordu.

Sör Henry o an yanlarından geçip gitmeyi tercih etti. Temperance bir an için onun utanmış gözlerine baktı ve kafasını çevirdi.

Leydi Hero onun bıraktığı yerden bakmaya devam etti. “O adam pis kurbağanın teki.”

“Pardon anlamadım?” Temperance şaşırmıştı. Doğru duymadığına emindi. Dük kızları beyefendilere pis kurbağa der miydi?

Belli ki diyorlardı. Leydi Hero kendi sözlerini başıyla tekrar onayladı. “Sör Henry Easton, değil mi? Çok hoş görünür, katılıyorum ancak pis bir kurbağanın tüm özelliklerini taşır. Bence,” kaşları usulca çatıldı, “sana bir şey yapmadı, değil mi?”

“Hayır.” Temperance burnunu kııştırdı. “Yani, evet. Beni öpmeye çalıştı.”

Leydi Hero ürperdi. “Korkunç.”

“Öyleydi, gerçekten. Ve oldukça da utanç vericiydi. Onun sahibi olduğum terk edilmiş çocuklar evine destek verebileceğini düşünmüştüm. Ancak sanırım buna inanmak benim aptallığımdı.”

“Ah,” dedi Leydi Hero, bilgece konuşuyordu. “Kendini suçlamamalıydın. Biliyorsun kurbağa tipli beyefendiler durduk yere hanımefendileri öpmeye çalışır. Ya da en azından ben buna inanıyorum. Hiçbir erkek ben istemeden bana karşı öyle bir giri-

şimde bulunmadı tabii ki. Dükün kızı olduğum için falan.” Leydi Hero’nun sesinde az da olsa bir utanma vardı.

Temperance gülümsedi. Bir dük kızının bu kadar hoşsohbet olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Bana şu yurttan bahset,” dedi Leydi Hero. “Daha önce hiç yurt işleten biriyle tanışmamıştım.”

“Ah!” Temperance keyifli bir şaşkınlık yaşıyordu. “Kimsesiz Çocuklar Yurdu, St. Giles’da, şu an için yirmi sekiz çocuğa bakıyoruz ama evimiz için bir bağışçı bulabilirsek daha fazlasına da bakabiliriz.” Omuzları düştü. “Bu yüzden Sör Henry’den çok umutluydum.”

Leydi Hero başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Evinizde hem erkek hem kız çocuklar mı var?”

“Evet. Tabii ki ayrı odalarda kalıyorlar ama dokuz yaşını geçmemiş tüm çocukları kabul ediyoruz. O yaştan sonra değişik işlere çırak olarak gönderiyoruz.”

“Gerçekten mi?” dedi Lady Hero. Ellerini asaletle bacaklarının üzerine yerleştirmişti, kıpırdamadı ama bir hayli ilgili görünüyordu. “Peki, o zaman nasıl... Ah, yandık.”

Bakışları Temperance’ın omuzlarından arkaya doğru gitti.

Temperance hızla dönüp baktı, Lady Hero amirane bir tavırla işaret eden iri bir kadına bakıyordu.

“Bu Kuzen Bathilda,” dedi Leydi Hero. “Muhtemelen akşam yemeğini onunla yemem için beni çağırıyor. Görmezden gelirim daha da rahatsız edici olacak.”

“O zaman gitseniz iyi olur.”

“Korkarım öyle.” Leydi Hero başıyla selamladı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Dews. Leydi Hero ayağa kalktı. “Umarım tekrar karşılaşırsınız.”

Temperance onun “Kuzen Bathilda”nın yanına gidişini izledi.

Döndüğünde Caire elinde bir bardak kokteyl’le ona bakıyordu. “Yokluğumda çok seçkin bir ilişki kurmuşsun.”

Temperance ona gülümsedi. “Ne kadar tatlı olduğunu bilemezsin.”

Caire, Lady Hero’ya baktı, sonra tekrar Temperance’a döndü. “Öyle mi? Hadi, kokteylini iç, sonra da eve dönmeden önce sana yozlaşmanın sembolü bir yemek yedireceğim. Kardeşin çoktan kapağa bakmaya başlamıştır.”

Bir saat sonra Caire’in arabasına binmişlerdi. Zengin sofrası ve daha da zengin şarapların etkisiyle Temperance esnemeye başlamıştı bile. Caire onu koltuğa oturttu, arabanın tavanına tıkladı ve yanına oturdu. Temperance’a sarıldı. Bir kürkle üzerlerini örttü. Araba Londra sokaklarında ilerlerken Temperance bir uyuyor bir uyanıyordu.

Hayal dünyasında gibiydi. Onun kollarında o kadar güvende ve rahat hissediyordu ki... Kalbinin güçlü atışlarını duyabiliyordu. Parıltılı bir dünyaya doğmuş bir aristokrat olarak kendisinden çok farklıydı ama kalbi herkesle aynı atıyordu.

Bu düşünce içini rahatlatıyordu.

Gözlerini açtığı anda araba durmuştu ve Caire nazikçe omzuna dokunuyordu. “Kalk bakalım, uyuyan güzel.”

Gözlerini açtı ve esnedi. “Gün mü ağarıyor?”

Caire camdan baktı. “Ağarmak üzere. İçimden bir ses seni güneş doğmadan eve sokmazsam kardeşinin beni haşlayacağını söylüyor.”

Bu Temperance’ı ayıltmaya yetmişti. Sırtını dikleştirdi ve saçlarını düzeltti. “Ah, ayakkabım nerede?”

Yere bakmak için eğildi ama Caire ondan hızlı davranarak koltuğun altındaki ayakkabıyı buldu. “İşte burada.”

Çoraplı ayağını aldı ve ayakkabıyı yavaşça giydirdi. Temperance sersemlemiş bir şekilde onu ve gümüş rengi saçlarını izliyordu.

Bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki başını kaldırdı ve gözlerine baktı. “Hazır mısın?”

Başıyla onayladı, sesi çıkmayabilirdi.

Caire arabadan inmesine yardım etti ve yetimhanenin kapısına kadar ona eşlik etti. Kapıya yaklaşırlarken hava aydınlanmaya başlamıştı bile ama sokakta kimse yoktu. Kapının önüne geldiklerinde döndü, bir elini Caire'in göğsüne koydu.

"Caire..." Ne demek üzere olduğunu bilmiyordu, zaten bir önemi de yoktu.

Caire yavaşça başını eğdi ve dudaklarını dudaklarına değdirerek fısıldadı: "İyi geceler, Bayan Dews."

Arkasını döndü.

Sise karışan geniş sırtının uzaklaşmasını izledi; sonra anahatıyla evin kapısını açtı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için önce bir ayağının sonra diğerinin üzerinde zıpladı. Mutfığa yöneldi.

Kapıdan girdiği anda dört erkek ona döndü. Temperance şaşırды. Tüm kardeşleri gece boyunca onu beklememişti herhalde? Başka bir şey vardı, kötü bir şey. Dördüncü erkek kayın biraderi William'dı ve gözleri kıpkırmızıydı.

Bakışları Winter'a döndü. "Silence."

Winter olduğundan çok daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. "Silence dün akşamüzerinden beri kayıp."

Adam korsajının düğmelerini çözüp saçını açmasını söylemiş, o da yapmıştı.

Silence, Cazibeli Mickey O'Connor'ın odasından saçları sırtında süzülerek çıktı. Yatak odası taht odasının hemen üst katındaydı. Odadan çıktığında eve girdiğinden beri gördüğü ilk kadın hizmetçiyle karşılaştı. Kadın ona baktı ve hemen başını çevirerek renkli mermer yeri cilalamayı sürdürdü. Silence bir an için kadının tek başına olup olmadığını düşündü. Acaba tek işi bu muhteşem ama sonsuz mermerleri cilalamak mıydı? Ve bunu tek başına mı yapıyordu? Eğer öyleyse kadının yerinde olmak istemezdi.

"Buradan, hanımefendi," dedi bir erkek sesi.

Başını kaldırdı ve kendisini bekleyen Harry'yi gördü. Gözle-rinden ona ne kadar acıdığı belli oluyordu.

Silence omuzlarını dikleştirdi. "Teşekkür ederim."

Koruma tereddüt etti. "Üstünüzü düzeltmek ister misiniz?"

Gözlerini dikmiş bluzunun açık düğmelerinden gözüken göğüslerine bakıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Silence. "Hayır, teşekkürler."

Cazibeli Mickey kıyafetini düzeltmenin bir seçenek olmadığını açıkça belirtmişti.

Harry ona çaresiz gözlerle baktı ve başını salladı. Arkasını döndü ve dönerek inen merdivenlerden aşağı indi. Güneş doğ-muş ve herkes uyanmıştı. Onu görenlerin bakışları birbirinden farklıydı. Bazıları Harry gibi ona acıyordu. Bazılarının, çoğu kadındı, bakışlarından kıskançlık akıyordu. Ancak neredeyse hepsi küçümseyen gözlerle izliyordu; hatta bir tanesi ona göz kırpmaya cesaretini bile gösterdi ve Harry'den tokadı yedi. Ondan sonra önünden geçtiği herkes başını başka tarafa çevirdi.

Ön kapıya geldiler, Harry onun için kapıyı açtı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, hanımefendi, söylemeniz yeterli," dedi Silence yanından geçerken."

"Teşekkür ederim," dedi nezaketle, "ama almaya geldiğim her şeyi aldım.

Parlak, acımasız güneşin altına adımını attı.

Cazibeli Mickey'nin emirleri oldukça açıktı, St. Giles'ın bu pis sokağının ortasında uzun saçları rüzgârla dans ederken adımlarını ard arda sıralıyordu. Evine dönen fahişeler ona hakaret ederken bile sağa sola bakmıyor, yalnızca önüne bakıyordu.

Kulaklarını ve kalbini her şeye kapamıştı, hiçbir şey görmüyor, duymuyordu. Ta ki gözünden dökülen yaşlarla tam karşısında duran Temperance'ı görene kadar.

Silence o an nefesini tuttu ve kendi gözlerinden akan yaşları hissetti.

Sokağın sonuna varmıştı, o yüzden bir sorun yoktu. Emirlerine boyun eğmiş, her dediğini yapmıştı. Şimdi de Mickey verdiği sözü tutacaktı.

Tek sorun bundan sonra hayatının asla aynı olmayacak olmasıydı.

On İkinci Bölüm

Meg içini çekti. "Bu sevgi değil, Majesteleri." Küçük mavi kuşu kek kırıntılarıyla besleyen Kral Kilitli Yürek duraksadı. "O zaman nedir peki?"

"Korku", diye cevapladı Meg basitçe. "Saray efradınız sizden korkuyor, majesteleri."

Kral homurdandı. Dalgın görünüyordu. "Onu zindana geri götürün", diye emretti gardiyanlara. "Ve.. Meg?"

"Majesteleri?"

"Seni bir dahaki sefere gördüğümde saçının taranmış olmasına dikkat et."

"Ama saçımı tarayıp şekillendirebilmem için tarak ve tokalara ihtiyacım var", dedi Meg yumuşak bir sesle. Kral başını sabırsızca sallamakla yetindi ve Meg bir kez daha Kral Kilitli Yürek'ten uzaklaştırıldı...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Temperance, Wapping'e doğru yol aldıkları kiralık arabanın içinde Silence'ı kollarında tutarken bir yandan korsesini bağlamaya çalışıyordu. Silence sakın gibi görünse de heyecanla nefes alıyordu ve Temperance elbisesiyle uğraşan parmaklarına düşen gözyaşlarını hissedebiliyordu.

"Doktora ihtiyacın var mı?", diye sordu Temperance sonunda.

“Hayır. Hayır, ben iyiyim,” diye fısıldadı Silence.

Bu kesinlikle doğru değildi ve Temperance gözlerine hücum eden yeni gözyaşlarını hissedebiliyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Şimdi, kendi dehşeti ve pişmanlıklarıyla uğraşacak zaman değildi. Silence için güçlü olması gerekiyordu.

“Ne,” susup derin bir nefes aldı “sana ne yaptı, söyler misin, canım?”

“Hiçbir şey”, dedi Silence ifadesiz bir sesle. “Bana elini bile sürmedi.”

Temperance itiraz edecek gibi olsa da kendini tuttu. Belli ki Cazibeli Mickey, Silence’a *bir şey* yapmıştı ve o da şu anda bunu anlatacak durumda değildi. Temperance sonraki birkaç dakikayı parmaklarıyla kız kardeşinin uzun, kızıl-kahve saçlarını taramakla geçirdi. Karışmış saç tutamlarını ayırarak düzeltti ve kendi tokalarından birkaç tanesini kullanarak başının üzerine taç şeklinde tutturdu.

Temperance, göğsüne yaslanmış olan Silence’ın alnına küçük bir çocuğunkini okşar gibi dokunuyordu. Fakat bir süre sonra sessizliği bozarak, “Hayatım, o adamın yanına neden gittiğini sorabilir miyim?” dedi.

Silence içini çekerken çıkardığı ses çaresizlik doluydu. “William’ı kurtarmam gerekiyordu.”

“Ama neden önce bana gelmedin? Bunu konuşabilirdik ve belki de William’a yardım etmenin başka bir yolunu bulabilirdik.”

Temperance her ne kadar sesinin sakın çıkmasına özen gösterse de belli belirsiz bir çaresizlik sezinlendiğini biliyordu.

“Sen çok meşguldün”, diye cevap verdi Silence kısık sesle. “Evle, çocuklarla, Lord Caire ve yeni bir bağışçı aramakla o kadar meşguldün ki.”

Silence’ın sözleri Temperance’ın göğsüne bıçak gibi saplandı. Kız kardeşinin yardım istemek için ona gelmemesine sebep olacak kadar kendini başka işlere nasıl kaptırmış olabileceğini düşündü.

“Zaten fark etmezdi”, diye fısıldadı Silence gözlerini yumarak. “Cazibeli Mickey’nin yanına yalnız gitmem gerekiyordu. Onunla yaptığım pazarlığı yalnız yapmam gerekiyordu. Ve biliyor musun, işe yaradı.”

“İşe yarayan nedir, canım?” diye mırıldandı Temperance.

“Cazibeli Mickey’nin yanına gitmiş olmam. Onunla pazarlık etmem. Finch’in çalınan kargosunu iade edeceğini söyledi.”

Temperance da gözlerini kapadı. İçinden Korsanlar Kralı’nın sözünü tutmasını diledi. Ama bir mucize olup da sözünü tutsa bile bu Silence için bir şey değiştirmeyecekti.

Kız kardeşi mahvolmuştu, şimdi ve sonsuza dek.

Lazarus o öğleden sonra yataktan henüz kalkmıştı ki odasının dışından tartışma sesleri duyuldu. Başını, robdöşambırı ve pantolonuyla oturduğu çalışma masasından kaldırdığı anda yatak odasının kapısı hışım ile açıldı.

Odaya giren Temperance’tı. Small telaşlı bir halde peşindeydi.

Lazarus, Temperance’ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne kısaca baktıktan sonra uşağına emir verdi. “Bizi yalnız bırak.”

Small eğilerek odadan çıktı ve kapıları kapadı.

Lazarus yavaşça ayağa kalktı. “Neler oluyor?”

Temperance adamın yüzüne bakarken altın benekli gözlerindeki üzüntüyü fark etmemek mümkün değildi.

“Silence... Yüce Tanrım, Lazarus, Silence.”

Adam, Temperance’ın ona şu ana kadar hiç adıyla hitap etmemiş olduğunu belli belirsiz bir şekilde fark etti. “Anlat bana.”

Kadın, sanki ezbere bildiği bir şiiri okumak istercesine gözlerini kapadı. “Kocası William’in mallarını geri almayı kendi başına denemeye karar vermiş. Bunun için de gemi hırsızlarının elebaşı olan çete liderinin, yani Mickey O’Connor isminde bir adamın yanına gitmiş...”

Lazarus'un kulağına, bir çetenin gösterişli hırsız liderinin St. Giles dolaylarında görüldüğüne dair dedikodular gelmişti. Adam tehlikeli biriydi. Caire kaşlarını çattı. "Ve?"

Kadının göz kapağının altından gümüşü bir damla gözyaşı öğleden sonrası güneşinin ışığında parıldayarak yere düştü. "Geminin mallarını geri vermeyi kabul etmiş... Ama belli bir bedel karşılığında..."

Hayatı boyunca yaşadığı tecrübeler bu bedelin ne olduğunu anlamasına yetiyordu ama yine de sordu. "Nasıl bir bedel?"

Kadın altın gibi parlayan kahverengi gözlerini açarak adama baktı. "Geceyi onunla geçirmesini istemiş."

Lazarus düşüncesinin onaylandığını görünce nefesini verdi. Silence ile bugüne dek hiç tanışmamıştı, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, tanısa bilse bu umurunda olmazdı ancak Temperance'ın kız kardeşi olması, bu durumu hepten değiştiriyordu. Hissettiği bu empati duygusu tuhaftı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bu kadına acı veren şeyin kendisine de acı verdiğini, kadının kanayan yarasının kendi ruhunda onarılamaz yaralar açtığını fark etti.

Kollarını açarak kadına uzattı. "Buraya gel."

Temperance kendini onun kollarına atınca, Lazarus onu göğsüne çekti. İki yana açılan robdöşambırının yakasından çıplak teninde meydana gelen keskin acıyı hissetti. O kadar güzel kokuyordu ki, kadın ve şafak karışımı bir kokusu vardı.

"Çok üzgünüm," dedi Lazarus bu sözler diline çok yabancı gelmişti. "Gerçekten, çok üzgünüm."

Temperance hıçkırdı. "Bu sabah eve geldiğimde, William, Silence'ın gece boyunca gelmediğini söyledi. O'Connor'a gitmiş olduğundan şüphe etse de gece vakti çete reisinin bölgesine gitmenin çok tehlikeli olduğunu düşünmüş."

Lazarus içinden, hırsızların elinde bedenlen ve ruhen tehli- kede olanın Temperance olduğunu bilse, bedeli ne olursa olsun onu oradan çıkarıp kurtaracağını geçirdi.

“Sabah olmasını bekledik ve bir araba kiraladık”, diyerek fışıldadı kadın adamın omuzunda. Onun nefesini teninde hisse- den Lazarus tedirgindi. “O’Connor’ın evine ulaştığımızda Silence kapıdan çıkıyordu.”

Lazarus, Temperance’ın saçını okşadı. Gece elbisesini değış- tirmiş olsa da saçında hâlâ ona hediye etmiş olduğu tokalar vardı.

Kadın, olanları hatırladıkça ürperdi. “Saçı başı dağılmıştı, Caire, korsajının bağları da açıldı. O halde sokağı çıkmasına izin vermiş, bir fahişre gibi. Silence beni görünce ağlamaya başladı.”

Lazarus gözlerini kapayarak kadının acısını içine çekti ve söyleyebileceğı tek şeyi tekrar etti.

“Çok üzgünüm.”

“Silence hiçbir şey olmadığını, O’Connor’ın geceyi yatak oda- sında geçirmesini istediğı halde ona dokunmadığını söyledi. Ah Caire, itiraz edişinde öylesine büyük bir acı vardı ki onu doğruyu söylemesi için daha fazla zorlayamadım. Yapabildiğim tek şey ona sarılmak oldu.”

Lazarus kollarını kadının bedenine sıkıca doladı. “Üzgünüm.”

Kadın geri çekilerek adamın gözlerine baktı. “Ama en kötüsü çocuk yurduna döndüğümüzde William’ın bizi orada bekliyor olmasıydı.”

“Arabada seninle değıl miydi?” Lazarus şaşırmıştı.

Temperance başını hayır anlamında salladı. “O’Connor’ın evinin yakınlarında görülmesinin nehir korsanıyla işbirliğı yaptığı iddiasını güçlendirebileceğini düşündü.”

Lazarus hiç konuşmadan kadının sırtını okşadı. Hollingbrook tam bir aptaldı.

“Üstelik yanına vardığımızda da Silence’a şöyle bir baktıktan sonra başını çevirdi. Ah Caire...” dedi gözlerini kapayarak, “kalbim paramparça oldu.”

Lazarus başını öne eğerek dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi. “O kadar üzgünüm ki.”

Kadın öpücüklerine karşılık verirken başını adamın omuzuna yasladı. Gözyaşlarıyla ıslanmış dudakları yumuşacıktı. Adam dudaklarını yanaklarında gezdirdi, yüzünde gözyaşlarının tadı vardı. Bütün acısını içine çekmek istedi.

“Caire”, diye içini çekti Temperance.

“Hımm?”

“O kadar yorgunum ki,” dedi, küçük bir kız çocuğuna benziyordu.

Bir önceki gece onu evine bıraktığı saatten beri hiç uyumamış olduğunu tahmin ediyordu.

“O zaman bir süre benimle yat,” diye fısıldadı.

Onu bir çocuk gibi kucağına alarak henüz yapılmamış olan yatağına götürdü ve yanına uzanmadan önce nazıkçe yatırdı. Kadını kendine çekerek başını robdöşambırıyla kaplı olan göğsüne yaslayınca neredeyse acıyla ürperdi.

Kadın yeniden içini çekti. “Ne komik.”

“Nedir o?” diye mırıldandı adam parmaklarını Temperance’ın saçları arasında gezdirirken.

Sarı topaz tokalarını çıkararak başucundaki komodinin üzerine bıraktı.

“William haber gönderdi. Silence’la eve döndükten sonra. Kardeşlerim tartışıp Asa hışımla çıktıktan sonra.”

“Ne dedi?” Saçındaki küçük iğneleri teker teker çıkararak buklelerini serbest bırakıyor ve parmaklarına doluyordu.

“Gemisinin kargosu,” dedi Temperance. “Mickey O’Connor sözünü tutmuş. Bu sabah hepsi gemideymiş. Sanki hiç ortadan kaybolmamış gibi.”

Lazarus gözlerini yatağının üzerindeki gölgeye dikerek bir hırsızın gaddarlığını, kendi onurunu ve de bir kadının sevdiği adam uğruna ödemeye hazır olduğu bedeli düşündü.

Başını eğdiğinde Temperance'ın göğsünde yavaş ve düzenli nefes alıp verdiğini gördü. Nemli dudakları aralıktı. Maun rengi saçlarının ipekten bir örtü gibi omuzuna ve yatağına serilişini görmek ruhunda derin bir mutluluğa yol açıyordu.

Eline aldığı bir buklenin parmağına yumuşak bir biçimde dolanışını izlerken gülümsedi.

Bir erkeğin böyle bir görüntü karşısında nasıl kendinden geçebildiğine şaşırdı ve kolunu indirdi. Kadını biraz daha kendine doğru çekerek gözlerini kapadı.

Ve uyudu.

Temperance karanlık bir odada uyanıp gözlerini araladığı anda korkunç bir şeyle karşılaşacağını biliyordu.

O yüzden de gözlerini açmadı.

Hiçbir şey düşünmeden, tam anlamıyla uyanmadan, huzurlu uykusuna biraz daha tutunmaya çalıştı. Yanında yatan başka bir beden vardı; büyük, sıcak ve rahatlatıcı bir beden ve Temperance buna yoğunlaşmaya karar verdi. Adamın uykusunda derin derin nefes alıp verirken çıkardığı sesler Temperance'ın çok hoşuna gitti. Demek ki yalnız değildi. Burada, yarı uykulu halinin gri sıcaklığında sonsuza dek bu şekilde kalabilmeyi diledi. Ama ne yazık ki olan bitenleri hatırlayarak gözlerini üzüntüyle açtı.

Caire'in kolu bedenine daha sıkı dolandı.

Yüzünü adama doğru çevirerek kokusunu içine çekti ve yeniden akmayı bekleyen gözyaşlarını güçlkle bastırdı. Silence ailesinin en genç, en masum ferdiydi ve düşüşüne katlanmak çok zordu. Dünyadaki tüm ışıklar sönmüştü sanki.

Caire derin bir iç çekip elini kadının belinden kalçasına indirerek kavradı. "Temperance."

Adamın vücudu sıcacıktı. Temperance kolunu onun sırtına değdirince, parmaklarını çıplak teninden ayıran şeyin incecik bir ipek kumaş olduğunu fark ederek şaşırdı. “Caire.”

Caire’in mahmur dudakları onunkilerle birleşti. Temperance odanın karanlığında öpüşürken kendini gayet mutlu hissediyordu. Ne o şu an için Temperance’tı, ne de adam ondan kat be kat üstün aristokrat. Burada, gece ile gündüz arasındaki belirsizliğin içinde onlar sadece birer kadın ve erkekti.

Ve bir kadın olarak dudaklarını onunkileri karşılamak üzere araladı.

Caire, göğsünün derinliklerinden gelen memnun bir ses çıkardı, dilini kadının dudakları arasına iterek otoritesini ortaya koydu. Kadın buna izin vererek onu ağzının derinliklerine çekti. Şu an için bu yatak odasının kapılarının dışında kalan dünyayla yüzleşmeye hazır değildi. Sadece hissetmek istiyordu.

Yıllardır hissetmediklerini hissetmek.

Arzu hızla bedenini ele geçirdi. Fiziksel arzuya karşı oldum olası savunmasızdı. Hayatı boyunca bu arzunun kendisine nasıl hükmettiğini belli etmemek için çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Şimdiyse onu serbest bırakıyordu.

Adamın sırtında gezinen ellerini açarak avuç içlerine değen kaygan ipeği hissetti. Sırtı kaslı, omurgasının girintileri son derece belirgindi.

Caire öpüşmeye bir nefeslik ara vererek kadının korsajını çekistirmeye başladı. “Çıkar şunu.”

Karanlıkta yaşanan bu durum tuhaftı ama kadın kıvranarak üzerindeki sıyırmaya çalıştı ve sonunda korsajının beline inmesiyle birlikte Caire parmağını bağcıkların altına geçirerek hızlı bir hareketle deliklerinden çekip çıkardı. Bağcıklar sanki kendi tutsaklıklarından kurtulmuşçasına sesler çıkararak açılırken Temperance göğüslerinin özgürlüklerine kavuştuklarını hissetti.

Lazarus kırılan balenleri kadının vücudundan sıyırdı ardından da kombinezonunu başının üzerinden geçirerek çıkardı.

Artık cırılçılplaktı.

“Sen de bunu çıkar,” diye fısıldadı adamın robdöşambırını çekiştirerek.

“Yapamam. Üzgünüm,” diye mırıldanınca Temperance onun hassasiyetini hatırladı.

Gözleri buluştu. Adamın bakışlarında pişmanlık vardı. “Bu sana acı mı veriyor?”

“Hayır, acı vermiyor.” Dudaklarını kadının dudağının kenarına değdirdi. “Seninleyken acı hissetmiyorum. Sadece... rahatsızlık diyelim. Ve de yalnızca çıplak tenime dokunduğunda.”

“Peki ya sen benim çıplak tenime dokunduğun zaman?”

Adam yavaşça gülümsedi. “Bunun bana herhangi bir acı vermeyeceğinden emin olabilirsiniz.”

Bu durum onu üzse de adama iyice yaklaşarak göğüsleriyle göğsüne sürtündü ve göğüs uçlarına temas eden ipek kumaşı hissetti.

Adam inleyerek ona doğru uzanınca Temperance tüm dizginlerinden kurtuldu. Bacağını adamın vücudunun üzerine atarak çıplak baldırını bacağının üzerinde gezdirmeye başladı. Üzerinde pantolonu vardı ve kadın adamın çıplak baldırına dokunmadan önce sert kumaşın kendi tenine değişimini hissetti. Adam duraksadı. Temperance bunun onu rahatsız edeceğini biliyordu ama yine de kendine engel olamıyordu. Kendi yumuşaklığıyla adamın sert kuvvetinin birleşimi ona zevk veriyordu.

Adam ani bir hareketle dönerek kadının bedenini altına aldı.

“Evet,” diye soludu Temperance. “Evet.”

Ancak adam bekleneni yapmadı. Onun yerine kadının ellerini başının üzerinde tutup bedenini kadının bedenine bastırarak hareket etmesini engelledi.

“Lütfen, şimdi,” diye hızla soludu Temperance. Bu kendinden geçmiş halinden kurtulmak, normal hayatına, suçluluk duygularına ve üzüntüsüne dönmek istemiyordu.

“Acelemiz yok,” diye mırıldandı Lazarus onun boynunda.

“Var,” dedi Temperance öfkeyle. “Evet, var.”

Adam bunun üzerine sadece gülüp dudaklarını kadının köpürük kemiklerinde gezdirmeye başladı. Nefesi tenini gıdıklıyordu. Niyeti neydi? Diğer erkekler gibi birtakım ihtiyaçları yok muydu? Vücudunun o parçası yani onu erkek yapan parçası kesinlikle hevesliydi. Pantolonun altından yakıcı ve sert bir biçimde karnına değdiğini ve hissedebiliyordu.

Şaşkın ve kafası karışmış bir haldeydi, dikkati adamın gezinen dudaklarıyla bedenine baskı yapan erkekliği arasında bölünmüştü. Kalçalarını kaldırarak adamın vücuduna bastırmaya çalışsa da adam kıkırdayıp kendi kalçasıyla hareket etmesine engel oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Temperance asabi bir tavırla.

“Ne var, Bayan Dews? Daha önce evlenmiş olduğumu sanıyordum.”

“*Evlidim,*” diye diye huysuzlandı Temperance. Şu anda yapmak istediği son şey ölmüş olan kocasını düşünmekti.

“O zaman bu sana biraz olsun tanıdık geliyordur diye düşünüyorum,” dedi adam fısıltıyla, göğüs ucunu dudaklarının arasına almadan hemen önce.

Temperance bir an için aklını yitirecek gibi oldu, sonrasında hissettiği o heyecan dalgasıyla sarsıldı. Yüce Tanrım, bir erkeğin ona bu şekilde dokunmasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. Böylesi bir duyguyu hissetmeyeli çok olmuştu. Karşı konulmaz bir şehvet duygusuydu hissettiği.

Adam başını kaldırarak göğsünü tembel hareketlerle yalamaya başladı, ıslak dilinin her bir ağır dokunuşu neredeyse acı vericiydi.

“İtiraf etmeliyim ki ben de bu konularda biraz acemiyim,” dedi usulca.

“Ne?” diye sordu Temperance karanlığa bakarak. “Ne demek istiyorsun?”

“Sevişme konusunda,” diye açıkladı adam, kadının diğer göğsünün ucunu dişlerinin arasına alırken.

Temperance bedeninde gitgide büyüyen bu hazla sarsıldı. Adamın bu hazı dindirmeye niyeti yok gibiydi.

Gevezelik etmeye devam ediyordu.

“Bunun olağanüstü bir tecrübe olduğunu söylüyorlar,” dedi yine sakın bir sesle, “ama eğer biraz acemi davranırsam beni affet, lütfen. Bir sürü kadınla birlikte oldum ama gerçek anlamda sevişmek, bugüne kadar henüz yapmadığım bir şey. Bu konuda senin uzman olduğunu düşünüyorum.”

Sesinde gizli bir soru vardı ama Temperance şu anda aklı başında olsa bile bu soruya cevap verebilecek durumda değildi. İsteddiği tek şey tenini bacaklarının arasında hissetmekken adam neden onunla böyle bir oyun oynuyordu?

“Usulca”, diye devam etti adam dingin bir sesle, Temperance’ın sinirli bir inlemesine karşılık olarak. Bacaklarını ayırarak kendine açtığı yere yerleşti. “İşte burası. Bu daha mı iyi?”

Mükemmel değildi ama yine de öncesine göre çok daha iyiydi. Sertliği nemli tenine bastırıyordu, pantolonunun kumaşının tenine dokunuşu harikaydı. Yeterince kuvvetli olmasa da, bu sert ve sıcak baskı karşısında bir an için gözlerini yumdu.

“İşte böyle,” dedi yine aynı sakın sesle. “Şimdi bunu da ilave edersem nasıl olur?”

Göğüs ucunu yeniden dudaklarının arasına aldı, dişlerini hafifçe geçirerek emmeye başladı.

Temperance da ona dokunmak, parmaklarını göğüs kıllarının arasında gezdirmek, onu omuzlarından tutup ellerini pantolonunun içine sokarak kalçasını kendine doğru çekmek için yanıp tutuşuyordu. Ama elleri hâlâ adamın elinde tutsak olduğu için beklemekten başka çaresi yoktu.

Boyun eğmekten.

“Bacaklarını biraz daha aç,” diye fısıldadı, karanlığın içindeki sesi karanlıkta derin ve berraktı.

Temperance denileni yaptı.

“Biraz kaldır.”

Temperance itaat etti. Adam zevkle inledi. Kadının hareketi erkeğin ona daha da çok yakınlaşmasını sağlamıştı, erkekliği artık kıvrımlarının arasındaydı.

Temperance yutkunarak bir sonraki hareketi beklemeye başladı.

“Sanırım... evet, bu.” Adam biraz kenara çekilerek elini bedenlerinin arasına soktu, pantolonunun önünü açtı ve kendini serbest bıraktı. Ağırlığını yeniden kadının üzerine bırakınca çıplak erkekliği oldukça nazik bir şekilde kadının en mahrem yerine temas etmeye başladı. Temperance bu hisse odaklandığı sırada adam dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Aralık dudaklarıyla kadını öpmeye başladı ve bu bile bu karanlıkta son derece mahremdi. Kadının üzerine uzandı, göğsü kadının hassas, çıplak göğüslerini ezdi, yanan uzvunu kadının yumuşaklığına bastırırken onu hiç acele etmeden derin derin öpüyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak hafifçe kemirdi ve dudaklarını ayırmadan fısıldadı. “Aç.”

Dilinin dudaklarının arasına girmesine izin vererek uzunca bir süre çaresizce onu emdi. Bu öpücük öylesine erotikti ki adamın üzerinde ne zaman hareket etmeye başladığını bile fark edemedi. Ama nihayet farkına varmıştı. Hareketsiz durarak tüm dikkatini adamın, bedeninin o kısmıyla ilgilenmeye başlayan erkekliğine verdi. Ta ki dudağının kenarını kemirmeye başlayıncaya kadar.

“Dikkatini ver.” Adamın sesi şimdi çatallaşmıştı.

Çatallaşan sesini duyduğunda kadının içinden vahşi ve dişil bir duygu yükseldi, demek ki tüm sergilediği üstünlüğe rağmen

onu etkileyebiliyordu. Adamın dudaklarının altında dudaklarını aralayarak onu ısırınca Caire sert bir nefes aldı. Ondan sonra ağzıyla kadının dudaklarını sert bir biçimde ezerek, neredeyse kontrolsüzce öpmeye başladı. Erkek bir yaratığın dişi bir yaratığa üstünlüğünü ispat edercesine. Kendi dışısına. Yeniden yer değiştirip erkekliğini geri çekti ve doğru noktayı bularak başını hafifçe kaldırıp ona baktı. “Şimdi,” diye fısıldadı.

Kuvvetle abandı.

Sertliği kadının yumuşak derinliklerini yarıp ayırıyordu, yıllardır boş kalmış olan yerleri ihlal ediyordu. Adamın bu hareketiyle Temperance’ın hem fiziksel hem de ruhsal anlamda nefesi kesilir gibi oldu ancak adamın dudakları dudaklarını yine esir alarak nefesini içine çekti. Tam olarak içine yerleşene kadar ileri geri gitmeye devam etti, kasığı tam kasığının üzerindeydi.

Temperance bir an için panikledi. Bu adam kimdi? Neden onun bedeninin altında yatıyordu, en kötü tarafının hareketlerine yön vermesine nasıl izin verebiliyordu? Sonra adam hareket etmeye başladı ve Temperance’ın bütün düşünceleri yok olup gitti. Adam üzerinde bir dalganın sahile vuruşu, rüzgârın parke taşlar üzerinde süzülüşü gibi hareket ediyordu. Bir erkeğin bir kadının üzerinde gidip gelirken ki hareketti. Bu tarihte en eski, en bilinen hareketti ama aynı zamanda yepyeni ve saftı. Çünkü burada ikisi baş başaydı ve bunu daha önce birlikte hiç yapmamışlardı.

Adamın altında geriye doğru büküldü, tenleri buluşurken öpüşmeleri devam ediyordu.

Caire, akıcı ve yavaş ritmini bozmadan dudaklarını kadının yanaklarında gezdirmeye başladı ve kulağına fısıldadı. “Bacaklarını kalçama dola.”

Temperance denileni yapınca birbirlerine iyice kenetlendiler. Caire kendini onun vücuduna iyice bastırınca kadın inledi. İçine her giriş çıkışında, kendini her geri çekişinde uzvuyla kadının en hassas noktasına temas ediyordu. Birdenbire kendini bu karanlıkta

bile çok korunmasız, kolay incinecekmiş gibi hissederek başını yana çevirdi ama adam onu bırakmayarak ağzını yumuşak bir biçimde kadının dudağının köşesine bastırdı. Bu yavaş ve kontrollü, sürekli tekrarlayan istila ve duyularına yapılan doğrudan saldırı katlanılır gibi değildi. Bağırarak, onu durdurmak ya da daha hızlı hareket etmesini söylemek istiyordu. Adam bu kaygısını anlamışçasına o anda hızını arttırarak vücudunun derinliklerinde yüksek bir tempoyla gidip gelmeye başladı.

Bu onu çıldırttı.

Dudaklarını nefes nefese adamın dudaklarından çekti, kıvrılarak ellerini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. “Dur.”

“Hayır,” diye fısıldadı adam görünmez bir hayalet gibi. “Bırak kendini.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin.” Adam kendini biraz daha yukarı çekerek yumuşak hareketlerle kadının içine girip çıkmaya devam etti ve bir şekilde bu baskı, bu zevk, sıcaklık ve hissettiği beklentiyle kendini birdenbire bırakıverdi.

Parçalara ayrılmış gibi hıçkırarak, muhteşem bir özgürlük hissiyle, hiçbir şey düşünmeden ve hissetmeden sanki vücudunda hissettiği olağanüstü canlılıktaki tek nabız atışına yoğunlaşırcasına zevkin doruklarına ulaştı. Bir şekilde adamın kesik kesik nefes alarak ritmini duraksattığını ve sarsıntılar arasında birdenbire vücudunun kontrolünü kaybettiğini hissetti. Temperance henüz bulutların arasında gezinirken adam son bir hareketle sertçe içine daldığında daha da yükseldiğini hissetti.

Caire hızla soludu.

Vücudu birkaç kez daha gidip geldikten sonra durdu ve başını eğerek kadını şefkatle öptü.

Temperance tamamen uygunsuz bir şey söyleme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Bunun kendisi için ne anlama geldiğini mesela. Adam bileklerini serbest bıraktı ama kollarını indirecek gücü bile kendinde bulamıyordu.

Lazarus, “Gerçekten de olağanüstü,” diye mırıldandı yumuşak, derin ve biraz da nefes nefese olan sesiyle.

Temperance bunu analiz ederek bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

Bunu yapmak yerine uykuya daldı.

Daha önce hiçbir kadının yanında uyanmamıştı.

Lazarus ertesi sabah ilk bunu düşündü. Sevgilileri genelde daha çok iş ortakları gibiydiler. Onlar bir hizmet satıyor ve o da alıyordu. Basit, temiz ve kişiselleşmeden. Bu o kadar kişiselleşmeden oluyordu ki Caire bazen onların gerçek isimlerini bile bilmiyordu. Örneğin yıllardır tanıdığı Marie’ninkini bile. St. Giles’da katilini aradığı Marie’nin.

Marie’nin yanında hiç yatmamıştı. Hiçbir zaman tatlı sıcaklığını yanında hissetmemiş, uyurken yumuşak nefesinin sesini dinlememişti.

Gözlerini açarak başını Temperance’a çevirdi ve onu seyretti. Kolları hâlâ başının üzerindeydi. Dudakları koyu kırmızı, yanakları al aldı; doğmak üzere olan güneş tenine altın bir ışık saçıyordu. Yanında yatan bu kadın neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Sadece koyu saçlarının karmaşıklığı bu mükemmelliğe gölge düşürüyordu. Tanrıya şükür. Daha önce mükemmeli satın alıp kullanmıştı ve buna artık ilgi duymuyordu. Kanı artık gerçek bir kadın için kaynıyordu.

Saçından kurtulan yaramaz bir bukle yanağının üzerinden boynuna doğru uzanarak, terden biraz ıslanmış bir halde açıkta kalmış olan göğsünün üzerinde kıvrılmıştı. Göğsü yuvarlak ve dolgundu, ucu ise tatlı bir pembe tonundaydı. Caire ona dokundu-

ğunda kadının teninin kadifemsi yumuşaklığı ve anında sertleşen göğüs ucu karşısında şaşırıldı.

Bakışlarını o anda içini çeken kadına yöneltti. Temperance'ın bakışlarında kendisini burada, adamın yatağında bulmanın şaşkınlığı var gibiydi.

Evet, belki de şaşkıındı.

Lazarus, "Günaydın," dedi. Oldukça basmakalıp bir sözdü ama lanet olsun, başka ne diyebilirdi ki? Kadın birdenbire üzerindeki örtüleri yana savurarak ürkmüş bir geyik yavrusu gibi yataktan fırladı. "Kombinezonum nerede?"

Adam kollarını başının arkasında birleştirdi. "Hiçbir fikrim yok."

Bir anlığına ona dönen Temperance çıplaklığıyla çok çekiciydi. "Ama onu üzerimden sen çıkardın. Bilmen gerekir."

"O sırada aklım başka şeylerle meşguldü." Hay aksi. Erkekliğinin geçen geceki aktiviteleri tekrarlamaya son derece hevesli olduğunu anlaması için aşağı bakmasına gerek yoktu. Kadına baktı. Dizlerinin üzerine çömelerek koltuğun altında belli ki kayıp olan iç çamaşırını ararken poposu havadaydı.

Bu görüntü her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da kadının havasında olmadığını seziyordu.

Aniden arkasına dönüp adamın bakışlarını yakaladığı anda gözlerinde kötü bir bakış belirdi. "Eve gitmem lazım. Winter'a seni görmeye geleceğimi söylemiştim ancak geceyi burada geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Meraklanmıştır."

"Doğal olarak," diye karşılık verdi dürüstçe olduğunu umduğu bir ifadeyle. "Ama daha gün bile ağarmadı. Biraz daha kalabileceğinden eminim."

"Hayır. Gitmek zorundayım," diye mırıldandı. "Erkek kardeşlerimin seninle sevgili olduğumuzu düşünmelerini istemiyorum."

Adam ağzını açtı fakat nasıl olduysa son anda bir çeşit hayatta kalma dürtüsüyle *zaten* sevgili oldukları gerçeğini vurgulamaktan vazgeçti.

Onun yerine sabırla “Sana yardımcı olması için bir hizmetçi çağırayım,” dedi.

“Ah, hayır!” dedi korsesinin balenlerinden geriye kalanları elinde tutarak.

Caire tedirgin olmuştu. “Ah. O halde izin ver de hizmetçilerimden birini gönderip sana yenisini almasını sağlayayım.”

“Ama bu saatler sürer!” Ona yine dik dik baktı.

Bunun üzerine adam derin bir iç çekti. Hiçbir zaman çok erken uyanmayı sevmemişti ama belli ki bu sabah yatağında kalması pek mümkün olmayacaktı.

Lazarus üzerinden örtüleri atarken, kadının pantolonundaki kabarıklığı fark ettiği anda yüzünün hızla kızarmasından duyduğu hazı göz ardı edemedi. Odayı geçerek kordonun yanına gitti ve çekerek Small’u çağırdı. Yatak odasının kapısında fısıltıyla yapılan kısa sohbetin üzerine ki Temperance o sırada yeniden yatağa girmişti, uşak hizmetçi kadınlardan birinden bir set balen edinerek döndü ve yarım saatlik bir süre içerisinde Bayan Dews’un kılık kıyafeti tamamlandı.

Lazarus, Temperance pelerininin bağcığını çenesinin altından sıkıca tuttururken bir koltuğa oturmuş onu izliyordu. Her bir saç teli yerli yerindeydi ve başını süsleyen beyaz başlığıyla baştan aşağı saygın bir yurt sahibesi gibi görünüyordu. Lazarus bu görüntüden nefret ediyordu.

“Bekle,” dedi kadın eliyle kapının koluna uzandığı sırada.

Sabırsızca arkasına döndü fakat adamın yaklaştığını görünce ona dikkatli gözlerle baktı.

“Bu gece birkaç araştırma yapmam gerekecek,” dedi. “Dün gece döndüğümde sorgulamam gereken bir adamın haberini aldım.”

Temperance dudağını ısırıldı. “Elbette.”

Lazarus başını salladı. “O halde saat sekizde hazır ol.”
“Ama...”

Eğilerek onu sertçe öptü, dudaklarını aralamaya zorladı ve dilini ağzının içine kaydırıldı. Başını kaldırdığında kadının bakışlarında telaş vardı. Lazarus gülümsedi. “Günaydın, Bayan Dews.”

Kadın arkasını dönüp odadan çıkarken onu izledi. Yürürken sırtını dikleştirmişti ve hiç arkasına bakmadan gitti. Belki de birlikte geçirdikleri geceyi maziye gömmeye karar vermişti.

Eğer öyleyse Lazarus ona acıyordu. Çünkü tek derdi ilk fırsatta onunla yeniden yatmaktı.

On Üçüncü Bölüm

Meg günün geri kalanını keyif içinde, uzun sarı saçlarının düğümlerini açıp taramakla geçirdi. Bir sonraki sabahın erken saatlerinde ise onları örerek altından yapılmış bir taç gibi başının üzerinde topladı. Son tokayı taktığı anda gardiyanlar onu Kral'ın huzuruna çıkarmak için almaya geldiler. Taht odası bu kez bir sürü güzel kadınla doluydu.

Her biri diğerinden daha zarıftı, yüzlerindeki makyaj baş döndürücü güzelliklerini iyice ortaya çıkarmıştı. Kral tüm heybeti ve erkeksi gücüyle, kadınların tam ortasında yerini almıştı. Bakışlarını hemen Meg'e çevirdi. Hiçbir önsöze gerek duymadan sorusunu soruverdi: "Beni seviyor musunuz, cariyelerim?" Kadınlar dönüp yüzlerinde aptal gülüşlerle ama hep bir ağızdan bağırarak yanıt verdiler: "Evet!"...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Ne yapmıştı?

Temperance, Caire'in arabası güneşli Londra sokaklarından geçerken görmeyen gözlerle etrafını setretti. Tensel hazza karşı koyamamış ve boyun eğmişti, kocası olmayan bir erkekle aynı yatakta yatmıştı ve bu ilk değildi. Aslında kendisini suçlu ve üzgün, hatta belki de paniklemiş hissetmesi gerekiyordu ve his-

sediyordu da. Ama aynı zamanda kalbinin derinliklerinde tüm bu endişelerin kendisini ele geçirmesine karşı inatla direnen bir sevinç kıvılcımı da vardı.

Caire ile birlikte olmuştu ve bunun için daha da mutluydu.

Yine de arabanın evin yakınlarında durmasıyla birlikte Winter'ın kınayan tavrıyla karşılaşmaktan çekiniyordu. Ve haki-katen de arabadan inerken Winter'ın evin dış kapısının önünde beklediğini gördü. Yüce Tanrım.

Winter onun yaklaşmasını kararlı bakışlarla izledi, yanına vardığında sadece, "İçeri gel, kardeşim," dedi.

Temperance başını eğerek onun arkasından yürüdü.

Bir önceki gece nerede olduğunu sormasını beklediği halde Winter onu sadece mutfığa yönlendirdi. Nell kahvaltının pişirilmesini denetliyordu, yanında da Mary Whitsun vardı. Nell, Temperance'ın mutfığa girmesiyle gözlerini yuvarladı, belli ki o an için ona soramayacağı soruları sormaya canı atıyordu.

Winter mutfaktan çıkmak üzere arkasını dönünce Temperance eliyle kolunu tuttu.

"Silence?"

Winter başını iki yana sallayarak yüzünü çevirdi. "Ne o ne de William, kargonun iade edildiğini haber verdiğinden bu yana hiç iletişim kurmadılar."

Temperance nefesini bıraktı. "Ya Asa?"

"Bilmiyorum. O ve Concord konuşmuyorlar. Korkarım yine ortadan kayboldu."

Temperance sıkıntıyla başını salladı. Ailesi sadece birkaç günde birbirinden ayrı düşmüştü.

"Okula gitmem gerekiyor," dedi Winter.

"Elbette," diye cevap verdi Temperance elini onun kolundan çekerek.

Winter duraksadı. "Sen gerçekten iyi misin, kardeşim? Sağlığın için endişeleniyorum."

Temperance gözlerini ayakkabılarına dikerek başını evet anlamında salladı. Kim bilir hakkında ne düşünüyordu?

Kardeşi saçını hafif ve sevecen bir dokunuşla okşadıktan sonra mutfaktan çıkıp gitti.

“Dün gece gözlerimiz sizi aradı, efendim,” dedi Mary Whitsun yumuşak bir sesle. Temperance’ın yüzüne bakmadan ocağın üzerindeki pırasa yemeğini karıştırmakla meşguldü.

Temperance içini çekerek bir an için bu mevzudan kaçınmayı düşündü. Ama bu ne Mary Whitsun’a ne de kendine karşı adil bir tutum olurdu. “Üzgünüm. Seni ve diğer çocukları ihmal ettim. Dün gece öyle aniden çıkıp gitmemem gerekirdi.”

Mary’nin yüzünde anlaşılması zor bir ifade vardı. On iki yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla olgun bir bakıştı bu. “Sorun değil, efendim.”

Temperance tedirgin oldu.

“Sadece...” Mary’nin elinde tuttuğu tahta kaşık tencerenin içinde yavaşlayıp durdu. “Bay Makepeace bir hanımefendinin dün akşam çıraklık pozisyonları için araştırma yaptığını söyledi. Bunun benim için iyi bir imkân olabileceğini de söyledi.”

Temperance göğsünün daraldığını hissetti. Mary Whitsun’ı göndermeye henüz hazır hissetmiyordu, yine de konumunun gerçeklerini kabul etmek zorundaydı.

“Anlıyorum.” Boğazını temizlemesi gerekti. Aralarında oluşan sessizliği bozmak için yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. “Ama bu çok güzel bir haber, öyle değil mi? Bay Makepeace ile konuşup senin için iyi bir pozisyon bulmasını sağlayacağım Mary.”

Mary başını eğerek küçük omuzlarını düşürdü. “Peki, efendim.”

Temperance gözlerinde biriken yaşları gizleyebilmek için arkasını döndü. Günün geri kalanı yemek, temizlik, çocuklara çeki düzen vermek ve terbiye etmek gibi yurdun alışagelmış işlerinin yerine getirilmesiyle geçti. Akşam olduğunda Temperance kendini bitkin ve gergin hissediyordu, Caire’ı yeniden görmek

için sabırsızlanıyordu. Yine de mutfak kapısını çaldığını duyduğu anda onu görmeye hazır olmadığını hissetti.

Temperance kapıyı açıp alacakaranlıkta duran adama baktı. Gümüş rengi saçları sık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ama parmakları yine de buklelerinin ipeksi yumuşaklığını hatırlıyordu. Safir rengi gözlerini şapkasının kenarından kadının yüzüne dikmişti ve üzerinde yine siyah pelerini vardı ama Temperance artık onu bacaklarının arasında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Doruğa ulaştığı anda ağzının kenarlarındaki çizgilerin nasıl derinleştiğini, menisini içine boşalttığında, erkekliğinin nasıl titreyip sarsıldığını biliyordu.

Derin bir nefes alarak her zamanki nazik ifadesini takınmaya çalıştı.

Adamın erotik dudaklarının kenarı sanki içinde nasıl bir savaş verdiğini anlamışçasına kıvrılmıştı. “Bayan Dews. Bu akşam nasılsın?”

“İyiyim, Lordum,” diye karşılık verdi, sesi biraz fazla çıkmış olabilirdi. Ona dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ama bunu yapmasına imkân yoktu.

Adam gülümsemesini artık gizleyemiyordu, Temperance aynı anda hem kapıyı yüzüne çarpmak hem de onu kendine çekip öpmek için yanıp tutuşuyordu.

Çok sinir bozucu bir durumdu.

Boğazını temizledi. “Gitmeden önce içeri gelip bir fincan çay içmeyi arzu eder misin?”

“Teşekkür ederim ama hayır,” diye cevapladı aynı resmiyetle. “Bu akşamki işim ne yazık ki bekleyemez.”

Temperance onayladı. “Pekâlâ.”

Elinde hazır tuttuğu pelerini omuzlarına sardıktan sonra mutfak masasında oturan ve dinlemiyormuş gibi görünen Nell’e başıyla selam verdi ve dışarı çıktı. Caire hemen yürümeye başlamıştı, Temperance ona yetişebilmek için acele etti. Henüz birkaç

adım atmışlardı ki adam onu birdenbire yakalayıp kuytu bir kapı girişine çekti.

“Ne...”

Adam ağzıyla dudaklarını kapayarak yarım yamalak itirazını susturdu. Onu derin ve ihtirash bir şekilde öptükten sonra başını kaldırdı. “Böylesi çok daha iyi.”

Kendinden son derece memnun bir hali vardı.

“Hah.”

Caire yeniden yürümeye başladı, bu kez biraz daha yavaş adımlarla ilerliyordu. St. Giles’daki diğer akşamların aksine Temperance nereye gittiklerini bilmiyordu. Bu kez başı çeken Caire’dı. Arka sokaklardan dört yol ağzına doğru yol alırlarken Temperance, Caire’in arabasının beklediğini gördü. Şaşkınlıkla adama baktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Bayan Whiteside’in evinde gördüğümüz adamı ziyaret etmeye,” dedi gerçekçi bir tavrıyla.

Temperance duraksadı. “Ah ama bunun için bana ihtiyacın olmadığına eminim.”

“Sana ne bakımdan ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandı adam Temperance’in arabaya binmesine yardım ederken.

Belli ki seçme şansı yoktu. En azından arabanın minderlerine sırtını yaslarırken kendi kendine söylediği şey buydu. Belki de aslında, sebebi ne olursa olsun Caire’la bir arada olmak onu mutlu ediyordu.

Caire karşısına geçerek otururken Temperance içinde beliren pişmanlık duygusunu bastırmaya çalıştı. Araba hareket edince, adamın onu izlediğinin farkında olarak kucağındaki ellerine baktı.

“İyi misin?” diye sordu Caire kısa bir süre sonra yumuşak bir sesle.

Temperance, “İyiyim,” diye cevapladı .

“Yani dün geceki birleşmemizden sonra demek istedim.”

“Ah.” Ensesinden yükselen sıcaklığı hissetti. Demek ki adam bu konu hakkında açık açık konuşacaktı! “İyiym, teşekkür ederim.”

“Peki ya kız kardeşin?”

Temperance suratını astı. “Başka bir haber almadık.”

“Ah.”

Loş ışıktaki kirpiklerinin arkasından adamın yüz ifadesini okumaya çalıştı. Sesinde sanki onun için endişelenmiş gibi bir hal vardı. Dün gece yaşananları tekrar etmek gibi bir niyeti mi vardı acaba? Yoksa bir kereye mahsus, unutulması gereken bir şey miydi? Gerçi ona ilgi duyuyor olmasaydı bunca yolu birlikte gitmek için çaba sarf etmezdi.

Temperance adamın ellerinin göğüslerini okşayışını, dudaklarının boynuna dokunuşunu yeniden düşününce vücudunu saran bir sıcaklık hissetti. Araba birdenbire durunca başını hızla kaldırdı. “Nereye...”

Sorusunu bitirmesine fırsat kalmadan arabanın kapısı açıldı ve hemen önlerinde gri peruklu, uzun boylu bir adam ile yarım ayın aydınlattığı çevre belirdi.

“Bayan Dews, arkadaşım Bay St. John’u hatırlarsınız belki?” dedi Caire yumuşak bir sesle.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Temperance şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

St. John başını eğerek selam verdi. “Hanımefendi.”

“St. John bu akşamki araştırmalarımızda bize yardımcı olmayı kabul etti,” dedi Caire.

St. John’un hafifçe homurdandığını duyan Temperance adamın bu nazik yardımı yapmayı ne şekilde kabul ettiğini düşünmeden edemedi. Meraklı bakışlarını iki erkek arasında gezdirdi.

Caire ve St. John pek de arkadaş gibi görünmüyorlardı. Caire bir nebze tehlikeli görünmekle beraber her ne kadar kaygısızsa St. John da bir o kadar ciddi ve bilge bir görünüm sergiliyordu.

“Siz ikinizin nasıl tanışıp arkadaş olduğunuzu sorabilir miyim?” dedi Temperance.

Cevap veren Caire oldu. “St. John’la Oxford’da tanıştık. Ben zamanımın çoğunu ucuz şarap içerek geçirirken o anlaşılması zor Yunan filozofların metinlerini tercüme eder ve diğer sıkıcı tiplerle politika tartışırdı.”

St. John bu sözler karşısında bir kez daha homurdandı ama Caire bu müdahaleye hiç aldırmadan konuşmasını sürdürdü. “Bir gece onu bir çeşit püre haline getirmekle meşgul olan altı kabadayının ortasında ona rastladım. Korkarım seçtikleri bu uğraş beni o anda biraz kızdırmıştı.”

Temperance konuşmanın devamını beklese de her iki adam da hikâyenin bittiğini belirten yüz ifadelerini takınmışlardı.

Gözlerini kırptırdı. “Yani bir meyhane kavgasında tanıştınız, öyle mi?”

Caire gözlerini arabanın tavanına dikmişti. “Daha ziyade bir sokak kavgası diyebiliriz.”

“Ya da meydan kavgası,” dedi St. John omuzlarını silkerek.

“Ve arkadaş oldunuz,” diye tamamladı Temperance onların yerine.

“Evet,” dedi Caire, St. John omuzlarını bir kez daha silkerken. Sanki bu sonuçtan daha doğal bir şey olamazmış gibi.

“Anlamıyorum,” diye soluklandı Temperance.

Caire’in kulakları keskindi. “Sanırım sebep St. John’un başına aldığı darbeydi,” dedi sakın bir tavırla. “Her yer kan içindeydi. Bunun da insanları birbirine bağlayıcı bir etkisi olmalı.” Temperance yine gözlerini kırptırdı. “Ama sana kimse dokunmadı, öyle mi?”

St. John bu varsayım karşısında daha fazla sessiz kalamadı. “Burnu kırılmıştı ve iki gözü de mosmordu,” derken sesinde belli belirsiz bir memnuniyet ifadesi sezileniyordu. “Ve dudakları da o kadar şişmişti ki bir ay boyunca peltek konuşmuştu.”

“Sadece bir hafta sürdü,” diye itiraz etti Caire.

“En az altı haftaydı,” diye anında karşılık verdi St. John sakince.

“Bir Mayıs’ta hâlâ pelték konuşuyordun. Şeydeydik hani...”

“Gün ağardığı sırada Isis Nehri’ni kürekle geçiyorduk ve ölesiye sarhoştuk,” dedi Caire.

“Don’ım çalıntı kayığıyla.”

“Aynen,” diye mırıldandı St. John.

Temperance’ın gözleri irileşti. “Ah.”

Caire dudaklarını büktü. “Sanırım şimdi birbirimize neden ihtiyacımız olduğunu anlamışsındır.”

“Ah, evet,” dedi Temperance zayıf bir sesle.

“Oxford’da geçirdiğim sonraki iki sene boyunca onu daha fazla şarap içmeye ve daha az okumaya teşvik etmeye uğraştım.”

“Bense o iki yılı seni en kötü zaaflarına yenik düşmemen için uğraşarak geçirdim,” dedi bu kez St. John oldukça sert bir sesle. Caire’in yüzüne bakıyordu. “Bir noktada ölme arzusuyla yanıp tutuştuğundan emindim.”

“Belki de öyleydin,” diye fısıldadı Caire. “Belki de öyleydin.”

Araba sarsılarak durdu.

Caire camdan dışarıya baktı, birdenbire ayılmıştı. “İşte geldik.”

St. Giles’taki son saldırının ardından Lazarus, Bayan Dews’u bir daha asla riske sokmayacağına dair yemin etmişti. Aynı zamanda sürekli hayatında olması için bir bahane bulması da gerekiyordu. Araştırmaları, her ne kadar tehlikeli de olsa mükemmel bir bahaneydi.

St. John’un bu akşamki varlığı da öyleydi.

Lazarus edindiği erkek bir dadının, Temperance’ın peşine düşmesini biraz olsun komik kıldığını düşünerek acı acı gülümsedi. Ama ne kendi ne kadının emniyetini ne de ona kur yapma fırsatını tehlikeye atmak gibi bir niyeti vardı.

Bu kelime karşısında duraksadı. Olan biten bu muydu gerçekten? Kur yapmak? Belki de. Hayatında ilk defa parasını yem olarak kullanmadan bir kadının peşinden gidiyordu. Bu oldukça garip bir durumdu: Temperance ona sunabileceklerini düşünmek sizin yanına gelmişti. Cazibesini kullanması yeterliydi.

Ki bu konuda da çoğu zaman oldukça cimri sayılırdı.

“Bu akşam göreceğimiz adam kim?” diye sordu St. John arabadan inerken. Bir bilim insanı olabilirdi ancak Lazarus Oxford günlerinden onun gerekli durumlarda kavgaya girişebileceğini de biliyordu.

“George Eppingham, Lord Faulk,” dedi Lazarus önlerinde yükselen eve bakarak. Westminster’a gelmişlerdi. Bu bölge bir zamanlar çok popülerdi ama buranın eski ve zengin sakinlerinin çoğu şimdi batıya taşınmışlardı. “Gözbağını oldum olası sever.”

Lazarus, St. John’un bakışını hissetse de görmezden geldi ve kapıya vurmaya başladı. Uzun bir sessizlik oldu.

“Bu adamı nasıl buldun?” diye sordu St. John sertçe.

Lazarus’un tebessümü keyifsizdi. “Bir genelev sahibesi ondan bahsetti.”

St. John’un Temperance’a olan bakışını yakalayan Lazarus daha endişesini dile getiremeden evin kapısı açıldı.

Pasaklı görünümlü bir hizmetçi kadın ağzı açık bir şekilde onlara bakıyordu.

“Efendinle görüşebilir miyiz?” diye sordu Lazarus.

Kadın yutkunarak kolunu kaşıdı ve cevap vermeden arkasını dönerek onları çok daha iyi zamanlar görmüş olan evin içine davet etti. Eski ahşap zemin oldukça solmuştu. Karanlık köşelerde toz birikmişti. Kadın holün sonunda bulunan bir odanın kapısını vurmadan açtı. Faulk, üzerinde yıpranmış kahverengi bir kaftan ve tıraşlanmış başını sıcak tutacak bir şapkaıyla, masanın arkasında oturuyordu. Yazı yazabilmek için ellerine parmak uçları açık olan

eldivenler giymişti. Lazarus odada yanan ateşin geçmek üzere olduğunu gördü. Aşlına bakılırsa evin tamamı oldukça serindi.

“Gelen kimmiş, Sally?” diye sordu Faulk başını yavaşça kaldırıp bakmadan önce. Lazarus gelenlere baktığı anda adamın gözlerinin buz kestiğini düşündü. “Size verecek param yok.”

Bu sözler karşısında Lazarus’un bir kaşı havaya kalktı.

“Biz tahsildar değiliz.”

“Ah.” Adamın yüzünde herhangi bir utanma belirtisi yoktu.

“O halde burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?”

“Size ortak bir arkadaşımız hakkında sorular sormak istiyorum.”

Adam Lazarus’un ilk bakışta düşündüğünden daha gençti, kırkın üzerinde olduğunu sanmıyordu. Yakışıklı biriydi ancak fakirlik ve zor hayat koşulları yüzünde derin izler bırakmıştı. Çenesi sarkmıştı ve en fazla bir iki sene içerisinde bu yakışıklılığından eser kalmayacaktı.

“Marie Hume’u tanıyor musunuz?”

“Hayır,” diye cevap verdi Faulk anında. Bakışı sabitti ancak masanın üzerinde duran elini yumruk yapmıştı.

“Sağ gözünün köşesinde yuvarlak, kırmızı bir doğum lekesi olan, güzel bir kadın?” diye sordu Lazarus nazıkçe. “Yaklaşık iki ay önce St. Giles’da ölü bulunmuştu.”

“St. Giles’da bir sürü fahişe ölür,” dedi Faulk.

“Evet,” diye karşılık verdi Lazarus. “Ama ben onun bir fahişe olduğunu hiç söylemedim.”

Faulk’un yüzü sarardı. Oluşan sessizlikte Lazarus, Temperance’i kolundan tutarak kanepeye, yanına oturttu. St. John kapının yanında ayakta durmaya devam etti.

Faulk gözlerini Temperance ile St. John arasında gezdirdikten sonra onları dikkate almıyormuş gibi yaptı.

“Neden onu soruyorsunuz?” diye sordu Lazarus’a.

“Marie arkadaşımı,” diye cevapladı onu Lazarus. “Onu öldüren adamı bulmak istiyorum.”

Faulk'un solgun yüzü iyice beyazladı. "O öldürüldü mü?"

İnsan teninin rengini soldurabilir miydi? Lazarus bunun mümkün olmadığını düşündü. "Karnı yarılmış bir halde, yatağa bağlanmış olarak bulundu."

Faulk, Lazarus'un yüzüne uzunca bir süre baktıktan sonra koltuğunda kıpırdandı ve geriye yaslandı. "Bunu bilmiyordum."

"Onu gördünüz mü?" diye sordu Lazarus.

Faulk evet anlamında başını salladı. "Belki beş-altı kez görmüşlüğüm var. Ama ağırladığı tek erkek ben değildim."

Lazarus karşılık vermeden bekledi. Faulk'un yüzünün rengi yerine gelmeye başlamıştı. "Oldukça kalabalık bir ziyaretçi sayısı vardı. Şey, alışılmışın dışında şeyler diyelim, yapmaktan kaçınmazdı."

Faulk bilen gözlerle Lazarus'a baktı, sanki kirli bir sırrı paylaşıyor gibiydiler. Lazarus sırrını bunca yıl saklamış olmasına rağmen, bununla ilgili olan utancını üzerinden çoktan atmıştı.

İfadesiz gözlerle karşısındaki adama baktı. "Diğer ziyaretçilerinin herhangi birinin adını biliyor musunuz?"

"Olabilir."

Lazarus adamın yüzünü bir an için inceledikten sonra St. John'a bakmadan, "Bayan Dews'u arabaya götür, lütfen," dedi. Yanında oturan Temperance gerilse de itiraz etmeden St. John'la birlikte dışarı çıkar çıkmaz St. John arkalarından kapıyı kapadı.

Bütün bu süre zarfında Lazarus gözlerini Faulk'tan hiç ayırmamıştı. "Evet. Şimdi anlatın bakalım."

"Onu o adamla yalnız bırakmamız doğru mu sizce?" diye fısıldadı Temperance endişeyle.

Evin merdiveninden inen St. John duraksamadan cevap verdi. "Caire ne yaptığını biliyor."

"Ama ya Lord Faulk diğer hizmetçilerini de çağırıp Lord Caire'ı alt etmeye çalışırsa?"

St. John, Temperance'ın arabaya binmesine yardım ettikten sonra karşısına oturdu. "Caire'in kendi başının çaresine bakabileceğinden eminim. Ayrıca Faulk'un o yarım akıllı kadının dışında herhangi bir hizmetçisi olduğundan da şüpheliyim."

Temperance endişeyle arabanın penceresinden dışarı baktı, St. John'un söylediklerinden pek ikna olmamıştı.

"Onun için endişeleniyorsunuz," dedi St. John yumuşak bir sesle.

Adama bakarken yüzünde şaşkınlık vardı. "Evet, elbette onun için endişeleniyorum."

Temperance, adamın yüzünde beliren memnuniyet ifadesinden "*endişenin*" onun için çok daha farklı bir anlam taşıdığını anlayıverdi.

Başını eğerek ellerine baktı ve çok daha yumuşak bir sesle tekrar etti. "Elbette onun için endişeleniyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi St. John. "Sanırım çok uzun zamandır onun için endişelenen hiç kimse olmamıştı."

"Sizin dışınızda," diye karşılık verdi Temperance sakince.

St. John bir an için kaşlarını çattı ve Temperance ilk defa adamın düşünceli gri gözlerinde ufak da olsa bir sevgi belirtisi fark etti. "Ben de onun için endişeleniyorum ama bu aynı şey değil, öyle değil mi? Benim kendi ailem var." Gözlerini kırptı ve bir şeyi hatırlamışçasına başını hızla çevirdi. "Ya da en azından vardı diyelim."

Aralarında garip bir sessizlik oluştu, belli ki adam bir şeyin yasını tutuyordu ama bunun hakkında konuşmak istemediği açıktı.

Bir süre sonra Temperance derin bir nefes aldı. "Hâlâ çıkmadı." St. John kollarını kavuşturdu. "Çıkacaktır."

"Onu tanır mıydınız?" diye sordu aniden. "Marie'yi?"

Bay St. John'un belirgin elmacık kemikleri hafif pembe bir renk aldı. "Hayır, onunla hiç tanışmadım." Yanakları daha da kızarmıştı. "O hayatının bu bölümünü gizli tutmayı yeğler."

“Peki ama hiç evlenmedi mi?”

“Hayır.” St. John’un kaşları çatıldı, düşünceliydi. “Bildiğim kadarıyla saygın bir kadına karşı ilgi duymuşluğu bile yok.” Başını kaldırıp Temperance’ın yüzüne baktı. “En azından şimdiye kadar böyleydi.” Şimdi yüzü kızarıırken ellerine bakma sırası Temperance’taydı.

St. John’un doğrularak öne eğildiğini, görmekten çok hissetti Temperance. “Bana bakın, lütfen. Sert ve alaycı, hatta zaman zaman *acımasız* biri gibi görünebilir ama unutmayın ki son derece kırılgan bir yönü de var. Onu kırmayın.”

Temperance bu sözlerin karşısında hızla başını kaldırdı. “Onu asla kırmam.”

St. John yine de başını salladı. “Bunu şu anda söylemeniz çok doğal ama düşüncenizi kalbinize hep yakın tutun, lütfen. Ciddi yaralar alabilir, buna sebep olmayın.”

Araba, Lord Caire’in kapıyı açıp binmesiyle birlikte sallandı.

St. John, Temperance’a uyarıcı bir bakış attıktan sonra arkasına yaslandı. “İstedliğini elde edebildin mi?”

“Evet.” Caire arabanın tavanına vurarak arabacıya işaretini verdikten sonra St. John’un yanına yerleşti. “Faulk en az üç adamın varlığından haberdar.”

St. John’un kaşları şüpheyle havaya kalktı. “Çok da fazla bel bağlanacak bir durum olduğu söylenemez.”

“Evet ama yine de hiç yoktan iyidir,” diye karşılık verdi Caire.

St. John’un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Bu adamları bulmak için nasıl bir yol izlemeyi düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Araştıracam,” dedi Caire kendinden emin bir sesle.

“Yüce Tanrım, *araştıracakmış.*”

Atışıyorlardı ve Temperance adamların bu durumu kabul etmektense ölmeyi tercih edeceklerini bildiği halde bundan büyük bir keyif aldıklarından emindi. Pencereden dışarıyı seyrederken

St. John'un az önce kendisine söylediklerini düşündü. Belli ki yanıliyordu.

Caire gibi bir adamın hassas noktalarının olması mümkün müydü gerçekten?

Göz kapaklarının altından Lazarus'u izlemeye koyuldu. Adam o anda St. John'a bir konuyu anlatmakla meşgul olduğu halde kadının bakışlarını yakaladı. Arkadaşıyla tartışmasına devam ederken göz kapaklarını indirdi, dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Temperance nefesini tuttu ve başını telaşla başka yöne çevirdi. Yüce Tanrım. Sadece bir bakışı bile onu bu kadar etkileyebiliyorsa, aslında uyarılması gereken kendisi değil miydi?

Kısa bir süre sonra St. John'un evinin önünde durdular.

"İyi geceler, Caire, Bayan Dews," diyen St. John başını eğerek onları selamladı.

Temperance da buna karşılık başını eğdi.

"İyi geceler ve teşekkür ederim," dedi Caire.

St. John omuz silkti. "Her zaman."

Kapı adamın arkasından kapandıktan sonra araba yeniden harekete geçti. Temperance Caire'in karşı koltuktan kalkarak yanına oturmasını bekledi ama adamın onu karşıdan izlemekten keyif alır gibi bir hali vardı. Bakışları huzurunu kaçırsa da günlerdir aklının bir köşesini meşgul eden o soru çıkıverdi ağzından.

"Başka erkeklerle de görüştüğünü biliyor muydun?"

Temperance bu sorunun çok ani olduğunu biliyordu ama yine de Lazarus ona cevap vermekten geri durmadı. "Hayır."

"Ama..." dedi pelerininin kıvrımlarına bakıp bir kenarında gördüğü lekeyi ovuştururken. "O senin metresindi. Sadakat beklettin yok muydu?"

"Evet."

"Eee?" Sesinin tonu neredeyse tizdi ve kontrol altına almaya da çalışmadı. Nasıl bu kadar aldırılmaz olabiliyordu?"

“O benim metresimdi,” dedi Caire soğukkanlı bir sesle. “Fazlası değil.”

“Ne kadar zamandır?”

“Neredeyse iki yıldır.”

“Peki, ne sıklıkta görüşüyordunuz?”

Adam sabırsızlandı. “Onu haftada iki kez ziyaret etmek gibi bir alışkanlığım vardı.”

Göğsünde yükselerek kabaran duygular kadının takındığı sükûnet bariyerini yıkıp geçecek gibiydi. “Marie’yi iki yıl boyunca haftada iki kez görüyordun. Onunla yüzlerce kez seviştin...”

“Onunla yaptığımız şey sevişmek değildi,” diye sertçe sözünü kesti adam.

Temperance bu müdahaleyi dikkate bile almadı. “Bir kere-sinde onu sevmediğini söylemiştin, ancak onun için mutlaka *bir şeyler* hissetmiş olmalısın.”

Caire öylece kadının yüzüne bakmaya devam etti.

“Birden çok defa hayatını riske atarak katilini bulmak için girişimde bulundun.” Avuç içiyle koltuğun kenarına vurdu. “Öylesine bir metrese verdiği değerden daha fazlası olmalı.”

“Ve bu yüzden sen de onu sevdiğime inanıyorsun, öyle mi?” diye sordu adam yumuşak bir sesle.

Mantıklı bir sebebi olmadığı halde Temperance öfkeliydi. “Ben senin Marie’yi sevmek istediğine, aşkın düşüncesine âşık olduğuna inanıyorum ama aşkın ne olduğuna dair en ufak bir fikrinin olmadığını düşünüyorum. St. Giles’da aradığın şeyin bu olduğunu düşünüyorum, bir çeşit duygu kaynağı, insan gibi hissetmenin gerçekte ne olduğunu gösteren bir iz, bir ipucu.”

“Kendinizden ne kadar da eminsiniz böyle, Bayan Dews,” diye karşılık verdi adam sözlerini iyice uzatarak. “Beni bir aydan daha kısa bir süredir tanımanıza rağmen, ruhumun derinliklerini keşfetmişsiniz bile.”

Temperance’ın bütün öfkesi o anda uçup gitti. “Lazarus...”

“Ne?” Çenesindeki kas seğiriyordu. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Bir şey. Herhangi bir şey. Onun, hayatının aşkı olduğunu söyle bana. Metresin olduğu halde başka sevgililer edindiğini, hatta bir erkek kardeşi bile olduğunu bilmediğini. Bana herhangi bir şey söyle, Caire. Yeter ki bir şey hisset.”

“Belki de söylenecek bir şey yoktur,” diye mırıldandı Caire duygusuzca. “Belki de davranışlarım yalnızca geçici birer hevesin sonucudur. Belki de bugüne kadar hayatımda başka hiçbir insanı sevmemişimdir. Belki de sevemiyordumdur.”

Temperance ona yaralı gözlerle baktı, kendini bitkin hissediyordu. “Sana inanmıyorum. Herkes sevebilir.”

Adam başını arkaya atarak keyifsiz bir kahkaha attı. “Herkes mi? Söylediğin şey ne kadar da çocukça. Fahişeler sevebilir mi mesela? Ya da katiller? Söyle bana, kız kardeşine tecavüz eden adam sevgi denen şeyi hisseder mi?”

Temperance ne olduğunu bile anlayamadan arabanın diğer tarafına fırladı, adamın boynuna, omuzuna, yüzüne ve ulaşabildiği her yerine darbeler indirmeye başladı. “Kes şunu! Kes şunu! Kes!”

Caire kadının havada uçan yumruklarını ustalıklı kavradı. “Üzgünüm. Ne söylememi istediğini biliyorum ama sana bunu veremem. Sana sadece *bunu* verebilirim.”

Siyah pelerinini kadının bedenine bir kuşun kanatları gibi sararak onu öpmeye başladı.

On Dördüncü Bölüm

Kral Kilitli Yürek, Meg'e dönerek meydan okurcasına kaşını kaldırdı. Ama Meg sadece, "Bu sevgi değil," dedi.

"O halde nedir, güzel Meg?"

Meg gülümsemesine hâkim olmaya çalışırken dudakları seğirdi. "Şehvet, Majesteleri. Cariyeleriniz sizi arzuluyor."

Kral yüksek sesle bir küfür savurunca mavi kuş kanat çırparak Meg'e kondu. "Gözümün önünden çekil, Meg. Ve seni bir dahaki sefere çağırdığımda, taht odasına layık bir elbise giymeyi de ihmal etme sakın." Meg bir reverans yaptı. "Üzgünüm, Majesteleri ancak sadece üzerimde taşıdığım elbiseye sahibim, bundan başka bir şeyim yok."

"Düzgün giyinmesini sağlayın," diye emir verdi

Kral Kilitli Yürek ve Meg bir kez daha karanlık zindanlara götürüldü...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Temperance, Lazarus dilini ağzını soktuğu sırada hâlâ onunla mücadele ediyordu. Çaresiz ve şaşırtıcı bir öfke içindeydi, aynı anda hem haykırmak hem de ağlamak istiyordu. Neden hiçbir şey hissedemiyordu? Neden sevemiyordu? Neden ona ihtiyacı olan şeyi veremiyordu?

Adamın dudakları onunkileri kenetlercesine hapsetmişti, uyuşturucu bir etkisi vardı. Kendini ondan kurtarmaya çalışmak yerine adama daha da sıkı sıkı sarılmış bir halde buldu. Madem bırakmayacaktı, o zaman Temperance da ondan istediğini alırdı.

Adamın başındaki şapkayı arabanın içine, yere fırlattı ve parmaklarını gümüş bukleleri arasında gezdirerek lastiğini çözdü. Görkemli, parlak ipek parıltılı saçlarını seviyordu. Ellerini saç arasında yumruk yaparak başını geriye çekti. Öpücükleri kesintiye uğrayınca homurdanan adam, kadının aralık dudaklarını boyunda gezdirmesiyle birlikte yeniden homurdandı. Ona acı veriyor olması umurunda bile değildi. Teni gecenin havasında serindi; hem tuzlu hem tatlıydı. Onu yaladı, tadına baktı, ısırarak istedi. Bırakamadığı ama diğer yandan da tam olarak sahip olamadığı bu adamı bir çırpıda yiyip bitirmek için yanıp tutuşuyordu.

Boynunun üzerindeki damarı ağzını açarak sertçe ısırıldı.

Adam arabanın içinde yüksek sesle bir küfür savurdu. Kadının başını ellerinin arasına alarak zorla boynundan uzaklaştırsa da sonradan bu saldırısından vazgeçti. Onun yerine elleri birdenbire kadının eteklerine gitti, küfürleri art arda savururken, eteklerini yanlara ve yukarıya doğru çekiştirmeye devam etti.

Bacaklarını iki yana ayırıp onu dürtmeye başlayınca Temperance elleriyle onun omuzlarını yakalayarak dengesini korumaya çalıştı. Beline toplanan eteklerini hissedebiliyordu ama gözleri kapalıydı ve adamın tenini tadıyordu. Adam elini bedenlerinin arasına sokarak çıplak baldırlarının içlerini okşamaya koyulduğunda onun böylesine dar bir mekânda düşündüğü şeyi gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini düşünmeden edemedi.

Hemen ardından onun sertleşmiş erkekliğini hissetti.

Gözlerini açarak, şoka girmiş bir halde adama baktı ve geriye yaslandı.

Vücutları arasında yolunu bulmaya çalışırken kadını izledi. Bedenleri sessizce birbirine kenetlenmiş bir haldeydi. Kadınlığına

dokunduğunu ve girişi bulup erkekliğinin başını oraya yerleştirdiğini hissetti.

Duraksamasını da hissetti.

Adamın yüzüne bakarak, ona yalnızca ucuyla dokunan cinsel organının üzerinde dengesini bulmaya çalıştı. İçi hâlâ boştu ve bekliyordu.

“Sen yap,” dedi Caire kulak tırmalayıcı bir sesle.

Temperance, onları sersemleten bir büyüden uyanırcasına gözlerini kırpıttı. Hareket halindeki bir arabanın içindeydiler, kahrolası.

“Hayır.” Adam avuç içiyle yanağını kavrayarak yüzünü kendine çevirdi ve yeniden ona bakmasını istedi. “Şüpheler için artık çok geç. Benimle kal. Beni içine al.”

“Ama...”

Elini parmakları kadınlığına dokunana kadar kaydırdı.

Temperance’ın gözleri irileşti.

Kadının bedeninin, kendisine dokunan o kısmında bilinçli daireler çizerken bakışlarını onunkilere kenetledi ve hemen ardından klitorisini başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı.

Temperance’ın nefesi kesildi.

“Temperance,” diye fısıldadı adam, karanlık ve seksi bir şeytan gibi. “Temperance, seviş benimle.”

Temperance geriye doğru bükülünce onun ısrarcı uzvunu ve kendinden emin, acımasız parmaklarını hissetti. Bu yaptıkları yanlıştı ama bir o kadar da güzeldi.

“Temperance,” diye fısıldadı adam yeniden, sol başparmağını kadının dudakları üzerinde gezdirirken sağ başparmağı ile de kadınlığını okşamaya devam etti.

Temperance ağzını açarak adamın başparmağını yalamaya başladı.

“Temperance.”

Kalçasını keyifle oynattı, bir daha, bir daha. Doruğa ulaşırken adamın uzvunu ıslattığında ise başını geriye attı. Vücudu sarsılırken gözlerini açarak göz kapaklarının altından adamı seyretti. Yüzü gergindi, dudakları ise incecik, sert bir çizgi şeklini almıştı.

“Beni endişelendiriyorsun,” dedi adam.

Temperance duyduğu hazla vahşileşmişti, düşünemeyen, sadece kendi vücudunun arzularını yerine getirmek dışında hiçbir isteği olmayan bir varlıktı artık. Kalçasıyla daireler çizerken, dudaklarında küçük bir tebessümle adamı izledi. Hem onu hem de kendini baştan çıkarıyordu. “Temperance.”

Arabanın yol üstündeki bir tümseğin üzerinden geçerken sarılmasıyla birlikte kendini adamın üzerinden aşağıya kaydırarak bir ya da iki santim boyunca içine girmesine izin verdi. Hemen ardından yeniden yükselerek cinsel organının sadece başının kadınlığına temas etmesini sağladı.

Caire bir küfür savurdu, dudağının üstü terden sırılsıklamdı.

Temperance gülmeye başladı, dudaklarının arasından duyulan bu ses başka hiçbir sese benzemiyordu. Sanki cinler tarafından ele geçirilmişti, burada, loş arabanın içinde, dünyalar arasında, varış noktası olmayan bir gezintiye çıkmış gibiydi. Bükülerek adamı ama sadece bir kısmını içine aldı, sonra da onu tamamen bedeninden uzaklaştırdı.

“Lanet olsun, Temperance.” Normalde serinkanlı ve duygusuz olan sesi şimdi pürüzlüydü.

Temperance gülümsedi ve öne eğilerek bedeniyle adamın bedenine süründü, sert ve sıcak erkekliğini kendini uyarmak için kullanıyordu. Bükülerek kalçasını oynattı ve adamın alt dudağını dişledi.

Küfür etmiş olabilirdi, ne söylediği anlaşılmıyordu ama niyeti belliydi. Kadınının kalçasını bir eliyle tutarak onu havaya kaldırdı, diğer eliyle erkekliğini tenine yasladı ve onu sertçe aşağıya çekti.

Ah, bu ne coşku! Kadının içini doldurarak bu pozisyonda onu mümkün olduğunca esnemeye zorladı. Bu olağanüstü bir histi. Temperance yay gibi gerildi ve adamın omuzlarına yapışarak bedenini onunkine sürttü ama Caire'ın isteği bambaşkaydı.

Eteklerinin üzerinden kadının poposuna bir şaplak vurdu. "Üzerime çık."

Temperance suratını astı. "Olmaz." Bu hafif, muhteşem sürtünmeden büyük bir zevk alıyordu.

"Çık dedim sana, lanet olsun." Başparmağım yeniden bastırınca Temperance bir an için yıldızları gördüğünü sandı.

Parmağını geri çekti.

"Hayıır," diye inledi Temperance.

"O zaman çık üzerime. Lütfen."

Ona zevk vermesi için yalvaran bu aristokrata, bu lorda baktı ve ona merhamet göstermeye karar verdi. Dizlerinin üzerinde doğrularak içinden çıkmasını sağladıktan sonra kendini yeniden onun kucağına bıraktı.

Eteklerinin altından ona dokunmaya devam eden Caire, karanlık sokaklarda sarsılarak ilerleyen arabanın içinde üzerinde hızlı hareketlerle, kalçasını döndürerek ve nefes nefese yükselip alçalan Temperance'ı izledi. Her bir çarpışma, her bir sallanma ve kalça hareketi kadına hız kazandırarak nefesinin gitgide kesilmesine neden oluyordu. Bitiş çizgisine doğru dörtlüye koşar gibiydi.

Adamın yüzü terle kaplıydı, ağzı gergin ve kasılmıştı. Boyun kasları kalın, gergin halatlar gibi belirginleşmişti ve kadını kendine doğru çekerken yutkunuyordu.

Temperance'ın ona söylemek hatta yüksek sesle haykırmak istediği şeyler vardı. Onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordu. Tam o anda hızını kaybederek titremeye başladı ve vücudu adamın vücuduna doğru düştü. Bedeni kontrolsüzce sarsılıyordu. Adamın iki eliyle kalçasını kavradığını ve altında defalarca içine girip çıkmaya devam ettiğini belli belirsiz bir

şekilde fark etti. Adamın omuzuna yaslanıp hıçkırarak bekledi, kasları sıvılaşmış gibiydi, kadınlığı alev alevdi. Caire acımadan girip çıkmaya devam ederken Temperance başını çevirerek onu izlemeye koyuldu. Caire yüzünü arabanın tavanına çevirmişti, ağzı açıktı, dişleriyse birbirine kenetlenmişti.

Menisi içini doldurdu.

Adam vücudu gerilmiş, kalçasını havaya doğrultmuş bir halde kadına sıkıca sarılıp özünü içine akıtırken Temperance'ın dizleri koltukla temasını yitirdi.

Caire aniden gevşedi.

Temperance'ın dizleri yeniden koltuğa devrildi. Caire'nin kolları tükenmişçesine yavaşça yükselerek Temperance'ın sırtında birleşti. Onu iyice kendine doğru çekti. Hâlâ birbirlerine kenetliydiler. Temperance, onun, içinde yumuşayan uzvunu hissederken başını omuzuna yasladı ve Londra gecesinin seslerini dinlemeye koyuldu.

Kucağında sıcak bir yükü, cinsel organını hâlâ yumuşak ve kaygan bedeninin içinde tutuyordu.

Lazarus gözlerini kapayarak sevişmelerinin kokusunu çekti içine. Ömrünün sonuna dek sadece Temperance'la bağdaştıracağı topraksı, sade bir kokuydu. Elini kadının sırtından aşağıya kaydırırken hâlâ üzerinde olan pelerinin kaba yün kumaşını hissediyordu. Bir arabanın içinde sevişmişlerdi. Bu saçma durum karşısında dudakları bir tebessümle kıvrıldı. O artık genç ve gözü kara bir lord değildi ama koşullar ne olursa olsun Temperance'ın onu baştan çıkarması işten bile değildi.

Kadın başını kaldırarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da Caire onu sıkıca tutmaya devam etti. "Şişşt."

"Eve yaklaştık," diye fısıldadı Temperance.

Haklıydı ama yine de onu bırakmak, ondan ayrılmak istemiyordu. Ama bedeni zayıf düşmüştü. Kadının yeniden hareket

etmesiyle uzvunun onun derinliklerinden kurtulduğunu hissetti. İçini çekerek kollarını açtı.

Temperance onun kucağından inerken arabanın köşeyi dönmesiyle neredeyse yere düşüyordu.

“Dikkatli ol,” dedi Caire ona bir eliyle destek olarak, kısa süre sonra Temperance arabanın karşı tarafına geçmiş ve koltuğuna yerleşmişti.

Bakışlarını adamdan kaçırdı.

Ah. O mesafeli iş kadını Bayan Dews geri dönmüştü işte. Lazarus başını yorgunlukla koltuğa yasladı.

“Üstünü başını düzeltmen gerekiyor,” dedi bakmadan kucağını işaret ederek. Adamın görüntüsü onu rahatsız ediyor gibiydi.

Caire aşağı baktı. Erkekliğinin, pantolonun üzerine kıvrılmış haliyle en görkemli anını yaşadığı söylenemezdi.

“Lütfen,” diye mırıldandı Temperance.

“Mendilin var mı?” diye sordu kibarca.

Temperance elbisesinin kolundan bir mendil çıkararak ona uzattı.

Mendili aldı, küçük kumaş parçasını yavaşça erkekliğine sararak üzerini temizledi. “Teşekkür ederim,” dedi mendili geri uzatarak.

Temperance’ın ağzı Caire sanki Westminster’a işemişçesine açık kaldı.

Caire kahkahalarla gülmek istedi. Aslına bakılırsa durum komik olmaktan çok trajikti. Sevişme konusunda neden bu kadar dar kafalı bir tutum sergiliyordu? Gözlerini kıstı. Belki de kocası aşırı tutucu ve de yetersiz biriydi. Temperance’ın, onu sevdiğini söylemiş olmasına rağmen kocası hakkında hemen hemen hiçbir söz sarf etmediğini fark etti. Ölmüş kocası hakkında soru sormak üzere ağzını açıtsa da arabanın birdenbire durmasıyla bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Pencereden dışarı baktı, Maiden Lane Caddesi’nin sonuna gelmişlerdi.

Temperance ondan ayrılmak üzere ayaklanmıştı bile. Caire doğruldu.

“Rahatsız olma,” dedi kadın aceleyle. “Kendi başıma inebilirim.”

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. “Bunu yapabileceğine şüphem yok ama seninle kapıya kadar gelmek istiyorum.”

“Ah, ama...” itirazı adamın yüz ifadesini görünce yarım kaldı. “Ah.”

Bunun ardından ses çıkarmadan arabadan indi.

Caire, Temperance’ın evinin sokağına girer girmez onun kolunu tuttu. Kaçıp gitmeyeceğinden emin olamıyordu. Sessizlik içinde evin kapısına kadar yürüdüler. Kapının önüne vardıklarında öfkeliydi ancak sebebini bilmiyordu. Kadın evin önünde arkasını dönüp belli ki ona iyi geceler bile dilemeden içeriye girmek niyetindeydi.

İşte o anda içinden bir şey kopuverdi. Kadını hızla kendine çekip dudaklarıyla ağzını sıkıca kapamadan önce bir küfür savurdu. İsteddiği şey buydu işte. İçindeki canavarı kamçılaman buydu: Kadının yumuşak ve sıcak dudaklarına dokunduğunda çıkardığı inleme sesi. İçinde çaresiz, adını koyamadığı hayvani bir arzu vardı. Mantığıyla ifade edemediği bu arzu içini paramparça ediyordu. Onu istiyordu, bunun tam olarak ne olduğunu bilmesede ondan bir parça olsun istiyordu. Korktuğu tek şey bu korkunç ihtiyaç giderilmediği sürece kendi içinden de bir şeylerin kopup kayıplara karışmasıydı. Kafasını karıştıran bu düşünceyle başını kaldırıp kadının yüzüne baktığında, onun da yüzünde aynı karmaşık ifadeyi gördü. Belki de o da adını koyamadığı bu ürkütücü hissin pençesindeydi. Temperance bir şey söylemek istercesine ağzını açtı.

Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü.

Caire, “Temperance,” dedi yalvaran bir sesle, ne için yalvardığını da bilmeden.

Kadın durdu, hâlâ sırtı dönüktü. “Ben... ben yapamam. İyi geceler.”

Evin kapısını vurdu.

Lanet olsun! Caire arkasını dönerek engebeli kaldırım taşlarına bir tekme savurdu. Bu şekilde devam edemezlerdi. İkisinden biri fena halde kırılacaktı ve Caire hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu. Temperance’ın mı yoksa kendinin kırılmasının mı?

Dönüş yolculuğu ağır ve yorucuydu. Evine ulaştığında saatler geceyarısını çoktan vurmuştu. Şapkasını, pelerinini ve bastonunu kâhyaya uzatarak merdivenlere yöneldiği sırada adam boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

“Lordum, bir ziyaretçiniz var.”

Lazarus dönerek uşağına baktı.

Kâhya önünde eğildi. “Leydi Caire kütüphanede.”

Kütüphaneye doğru yürürken içinde taşıdığı isimsiz korku kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Kapıyı açtı ve onu gördü. Göl mavisi etekleri etrafına yayılmış ve başı göğsüne düşmüş bir halde kanepenin üzerinde yatıyordu. Onu beklerken uyuyakalmış olmalıydı.

Onu uyandırmaktan çekinerek parmak uçlarında kanepeye yaklaştı. Onu en son ne zaman incelemişti? Yıllar, belki de onyıllar geçmiş olmalıydı. Çok güzeldi. Her zaman öyleydi ve hep öyle kalacaktı. Yüzünün kemik yapısı ince ve asıldı ama şimdilerde çenesinin altında hafif bir sarkma ve gözlerinin altında küçük torbalar belirmişti Eğilerek başka değişiklikler aramaya koyuldu, burnuna portakal kokusu geldi. Bu onun kokusuydu. Her zaman kullandığı bu koku gözünde çocuk odasının anılarını canlandırdı. Yedi ya da sekiz yaşındayken odasında kurabiyelerini yerken gelip onu ziyaret edişini, evden çıkmadan önce gelip yanağından öpmesini hatırladı.

Kıpırdanmasıyla birlikte Lazarus aceleyle bir adım geri çekildi.

“Lazarus.” Keskin, mavi gözlerini açtı. “Duyacağım cevaptan çekinmesem sana nerede olduğunu sorardım.”

“Hanımefendi.” Omuzunu şöminenin rafına yaslamıştı. “Bu ziyaretinizi neye borçluyum?”

Kadının gülümsemesi çapkın ve muzipti ama Lazarus yine de dudağının titrediğini görür gibi oldu. “Bir anne oğlunu görmeye gelemeyebilir mi?”

“Yorgunum. Buraya yalnızca oyun oynamaya geldiyseniz, yatağımı tercih etmemin kusuruna bakmazsınız umarım.” Kapıya yöneldi ama kadının sesi onu durdurdu.

“Lazarus. Lütfen.”

Yüzüne baktı. Tebessümünü kaybolmuştu ve dudakları gerçekten titriyordu.

Kadın kendini toplamak ister gibi bir nefes aldı. “Şarabın var mı?”

Annesine kısa bir süre daha baktı ve içini çekti. Belki de saatin geç olması ya da yorgunluğundan, şarap olmasa bile o anda onun da bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı. İçki dolabındaki rafa uzanarak her ikisine de birer kadeh brendi doldurdu.

“Daha çok bunu tercih ettiğini hatırlar gibiyim,” dedi annesine kadehi uzatırken.

“Öyle mi?” Kadın kadehi iki eliyle kavrayıp şaşkınlıkla baktı. “Nereden biliyorsun?”

Lazarus omuzlarını silkerek karşısındaki koltuğa yerleşti. “Sanırım bir gece seni babamın çalışma odasında gördüm.”

Kadın kaşlarını kaldırdı ancak hiçbir şey söylemedi. Kısa bir süre ikisi de konuşmadan brendilerini yudumladılar.

Sonunda kadın boğazını temizledi. “O kadını Leydi Stanwicke’in balosuna götürmüşsün.”

Lazarus kadehinin üzerinden annesine baktı. Sesi son derece ifadesizdi. “Adı Temperance Dewes. St. Giles’daki bir kimsesizlerin evinin sahibesi.”

“Kimsesizler evi mi?” Bakışlarını hızla kaldırdı. “Çocuklar için mi?”

“Evet.”

“Anlıyorum.” Şimdi dudaklarını büzmüş, kadehine bakıyordu.

“Buraya neden geldin, anne?” diye sordu Caire yumuşak bir sesle.

Her zamanki dramatik çıkışlarından birini bekledi, belki de sert bir iğneleme. Annesi tam tersine sessizliğini korudu. “Onu seviyordum, biliyorsun,” dedi bir süre sonra.

Lazarus, çeyrek yüz yıldır ölü olan Annelise hakkında konuştuğunu biliyordu.

Annesi alçak bir sesle, “Üç kez düşük yaptım,” diyerek konuşmasını sürdürdü. “Sen doğmadan önce bir kez, iki kez de Annelise doğmadan önce.”

Bakışlarını kadına dikti. “Bunu bilmiyordum.”

Kadın başını salladı. “Tabii ki bilmiyordun. Sen daha çocuktun ve biz aile olarak çok yakın sayılmazdık.”

Buna cevap vermeye gerek duymadı.

Kadm devam etti. “Annelise doğduğu zaman onu çok sevmiştim. Babanın tabii ki bir kız çocuğuna ihtiyacı yoktu ama bu beni hiç rahatsız etmedi.” Gözlerini kaldırıp Lazarus’a baktıktan sonra yeniden indirdi. “Seni bebekken benden alarak kendine mal etmişti. Onun vârisiydin. Ben de Annelise’i kendime mal ettim. Sütannesi evde kalıyordu ve ben onu her gün görmeye gidiyordum. Hatta bazen günde birkaç kez.”

İçkisinden büyük bir yudum alarak gözlerini kapadı.

Lazarus hiçbir şey söylemedi. Bunları hatırlamıyordu ama o zamanlar sadece kendi küçük dünyasıyla meşgul olan bir çocuktu.

“Hastalandığında...” Annesi sustu ve boğazını temizledi. “Annelise son kez hastalandığında babana bir doktor çağırması için yalvardım. Reddettiğinde ise kendim çağırmalıydım. Bunu

biliyordum. Ama o kadar sertti ki... Ve senin babandı. Nasıl biri olduğunu hatırlıyorsundur.”

Ah evet, babasının nasıl biri olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Sert. Kötü kalpli. Kendi üstünlüğünden ve doğrulundan emin. Soğuk, çok soğuk.

“Her neyse,” dedi kadın yumuşak bir sesle. “Bunu bilmen gerektiğini düşündüm.”

Bir şeyi bekler gibi oğlunun yüzüne bakınca o da annesine baktı. Sessizdi çünkü annesine bunu vermeye hazır olduğundan, günün birinde hazır olacağından emin değildi. Sadece baktı.

“Pekâlâ.” Kadın içkisini bitirdi ve ayağa kalkmadan önce bardağını önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

Oğluna ısılt ısılt bir gülümsemeyle baktı. “Saat çok geç oldu ve eve gitmem lazım. Yarın yeni gece elbisemin provasına ve bir çaya gitmem gerekiyor bu yüzden iyi görünmek istiyorsam biraz uyumam lazım.”

“Elbette,” diye karşılık verdi Lazarus.

“İyi geceler, Lazarus,” dedikten sonra kapıya döndü ama duraksayarak omzunun üzerinden oğluna baktı. “Sevginin gösterilmemesinin, hissedilmediği anlamına gelmediğini unutma lütfen.”

Lazarus karşılık veremedi odadan çıktı.

Koltuğa yeniden oturup kadehin içinde kalan brendisine bakarak küçük bir kızın kahverengi gözlerini ve portakal kokusunu hatırladı.

Bu şekilde devam edemezdi.

Kocasının kalktığını gören Silence uyuyormuş gibi yaptı. Dün gece aynı yatakta uyumuşlardı ama farklı evlerde uyumuş gibiydiler. William yatağın en uzak ucunda yatarken bir ceset kadar sessizdi, Silence karanlıkta ona dikkatle yaklaşarak dokunmaya çalıştığında adamın vücudu kaskatı kesilince Silence

onun yataktan düşeceğinden endişe ederek, kırılgan bir şekilde kendi tarafına geri dönmüştü

Uykuya dalması saatler sürmüştü.

Şu an kocasını kendisine bir kez bile bakmadan tıraş olup giyinirken izliyordu. İçinde bir şeyler parçalanıp ölüyordu. Geminin yükü, kaybolduğu gibi aniden ortaya çıkmıştı. Gemi sahibi sevincinden havalara uçmuştu, William ise hırsızlıktan hapse girmekten kurtulmuştu ve en nihayetinde de maaşını alabilmişti.

Mutlu olmaları gerekirdi.

Tam tersine, çaresizlik küçük evlerinin üzerini sinsi bir sis gibi kaplamıştı.

William ayakkabılarını bağlayarak yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı. Silence bir an bekledikten sonra yataktan kalktı ve odanın içinde hızla hareket ederek giyinmeye başladı. William önceki gün veda etmeden evden çıkmıştı. Ve bu kez de yatak odasından çıktığında başına şapkasını takmış, yine gitmeye hazırды.

“Ah,” dedi.

William kapıya doğru yürüdü.

“Ben... ben sana kahvaltı hazırlarım diye düşünmüştüm,” dedi Silence aceleyle.

William ona bakmadan başını salladı. “Gerek yok. Bu sabah erken işim var zaten.”

Neredeyse altı aydır denizdeydi, belki gerçekten de işi vardı ama Silence sabahın yedisinde gitmesini gerektirecek bir durum olduğunu sanmıyordu.

“Bana hiç dokunmadı,” dedi alçak bir sesle. “Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki, bana elini bile sürmedi. Yemin ediyorum... İstedğin her şey üzerine yemin ederim...”

Gözlerini hızla odanın içinde gezdirdikten sonra koşarak babasının ona küçük bir kızken verdiği İncil’i aldı. “William, İncil üzerine yemin ederim ki...

“Yapma.” İki büyük adım da yanındaydı, nihayet. İncil’i nezaketle ellerinin arasından aldı. “Yapma.”

Kocasının yüzüne umutsuzca baktı. Söylediklerini defalarca tekrar etti ama her defasında William bakışlarını kaçırmaya devam etti.

“Gerçeği söylüyorum,” dedi titreyen sesiyle. “Beni yatak odasına götürdü ve eğer geceyi yatağında geçirirsem sabahında geminin yükünü geri vereceğini söyledi. Bana dokunmayacağına dair söz verdi ve dokunmadı. Dokunmadı, William! Gece boyunca şöminenin yanındaki bir koltuğun üzerinde uyudu.”

Silence susarak kocasının kendisine inanmasını ve öpmesini, yanağını okşayarak bütün bunların bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu söylemesini bekledi. Yeniden William’ı olmasını istedi.

William yüzünü başka tarafa çevirdi.

“Ah, neden bana inanmıyorsun?” diye bağırdı Silence.

William başını salladı, suskunluğu öfkesinden daha da soğuktu. “Mickey O’Connor, içinde bir nebze iyilik ya da merhamet taşımayan, adı çıkmış aşağılığın tekidir, Silence. Seni suçlamıyorum. Sadece bu meseleyi benim halletmeme izin vermeni isterdim.” Nihayet yüzüne baktı ve Silence dehşete kapılarak kocasının gözlerindeki yaşları gördü. “Oraya hiç gitmemiş olmanı dilerdim.”

Kapıya giderek hızla açtı.

“Senin beni sevip sevmediğini sordu,” diye bağırdı Silence.

William olduğu yerde sessizce durdu.

“Ben de sevdiğini söyledim,” diye fısıldadı Silence.

William cevap vermeden dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Silence önce ellerine sonra evin küçük, eski odasına baktı. Bir zamanlar buranın sıcak bir yuva olduğunu düşünürdü. Şimdiyse ona kasvetli geliyordu. Kendini yüksek arkalı koltuğa bıraktı.

Cazibeli Mickey'ye kocasının kendisini gerçekten sevdiğini söylediğinde adam sadece gülümsemişti. "Seni gerçekten seviyorsa, sana inanacaktır," demişti.

Ne kadar da aptaldı.

Ne kadar da aptal.

Lazarus ertesi gece karanlık sokaklarda dolaşırken Marie'nin katilini neden aradığını kendine hiçbir zaman itiraf etmediğini düşünüyordu. St. John bunu bir saplantı haline getirdiğini söylemişti, Temperance ise aşkın ne olduğunu bile bilmediği halde onu Marie'ye âşık olduğunu sanmakla suçlamıştı. Her ikisi de haklı olabilir miydi? Belki de açıklanabilir bir sebebi olmaksızın hayalperest bir arayışın içine girmişti.

Belki de aslında hayatı o kadar boş ve anlamsızdı ki metre-sinin vahşice öldürülmesi arzulanan bir heyecandı.

İç karartıcı bir düşünce.

Onun parasıyla geçindiği halde başka erkeklerle de görüşüyordu. Bu gerçek onu şaşırtmalı, kızdırmalıydı ama gerçekte hissettiği tek şey meraktı: Ona verdiği cömert harçlıktan fazlasına mı ihtiyaç duyuyordu? Yoksa ihtiyacı olan cinsel birleşme miydi?

Yerde yatan baygın, hatta belki de ölmüş, bir deri bir kemik bir adamın etrafından dolandı. St. Giles'a yaklaşıyordu. Cadde gitgide daralırken, pis ve sefil bir hal ahyordu. Caddenin ortasından geçen kanal tehlikeli atıklarla doluydu, havadaki pis koku insanın tenine yapışacak gibiydi.

Faulk'un bahsettiği adamlardan birini bulmuştu, zayıf ödleğin tekiydi, konuşmaları boyunca bir kez olsun Lazarus'un gözlerine bakamamıştı. Böyle bir adamın uyarılabilmesi için kadını bağlaması gerektiğini düşünmeden edemedi. Bu iğrenç bir düşünceydi. Yoksa o da böyle biri miydi? Seviştiği kadının gözlerine bakmaya cesareti olmayan bir korkak mıydı?

Temperance'ın gözlerinin içine bakabiliyor olması dışında tabii. Onunlayken iplere ve kukuletaya ihtiyaç duymamıştı. O, kendisi için bir çeşit özgürlük gibiydi. Normalliğin hoş bir türü.

Belki de bu yüzden ayakları onu şu an bile Temperance'a götürüyordu?

St. Giles'a vardığında hava iyice kararmıştı, ortalık simsiyah ve tekinsizdi. Lazarus bu bölgede bugüne dek üç kez saldırıya uğradığını hatırlayarak bastonunu sımsıkı kavradı. Avlamaya ve kanın izini sürmeye niyetliydi ama belki de saldırıya uğradığı yerlere biraz daha yakından ve dikkatlice bakması gerekiyordu.

Ve de *neden* saldırıya uğradığına.

Biraz ilerdeki köşeden kalabalık bir erkek topluluğu döndü. Lazarus yan sokaklardan birine girerek yaklaşmalarını sessizce izledi. Altın bir saat ve kıvrıkcık bir peruk için kavga ediyorlardı, belli ki bu gece en azından bir şanssız beyefendinin icabına bakmışlardı.

Lazarus seslerinin gecenin içinde kaybolmasını bekledikten sonra yoluna devam etti.

On dakika sonra Temperance'ın mutfak kapısının önündeydi. Geç olmuştu. Bir an için duraksayarak içeriden gelen sesleri dinlemeye koyuldu. Hiçbir ses duyamayınca da bastonunu çevirerek içinden ince kılıcını çıkardı. Kılıcın ucunu kapıyla çerçevesi arasındaki boşluğa sürdü. Küçük, dikkatli bir hareketle demir çubuğu yerinden oynattı.

Kolayca açılan kapıdan içeri girdi ve arkasından kapayarak yeniden sürgüledi. Mutfağın şöminesi söndürülmüştü, belki de Temperance yatmıştı. Merdivenleri sessizce çıkabilirdi ama hangi odada uyuduğunu bilmiyordu. Evi ayaklandırma riski oldukça yüksekti.

Masanın üzerinde duran çaydanlığı gördü. Yanında da küçücük teneke çay kutusu duruyordu. Belki de geceyarısı bir fincan çay içmek için mutfağa inmeye niyetliydi. Onunla tanıştığı ilk gece

girdiği küçük oturma odasına girdi. Ocak buz gibiydi. Lazarus ateşi yakmak için eğildi ve tuvaleti kullanmak için kısa bir süreliğine mutfığa gidip geldi. Sonrasında ise odada terk edilmiş, âşık bir çoban gibi beklemeye başladı. Lazarus kendi kendine güldü. Öyle değil miydi? Acı bir umutla kadının gelip kendisini varlığıyla mutlu etmesini bekleyen bir talipten ne farkı vardı? Meselenin seksle ilgisi yoktu. Sadece onunla olmak istiyordu. O sıradışı altın gözlerin içindeki ifadeyi görmek, sesine kulak vermek istiyordu.

Ne kadar acınacak bir haldeydi.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca başını kaldırdı ve gözlerini kapayarak dinlemeye başladı. Oradaki Temperance mıydı? Öyle olduğunu varsayarak, gözünde çaydanlığın içindeki kaynamış suyu çay yapraklarının üzerine döktüğünü canlandırdı. Yerinde hareketsiz oturarak ona içinden seslendi, bedeni onu arzuluyordu.

Kapının gıcırdamasıyla gözlerini açtı ve Temperance'ı kendisine bakarken gördü. Bir aptal gibi gülümsedi, kendine engel olamadı.

“Ah,” dedi Temperance. Şaşırdığı her halinden belliydi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Seni ziyarete geldim,” diye cevap verdi. “Korkarım bu gece St. Giles’a gitmem gerekiyor ve yanımda olmana ihtiyacım var.”

Temperance ona bir süre baktıktan sonra mutfığa geri döndü. Peşinden gittiğinde, kadının pelerinini üzerine aldığını gördü. “Bana neden ihtiyacın var?”

“Çünkü tekrar Bayan Yediveren’e gitmek istiyorum.”

“Neden?” Pelerinin bağcıkları üzerinden kaşlarını çatarak adama baktı. “Oraya iki kez gittik. Öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimizden eminim.”

“Öyle görünebilir.” Parmaklarını yıpranmış ahşap masanın üzerinde gezdirdi. “Ancak Marie’nin sevgililerinden birini görmeye gittim. Marie ile Bayan Yediveren’in mekânında buluştuklarını söyledi.”

“Ne?” dedi Temperance şaşkınlıkla. “Ama o, Marie ile daha önce hiç karşılaşmadıklarını söylemişti.”

“Belki de gerçekten karşılaşmamışlardır.” Omuz silkti. “Ama yine de Marie’nin bir meyhaneye tenezzül etmiş olmasını tuhaf buluyorum. Marie hizmetlerini centilmenlere sunardı. O ölmeden önce bana sormuş olsaydın, onun öyle bir yere gideceğine ihtimal vermeyeceğimi söylerdim.”

“Evet, bu gerçekten çok tuhaf.” Merdivenlerin yanına kadar yürüyüp yumuşak bir sesle Mary Whitsun’a seslendi.

Yukarıdan gelen ayak sesleri duyuldu.

“Sonra bir de Martha Swan var,” diyerek sözlerini sürdürdü Lazarus.

Temperance soran gözlerle ona baktı.

Lazarus’un yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. “Aptalca geleceğini biliyorum ama bir düşün: Martha Swan’ın yerinde niçin saldırıya uğramış olabiliriz?”

Temperance omuzlarını silkti. “Onunla konuşmamıza engel olmak için mi?”

“Ama o zaten ölmüştü.”

Temperance kaşlarını çattı ama o anda Mary Whitsun geceliğiyle odada belirdi. “Efendim?” Kızın tedirgin bakışları Temperance ile Lazarus arasında gidip geliyordu.

“Lütfen arkamdan kapıyı sürgüle,” dedi Temperance kıza. “Ondan sonra da yatağına geri dön.” Kız başını salladı. Ardından ikisi birlikte sokağa çıktılar.

Rüzgâr Temperance’ın pelerinin eteklerini havalandırıyordu. “Eğer Martha Swan ile konuşmamıza engel olmak için değilse, bize başka hangi sebepten ötürü saldırmış olabilirler?”

“Bilmiyorum.” Lazarus hızlı adımlarla yürürken Temperance’ı yanından ayırmamaya gayret ediyordu.

“Belki de Bayan Yediveren’in yerinde bizi gören birileri olmuştur. Olayı araştırmamızı istemeyen birileri. Belki de Marie bu kişi her kimse, onunla Bayan Yediveren’in dükkânında karşılaşmıştır.”

Temperance adama şüphe dolu gözlerle baktı. “Ya da bunların hepsi sadece birer tesadüften ibarettir.”

Yolun geri kalanını hiç konuşmadan yürüdüler. Lazarus, Temperance’ın sıcaklığının ve kırılganlığının farkındaydı. Belki de onu yanına almamalıydı ama düşündükçe daha da emin olduğu bir şey vardı: Cevapları bir şekilde Bayan Yediveren’in mekânında bulacaklardı. Temperance de oradaki insanları konuşturacak anahtar kişiydi.

On beş dakika sonra köhne mekâna girdiklerinde ilk anda bir önceki gelişlerinden farkı yok gibiydi. Meyhane kalabalık ve sıcaktı, ocağın bacası düzgün çekmediği için kararmış olan çatı kirişlerinin arası dumanla kaphydı. Lazarus arka tarafa, Bayan Yediveren’in odasına doğru ilerlemeye başladı.

Temperance onu kolundan tutarak durdurdu. Lazarus ona doğru eğildi ve Temperance kulağına fısıldayarak konuşmaya başladı. “Yolunda olmayan bir şeyler var. Burası fazlasıyla sessiz.”

Lazarus başını kaldırıp etrafına bakınca Temperance’ın haklı olduğunu gördü. Köşede denizcilerin oturduğu masadan yükselen sarhoş naralar eksikti, kalabalığın geri kalanından tartışma ya da kavga sesleri yükselmiyordu. Aksine müşteriler birbirlerine sokulmuş bir halde oturuyordu, kimse Lazarus’la göz göze gelmiyordu. Lazarus, Temperance’a baktı. “Ne oldu?”

Temperance başını salladı. Altın benekli gözleri şaşkıncı. “Bilmiyorum.”

Tek gözlü garson kız perdeyle kapatılmış arka odadan çıkıp geldi. Perde kapanmadan hemen önce Lazarus içeride üç adamın oturduğunu görebilmişti. Bayan Yediveren’in koruma sayısını üçe çıkarmış olmasının sebebi ne olabilirdi? Kızın başı önüne eğikti,

yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onları görünce başını iyice önüne eğip yan tarafa geçti.

Temperance, Lazarus'u beklemeden telaşla kızın yanına gitti. Lazarus uzaktan Temperance'ın kızı bir şeyler söylediğini ve kızın başını iki yana sallayarak arkasını dönmeye çalıştığını gördü. Temperance kızı eliyle durdurmaya çalışınca kız sertçe bir şeyler söyleyerek onun elini üzerinden silkeledi. Bunun üzerine Temperance'ın vücudu gerildi, gözleri irileşti.

Lazarus anında yanındaydı. "Ne oldu?"

Temperance başını salladı. "Burada olmaz."

Temperance Lazarus'u meyhaneden çıkarıp korkuyla etrafına bakındı. Lazarus onu kendine doğru çekip pelerininin altında kollarını vücuduna sardı. "Anlat bana."

Temperance adamın yüzüne baktı, yüzü gecenin karanlığında solgun görünüyordu.

"Marie hakkında konuşmaya yanaşmadı bile. Bir cinayet daha işlenmiş, yine bir fahişe. Yatağına bağlanmış ve karnı yarılmış bir halde..." Konuşmasını bitiremeden derin bir nefes aldı.

"Şişşt." Lazarus'un kalbi hızla çarpıyordu, etraflarında oluşabilecek en ufak bir harekete ve sese karşı tetikteydi şimdi. "Seni hemen evine götürmeliyim."

Temperance ona sıkıca sarıldı. "Bunları yapanın St. Giles Hayaleti olduğunu söylüyorlar."

"Ne?"

"Kimileri onun bir hayalet, kimileriyse gerçek bir kişi olduğunu düşünüyor ama her hâlükârda cinayetleri işleyenin o olduğundan eminler."

Lazarus başını sallayarak yürümeye başladı. "Neden?"

"Kimse bilmiyor. Bir çeşit intikam peşinde olduğuna, günahkârları cezalandırmak için gönderildiğine ya da sadece öldürmekten zevk aldığına dair dedikodular var."

Temperance bir kez daha titredi. “Bütün bunların bir anlamı yok, öyle değil mi? Eğer katil oysa ve bizim ölmemizi istese, o saldırganların karşısında senin yanında yer almazdı.”

“Hayır, hiçbir anlamı yok,” diye mırıldandı Lazarus.

On dakika sonra Temperance’ın evinin kapısına vardıklarında Lazarus onu evinde görmekten hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü. Temperance kapının kilidini açıp içeri geçtiğinde onunla birlikte mutfağa girdi.

Temperance’ın suyu kaynatmak üzere çaydanlığı doldurmasını ve ocaktaki ateşi canlandırmasını izledi. “Katilin hayalet olduğuna dair herhangi bir kanıt var mıymış? Garson kız bir şey söyledi mi?”

Temperance dolaptan çay malzemelerini çıkarırken adama şaşkın bir ifadeyle baktı. “Bir şey bilmiyor gibiydi. Sadece başkalarının söylediklerini tekrar ediyordu.”

“Hımm.” Lazarus parmaklarını mutfak masasına vuruyordu.

“O zaman belki de birileri bu söylentiye yaymıştır.”

“Ama kim?”

Lazarus başını salladı. “Ne olursa olsun artık seni St. Giles’a götüremem. Katil elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaştığı sürece bu mümkün değil.”

Kadın sessizce başını salladı, söyledikleri karşısında kaşları çatılmıştı. Temperance emrine itaat edecek miydi, yoksa daha sonra ona karşı çıkar mıydı? Bu düşünce Lazarus’u huzursuz ediyordu, bu kadının üzerinde gerçek bir güce sahip olmadığının farkındaydı. Onun ne düşündüğünü veya ne kadar endişe duyduğunu umursamadan istediğini yapabilecek biriydi.

Temperance çaydanlığın içinde kaynayan suyu demliğin içine döktü. Birlikte oturma odasına geçtiler. Kadın koltuğa otururken Lazarus da sönmeye yüz tutmuş olan ateşi canlandırdıktan sonra o da koltuğuna yerleşerek Temperance’ın kendine bir fincan çay

doldurmasını ve şeker ilave edişini izledi. Birdenbire, ömrünün sonuna kadar her akşam burada Temperance'la birlikte oturup onun çayını yudumlamasını ve rahatlama hissiyle birlikte gözlerini kapayışını izlemek istediğini düşündü.

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordu kısa bir süre sonra.

Temperance hızla başını kaldırdı, şaşırmıştı. Bu Lazarus'un sinirini bozdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Adı Silence'tı sanırım? O'Connor'la olan karşılaşmasından sonra kendini toparlayabildi mi?"

"Bilemiyorum," dedi kadın içini çekerek. "Ondan bir daha hiç haber alamadım. Winter benimle konuşmuyor, hiçbir şey hakkında konuşmadan sadece işlerine koşuyor. Concord oldukça öfkeli ya da olan biteni *onaylamıyor* desek daha doğru olur."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Lazarus. "Onlar nasıl üstesinden geliyorlar?"

Temperance fincanıyla avuçlarını ısıtıyordu. "Genel olarak her zamanki gibiler. Mary Whitsun evde beni gölgemmiş gibi takip ediyor, beni gözden kaybederse tamamen yok olacağımdan korkar gibi bir hali var."

Lazarus başını salladı, bütün bunlara ne cevap vereceğinden pek emin değildi. Açıkçası ailelerle, daha doğrusu duygularla ilgili tecrübeleri fazlasıyla yetersizdi.

Temperance derin bir nefes aldı. "Peki ya sen nasılsın? Omuzun nasıl oldu?"

"Neredeyse yepyeni gibi."

Kadın birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra kısık sesle konuşmaya başladı.

"Sence Marie sana kardeşinden neden hiç bahsetmedi?"

"Ona ailesi hakkında hiç soru sormadığım için olabilir."

Lazarus omuzlarını silkti. "Ashna bakarsan, doğru dürüst konuşmazdık. İlişkimizde buna gerek duymazdık."

“Yani onunla görüştüğünüzde sadece...”

“Yatıyorduk. Evet.” Kadının yüzüne bakıp tepkisini beklemeye koyuldu. “Başka bir şeye ihtiyacım yoktu, ondan başka hiçbir şey istemiyordum.”

“Peki ya benden?” diye fısıldadı Temperance.

Lazarus içini çekti. “Senden çok çok daha fazlasını istiyorum.”

On Beşinci Bölüm

Meg gün boyunca zindandaki küçücük hücresinde tek başına oturdu, kimse onu ziyaret etmedi. Hücresinin derleyip topladıktan sonra yıkandı ve uzun, altın sarısı saçlarını taradı. Tam yatmaya hazırlanıyordu ki hücrenin kapısından gelen bir ses duydu. İçeri üç hizmetçi ve son derece zarif bir berber girdi. Meg daha ne olduğunu bile anlayamadan üzerine parlak mavi bir gece elbisesini geçirip saçlarını incilerle süslediler. Ayaklarına ince topuklu zarif ayakkabılar giydirdiler.

“Neler oluyor, bütün bunların anlamı ne?” diye bağırdı şaşkınlıkla.

Berber önünde eğilerek cevap verdi. “Bu gece Kral Hazretleri ile akşam yemeği yiyeceksiniz.”...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Temperance bu egzotik, başka bir dünyadan çıkıp gelmiş gibi duran ve ondan çok daha fazlasını istediğini söyleyen adama uzun uzun baktı. Ne kadar fazlasını istiyordu? Bunu ona sormayı çok istedi ancak alacağı cevaptan korkuyordu.

Bu yüzden fincanını masaya koymakla yetindi. “Pekâlâ.”

Lazarus da başıyla onaylayarak yanan ateşi izlemeye koyuldu. Adı konmamış olsa da aralarındaki bu anlaşmadan memnun

bir hali vardı ama Temperance vücudunun alev alev yandığını hissetti. O da *daha fazlasını* istiyordu.

“Bana ailen hakkında hiçbir şey anlatmadın.”

Lazarus asabi bir tavırla başını salladı. “Bu doğru değil. Sana kız kardeşimi ve annemi anlattım.”

“Ama babanı anlatmadın,” diye karşılık verdi Temperance kısık bir sesle. Bu konunun, bütün sırlarını öğrenme isteğinin nereden çıktığını kendisi de bilemiyordu. Belki de St. Giles sokaklarında bir katilin dolaşıyor olması ve ölümle karşı karşıya gelmiş olması gerçeğinden kaynaklanıyordu. Bildiği tek şey, bedeninin birleştiği bu adamı tanımak istediğiydi.

Lazarus gerildi. “Babam bir aristokrattı. Onun hakkında anlatacak çok fazla bir şey yok.”

Temperance başını kaldırarak onun yüzüne baktı. Lazarus bakışlarını yeniden ateşe çevirmişti ama belli ki aslında anlatacak çok şey vardı.

“Görünüş olarak nasıl biriydi?”

Lazarus ona döndü. “O... oldukça iri yapılı bir adamdı.”

“Senden daha mı uzun boyluydu?”

“Evet,” dedi. “Hayır, öyle değildi. Ben Oxford’dan döndüğüm sırada onun boyunu geçmiştim. O sadece... çok iri gibi duruyordu.”

“Neden?”

“Bu konudan bahsetmek istemiyorum,” dedi Lazarus aniden.

“Ama benden fazlasını istiyorsun,” diye karşılık verdi Temperance. “Bunun karşılığında ben de senden fazlasını isteyemez miyim?”

Lazarus kırık bir tebessüm sergiledi. “Oldukça inatçı bir pazarlıkçısınız, Bayan Dews. Hakkımda ne öğrenmek istiyorsun?”

“Belki de her şeyi öğrenmek istiyorumdur?” diyerek cüretkâr bir karşılık verdi.

“Ah, evet ama birisi hakkında her şeyi öğrenmek mümkün müdür?”

“Belki de değildir,” dedi Temperance ayağa kalkarken.

Adam kadının iki adımında yanına yaklaşmasını izledi.

“Belki de biz ömrümüzü iki ayrı, yapayalnız kişiler olarak geçirmeye mahkûmuzdur, ne dersin?” diye sordu adamın uzatılmış dizine oturarak. Boynundaki fuları çekiştirmeye başladı. “Birbiri-mizi tam anlamıyla tanımamız zaten mümkün değil. Söylememi istediğin şey bu değil mi?”

Lazarus boğazını temizledi. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

Temperance sevecen bir sesle, “Tabii ki düşündün,” diye alay etti onunla. “Sen son derece akıllı bir adamsın, üstelik de kinayeli birisin. Yaşadığımız bu dünya ve üzerinde ne kadar yalnız biri olduğun hakkında düşünmeye oldukça fazla zaman ayırıyorsundur.”

Yutkundu, kadının parmakları altındaki adem elması inip yükseliyordu. “Yalnız değil miyim peki?”

“Belki.” Bir an için adamın yüzüne baktıktan sonra boynundaki fuları tamamen çekip çıkardı.

“Onları bu yüzden mi bağlıyorsun?”

“Kimleri?”

“Bir korkak olduğun hiç aklıma gelmezdi, Lazarus.”

Lazarus içini çekerek gözlerini kapadı. “Belki. Bilmiyorum.”

Temperance yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. “Onları neden bağladığını bilmiyor musun yoksa bunu itiraf etmek mi istemiyorsun?”

“Ne kadar da acımasızsınız, hanımefendi.” Sesinde hafif bir uyarı seziliyordu.

“Evet.” Temperance başını sallayarak yaptığı işe yoğunlaştı. “Ama senden başka türlü asla bir cevap alamayacağımdan eminim. Yakınlıkları sana acı mı veriyor? Onlardan ve herkesten ne kadar ayrı olduğunu düşünmek, başkaları sana dokununca acı hissetmene mi sebep oluyor?”

“Olaya bakış açın beni dehşete düşürüyor,” dedi yeleğini çıkarmasına yardımcı olurken.

“Neden acı hissettiğimi bilmiyorum.”

“Bu acı fiziksel mi yoksa ruhsal bir acı mı?”

“İkisi de.”

Temperance gömleğinin düğmelerini açarken başıyla onayladı. Onun teninin sıcaklığını hissediyordu. Gömleğin ince kumaşının altından koyu renk göğüs kıllarının gölgesi belli oluyordu.

Temperance içinin burkulduğunu hissetti. “O zaman belki de onları sana acı vermemeleri için bağlıyorsunuzdur.”

“Belki.”

“Yoksa...” dedi gözlerini onunkilere kenetleyerek, “onların insan olduklarını idrak etmek zorunda kalmamak için mi bağlıyorsun?”

Lazarus kaşını kaldırdı. “Bu beni şeytan yapmaz mı?”

“Yapar mı?”

Adam gözlerini kaçırdı.

“Onların bakışlarından mı korkuyorsun? Gözlerini onun için mi bağlıyorsun? Gözlerini görmemek için mi?”

“Belki de onların benim gözlerimi görmelerini istemiyordur.”

“Neden?”

“Belki de ruhumun karanlık köşelerini görmelerini istemiyordumdur.”

Temperance bir an için onun şaşırtıcı güzellikteki mavi gözlerine baktı; Lazarus da buna, kadına sessizce bir şey söylemek istercesine izin verdi.

Temperance gözlerini kaçırdı.

“Beni bağlamıyorsun,” dedi, nabzının hızlandığını hissedererek. Gömleğini üzerinden çıkarmak için yanıp tutuşsa da canını yakmak istemiyordu. Ellerini hafifçe gömleğinin üzerinde gezdirirken, kumaşın altından sıcak kaslarını hissediyordu. Göğsü çok güzeldi, geniş ve hoş. Omuz başları pürüzsüz bir şekilde kol kaslarına doğru uzanıyordu.

“Hayır, bağlamıyorum.”

“Bunun sebebi senin için diğerlerinden daha önemli ya da daha önemsiz olmam mı?”

“Daha önemlisin. Orası kesin.”

Temperance başını sallarken, adamın vücudunda gezinen ellerine baktı. Onun için önemli olduğunu öğrenmek gözlerinin yaşarmasına sebep olmuştu.

“Ben senin için daha önemli miyim peki?” diye sordu Lazarus yumuşak bir sesle.

Tabii ki öyleydi. Ama bu soruyu dikkate almamaya karar verdi. Önemli olan adamın hassasiyetiydi, kendininki değil.

“Bu sana acı veriyor mu? Sana giysilerinin üzerinden dokunmam?”

“Hayır.”

Temperance öne doğru eğilerek omuzuna hafif bir öpücük kondurdu. “Buna sevindim.”

“Ben senin sorularını cevaplıyorum ama sen benimkilere karşılık vermiyorsun.”

Temperance başını salladı. “Yapamam. Henüz değil. Beni zorlama.”

“Ne... “ Sorusu, Temperance’ın öne eğilerek gömleğinin üzerinden göğüs ucunu yalamasıyla yarım kaldı.

Lazarus derin bir nefes aldı. “Günün birinde öğrenmem gerekecek.”

“Belki.” Dilini göğüs ucunun etrafında gezdiriyordu. Islanmış kumaş neredeyse şeffaf bir hal almıştı ve Temperance onun göğüs ucunu gömleğinin altından açıkça görebiliyordu.

“Ahh.”

Dudakları erkeğin gömleğinin üzerinde, gülümsedi.

“Temperance.”

“Zorlama.” Kumaşın altındaki tenini daha iyi görebilmek için gömleğini elleriyle iyice geriye çekiyordu. Sertleşmiş olan göğüs ucu küçük bir tümsek oluşturmuştu.

“Senin beni zorladığın gibi mi?”

“Seni zorluyor muyum?”

“Elbette.”

Canını acıtmak için bir tutam göğüs kılını çekti.

Lazarus homurdandı. “Beni neden zorlama ihtiyacı hissettiğini kendine sordun mu hiç?”

“Hayır.” Ellerini adamın bedeninin aşağısına kaydırıp karnına yasladı. Sert ve sıcaktı.

“Belki de sormalısın.”

“Himm.” Temperance’ın dikkati bir an için adamın pantolonun bel kısmına ve aşağısına kaydı.

“Temperance...”

“Hayır.” Adamın kucağından inerek bacaklarının arasına kaydı ve diz çöktü.

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. “Şu anda herhangi bir acı hissediyor musun?”

“Himm?” diye mırıldandı adam. Gözleri kadının pantolonunu açmakla meşgul olan parmaklarına bakarken, büyülenmiş gibiydi. Kumaşın altındaki erkekliği kumaşı geriyordu. Ağzı kurumuştu, olacakları merakla bekliyordu.

Temperance’ın işini kolaylaştırmak gibi bir niyeti yoktu. “Lazarus? Sana acı veriyor muyum?”

“Veriyor olsan da bu olağanüstü bir acı.”

“Güzel,” dedi Temperance adamın pantolonunun önünü açarken. Erkekliği iç çamaşırının önünü kabartmıştı. “Lazarus...”

“Evet,” diye cevapladı adam. “Ah...”

Temperance ellerini adamın iç çamaşırının içine sokarak erkekliğini kavradı. Kirpiklerinin altından adamın yüzüne baktı.

“Beni de günün birinde bağlamak ister miydin?”

Lazarus sanki bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırpıştırdı. Gözleri büyümüşü. “Hayır. Tabii ki hayır.”

“Şimdi kim yalan söylüyor bakalım?” diye sordu Temperance, erkekliğini hafifçe sıkarken.

“Bunu çıkarıp dokunsam canın yanar mı?”

“Sanırım buna katlanabilirim” dedi Lazarus derin bir nefes alırken.

“Katlanabilir misin gerçekten?”

“Lütfen.”

Sesindeki boğuk yakarış Temperance’ın ikna olması için yeterliydi. Büyük bir özenle adamın iç çamaşırlarının düğmelerini açarak kumaşı yana çekti. Ondan sonra da sadece baktı.

Burada, eski koltuğunda, bacakları yayılmış ve erekte olmuş penisiyle otururken muhteşem bir görüntü sergiliyordu. Gömleğini, pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmamış oluşu, siyah kasık kıllarının ve kıpkırmızı uzvunun görüntüsü daha da baştan çıkarıcı yapıyordu. Temperance ne kadar da mahrem bir görüntü olduğunu düşündü. Kendi gücünün farkında olan kibirli bir krala benziyordu.

“Sana bakmayı seviyorum,” dedi Temperance.

“Öyle mi?” diye fısıldadı Lazarus boğuk bir sesle.

Temperance adamın yüzüne bakarken eliyle erkekliğini kavradı. “Gerçekten de beni yatağına bağlamak istemeyeceğinden emin misin? Arzuların karşısında güçsüz ve çaresiz olmamı istemeyeceğinden?”

Adamın gözleri yarı kapalıydı, yüzü arzuyla alev alev yanıyordu. “Ben... ben... belki.”

“Belki mi?” diye mırıldandı kadın, dikkatini yeniden elinde tuttuğu ödüle verdi. Gerçeği söylemek gerekirse bu oyuna karşı olan ilgisi azalmıştı. “İsteklerin konusunda kararsız olduğunu fark etmemiştim. Arzuların konusunda.”

Teninin yumuşaklığını hissederek altındaki sertliği usulca sıktı.

Adam inleyerek kalçasını kaldırdı ve penisini eline bastırdı.

“Lanet olsun. Ağzına al.”

Temperance küçük bir şaşkınlıkla dudağını ısırdı. Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştı. Parmağını erkekliğinin ucundaki küçük sızıntısının üzerinde gezdirdi. Bu sıvının tadı nasıldı?

“Temperance,” dedi Lazarus, sesi odanın sessizliğinde son derece derin ve netti. “Em beni.”

Başını eğerek tereddütle dilini çıkardı. Yaladı. Burnunu kırıstırdı. Tuz ve misk karışımıydı, kötü bir tadı yoktu ama umduğu gibi de değildi.

Adam tepesinde inledi. “Lütfen.”

Ah, onun yalvarışım duymak. İçinde bir şey vardı, adamın yakarışıyla birlikte su yüzüne çıkan hınzırca bir şey. Erkekliğinin ucunu ağzına aldı.

Emdi.

Adamın kalçası titredi ve erkeklik organını ağzına doğru bastırdı. Temperance neredeyse geri kaçacaktı ama hemen ardından adamı daha sıkı tutarak dilini düzleştirdi ve yavaşça emmeye devam etti.

Adamın elleri başını okşamaya başladı. Tokalarını çıkardığını, ellerini buklelerinin arasına sokarak usulca çekiştirdiğini hissetti. Adamın ne yaptığının farkında olduğunu hiç sanmıyordu. Ağzını kaydırarak hafifçe geri çekildi ve yukarı baktı.

Adam onu izliyordu.

Bunu bilmek ıslanmasına sebep oldu. Bakışlarını onunkilere kenetleyerek dilini çıkardı ve erkekliğinin başını yaladı.

“Tanrım.” Loş ışıktaki çenesinin kasılıp gevşediğini gördü.

Temperance penisini okşadıktan sonra dudaklarını araladı ve ucunu usulca emmeye başladı.”

Adamın yüzü gerildi, kollarındaki kaslar gözle görülür hale geldi. “Daha içeri al.”

Temperance bunu yaparak onu ağzına alabildiği kadar aldı, adamın kalçası hareket ederken bakışlarını ondan ayırmadı. Adam elini elinin üzerine koyarak onu daha hızlı okşamasını sağladı.

Soluk soluğaydı, yanakları çökmüş yüzü kızarmıştı. “Bunu istiyor musun?” diye fısıldadı adam. “Alamayacaksan şimdi dur.”

Temperance ağzında penisi olduğu için konuşamadı ama bunu görmek istiyordu. Onu kaçınılmaz sona ulaştırmak istiyordu. Erkekliği ağzında şişerken adamı seyretti. Eli uzvunun üzerinde hızla gidip gelirken onu seyretti. Onu dişlerini sıkarken seyretti.

“Ah, Tanrım!”

Tuzu ve sıcaklığı tattı. Adam çaresizlikle kasılırken gözlerine dolan yaşları hissetti. İri ve güçlüydü ama onu bu noktaya getiren kendisiydi.

Adam gevşeyip bitap düşene kadar onu yalamaya devam etti.

“Gel buraya,” dedi Caire onu kollarının arasına çekerek.

Başını çenesinin altına sıkıştırdı, uzun bir süre öylece oturdular ve adam saçlarını okşadı. Sonra eteklerini yukarı çekmeye başladı. Tek kelime bile etmeden, pervasız hareketlerle eteğini beline kadar topladı, bacakları açık bir halde adamın kucağında oturuyordu.

Adam aşağı bakınca Temperance da onun baktığı yere baktı. Siyah tüyleri teninin beyazlığıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu. Bir erkeğin şömüne ışığında onu incelemesine alışık değildi, çıplaklığını örtmek için eteklerini aşağı çekiştirmeye başladı.

“Yapma.” Elini tuttu, bu komutuyla bakışları buluştu. “Seni görmek istiyorum.

Temperance başını iki yana salladı ama bu zayıf bir tepkiydi.

Adam elini bacak arasına götürünce Temperance başını çevirerek yüzünü onun omzuna sakladı. Onu tuttuğunu, tüylerinin arasından okşamaya başladığını hissetti.

“Bacaklarını aç,” dedi usulca.

Temperance söz dinledi, usulca yutkunarak dokunuşunu bekledi.

O kadar hassas bir dokundu ki neredeyse kaçıracaktı. Uyluk içlerini okşayarak onu bekleyen merkeze doğru çıktı. Sonra yön değiştirerek sadece tüylerinin kenarlarıyla oynadı.

“Seyret,” dedi.

Temperance başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Evet, yapabilirsin.”

İçini çekerek başını kaldırdı.

Adamın iri eli tepeciğinin üzerindeydi, parmakları sahiplenircesine açılmıştı.

“Gözlerini kaçırma yoksa dururum,” diye mırıldandı.

Temperance adamın parmaklarının dış dudaklarının üzerine gidişini izleyerek yutkundu. Adam onları aralayarak içerideki pembeliği ve Temperance’ın utanç verici ıslaklığını ortaya çıkardı.

“Yumuşacık,” dedi Lazarus işaret parmağını kıvrımlarının arasında gezdirirken.

Parmağının uç noktaya uzanıp, tepeciğinin etrafında dolaşmasını seyrederken soluk soluğaydı. Adam usulca kadınlığına dokundu.

“Bu hoşuna gitti mi?” diye fısıldadı.

Temperance başını iki yana sallamak, gözlerini kaçırmak istiyordu ama bunu yaparsa adam duracaktı ve bunu düşünmek bile ona ölüm gibi geldi.

“Temperance,” diye fısıldadı adam, boğuk ve samimi bir sesle, “hoşuna gittiyse söyle bana.” Hafifçe bastırdı ama yeterince güçlü değildi. “Temperance?”

“Daha sert,” diye soludu Temperance.

“Ne?”

Yutkundu. “Daha sert. Bana daha sert dokun.”

Adam yeniden bastırdı. “Böyle mi?”

Ah, yüce bir mutluluk! Kalçası kendiliğinden yükseldi. Sarılarak başıyla onayladı.

Lazarus belirli bir baskıyla daireler çizdi. “Şimdi iyi izle. Gözlerini açık tut yoksa dururum. Anladın mı?”

Temperance yine başıyla onayladı, parmağın etkisiyle büyülenmişti, sıvısı arttıkça daha da kayganlaşıyordu. Oturma odasının sessizliğinde ona hizmet sunmaya devam etti, Temperance’ın hırıltılı nefesi ve adamın elinin teninde dolaşmasıyla çıkan sıvı seslerinden başka ses yoktu. Adam hızlanarak ovuşturmaya devam etti, Temperance’ın göz kapakları ağırlaşmıştı, onları açık tutmak için büyük bir gayret sarf ediyordu. Tutuşmuştu, sıcak ve tatlı bir haz tüm merkezini sarmıştı.

Adamın eli birdenbire büküldü.

Onun iki parmağını derinlere daldırışını izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunun sebebi hem hissettikleri hem de görüntüydü. Adam başparmağını da aynı anda o noktaya bastırınca Temperance dağıldı. Cinsel organından alevler fışkırıyordu, adamın etiyile oynayışını izlerken başını geriye attı, gözleri kararıyordu. Tanrım kendini hiç bu kadar hafif meşrep hissetmemişti. Kollarının arasında titriyor, bacakları kasılıyordu ve adam hâlâ bacaklarını daha da açıp parmaklarını daha da derinlere sokarak çeviriyordu.

Diğer eliyle Temperance’ın başını kendine çevirdi ve onu öpmeye başladı. Ağzı açık ve ıslaktı, o iş bilir parmakları yavaştı.

“Temperance,” diye inledi dudaklarını ayırmadan. “Sana ihtiyacım var. Sana şu an çok ihtiyacım var.”

Temperance’ı kaldırdı, bir bez bebek gibi bacaklarını çevirerek pozisyonunu değiştirdi çünkü Temperance’ın kıpırdayacak hali kalmamıştı.

Adam ayağa kalktı ve onunla yer değiştirdi. Temperance’ın sırtını koltuğa poposunu da koltuğun tam ucuna yerleştirdi, ayakları yerdeydi. Lazarus tam önüne çömeldi, Temperance onun inanılmaz bir ereksiyona ulaşmış olduğunu gördü. Adamın onu eliyle tutup açık bacaklarının arasına sokuşunu izledi. Adam daha sonra omuzlarını açık bacaklarının altına sokarak dikleşti,

bacakları yükselince adamın karşısında çaresizlikle öylece durmak zorunda kaldı.

Adam penisini girişine koyarken ağzı açık bir şekilde hızla soluyordu. Temperance onun içine girişini izledi. Başı çok büyük bir acı çekiyormuşçasına geriye bükülmüştü. Sanki yok olmak üzereydi.

“Ah, Tanrım,” diye soludu adam. “Dayanamayacağım... Dayanamayacağım...”

Onu koltuğa doğru itip bacaklarını göğsüne bastırarak içine girip çıkmaya başladı, Temperance’ın bu saldırıya karşı koyabilme imkânı kalmamıştı.

Böyle bir arzusu da yoktu.

Eliyle yaşattığı muhteşem gevşeyişin ardından sürekli olarak içini doldurmasıyla birlikte o sıcaklık bir anda yeniden her yanını sardı. Haz dalga dalga içine yayılarak onu ezdi. Adamın ona kenetliyen dizlerinin üzerinde yükselerek poposunu tamamen koltuktan kaldırdığını ve içine son hızla girip çıkmaya başladığını güçlkle fark etti. İçine boşalırken onu o şekilde tutmaya devam etti.

İri elleri poposunu sımsıkı tutuyordu. Bir türlü doyamıyormuş gibi hâlâ içine bastırıyordu, sonsuza kadar ona kenetli kalmak istiyordu sanki. Ama o da bir insandı. Öne doğru devrilirken Temperance’ı usulca aşağı bırakmayı ihmal etmedi. Bacaklarını omuzlarından aşağı kaydırıdıktan sonra başını Temperance’ın başının yanına, koltuğa koydu.

“Temperance,” diye mırıldandı tatmin olmuş bir sesle. “Temperance.”

Küçük oturma odasının tavanına bakarken, Lazarus’un kendisi için ne ifade ettiğini anlatacak sözleri bulması gerektiğini biliyordu. Söylemesi ne kadar zor olsa da o sözcüklerin ağzından dökülmesine izin vermediği takdirde onu kaybedeceğini de biliyordu. Bir

dört yol ağzına gelmişti ve bir karar vermediği takdirde her şeyi kaybedeceğinin farkındaydı. Yarın. Yarın bir yolunu bulacaktı.

Bu gece sadece gözlerini kapamakla yetindi.

Temperance ertesi sabah erkenden uyandı, gözlerini küçücük yatak odasının tavanına dikti. Yataktan çıkmak istemiyordu. Odası saçakların tam altındaydı. Evin bu üst katında sadece üç oda vardı: Kendi odası, Winter'ın ki ve Nell'in çocuk odasında geçirmedeği gecelerde uyuduğu oda. Odaların üzerleri alçak ve eğimli çatılarla kaplıydı. Yağmur yağdığında çatının bir köşesi su alıyordu. Kışları üşüyor, yazlarıysa fena halde sıcaklıyordu.

Yüce Tanrım, bazı zamanlarda sadece uçup gidebilmeyi diliyordu içinden. Belki de sırf bu yüzden kendini Caire ile o tehlikeli oyunlara girerek sadece hamile kalıp da gayrimeşru bir çocuğu dünyaya getirme riskini değil, ruhunu kaybetme riskini de göze alabiliyordu. O, karşı koyamadığı bir günah gibiydi. Belki de bunca yıldır kendi yaradılışına karşı koyduktan sonra bu en nihayet bir tartışma noktası haline gelmişti. Belki de bu kazanılabilir bir savaş değildi. Belki de...

Yandaki odadan bir ses geldi, Winter'ın odasıydı. Temperance kaşlarını çatarak kalkmaya hazırlandı.

O anda bir şey gürültüyle parçalandı.

Koşarak odasından çıktı. Winter'ın kapısı tabii ki kapalıydı, o yüzden vurmaya başladı. "Kardeşim?"

Cevap gelmedi.

Kapıyı daha sert vurmaya başladı ama içeriden cevap alamayınca elini yumruk yapıp vurmaya devam etti. "Winter! İyi misin?"

Kapının kolunu çevirmeye çalıştı fakat kilitliydi. Winter'ın ev içinde biraz olsun yalnız kalabileceği tek yer odasıydı. Temperance kapıyı nasıl kırabileceğini düşünmeye başladığı sırada kapı içeriden hızla açıldı.

“Her şey yolunda, merak etme.” Winter kapının pervazında durmuş ona bakıyordu. Yatıştırıcı sözlerine rağmen, belli ki her şey yolunda *değildi*. Yüzü solgundu, alnında açılmış bir yaradan kan akıyordu ve olduğu yerde sallanıyordu.

Temperance kardeşinin düşmesine engel olmak için beline sarıldı. “Ne oldu sana böyle?”

Winter elini kaldırıp da parmakları kanayan yüzüne dokununca şaşırdı. “Sanırım... Sanırım düştüm.”

Winter’ın bu tereddütlü hali Temperance’ı daha da çok telaşlandırdı. “Bilmiyor musun?”

“Pek emin...” Winter arkasını dönerek hücreye benzeyen küçük odasına baktı. “Belki de otursam iyi olacak.”

Temperance kardeşinin yatağına oturmasına yardım etti. Odada bir koltuk koyacak kadar bile boş alan yoktu. Endişeli gözlerle onu izledi. “Hasta mısın? En son ne zaman yemek yedin?”

Elini alnına koymaya çalıştığında Winter kendinden beklenmeyecek bir tavırla kardeşinin elini itti. “Gayet iyiyim, ben sadece...”

“Düştün ve bunu bile hatırlamıyorsun, öyle mi?” diye onun sözlerini tamamladı Temperance hiddetle. “Dün akşam yemeğinde ne yedin?”

Winter alnını kırıstırdı. “Ah...”

“Ah, Winter! Yoksa hiçbir şey yemedin mi?”

“Sanırım biraz et suyu içtim,” diye cevap verdi ablasının yüzüne bakmadan.

Temperance içini çekti. Winter hiçbir zaman yalan söylemeyi becerememişti.

“Burada bekle. Gidip sana kahvaltı ve sargı bezi getireceğim.”

“Ya okul? Okulu açmam gerekiyor,” diye huysuzlandı Winter.

“Hayır.” Temperance yataktan doğrulmaya çalışan kardeşini geri itti. “Okul bir gün için kapalı kalabilir.”

“Ders ücretinden olacağız,” dedi Winter.

Temperance kardeşinin yüzüne baktı. Bu doğrudu. Eğer okul açılmazsa, öğrenciler o gün için ödeme yapmayacaklardı.

“Eminim ki bir günlük kayıpla başa çıkabiliriz, öyle değil mi?”

Winter başını salladı, teninin rengi neredeyse yastığı kadar beyazdı.

“Lord Caire’in verdiği paranın neredeyse tamamını kullandık.”

“Ne?” diye sordu Temperance, şoka uğramıştı.

“Kasaba ve fırına borcumuz vardı,” diye fısıldadı Winter, “ve çocukların geçen kasım ayında tamir ettirdiğimiz ayakkabıların ücretini de henüz ödememiştik.”

Temperance gözlerini küçük odanın içinde gezdirdi, yerine karar verebilecek hiç kimse yoktu.

“İdare edeceğiz. Sen sakın kalkma. Kalkmayacağına söz verir misin, Winter?”

“Evet.” Winter başını salladı. Temperance daha odadan çıkmadan gözleri kapanmıştı bile.

Yüce Tanrım, zor durumda olduklarını biliyordu ama olayın bu kadar vahim olduğunun farkında değildi. Temperance merdivenleri telaşla inerken önceliklerini belirlemeye çalıştı ama düşünceleri ikide bir Winter’ın hasta olduğu gerçeğine dönüyordu. Bu yurdu onsuz idare etmesi imkânsızdı.

Eski, büyük mutfaka girerken aklı karmakarışıkta ama içeride olan biteni görünce duruverdi.

Polly, Nell’in yanında duruyordu ve her ikisinin yüzü de korku doluydu. Mary Whitsun köşeye saklanmıştı, küçücük yüzü bembeyazdı. Polly kollarında hareketsiz bir bohça tutuyordu.

“Ne oldu?”, diye sordu Temperance fısıldayarak.

“Üzgünüm,” dedi Polly. “Sütünü güzelce emiyordu ama dün gece...” Örtünün kenarını geriye çekti. İçinde Mary Hope yatıyordu, minicik yüzü kıpkırmızı ve terden sırlıslılandı.

Polly başını kaldırdı. Yüzü bembeyazdı. “Ateşi var.”

On Altıncı Bölüm

O gece Meg'i şahane bir yemek salonuna götürdüler. Bir ziyafet hazırlanmıştı ancak masada oturan tek kişi Kral ve dirseğinin dibinde duran altın kafesin içindeki mavi kuşuydu.

Kral nöbetçileri gönderdi ve Meg'e sağındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

"Gel yanıma otur, Meg." Meg, güzelim elbisesinin zarar görmemesi için dikkatlice oturdu.

"Evet, Meg," diye söze başladı kral tabağına et ve şekerli meyveleri alırken.

"Sana bir sorum var."

"Sorunuz nedir, majesteleri?"

Kral kendi elleriyle doldurduğu tabağı Meg'in önüne koydu.

"Sevgi nedir, öğrenmek istiyorum..."

—Kral Kilitli Yürek'ten

"Rengi daha açık olan ahşap, sanırım," dedi Lazarus öğleden sonra oldukça erken bir saatte. "İçinde fildişi mozaikler olan."

O ve piyano ustası Bay Kirk, Lazarus'un çalışma odasıydılar.

Bay Kirk yanında yarım düzine kadar birbirinden farklı desende ahşap panolar getirmişti. Lazarus elini seçtiği numunenin

üzerinde gezdirdi. Çok fazla süslü olmamasına rağmen yine de dışıydı.

Tıpkı Temperance gibi.

“Çok güzel bir seçim, lordum.” Bay Kirk numunelerini özel çantasına yerleştirdi.

“Sanırım çok yakında bitirmiş olacağız. Teslimatı size iki hafta içinde yapmam uygun mudur?”

“Hayır. Bu bir hediye olacak. Size teslimat adresini bildireceğim.”

“Nasıl arzu ederseniz, lordum.” Kirk eğilerek yaranmaya çalışır gibi geri geri yürüyüp odadan çıktı.

Lazarus içinde tuhaf bir huzurla koltuğuna yaslandı, neredeyse hiçbir tasası yok gibiydi. Bugüne kadar başka kadınlara da aldığı hizmetlere karşılık olarak hediyeler vermişti ama şimdiye kadar hiçbir hediyeyi kendi eliyle seçme zahmetine girmemişti. Bunun zaten ne söz konusu kadın, ne de kendisi için bir önemi olmazdı. Kadınlar kendilerine hediye edilen ve kolayca paraya çevrilebilecek olan incik boncuk ve mücevherleri kaçınılmaz olan ayrılık zamanları için saklarlardı. Temperance’ın, vereceği hediyeye daha kalıcı gözle bakmasını umuyor, hatta ilişkilerinin de günün birinde kalıcı bir şeye dönüşmesini arzu ediyordu.

Hayalleri çalışma odasının kapısının bir kez daha açılmasıyla bölündü. Lazarus başını kaldırıncı düşünce gücüyle Temperance’ı buraya getirme ihtimalinin ne olduğunu düşündü.

Ayağa kalktı. “Temperance. Burada ne arıyorsun?”

“Ben...” Kadının gözleri sersemlemiş bir halde çalışma odasının içinde gezindi.

“Ben... ben ziyaretine gelmek istedim.”

Lazarus’un kaşları kalktı. “İyi misin?”

“Evet, çok iyiyim,” dedi Temperance ama alt dudağı titriyordu.

Neden yalan söylüyordu? “Oturmak ister misin? Şarap getirebilirim.”

“Hayır!” diyerek ona doğru atıldı Temperance. “Hayır, lütfen kimseyi çağırma. Sadece seni görmek istedim.”

Yüzü solgundu. Elinde tuttuğu kalın kenarlı şapkası, üzerine atlarken yere düştü.

“Buraya nasıl geldin?”

“Yürüdüm,” diye cevap verdi kadın nefes nefese.

“St. Giles’den buraya kadar mı?” Lazarus başını salladı. “Temperance, bana neler olduğunu anlatmak zorundasın. Ben...”

“Hayır.” Adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Mecbur değilim. Bir süreliğine bunu düşünmek istemiyorum. Hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum.”

Adamın başını kendine çekerek öptü. Ağzına değen dudakları çaresizdi, yumuşak ya da baştan çıkarıcı değil, sıcak ve arzu doluydu. Bedeni sanki sadece Temperance’a karşılık vermek için eğitilmişçesine karşılık verdi. Kollarını onun bedenine dolarken, dilini ağzının içine kaydırды. Temperance adamın dudaklarının altında mutlulukla inlerken, Lazarus onu masaya yönlendirdi. Akhna kapının kilitli olmadığı geldi ama yine de eteklerini yukarı sıvadı.

“Lanet olsun.” Dudaklarını ondan kopararak kadını kucakladı.

Temperance’ı hızlı adımlarla çalışma odasından çıkardı ve şaşkın hizmetçinin yanından geçerek yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Kapıyı açtığı anda Small karşısında belirdi.

“Dışarı,” dedi Lazarus kendine ait olmayan bir sesle.

Uşak sessizce odadan çıktı.

Lazarus Temperance’ı yatağına yatırdıktan sonra yanına tırmanmaya başladı.

“Hayır,” dedi Temperance nefes nefese.

Ona bakan Lazarus donakaldı.

“İstedğim...” Dudaklarını yaladı. “Bunu senin yönteminle yapmak istiyorum.”

Üstü kapalı sözlerine rağmen Lazarus onun ne demek istediğini hemen anlamıştı.

İçinde hissettiği hayvani arzu penisinin acı verircesine sertleşmesine ve hayalarının gerilmesine neden oldu. Yüce Tanrım, *evet*. Bu düşünce neredeyse aklını kaçırmasına neden olacaktı. Ona kendi istediği şekilde sahip olabilecekti. Bunu istemişti. Ama içinde başını onaylamaz bir halde sallayan, çekingen biri vardı. Temperance farklıydı. Ona bu şekilde davranamazdı.

“Emin misin?” diye sordu.

“Evet.”

Avını yakalamadan önce onu keskin gözlerle izleyen bir şahin gibi kadının üzerine eğildi.

“Emin ol, lütfen. Belli bir noktadan sonra geri çekilmem mümkün olmayacaktır. Ve sen de beni durduramazsın.”

Temperance sertçe yutkundu. “Lütfen. Ne yaptığını bilmek istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum.”

Lazarus kadının yüzüne bir süre daha bakarak aklından geçenleri okumaya çalıştı ve tekrar yatağın üzerinden kalktı. Elleri titriyordu.

“Pekâlâ,” dedi. Ona dokunmaktan ve kontrolünü kaybetmekten korkarak bir adım geriledi. “Elbiselerini çıkar.”

Temperance derin bir nefes aldı, yüzü kızarmıştı ama korsajının bağlarını çözen parmakları oldukça kararlıydı. Lazarus, Temperance korsajını, eteklerini ve ayakkabılarını çıkarırken ellerini sıkarak onu izliyordu. Bir ayağını öne alıp çoraplarını indirirken, Temperance’ın onu baştan çıkarmaya çalıştığını düşündü. Kumaşları zarif bir hareketle başının üzerinden çıkarıp yere attığı sırada ise bundan emin olmuştu. Kollarını kaldırarak saçındaki tokaları çıkardı ve eliyle saçını havalandırarak parmaklarıyla buklelerini açıp taradı. Yatağın üzerine oturduğunda tamamen çıplaktı, göğüsleri yuvarlak ve dolgundu, bir baldırını diğerinin

altına aldı ve bakışlarını adama doğrultarak bir sonraki emrini beklemeye koyuldu.

Lazarus yutkundu. Tanrım. Bunu yapabilecek miydi? Ama bunu Temperance istemişti. Talep etmişti.

Lazarus, fikrini değiştirmeden arkasını dönerek şifonyere yöneldi. En üst çekmecenin içinde düzgünce katlanmış bir deste boyun bağı vardı. Bir avuç dolusu alarak yatağa döndü.

“Yat,” dedi kısık bir sesle.

Temperance denileni yaptı ve adamın söylemesine gerek görmeden ellerini başının üzerine, yatak başına yakın bir yere uzattı. Lazarus kadının başının üzerindeki ellerini demirlere bağlarken göğüslerine ve aralanmış dudaklarına bakmamaya çalıştı.

“Bacaklarını aç.”

Temperance bacaklarını geniş yatağın üzerinde iyice açarak ayırınca Lazarus ayak bileklerini ayrı ayrı yatağın ayakucuna bağladı. Adam doğrularak elinde tuttuğu boyun bağlarıyla kadının yüzüne baktı. Bir tanrıya adanan bir ziyafet gibiydi. Bedeninin pembe ve beyaz teni yatak örtüsünün yeşil ve kahverengi desenleriyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Uzun, ipek saçları yastığa yayılmıştı.

İrileşen gözlerinde korku yoktu.

Lazarus yatağın başına giderek boyun bağını parmaklarının arasından geçirdi. “Şimdi gözlerini bağlayacağım.”

Temperance Lazarus’un öne eğilmesini izledi. Yüzü ciddiydi ve dudakları gerilmişti; safir rengi gözleri neredeyse siyaha dönmüştü. Korkması gerektiğini biliyordu ancak sadece merak dolu bir beklenti içerisindeydi.

Enfes bir beklenti.

Lazarus’un yumuşak kumaşı gözlerinin üzerine yerleştirmeyle her yer karardı. Adam bağı sıkarken Temperance kendi nefes alış verişinin gitgide yükselen sesini duyabiliyordu. Lazarus onu

bırakınca Temperance başını kaldırarak hareketlerini dinlemeye çalıştı. Yatağın etrafında dolaşarak ayakucunda durduğunu hissederek gibiydi. Gergin bir şekilde parmaklarını yatak başlığının oymalarında gezdirmeye başladı. Lazarus ne yapıyordu? Neyi bekliyordu? Ayrılmış bacaklarının arasında gezinen hava en mahrem yerlerini serinletiyordu.

“O kadar güzelsin ki.” Adamın derin sesini sol yanında duyunca ağzını açtı.

“Şişşt,” diye mırıldandı Lazarus. Temperance sol omuz başında bir şey hissetti. Parmağının ucu olabilir miydi? Dokunuşu öylesine hafifti ki gerçekte dokunup dokunmadığından emin değildi.

“Tenin ipekli kadife gibi,” dedi adam kulağına yaklaşarak. Parmak ucu göğsüne inerek daireler çizdi. “İnci pembesi, çok güzel, çok tatlı.”

Parmağını teninden çekti, bir an için hiçbir yerine dokunulmadı. Göğüs ucuna ıslak bir şey değdi.

Temperance bu anı hareket karşısında nefesini tuttu. Diliydi, öyle olmalıydı ama ona dokunan tek parçası buydu. Etrafında dilini gezdirdikten sonra göğüs ucunu ağzının içine alarak hafifçe emmeye başladı. Şiddetli bir titreme dalgası göğüs ucundan kadınlığının merkezine doğru yayıldı. Bilincinde olmadan kıvranmaya başladı ama ellerini ve ayak bileklerini tutan kumaş parçaları ona fazla hareket etme olanağı tanımıyordu. Beklemek ve adamın ona sunduklarına razı olmaktan başka çaresi yoktu. Bundan sonra yapacaklarına teslim olmak zorundaydı.

İşin baştan çıkarıcı kısmı bu muydu? Bu çaresiz arzu ve heyecanlı bekleyiş mi?

Göğüs ucunu aniden serbest bırakmasıyla nemli tenine üflenilen serin havayı hissetti.

Titredi, iki göğüs ucu da iyice sertleşmişti.

“O kadar tatlısın ki,” diye fısıldayan adamın nefesini göbeğinde hissetti.

Ayrık bacaklarının arasındaki yatak yaylanınca adamın orada olması gerektiğini düşündü, ya oturuyordu ya da uzanmıştı, vücudunun o utanç verici şekilde ıslandığı yere çok yakın olmalıydı. Kısa bir sessizlik oldu ve Temperance adamın kendisini izleyişini gözünün önüne getirdi.

Temperance daha da ıslandı.

“Merak ediyorum,” dedi adam parmak ucuyla sağ dizinin arkasına dokunarak, “her yerin böyle tatlı mı acaba?”

Temperance, adamın elinin nazikçe ve hiç acele etmeden kalçasına doğru uzanmasıyla birlikte nefesini tuttu.

“Tadına bakmamı ister misin?” diye sordu haylaz bir ses tonuyla.

Temperance dudaklarını ısırdı, herhangi bir uğraş sarf etmediği halde nefes nefese kalmıştı.

“Temperance?” diye sordu adam yeniden. “İster misin?”

Yüce Tanrım, gözleri bağlı olmasa, yüzünü saklardı. Ondan bunu istemesini istiyordu.

“Belki buranın?” diye fısıldadı kadınlığının iç taraflarını parmağıyla hafifçe okşarken. “Ya da buranın?” Klitorisini okşadı.

“Lütfen,” dedi Temperance boğulurcasına.

“Anlayamadım?” diye sordu Lazarus nazikçe, parmağının ucunu hafifçe, fazlasıyla hafifçe değdirmeye devam ederek. “Bir şey mi dedin?”

“Lütfen tadıma bak,” dedi Temperance güçlkle soluyarak.

“Elbette. Sen nasıl istersen.”

Bunun üzerine Temperance nihayet onun ıslak, kararlı ve sert dilini hissetti. Kadını sert darbelerle yalıyordu. Kadınlığının hiçbir bölümünü ihmal etmeksizin, titreyen hassas tenini diliyle yıkıyordu. Son olarak klitorisine ulaşp dilini dokundurduğunda Temperance delirecek gibi oldu. Yatağa bağlanmış olan bedeni kıvrılırken, bir yandan hızla soluk alıp veriyor bir yandan da fısıltı halinde daha fazlası için yalvarıyordu. İçinde gitgide artan

sıcaklık sıvılaşarak damarlarının içinden akmaya başladı. Geri-nerek karnını utanmadan adamın yüzüne bastırıp daha fazlasını isteyince, Lazarus iki parmağını içine sokarak diliyle klitorisini yalamaya devam etti.

Bu kadarı yeterdi, tükenmişti ama adam bir türlü durmak bilmiyordu. O küçücük yumruyu ağzının içine alarak emdi, emdi, ta ki Temperance feryat ederek teslim olup da bedeni zevk pat-lamalarıyla sarsılıncaya dek.

Bedeni yorgun ve sıcaktı ama hâlâ bağlı bir halde adamın arzusuna amadeydi.

“Sanırım,” diye konuşmaya başladı pürüzlü ve alçak bir sesle nefesini kadının ıslaklığına üflerken. “Sanırım artık benim için hazırsın.”

Üzerinden kalkarken pantolonun kumaşını, vücudunun ağırlığını ve erkekliğinin başını kasıklarında hissetti. Kadınlığı-nın girişinde pürüzsüz ve sertti. Islaklığının içinde gezdirdikten sonra tek bir hareketle içine girdi. Yatağın, her iki omuzunun yanında adamın ağırlığıyla çöktüğünü hissetti. Sakin bir tem-poda içine girip çıkarken dudağı sol göğüs ucunun üzerindeydi. Sanki dünyanın tüm vaktine sahipmişçesine hiç acele etmeden, kararlı hareketlerle gidip geliyordu. Sanki canının istediği kadar oynayabileceği özel oyuncağıydı.

Diliyle göğüs ucunu yaladıktan sonra diğerine geçti, penisi hiç ara vermeden içine girip çıkmaya devam ediyordu. Çıldırıcıydı. Temperance doğrulmaya çalıştı fakat bağları ona engel oluyordu.

“Lütfen,” diye inledi kadın.

“Ne oldu?”, diye fısıldadı sanki şeytanın biri kulağına.

“Lütfen.”

“Söyle bana.” Kulağını öptü.

“Daha sert.”

Anlık bir duraksamadan sonra adamın ağzından fısıltı halinde küfür çıktı. Kendini önce geri çekerek sonrasında sanki kontrolünü

yitirmişçesine sert darbelerle kadının içine girip çıkmaya başladı. Hızlı ve sertti, tam da kadının istediği gibi ve hissettiği şey salt mutluluktı. Kapalı gözlerinin ardında sıcak ve kör edici şimşekler çakıyordu, eğer adam dudaklarıyla onunkileri kapamamış olsaydı yüksek sesle bağırıacaktı. İçine girip çıkarak güçsüz ve savunmasız bedeninin tadını çıkarırken bir yandan da öpüyordu.

Durup öpücüğü sonlandırdı ve yüzünü kadının boynuna dayadı. İşte o zaman Temperance onun da doruğa ulaştığını anladı. İçinde bir kez daha gidip geldikten sonra tüm ağırlığıyla kadının üzerine çöktü.

Bir süre orada öylece yattıktan sonra gözlerindeki bağ açıldı. Gözlerini kırıştıtararak adamın safir mavisini gözlerinin içine baktı.

“Artık bana neler olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu Lazarus.

Temperance’la bu şekilde sevişmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Ama eksik olan bir şey vardı. Beyninin içini kemiren küçücük bir şeydi bu ve Lazarus, Temperance’ın gözlerini açtığı anda bunun ne olduğunu anlamıştı: Temperance’ın gözleri. Sevişirken kadının gözlerindeki altın hareleri görmek istiyordu. Ve onun da kendi gözlerinin içine bakmasını istiyordu.

Onu görmesini.

O sıradışı güzellikteki yaldızlı gözler şimdi başka tarafa çevrilmişti. “Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Lazarus bu yalan karşısında sinirlenmeliydi ama onun yerine hissettiği tek şey şefkatti.

Temperance’ın yüzünden saçlarını geriye itti. “Uzatmayalım Temperance. Anlat.”

Kadın hâlâ bağlı olan kollarını çekiştirdi. “Çöz beni.”

Adam yanağını okşadı. “Sen bana neler olduğunu anlatana dek olmaz.”

Temperance gözlerini kapayarak fısıltıyla konuşmaya başladı. “Tanıştığımız gece yurda getirdiğim bebek, Mary Hope, ölüyor.”

Adamın göğsünde hissettiği rahatlamanın tarifi yoktu. Anlatıyordu. Onu biraz olsun hayatına alıyordu. “Çok üzgünüm.”

“O daha çok küçük ve zayıf. Hayatta kalamayacağını bilmem gerekirdi. Ama sonra bir süreliğine güçlenir gibi oldu ve ben de umutlanmıştım...” Lazarus sessizdi, kadının acısına ortak oldu.

Temperance hıçkırarak başını salladı. “Orada, evde ölüyor. Zorla nefes almaya çalışmasını görmeye dayanamadım, o yüzden onu Nell’e emanet ettim.”

“Her şey yoluna girecek.” Başını kaldırarak kadının yüzüne baktı. “Zaten fazlasıyla yükün var.”

“Hayır,” dedi Temperance, yüzünde sanki acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. “Yeterince yüküm yok. Winter bu sabah bayıldı. Korkarım o ev onu öldürecek. Oradan ayrılmamam gerekirdi. Buraya hiç gelmemem gerekirdi.”

“Evet, belki de ayrılmamalıydın ama herkesin arada bir dinlenmeye ihtiyacı vardır. Kendine bu kadar yüklenme.”

Temperance başını usulca salladı.

Lazarus kadını alnından öperken düşünceliydi. Yüreğinde büyüyen fakat adını bir türlü koyamadığı bir duygu vardı. “O ev senin için hapis haneden farksız.”

Temperance’ın gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

Lazarus uzanarak kadının bileklerini çözmeye koyuldu. “Bir süredir neden orada çalışmakta ısrar ettiğini düşünüyorum. Orayı seviyor musun? Yaptığın işi seviyor musun?”

“Çocuklar...”

Lazarus, “Yaptığın iş şüphesiz hayranlık uyandırıcı,” diye devam etti. “Ama sen zevk alıyor musun?” Temperance cevap vermedi. Lazarus yüzüne baktı. Kocaman açılmış gözlerle adama bakıyordu. Belli ki onu şoke ederek suskunluğa itmeyi başarmıştı. “Seviyor musun?” diye sordu tekrar nazikçe.

“Bütün bunların sevmekle alakası yok.”

“Gerçekten de yok mu?”

“Hayır. Hayır, tabii ki yok. Yurt işletmek bir hayırseverlik işidir. Hayırseverlikten zevk almak gereksizdir.”

Lazarus yarım ağızla gülümsedi. “O zaman aslında hoşlanmadığını itiraf etmende de bir sakınca yoktur.”

“Ben bunları bugüne kadar hiç düşünmedim. Çocukları seviyorum tabii ki ve arada bir onları uygun işlere yerleştirebildiğimizde tatmin oluyorum. Ashnda bundan zevk almalıyım, öyle değil mi? Almyorsam, canavarın tekiyim demektir.”

Kendi sorusuna cevap bulamadığı için Lazarus’tan medet umar gibiydi.

Lazarus omuzlarını silkti. “Bu ne iyi, ne de kötü bir şeydir, yani yurt ve orada çalışıyor olman hakkında hissettiklerin, neyse odur.”

“Pekâlâ, o zaman, tabii ki ben...”

“Hayır,” diye araya girdi sertçe. “Yalan veya bahane olmaksızın anlat.”

“Ben yalan söylemiyorum!”

Lazarus ona sevgiyle gülümsedi. “Ah benim küçük mağdurum, sen her gün yalan söylüyorsun, korkarım ki en çok da kendine.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye fısıldadı Temperance.

“Gerçekten anlamıyor musun?” Bağlarını çözmekle uğraşan Lazarus duraksadı, zaten Temperance’ın da rahatı yeterince yerinde gibiydi.

“Mary Whitsun’a, hatta minik Mary Hope’a karşı sevgi beslediğini itiraf edemiyorsun kendine, bebeğe dokunmayı bile kabul etmediğini gördüm. Kendini hep frenliyorsun, zorla olmadıkça da zevk almayı reddediyorsun. Ümitsiz bir işte ölesiye çalışıyorsun, hepsini de bir çeşit saçma değersizlik duygusu içerisinde yapıyorsun. Tanıdığım en masum kadınsın buna rağmen sen kendini bir günahkâr olarak görüyorsun.”

Temperance'ın dudaklarının kenarında beyaz çizgiler oluşmuştu.

"Sakın." Derin bir nefes aldı. "Sakın bana bir azize olduğumu söyleme cüretini gösterme. Günahın ne demek olduğunu bilmediğimi söyleme."

Gerçekten de kızmıştı, Lazarus bunu görebiliyordu. Çılgına dönmüş gibi bilek bağlarını çekiştirmeye başladı.

"Açıkla."

"Bırak beni!"

"Hayır."

"Beni tanımıyorsun!" diye bağırdı. Ağzı kocaman açılmış, gözlerinde yaşlar belirmişti. "Ben iyi değilim. Ben azize falan değilim. Eve dönüp çalışmam lazım."

Burnunu kadının burnuna değdirdi. "Neden?"

"Çünkü gerçek ve iyiliklerle dolu bir iş. Ne hissettiğimin en ufak bir önemi yok."

"Bir şeyin kefaretni ödüyorsun, öyle değil mi?" diye fısıldadı Lazarus.

Temperance yüzü kızarmış bir halde başını salladı, gözyaşları saçlarının arasına süzülüyordu. "Ben... hak etmiyorum."

Lazarus ona iyice yaklaşarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Anlat bana."

Temperance hıçkırarak gözlerini kapadı. "Kocam öldüğü sırada... Benjamin öldüğü sırada..."

Lazarus sabırla hıçkırıklarının dinmesini bekledi. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Kocasını sevmemiş miydi yoksa? Belki de ölmesini istemişti? Buna benzer olağan bir itirafı bekliyordu ama kadının ağzından çıkan şeyi duyacağını asla tahmin etmiyordu.

"Ben başka bir erkekle birlikteydim."

Lazarus gözlerini kırptırdı. O kadar şaşırılmıştı ki kadını bıraktı. "Bu doğru mu?"

Temperance sarsılarak başını salladı. "O... neyse, kim olduğunun bir önemi yok ama beni baştan çıkarmasına izin vermiştim."

Onun yatak odasındaydım, tam da Benjamin'in bir bira arabası tarafından ezildiği sırada sevişiyorduk. Ben eve gelmiş ondan işlediğim günahı nasıl gizleyeceğime karar vermeye çalışırken, o ölmüştü." Gözlerini açtı. "Ölmüştü."

Lazarus, beyninin bir köşesinde korkunç bir gerçek belirtmeye başladığı sırada kadının yüzüne baktı. Hızla yataktan kalktı ve çalışma masasına giderek bir çakıyı bulmaya çalıştı.

"Sevgilini ne kadar zamandır tanıyordun?" diye sordu kadının ayak bileklerini tutan bağları keserken.

"Ne?" Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı. "Çok uzun zaman olmamıştı. Onunla ilk kez birlikte oluyordum. Bunun ne önemi var ki?"

Lazarus kısa bir kahkaha attı ancak içinde herhangi bir neşe belirtisi yoktu. "Ne kadar da ironik. Samrım ilk günah işlediğin o anda fazlasıyla cezalandırılmış oldun." Bileklerini de çözdü.

Temperance ona baktı. "Anlamıyor musun? Bu basit bir hata değildi. Bu fazla şeker yemeye ya da başka bir kadının şapkasını kıskanmaya benzemez. Ben kocam olmayan bir adamla yattım. Zina yaptım."

Lazarus yorgun bir halde içini çekti. "Ve şimdi de benden böylesine insani bir hatayı yermemi bekliyorsun, öyle mi?"

"Benimki bir *hata* değildi." Doğrularak yatak örtüsüne sarındı. Çok güzeldi, Lazarus tarafsız bir gözle baktığında da hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

"Ben kocama ihanet ettim."

"Ve de kendine."

Temperance gözlerini kırptırdı. "Evet, kendime de."

"Cinsel münasebet senin çöküşün oldu," dedi Lazarus. "Kocam olmayan bir erkekle cinsel münasebette bulunman hayatın boyunca yaptığın en kötü şeydi."

"Evet," diye fısıldadı Temperance.

Bir an için gözlerini kapayarak içinden onu zorlamamış olmayı diledi. “Kendini asla affetmeyeceksin, öyle değil mi?”

“Ben...” Adamın, içinde bulunduğu duruma duygusuzca getirdiği yorum karşısında şaşırmış gibiydi Temperance.

“Bu senin için en affedilmez günahtı,” dedi adam. “Ve kendini cezalandırman gerektiğine karar verdiğinde de yöntem olarak en kötü günahını kullandın.”

Gözlerini açarak Temperance’a baktı, o kadar güzel ve güçlüydü ki. Bugüne dek, istemeyi aklından geçirmiş olsaydı, bir kadında görmek isteyeceği her şeye sahip olduğunu fark ederek birdenbire yüreğindeki duygunun ne olduğunu anladı. Yaralanmıştı. Temperance onu sanki göğsüne bir ok saplamışçasına yaralamıştı.

“Beni kullanarak kendini cezalandırdın, öyle değil mi?”

Kadının yüzünde beliren idrak ifadesini gördü, söyleyeceği her şeyden daha net bir ifadeydi bu. Ok göğsünün derinliklerine saplanmıştı şimdi. Ama yine de son soruyu sormadan edemedi.

“Senin için cezadan başka bir şey ifade ediyor muyum?”

On Yedinci Bölüm

Meg krallığın en güçlü adamına baktı.

*“Majesteleri, sevginin ne olduğunu neden öğrenmek
istediğinizi sorabilir miyim acaba?”*

*Kral kaşlarını çatı. “Bir savaşta ölümle burun buruna
gelmenin ne olduğunu biliyorum. Büyük bir krallığı
yönetmeyi biliyorum. Adaleti uygulamayı ve affetmeyi
biliyorum ama bütün bunlara rağmen, sevginin ne
olduğunu bilmiyorum. Sen bana anlatabilir misin?”*

*Meg yemeğini yerken Kral’ın sorusunu düşündü. Sevginin
ne olduğu bir krala nasıl açıklanabilirdi ki? Sonunda
başını kaldırdı ve Kral’ın küçük mavi kuşa bir lokma
yemek verdiğini gördü. “Kafesin kapağını açın,” dedi...*

—Kral Kilitli Yürek’ten

“Ceza mı?” Temperance, Caire’in yüzüne bakakaldı.

Kendisi çıırılçıklakken adam tamamıyla giyinikti. Onunla
sevişirken ceketini bile çıkarmamıştı. Kendini son derece dezavan-
tajlı bir durumda hissetti. Az önce ona en büyük utanç kaynağını
anlatmıştı, başka hiç kimseye, Silence’a bile anlatmadığı bir şeyi
ama o kendisini neyle suçluyordu?

Kafası karışmış bir halde başını salladı. “Ben seni bir ceza
olarak görmüyorum.”

“Görmüyor musun?” Lazarus’u bugüne dek hiç bu kadar sakın görmemişti, uzaklaşmıştı. “O zaman birdenbire seni niye bağlamamı istediğini söyle bana.”

Çıplak omuzlarını saklamak için yatak örtüsünü yukarı çekti. “Ben... ben bunun senin hoşlandığın bir şey olduğunu düşündüm sadece. Merak ettiğim bir şeydi. Neden özellikle bu gece istediğimi bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Sırtını dönerek ellerini arkada birleştirdi. “Senin için aşağılayıcı bir şeydi, öyle değil mi?”

“Hayır!” Hiç düşünmeden itiraz etti Temperance.

Adam onu dinlemiyordu bile.

“Sen seks istedin, buna ihtiyaç duydun ama bu senin için bir günah, öyle değil mi? İşlenebilecek günahların en kötüsü. Bunu yapabilmenin tek yolu da onu kötü bir şeye dönüştürmekti.”

“Hayır!” Kendi çıplaklığına aldırmadan örtülerden kurtulmaya çalıştı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi...

“Aşağılayıcı bir şeye dönüştürerek yapabildin.” Caire dönüp yüzüne baktı. Örtülerin arasından sıyrılan Temperance donakalmıştı. “Çünkü diğer türlü, nasıl desem, zevkten başka hiçbir anlam taşımazdı, öyle değil mi? Sense kendine böyle bir imkân tanıyamazdın.”

Temperance yavaşça arkasına yaslandı, artık kendini müdafaa etmeyi bile gerekli görmüyordu. Adamın söyledikleri doğru muydu? Onu gerçekten böylesine adi bir biçimde kullanmış mıydı?

“Ashında bunun benim için herhangi bir önemi olmamalı,” dedi Caire duygusuz bir sesle. “Senin ne hissettiğinin yani. Ne de olsa bugüne kadar partnerlerimin duygularını hiç önemsemedim. Açıkçası onlarla olan alışverişimde duygularının benim için hiçbir anlamı olmazdı. Ama ne tuhaftır ki senin ne hissettiğini önemsiyorum.”

Başını eğerek bir an için kendi ellerine baktıktan sonra başını kaldırdı. Yüzünde üzgün, yaralı ve teslim olmuş bir ifade vardı.

Bunu gören Temperance'ın göğsüne bir bıçak saplanır gibi oldu, bir şeyler söylemek istedi ama yine konuşamadı.

“Benim için önemlisin,” dedi Lazarus. “Ve birçok açıdan iğrenç bir mahlukat olsam da, bir takım sıradışı hatta şeytani ihtiyaçlarıma rağmen bu şekilde kullanılmayı hak ettiğimi düşünmüyorum. Pek vicdanlı biri olmayabilirim fakat sen, benim sevgili küçük fedakâr kadını, bunu yapacak kadar kötü değilsin.”

Lazarus arkasını dönerek odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapadı. Temperance kapıya bakakaldı. Peşinden koşmak, özür dilemek, bir şekilde daha önce söyleyemediği şeyleri söyleyip açıklama yapmak istedi ama çıplaktı. Kucağına düşmüş olan yatak örtüsüne baktı.

Hızla kalkıp giyinmeye başladı, elbisesi başına dolandı ve çorabının ikinci tekini de bulamadı. Saçını ensesinden toplayacak kadar toka takabildiği sırada yarım saat geçmişti ama

Caire hâlâ geri dönmemişti.

Temperance kapıyı açıp koridora süzüldü. Ev oldukça sessizdi, üstelik Lazarus'un nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Çalışma odasında olabilir miydi? Özel bir oturma odası ya da kütüphanesi var mıydı? Odalara tek tek bakarak koridoru aşağıya doğru yürümeye başladı. En nihayetinde kütüphanenin evin alt katında olabileceğini düşünerek merdivenlerden indi.

Ana koridorda gördüğü ışığa yöneldi ve Small'un orada kâhyayla beraber durduğunu fark etti.

“Lord Caire'ı gördünüz mü?” diye sordu, yüzünün kızardığını bilerek. Saçları tokalarından kurtulup dağılmış, bekâr bir erkeğin evinde dolaşan yalnız bir kadın olarak hizmetçiler hakkında kim bilir neler düşünüyorlardı? Ama Small'un cevap vermesiyle birlikte utancı bir anda uçup gitti. “Lordum dışarı çıktı, hanımefendi.”

“Ah”. Temperance adama boş gözlerle baktı. Kendi evinden kaçıp gidecek kadar mı rahatsız olmuştu varlığından?

“Lord Caire arabanın emrinize amade olması için gerekli ayarlamaları da yaptı, hanımefendi.” Small’un yüzü iyi bir hizmetçinin ifadesiz maskesine sahip olsa da gözleri sıcaktı.

Temperance birdenbire ağlamak için büyük bir istek duydu. Demek buraya kadardı? Caire ile yaşadıkları sona mı ermişti? Yanağını ısırdı. Yıkılmayacaktı, en azından şimdi ve burada olmazdı. “Teşekkür ederim. Lord Caire... çok düşünceli davranmış.”

Small, Temperance’ı az önce aristokrat sevgilisi tarafından terk edilen bir biracı kız değil de gerçek bir leydiymiş gibi eğilerek selamladı. Haysiyetini elinden geldiğince korumaya çalışarak dışarı, gün ışığına çıktı ve Caire’in malikânesinin ön basamaklarından indi. Büyük arabaya binip kapısı kapanınca, etrafta kendisini izleyecek meraklı gözler de olmayınca, yığıldı. Koltuğun köşesine iyice sokuldu. Araba Londra sokaklarından geçerken sırtını yumuşak deriye yasladı.

Hayatı boyunca aslında kendini iyi bir insan olarak görmüştü. Kendisini baştan çıkaran adamla yaşadığı şey şoke edici bir hadiseydi. Kendi içinde hissettiği eksiklikten dolayı yoldan çıktığını biliyordu ve bu kusurun onu ele geçiren, karşı konulmaz cinsel arzuları olduğunu sanmıştı.

Ama ya bu sadece çok daha büyük bir günahın göstergesi idiyse?

Ya gerçek kusuru gurursa?

Görmeyen gözlerle Londra sokaklarının yanından geçip gitmesini izlerken çok uzun zaman öncesinde kalan evliliğini düşündü. Benjamin babasının himayesindeki sessiz sakin, yaşımdan çok daha olgun bir adamdı. Bir zamanlar papaz okuluna gitmişti ama Temperance’ın babasıyla tanıştığı sırada fakir bir öğretmendi. Babası ona yurttan çalışma ve evlerinin bir odasında konaklama imkânı sunmuştu. Temperance o sırada on altı yaşındaydı, çok gençti! Benjamin olgun ve yakışıklıydı ve babasının

da onayladığı biriydi. Onunla evlenmek, o sırada yapılacak en doğru şey gibi gelmişti.

Evliliğinde yeterince mutluydu, değil miydi? Elbette ki mutluydu çünkü ne de olsa Benjamin herkesin sevdiği, iyi bir adamdı. Yatakta da son derece nazık biriydi, hatta birkaç seferinde oldukça tutkuluydu. Benjamin fiziksel aşkın kadınla erkek arasında kutsal bir eylem olduğunu düşünürdü. Özenle uygulanması ve de çok sık yapılmaması gereken bir şey olarak görürdü. Hatta bir keresinde Temperance daha sık sevişmelerini önerdiği bir sırada neredeyse öfkelenmişti.

Seksi arzulayan bir kadının acınası bir varlık olduğunu açık seçik ifade etmişti.

Temperance o zamanlar bile kendisiyle ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmişti. Dürtülerini kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Ama yine de o günaha çağrı olduğunda neredeyse hiç karşı koymadan teslim olmuştu. John evlerinin yanındaki odada kirada oturan, genç bir avukattı. Temperance kaşlarını çattı. Şimdi onun nasıl biri olduğunu hatırlamaya çalışınca sadece ellerinin ne kadar kılılı olduğu geldi aklına. O zamanlar, kendisi çok daha genç bir kadinken bu durum ona erkeksi ve heyecan verici bir şey gibi görünmüştü. Temperance kendini o zamanlar aşkta her şeyi tüketen bir sadakatsizlikle hareket eden ve şimdiyse neredeyse hiç hatırlayamadığı bir tutkuya sahip olan bir kadın olarak görüyordu. Yoldan çıktığı o öğleden sonra Temperance öleceğini sanmıştı, John ile yatmazsa fiziksel olarak hastalanarak öleceğini düşünmüştü.

Sonuçta bunu yapmış ve hayatı altüst olmuştu.

John'un kiraladığı köhne odadan çıkıp Benjamin'i bulmaya gitmişti, son nefesini vermekte olan olgun ve yakışıklı Benjamin'i. Göğsü kocaman bir bira arabasının tekerleği tarafından ezilmişti. Ölmeden önce bilinci bir daha yerine gelmemişti. Temperance ondan sonra olanları pek hatırlamıyordu. Ailesi Benjamin'in

cenazesini ayarlamış, herkes onunla ilgilenerek teselli etmeye çalışmıştı. Haftalar sonra John'un kiralık odasından kendisine veda bile etmeden ayrılıp gittiğini öğrenmişti.

Umursamamıştı.

O zamandan beri işlediği günahı ve baştan çıkarıcı arzularını gizlemeye çalışmıştı. Bu süreçte ikiyüzlü biri haline gelmiş olabilir miydi? Caire'm kollarında bulduğu huzuru istiyordu ama şu ana dek kendi pişmanlıklarıyla o kadar meşguldü ki adamın hislerini hiç önemsememişti.

Caire haklıydı. Onu kullanmıştı. Bu düşünceyle kıvrandı durdu, etrafına saldırmak istiyordu. Winter'ı hastalandığı için, John'u kendisini uzun zaman önce baştan çıkardığı için, Silence'ı aptal cesaretinden dolayı, Caire'ı da ona gösterdiği ilgi yüzünden suçlamak istedi, evet, kendi dışında herkesi sadece suçlamak istiyordu. Bu kadar basit biri olduğu için kendinden nefret etti. Caire haklıydı. Onu cinsel zevkleri için kullanmıştı ve bu gerçeği kendine bile itiraf edecek cesareti gösterememişti.

Onu kullanarak da öylesine kırmıştı ki onunla seks yapmanın kendisi için aşağılayıcı bir şey olduğunu bile düşündürmüştü.

Kendine bahaneler yaratabilmek için şeytana uymuştu. Tüm yalan ve bahanelerini bir kenara bırakmaya karar verdi. İki şey için kendi kendine yemin etti: Birincisi kimsesizler yurdunu kurtaracaktı. İkincisi de, Lazarus'ta açtığı yaraları iyileştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Kendi kalbinin kırılma tehlikesini göze alarak bir şekilde kendini ona açmanın bir yolunu bulacaktı çünkü bunu ona borç-luydu. Bunu yapmadığı takdirde onu asla geri kazanamayacaktı. Ona karşı hissettiklerini itiraf edebilecek miydi? Artık bundan çok emin değildi. Duygularını yüksek sesle dile getirmenin düşüncesi bile sırtının terlemesine neden oldu.

Ancak yapabileceğini bildiği bir şey vardı.

Ayağa kalkarak arabanın tavanına sertçe vurmaya başladı. “Durun! Durun, lütfen! Ben başka bir adrese gitmek istiyorum. Bay St. John’u ziyaret etmek istiyorum.”

Lazarus kendini hiçbir zaman sevilebilecek biri olarak görmemişti. Bu durumda Temperance’ın onu sevmiyor olması da onu şaşırtmamalıydı. Şaşırmamıştı da ama kendisine karşı ufacak da olsa bir şeyler hissettiğini bilse güzel olmaz mıydı?

Lazarus bu hasta edici özlemine kafa patlatırken, Temperance’ın yanından ayrıldığı günün ertesi sabahı siyah kısırağının üzerinde Londra sokakları arasında dolaşıyordu. Yeni hissetmeye başladığı şeyler içinde yeni bir arzusun daha ortaya çıkmasına sebep olmuştu: Sevilme arzusunun. Bu ne kadar anlamsızdı. Ama ne kadar anlamsız olursa olsun kalbinin bu şekilde hissetmesine engel olamıyordu işte.

Dudağının kenarı keyifsiz bir tebessümle kıvrıldı. Demek aslında diğer erkeklerden hiçbir farkı yoktu.

Lazarus atının ürkmesiyle başını kaldırdı. Bu sabah aradığı adres evinden pek de uzak değildi. Atını sürdüğü meydan yeniydi, evler öylesine güzel ve zarifti ki her birinin kirası bir servet olmalıydı. Lazarus kısırağından inerek dizginlerini, birkaç kuruşla birlikte orada bekleyen bir çocuğa verdi. Bembeyaz merdivenlerden çıkarak kapıyı vurdu.

Yaklaşık beş dakika sonra Lazarus gösterişli ama aynı zamanda rahat bir çalışma odasına buyur edilmişti. Konforlu geniş koltukların yüzleri koyu kırmızı deriyle kaplıydı. Raftaki kitaplar, sürekli olarak kullanıldıklarına işaret edercesine dağınıktı ve üzeri cilalı masif çalışma masası odanın bir köşesinin tamamını kaplamıştı.

Lazarus ev sahibini beklerken odayı inceliyordu. Kapı nihayet açıldığında, elinde Cicero’nun derlemelerini tutuyordu.

Odaya giren adamın başında beyaz bir peruk vardı. Gözlerinin kenarları, dudakları ve çenesi sanki görünmez bir iple aşağı çekilmişçesine sarkıktı ve karşısındakine bir av köpeği imajını veriyordu. Adam kalın kaşlarından birini kaldırarak Lazarus'un elindeki kitaba baktı. "Size yardımcı olabilir miyim, bayım?"

"Öyle umuyorum," dedi Lazarus kitabın kapağını kapayıp yerine koyarken. "Lord Hadley ile mi görüşüyorum?"

"Evet, ta kendisiyim, bayım" Hadley hafifçe eğilip selam verdikten sonra ceketinin eteklerini iki yana açarak yavaşça deri koltuklardan birine yerleşti.

Lazarus da başını eğerek ev sahibinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Adım Lazarus Huntington, Caire Lordu."

Hadley kaşını kaldırıp bekledi.

"Bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum," dedi Lazarus. "Sizinle ortak bir tanıdığımız var, daha doğrusu vardı: Marie Hume."

Hadley'nin yüz ifadesi değişmedi. Lazarus başını kaldırdı. "Birtakım özel ağırlama şekillerinde uzman olan, sarışın bir hanım."

"Ne gibi ağırlama şekillerinden bahsediyorsunuz?"

"Urgan ve kukuleta."

"Ah." Hadley'nin, sohbetin saptığı yön karşısında hiç de utanmış bir hali yoktu. "Kadını tanıyorum. Bana kendisini Marie Pett olarak tanıtmıştı. Kulağıma öldüğüne dair bilgiler gelmişti."

Lazarus evet anlamında başını salladı. "Yaklaşık üç ay önce St. Giles'da bir evde öldürüldü."

"Yazık olmuş," diye karşılık verdi Hadley, "ancak bunun benimle ne gibi bir ilgisi olabileceğini anlayamadım."

Lazarus yeniden başını eğdi. "Katilini bulmak istiyorum."

Caire geldiğinden beri Hadley'nin yüzünden ilk defa bir duygu belirtisi geçti: Merak.

Cebinden aldığı küçük mineli bir kutunun içinden bir tutam enfiye çıkarıp burnuna çekti ve hapsirdi. Burnunu silip mendilini cebine koyarken başını salladı. "Neden?"

Lazarus'un kaşları kalkmıştı. "Ne neden?"

"Bu kızın katilini neden bulmak istiyorsunuz?"

"O benim metresimdi."

"Evet, ne olmuş?" Mineli kutu hâlâ adamın elindeydi. "Uzmanlık alanını biliyordunuz, bu durumda sizin de onu benimle aynı amaç için kullandığınızı var sayıyorum. Dediğim gibi ölmesi çok üzücü ama eminim ki ihtiyaçlarınıza cevap verebilecek çok sayıda başka kadın da vardır. Neden onun katilini bulma zahmetine giresiniz ki?"

Lazarus gözlerini kırıştırdı. Bugüne dek hiç kimse ona böyle bir soru yöneltmemişti.

"Onunla... zaman geçirdim. Marie ile."

"Onu seviyor muydunuz?"

"Hayır, Marie'yi hiçbir zaman sevmedim. Ama o bir insandı. Eğer onun katilini arayıp bulmazsam ve intikamını almazsam onu hiç kimse hatırlamayacaktır. O zaman..."

O zaman ne?

Cümlesini Hadley tamamladı. "Ve eğer Marie'yi kimse hatırlamazsa sizi de hiçkimsenin hatırlamayacağından mı endişe duyuyorsunuz? Bizi hiçkimse hatırlamayacaktır. Her birimiz, tuhaf insani ilişkilerimizi sahneleyen yalnız birer yaratıgız. Aslına bakarsınız hiçkimsenin bizi önemsedığı yok."

Lazarus diğer adamın yüzüne bakakaldı. Biraz şaşırmıştı. Hadley'nin ağzı kıvrılırken yanaklarında bir dizi kırışıklık oluştu. "Benim bunları düşünmek için sizden biraz daha fazla zamanım oldu."

Lazarus başını salladı. "Onu ziyaret eden başka kimler vardı, biliyor musunuz?"

"Kardeşim dediği o zavallının dışında mı?"

"Tommy mi?"

"Ah evet, Tommy." Hadley dudaklarını büzdü. Bunun yüzüne pek de yakışan bir ifade olduğu söylenemezdi. "Tommy neredeyse

Marie'yi her ziyaret edişimde oradaydı. Sürekli etrafta dolanıyordu. Bir keresinde yanında yaşlı bir kadınla gelmişti. Kadının üzerinde kırmızı bir asker paltosu vardı. Pek de iyi birine benzemiyordu ama dediğim gibi Marie'nin özel hayatı beni pek de fazla ilgilendirmiyordu."

"Öyle mi?" dedi Lazarus kaşlarını çatarak. Kardeşi ablasını çok ender zamanlarda ziyaret ettiğini söylemişti oysa. Belli ki yalan söylemişti. Peki, Bayan Yediveren'in bu olayda ne gibi bir rolü vardı? O ve dükkânı her olayda karşısına çıkıyordu.

"Bunun bir faydası oldu mu?" diye sordu Hadley nezaket dolu bir ifadeyle. "Başka hiçbir müşterisiyle karşılaşmadım."

"Evet, faydası oldu." Lazarus ayağa kalktı. "Size ayırdığınız zaman ve yardımınız için teşekkür ederim, lordum."

Hadley omuz silkti. "Rica ederim. Bir kadeh şarap içecek kadar zamanınız var mı acaba, bayım?"

Lazarus eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim ancak bu sabah başka bir randevum daha var. Belki başka bir zaman."

Nezaket icabı söylenmiş bir şeydi ve her ikisi de bunu biliyordu. Hadley'nin yüzünden ani bir duygu belirtisi geçti ama Lazarus daha ne olduğunu anlayamadan yok oldu.

"Elbette," dedi Hadley ayağa kalkarak. "İyi günler dilerim, bayım."

Lazarus bir daha eğildi ve çalışma odasının kapısından çıktı. Ama o anda aklına gelen bir şeyle durarak kendinden daha yaşlı olan adama döndü. "Size bir soru daha sorabilir miyim, bayım?"

Hadley eliyle buyurun anlamında bir hareket yaptı.

"Evli misiniz?"

Adamın yüzünde az önceki, her bir kırıksıklığı ortaya çıkaran ifade belirmişti. "Hayır, bayım, ben hiç evlenmedim."

Lazarus, nezaket kurallarının sınırlarını zorladığının farkında olarak son bir kez daha eğildi. Gösterişli ve pahalı malikânedен

çıktı. Sabah güneşine çıktığında ise kafasında bir soru belirmişti: Yalnızlık onun yüzünde de izlerini bırakmış mıydı?

Sonraki sabah yurdun kapısında duran Silence gülümsüyordu. Hayır, bu pek doğru değildi. Ayaklarına baktı ve bir daha denedi, yanak kaslarının hareketini hissetti. Ne kadar tuhaftı. Bugüne kadar son derece doğal olarak yaptığı bir şey, yani *gülümsemek* birkaç gün öncesine kadar kolaydı. Şimdi ise nasıl yapılacağını bile bilemez bir hali vardı.

“Dişiniz mi ağrıyor, efendim?”

Silence başını kaldırınca yetimlerden birinin kirli suratıyla karşılaştı. Joseph Smith miydi, yoksa Joseph Jones mu? Yüce Tanrım! Abisi ve ablası neden erkeklerin tümüne Joseph bilmem ne, kızlara da Mary bilmem kim isimlerini vermişlerdi ki? Akıllarını mı kaçırmışlardı?

Çocuk kirli parmağı ağzında, ona bakmaya devam etti.

“Bunu yapma,” diye sert bir sesle çıkışınca, ikisi de şaşırdı. Normalde çocukları azarlamak gibi bir huyu yoktu.

Çocuk hemen parmağını ağzından çekti ve çekingen bir tavırla Silence’ın yüzüne bakmaya devam etti.

Silence iç geçirdi. “Adın ne senin?”

“Joseph Tinbox³”

“Sana neden bu ismi verdiler ki?” dedi Silence burnunu kıvrarak.

“Çünkü,” diye konuşmaya başladı oğlan, “buraya geldiğimde bileğime tutturulmuş teneke bir kutu vardı.”

“Elbette,” diye mırıldandı bunun üzerine Silence, gülümsemeye çalışmaktan vazgeçerek.

“Peki, Joseph Tinbox, ben buraya Bayan Dews’u görmeye geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, efendim,” diye karşılık verdi Joseph.

Arkasını dönerek yurdun kapısını ardına kadar açtı; öğleden sonra kapı kilitlenmemişti, onu içeri aldı. Mutfaktan duyulan büyük bir kargaşa vardı ve Silence içeri girdiğinde dağılmış saçlarıyla korkunç bir kaosu ortasında kalmış Temperance’ı gördü. Bir grup erkek çocuğu bir köşede durmuş yüksek, melekleri andıran seslerle şarkı söylüyorlardı. Nell ve Temperance arkalarını döner dönmez de birbirlerini itip kakıyorlardı. Nell haftalık çamaşırın yıkanmasına göz kulak olurken, üç genç kız da ocağın üzerinde kaynayan büyük bir tencerenin başında duruyorlardı.

Temperance, Silence içeriye girdiği anda dönerken saçından düşen bir bukleyi geri itti.

“Silence! Ah, şükürler olsun. Bugün yardımına çok ihtiyacım var.”

“Ah.” Silence’in mutfakta gezinen bakışları oldukça şaşkıncı.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten,” dedi Temperance büyük bir ciddiyetle. “Winter hâlâ hasta. Bu tepsiyi odasına götürebilir misin acaba?”

“Winter hasta mı?” Silence otomatikman tepsiyi almıştı.

“Evet.” Temperance şarkı söyleyen çocuklara kızgınlıkla baktı. “Baştan başlayın, lütfen. Ve Joseph Smith, Küçük Joseph’i itmekten vazgeç.”

“Evet,” dedi yeniden Silence’a dönerek. “Sana söylemeyi unuttum, öyle değil mi? Ah, şu son günlerde o kadar çok şey oldu ki. Sen ona yemeğini götür ve ne olursa olsun yatağından kalkmasına sakın izin verme.”

Temperance’ın bakışları oldukça haşındı ve Silence neredeyse selam duracaktı ki son anda bu hareketi yapmaktan vazgeçti. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkarak Winter’ın odasına yöneldi. Belki de Temperance’ın bir çeşit öngörüsü vardı çünkü Silence kapıyı açtığı anda Winter’ı pantolonunu giyerken yakaladı.

Ya da en azından giymeye çabahyordu.

En küçük erkek kardeşinin yüzü solgundu ve terliyordu. Silence'ın kapıyı kapamasıyla yatağa geri yığıldı. "Bir adamın biraz mahremiyeti olamaz mı?" dedi Winter, kendine hiç de has olmayan bir alaycılıkla.

"Eğer kaçmaya çalışıyorsan, olamaz," dedi Silence tepsiyi yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerindeki kitap yığınının üstüne koyarken. "Üzgünüm."

"Sana söyledi, öyle değil mi?" diye sordu Winter kasvetli bir yüz ifadesiyle.

"Hasta olduğunu mu? Evet."

Silence anlayışla burnunu kıvrıdı. Temperance zaman zaman patronluk taslayabiliyordu ama bu kez Silence ablasıyla tamamen hemfikir. Winter oldukça korkunç görünüyordu. Pijamasını çıkarıp giyinmeye çalışmıştı ve Silence çıplak vücudundaki kaburgaları sayabiliyordu. Winter yerden pijamasını almak için eğilince Silence neredeyse kendi nefesiyle boğulacaktı.

Winter telaşla doğruldu ancak Silence sırtındaki uzun bıçak izini görmüştü bile.

"Aman Tanrım! Bu nasıl oldu?"

Winter pijamasını başının üstünden geçirdi. Ortaya çıkan yüzünü eksitti. "Bir şeyim yok, gerçekten. Lütfen, Temperance'a söyleme. Daha da çok endişelenecektir."

Silence kaşlarını çatı. "Ama bu nerede oldu? Bıçak kesğine benziyor."

"Öyle bir şey değil. Sadece düştüm." Süklüm püklüm bir ifadesi vardı.

"Geçen gün, caddede. Korkarım bir vagonun tekerleği üzerine düşünce demir, paltomun üzerinden sırtımı kesti."

"Ne kadar tuhaf. Sanki birisi sırtını bir bıçak ya da kılıçla kesmiş gibi görünüyor." Silence Winter'ın omuzunun üzerinden yarasını görmeye çalıştı ama Winter yüzünde hafif bir tedirginlikle yastığına yaslanmıştı. "Yarayı temizledin mi?"

“Ben iyiyim. Gerçekten.” Winter sahte, sevecen bir gülümseme takındı. “Yarayla ilk anda pek ilgilenmediğimi ve bu yüzden bayıldığımı itiraf ediyorum ama artık iyileşiyor.”

“Ama...”

“Gerçekten Silence,” diye sözünü kesti Winter. “Sende durumlar nasıl, anlat bana.”

“Ah.” Tepsiyi, üzerindikilerin dökülmemesi için dikkatle kardeşinin kucağına bıraktı. “Şey, William yeniden denize açıldı.”

Winter elindeki çorba kaşığının üzerinden ablasına baktı. “Bu kadar çabuk mu?”

Silence bakışlarını kaçırarak yatak çarşaflarını düzeltmeye başladı. “Kaptanı aniden hastalanan bir gemi varmış. William bu kadar kısa sürede yeniden denize açılırsa çok iyi para kazanacağını söyledi.”

“Ah,” dedi Winter çekimser bir tavırla.

“Geçen akşam Concord’un evine yemeğe gittiğimde bana oldukça soğuk davrandı. Asa’nın orada olması gerekiyordu ama gelmedi. Bir özür bile iletmedi.” Silence eline bir yastık alarak kabarttı. “Senin buna itibar etmeyeceğini biliyorum ancak böyle bir şey olmadığına dair onu temin ettiğim halde Concord benim Bay O’Connor tarafından baştan çıkarıldığımı ima etti. Bana inandığını sanmıyorum, Winter. Temperance’ın da bana inandığını sanmıyorum.”

Yastığa fazla sert bir darbe indirmiş olmalıydı çünkü bir köşesinden bir tutam kuş tüyü kurtulup uçtu.

“Anlıyorum,” dedi Winter yavaşça, yırtılan yastığa bakarak.

“Üzgünüm.” Silence yatağın üzerine bıraktığı yastığa bir kez daha hafifçe dokundu. “Ama sen bana inanıyorsun, öyle değil mi? Bay O’Connor’ın bana hiç dokunmadığını, istediği tek şeyin geceyi orada geçirmem olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve ben de yalnızca bunu yaptım. Geceyi odasında geçirdim ama hiçbir şey, gerçekten de hiçbir şey olmadı! Bana inanıyor musun, Winter?”

Ayağa kalkarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve endişeli gözlerle kardeşine baktı. “Benim inandığım şey,” diye söze girdi Winter sakince, “senin benim kız kardeşim olduğun ve her ne oluyorsa seni sevmeye ve yanında olmaya devam edeceğimdir.”

“Ah,” diye fısıldadı Silence gözünde beliren yaşları engellemeye çalışarak. Winter söyleyebileceği en güzel ve aynı zamanda en korkunç şeyi söylemişti. Belli ki o da kendisine inanmıyordu.

“Silence...”

“Pekâlâ,” dedi kardeşinin yüzüne bakmadan. Bakarsa ya göz yaşlarına boğulacaktı ya da ona vuracaktı, her iki durumda da kötü olacaktı.

“Ben aşağı inip Temperance’a mutfakta yardım edeyim.”

“Silence,” diye seslendi Winter kız kardeşi kapıya giderken.

Bir eli kapı kolunda olan Silence arkasına dönmeden durdu.

“Ne var?” dedi kırılgan bir sesle.

“Hiç bize burada sürekli olarak yardım etmeyi düşündün mü?”

Bu soru onu öylesine şaşırtmıştı ki Silence dönüp Winter’a baktı.

Kardeşi ona ciddiyetle bakıyordu. “Biliyorsun, yardımına ihtiyacımız var.”

“Neden?” diye fısıldadı Silence.

Winter gözlerini kırptırarak bakışlarını çorba kâsesine indirdi. “Bunun hem senin, hem de bizler için iyi olabileceğini düşünüyorum.”

Silence’ın kirlendiğini düşünüyordu. Bunu anlaması o kadar ani ve istenmeyen bir şeydi ki Silence neredeyse felç olduğunu hissetti.

Winter kardeşinin gözlerine büyük bir üzüntüyle bakıyordu.

“Bunu en azından bir düşün, lütfen.”

Silence sertçe başını olur anlamında salladı ve cevap vermeden aceleyle odadan çıktı.

Veremedi.

Hiç kimse onun Mickey O'Connor'ın odasından el değmemiş bir halde çıktığına inanmıyordu. Ne yanından geçerken fısıldaşan komşuları, ne de dükkânlarına girdiğinde meşgulmuş gibi davranan esnaf. Eşyalarını toplayıp evden ayrılırken izlediği ve sessizliği bürünmüş olan William da ona inanmamıştı. Asa, Concord ya da Verity hatta Temperance ve Winter bile. Kendi ailesi bile onun korkunç bir günahı gizlemek için yalan söylediğini düşünüyordu.

Koskoca dünyada ona inanan tek bir kişi bile yoktu.

On Sekizinci Bölüm

Kral Kilitli Yürek şaşkın görünüyordu. "Ama kafesin kapığını açarsam kuş uçar, gider."

"Eğer sevginin ve aşkın ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız, kafesi açmalısınız," dedi Meg.

Bunun üzerine Kral küçük mavi kuşun kafesini açtı. Kuş anında kafesten çıkarak açık bir pencereden uçtu gitti.

Kral bir kaşı havada, Meg'e baktı. "Sanırım şu anda bir kuşun nasıl kaybedildiğini öğrenmiş oldum."

"Öyle mi? diye sordu Meg. "Ne hissediyorsunuz?"

Kral somurttu. "Kayıp. Boşluk."...

—Kral Kilitli Yürek'ten

"O halde yapabileceğimizi düşünüyor musunuz?" Bayan Dews'un yüzü parlıyordu, olağanüstü güzellikteki kahverengi gözleri hevesliydi.

St. John başını eğdi, kadının canlılığına hayran olmuştu. Nasıl olmayacaktı? Yukarıda yatan Clara'nın sakin yaradılışından o kadar farklıydı ki.

Bu korkunç düşünceyi bir kenara iterek vereceği cevaba odaklanmaya çalıştı. "Evet, evet tabii ki yapabiliriz. Sekreterime kimsesizler yurdunun ziyaret edilmesi için davetiyeleri göndermesini söyledim bile."

Bayan Dews dudağını ısırıldı. “Kaç kişiyi davet ettiniz?”
“Yüz kişinin biraz üstünde.”

“Ah!” Temperance sessizdi, gözleri kocaman açılmıştı ama eliyle yanında oturan Nell isimli hizmetçisinin kolunu yakaladı.

St. John, Temperance’ın evine bu ikinci gelişinde yanında hizmetçisini getirmiş olmasına şaşırılmıştı. İlkinde tek başına, Kimsesiz Çocuklar Yurdu’na bağışçı bulmak için evi ziyarete açma fikriyle heyecandan yanıp tutuşur bir halde gelmişti. Olası bir bağışçının dikkatini çekmek gibi bir ümidi vardı. Bu oldukça gözü pek bir hamleydi, iyi düşünülmüştü. Hapishanelerde, hastanelerde ya da akıl hastanelerinde dünyaya gelen, talihsiz çocuklara sahip çıkmak bugünlerde Londra’da moda olmuştu. Çoğu sadece bakmak ve o zavallı ruhların durumlarına gülmekle yetinse de birçoğu yine de gezdikleri hayır kurumlarına para bağışlamayı ihmal etmiyorlardı.

“Bu oldukça yüksek bir sayı,” dedi Bayan Dews hizmetçisinin kolunu bırakarak.

“Evet ama hepsi de en iyi ailelerden gelme insanlar, hayır işlemeyi sevenler.” St. John kaşını kaldırmıştı.

“Pekâlâ. Evet, elbette.” Bayan Dews bir eliyle siyah eteğini düzeltti. Hafifçe titriyordu ve St. John’un içinde yanına giderek onu rahatlatmak gibi bir arzu yükseldi.

“Zamanında hazır olabilecek misiniz?” diye sordu adam ellerini arkasında kavuşturarak.

“Öyle zannediyorum,” diye cevap verdi Temperance, konunun değişmesi onu biraz olsun rahatlatmıştı. “Duvarları ve zeminleri yıkadık, Winter çocukların ezberledikleri şiir ve şarkıları dinledi ve Nell de çocukların kıyafetlerini düzeltme işini üstlendi.”

“Güzel, güzel. Ben de aşçıma davet günü sabahın erken saatinde yurda teslim edilmek üzere bolca meyve kokteyli ve zencefilli çörek hazırlamasını söyleyeceğim.”

“Ah ama benim için zaten çok şey yaptınız,” diye itiraz etti Bayan Dews. “Benim için zahmete girmenizi istemiyorum.”

St. John nezaketle, “Bu çocuklar için,” diye hatırlattı. “Eğer benim de bu küçük planımıza bir katkı olmazsa kendimi kötü hissederim. Lütfen sözünü bile etmeyin.”

“Bu durumda...” Temperance çekinerek gülümsedi, gözleri pırıl pırıldı.

Caire’in bu kadını elinden kaçırmasına bir türlü anlam veremiyordu. Hızla arkasını dönerek şömine rafının üzerinde duran saati inceliyormuş gibi yaptı. “Bugünlük bu kadarsa?”

“Ah! Ah, elbette,” dedi Temperance telaşla, sesinde biraz kırgınlık var gibiydi. “Daha fazla zamanınızı almak istemem, Bay St. John. Bana ve yurda o kadar çok yardımınız oldu ki.”

St. John art arda özürler sıralamamak için çenesini birbirine kenetlemek zorunda kaldı. Onun yerine hafifçe öne eğilerek kadını selamladı. “İyi günler dilerim, Bayan Dews.”

Bayan Dews zarif bir reverans yaparak odadan çıktı, sadece hizmetçi bir daha dönerek omuzunun üzerinden adama meraklı bir bakış attı. St. John caddeye bakan pencerenin yanına geçmeden önce kütüphanesinin kapısının kapanmasını bekledi. Kadının hafif ve zarif adımlarla caddeyi geçmesini izledi. Bir eli, rüzgârda uçmasını engellemek istediği şapkasındaydı. Hizmetçisi arkasında değil yanında yürüyordu, sohbet ediyor gibi bir halleri vardı. Siyah elbisesi içindeki bedeni uzaklaştıkça küçüldü, bir an sonra ise Londra sokaklarının kalabalığı arasında kayboldu.

St. John perdeyi bıraktı.

Gözlerini kütüphanesinin içinde gezdirdi ama kitapların ve gazetelerin dağınıklığına rağmen oda Temperance gittikten sonra bomboş görünüyordu. Odadan çıkarak merdivenlere yöneldi, iki kat yukarıya çıktı. Bu saatte, genelde uykusuz geçirdiği gecelerden sonra uyumaya devam eden Clara’yı pek sık ziyaret etmezdi. Ama bugün uzak kalamayacağını düşündü. Aklının bir köşesinde,

merdivenleri çıkıp da onu artık göremeyeceği günün yaklaştığı düşüncesi yankılandı.

St. John kapıyı tıklattı ve açtı. Clara'nın yatağının yarı başında oturan, müdavim hizmetçi kadın başını kaldırdı ve ateşi canlandırmak için şöminenin yanına gitti.

Yatağa yaklaşıp baktı. Clara saçını yıkamış olmalıydı çünkü bembeyaz yastığının üzerine parlak bir bayrak gibi yayılmıştı. Yavaş yavaş beyazlamaya başlayan koyu kahverengi buklelerinin arasına kızılilar serpiştirilmişti. Kendini kadının saçını okşarken buldu. Bir zamanlar ona saçının, en güzel özelliği olduğunu söylemişti ve St. John bir hanımın kendini bu şekilde kategorize etmesine şaşırılmıştı. Şaşırılmış ve çok eğlenceli bulmuştu.

“Godric,” diye fısıldadı kadın.

St. John kendisini izleyen kahverengi gözlere baktı. Bir zamanlar bu gözler Bayan Dews'un gözleri kadar güzeldi. Şimdiyse acıyla doluydu. Eğilerek kadının geniş alına bir öpücük kondurdu. “Clara.”

Clara'nın solgun dudakları bir gülümsemeyle hafifçe aralandı. “Bu ziyaretini neye borçluyum?”

Adam eğilerek kulağına fısıldadı. “Dünyanın en güzel kadını görmek için duyulan derin ve sonsuz bir özleme.”

Kadın güldü ancak bu yumuşak ses daha sonra tüm bedenini sarsan sert bir öksürüğe dönüştü. Yardımcı kadın koşarak yanına geldi.

St. John bir adım geri çekilerek acı dolu bir sabırla Clara'nın kasılmalarının yavaşlamasını izledi. Geçtiğinde saç dipleri terden ıslanmış ve yüzü yastığından daha da beyaz bir hal almıştı. Ancak adamın yüzüne bakıp gülümsemeye devam etti.

St. John boğazındaki düğümü yok etmek için yutkundtu. “Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm, Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Kadın titreyen elini uzattı.

St. John uzanan eli tutarken kadının dudaklarına baktı. "Biliyorum."

St. John arkasını dönüp karısının yatak odasından çıkmadan önce gülümsemeyi başardı.

Yaklaşık bir hafta sonra, vakit akşamüstünü geçerken Temperance, Polly'nin kapısını çaldı. Winter iyileşmişti, o ve Mary Whitsun, yurt ziyareti için gerekli olan hazırlıkları tamamlamak için geriye kalan getir götür işlerini hallediyorlardı ama Polly'nin eviye bugün uğraması önemliydi.

Polly, kapıyı kucığında uyumakta olan Mary Hope'la açtı. "İçeri buyurun, Bayan Dews, Mary Whitsun. Sizi gördüğüme çok sevindim."

"Mary Hope biraz daha iyi mi?" diye fısıldadı Temperance küçük, kalabalık odaya girerken. Bir bakışta Polly'nin yatağın üzerinde yan yana uyuyan bebeklerini gördü. Mary Whitsun ayakucunda yatağa yaklaşarak çocukların üzerinden kayan battaniyeyi düzeltti.

"Evet, daha iyi." Bebeğe bakan sütannenin yüzü aydınlandı. "Ateşi düştü ve güçlüce emiyor. Kurtulacağını düşünüyorum, hanımefendi."

"Ah, Tanrıya şükür." Temperance rahatlayarak gözlerini kapadı. Bebekler çok sık ölüyordu. Bu kadar küçük olup da ateşten kurtulanı görmek çok sevindiriciydi. Gerçi Mary Hope'un daha tam olarak iyileştiği söylenemezdi.

"Peki ya seninkiler?"

"Tanrıya şükür, onlar hiç ateşlenmediler," diye cevap verdi Polly. "Köpek yavruları kadar sağlıklılar"

"Teşekkür ederim, Polly." Temperance aklının bir köşesine sütanneyi ödüllendirmesi gerektiğini yazdı.

"Onu biraz tutar mısınız?" diye sordu Polly. "Daha yeni uykuya daldı ve ben de üstümü başımı düzelterek fırsat bulamadım."

Polly bebeği ona doğru uzatınca Temperance, Lazarus'un sözlerini hatırladı. Bebeği kucağına almayı reddettiğini görmüştü. Küçük, sıcak kundağı kollarına almadan önce sadece bir an tereddüt etti. Mary Whitsun kolunun üzerinden eğildi. İkisi de hayranlıkla bebeğin pembe yanağına dayanmış minik ve zarif parmaklarına baktılar. Temperance'ın gözlerinde yaşlar belirdi.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu Polly endişeyle, bir yandan iç çamaşırını düzeltmeye çalışırken.

"Evet," diye mırıldandı Temperance yüzünü omuzuna kurularken. "Bir an için ölüme ne kadar yaklaştığını düşündüm de."

"Evet, gerçekten de çok yaklaşmıştı," dedi sütanne teselli dolu bir sesle bebeği kucağına geri alırken.

"Onları sevmemek mümkün değil, öyle değil mi?" diye sordu Temperance fısıltıyla.

Bebeğin küçük yüzünü izlemeye devam eden Mary Whitsun'a baktı.

"Evet, uğraşmanın anlamı bile yok bence," diye cevapladı onu Polly. "Yüzlerine bir kez bakarız ve anında teslim oluruz."

"Gerçekten de öyle."

Temperance, Polly'ye iyi geceler dileyerek çıkarken kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Başını kaldırdığında Mary Whitsun'm kendisini izlediğini gördü.

"Bebek yaşayacak mı, efendim?"

Temperance gülümsedi. "Sanırım yaşayacak, Mary."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Mary hüzünlü bir sesle.

Yıkılmak üzere olan merdivenlerden inip Polly'nin kaldığı evin kapısından çıktılar. Temperance başını kaldırıp isteksizce gökyüzüne baktı. Güneş batmak üzereydi. "Karanlık olmadan eve dönmemiz gerekiyor."

Mary telaşla yürümeye başladı. "St. Giles Hayaleti'nin gece karanlığında ortaya çıkıp genç kızları avladığı doğru mu?"

"Bunu nereden duydu?"

Mary başını öne eğdi. “Kasabın çırağından. Doğru mu?”

“Bazı kızlar zarar gördü, evet. Ama okulda olduğun sürece bunun için endişelenmen gereksiz, özellikle de geceleri.”

“Siz evde kalacak mısınız?”

Temperance, Mary’ye baktı. Kız yürürken gözlerini yere dikmişti. “Benim getir götür işlerini halletmem lazım, doğal olarak...”

“Ama ya başka bir bebeğin gece yardıma ihtiyacı olursa?” Mary dudağını kemiriyordu.

“Benim işim St. Giles’da kimsesiz kalan çocuklara yardım etmek,” diye cevap verdi Temperance yumuşak bir sesle. “Mary Hope’la ilgilenmesem ona neler olurdu?”

Mary cevap vermedi.

“Ama hava karardıktan sonra çok nadir olarak dışarı çıkmam gerekiyor,” dedi Temperance enerjik bir sesle. “Gerçekten endişe edecek bir durum yok.”

Mary başını salladı ancak hâlâ endişeli görünüyordu. Temperance içini çekerek Mary’yi rahatlatılabilmeyi diledi ama katil ortalıkta serbest dolaştığı sürece bu biraz zordu.

Yurda vardıklarında onları daha çok işin beklediğini gördü. Mary Whitsun’dan küçük kızların koridor duvarlarını yıkama işini denetlemesini istedi.

Temperance o gece odasına çıktığında saat epey geçti. Evin ziyarete açılış işleri oldukça yorucuydu. Ne zaman işlerin neredeyse bitmek üzere olduğunu düşünse halledilmesi gereken yeni bir şey çıkıyordu.

Köhne merdivenlerin köşesinden dönerken tırabzanı kontrol etti. Cilalanması gerekiyordu ama bunu yapmak olası bir bağışçının gerçekten de çok ihtiyaç duydukları parayı vermekten vazgeçmesine sebep olabilir miydi? Evi derleyip toplarken aldığı tüm kararlarda aynı şeyi düşünüyordu. Winter ona sakin ve ciddi sesiyle ne kadar iyi bir iş çıkardığını ve artık endişelenmemesi gerektiğini söylediğinde bile her kararını ikinci kez sorgulamaya

devam etti. Tüm endişelerinin altında onu yiyip bitiren üzüntüsü vardı. Caire'ı çok özlüyordu. Verdiği kararlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyor, tüm sorunlarını ve küçük sevinçlerini onunla paylaşmak istiyordu. Onunla olmak istiyordu.

Ama o suları çok bulandırmıştı, öyle değil mi? Eski döner merdivenin son basamağını çıkıp da yurdun en üst katına vardığında bu düşünceyle omuzları düştü. Caire onu sadece basit bir cinsel ilişki için istediğini düşünüyordu ama aslında Temperance ona bir kez daha sarılmak istiyordu çünkü duyguları çok daha yoğundu.

Uzun zamandır bildiği şeyin birdenbire farkına vararak merdivenlerin başında elinde ortalığı aydınlatan tek mumla durdu. Caire için arzudan çok daha fazlasını hissediyordu.

O daha engel olamadan boğazından bir hıçkırık yükseldi. Caire hayatına girmeden önce o kadar yalnızdı ki. Şimdiki yokluğu bunu daha da çok ortaya çıkarmıştı. Evet, kardeşleri etrafındaydı tabii, çocuklar ve Nell de öyleydi ama kendi ailesiyle bile kendini yalnız hissediyordu. Sadece Caire'la birlikteyken kendi olabiliyordu. O cinsel ihtiyaçlarını görüyor, bazen uygunsuz olan ihtiyaç ve hislerini anlayabiliyordu ve her nasılsa Temperance'tan bunlara rağmen hoşlanıyordu. Onu bunlara rağmen yine de *istiyordu*. Onunla olmak Temperance'ı o kadar özgürleştiriyordu ki! Tamamıyla kendisi gibi davranabileceğini ve onun arkasını dönüp gitmeyeceğini bilmek.

Gözlerini loş ve bakımsız hole dikti. Yalnızdı. Çok yalnızdı.

Ev ziyareti başlayalı daha yarım saat olmasına rağmen Temperance her şeyin iyi organize edilmiş olduğunu ve yolunda gittiğini düşündü.

Saat beşe yaklaştığı sırada ilk misafirlerin, saçında koskocaman bir tüy olan bir hanımefendi ve yanındaki şişman, siyah peruk takmış beyefendinin gelmesiyle birlikte aslında oldukça olaylı bir başlangıç yapmışlardı. Joseph Tinbox kapının çalındığını duyan

tek kişiydi ve açtığında onları erken geldikleri gerekçesiyle önce içeri almayıp daha uygun bir saatte gelmeleri için geri göndermek istemişti.

Neyse ki Nell o sırada Tinbox'a bakmak için peşinden gitmiş ve misafirleri kovmak üzere olduğunu fark etmişti.

Üst üste edilen özürler ve Bay St. John'un meyve likörü ikramı ile çift yumuşatılmış ve olay tatlıya bağlanmıştı. Onlardan sonra da bir sürü hanımefendi ve beyefendi gelmişti. Aslında o kadar kalabalıklardı ki bir süre sonra arabaları Maiden Lane Sokağı'nın sonuna kadar sıralanmıştı. Bu da yerel halkın büyük ilgisini çekmişti. Hatta bazıları gelen bu soyluları izlemek için sandalyelerini alarak sokağa, kapılarının önüne oturmışlardı.

Evet, her şey yolunda gidiyordu ve eğer likör bitmez ve Winter'ı da avaz avaz bağırarak en aptalca şeyleri söylemekte ısrar eden ve üzerinde gösterişli sarı bir manto olan genç beyefendiyle girdiği siyasi tartışmadan uzak tutabilirse, bugünü gerçekten de sorunsuz olarak atlatmış olacaktı.

Temperance gülümseyerek mor renkli bir elbise giymiş olan neşeli bir hanımın elini sıkarken, hanımefendi "küçük zavallı sefillerden" bahsetti. Gitmek üzereydi ve seçtiği talihsiz kelimelere rağmen evden oldukça etkilenmiş benziyordu.

"Kim bu?" diye mırıldandı Temperance'ın arkasında duran Nell.

"Bilmiyorum ama oldukça hevesli birine benziyor," diye fısıldadı Temperance.

"Hayır, o değil. O."

Temperance misafirlerinin başının üzerinden bakarak Leydi Caire'in parke taşlı yolda yürüdüğünü gördü; yüzünde bir tikslenme ifadesi vardı.

Üzerinde, altın ve mavi renklerde, sırmalı ipek kumaştan yapılmış, bu davete hiç uymayan bir elbise vardı. Yanındaki kızıl peruklu ve lavanta renkli ceketli olan bir adamın elini tutuyordu. Maiden Lane'in dedikoducuları onlarla uzun bir süre meşgul oldular,

çift önlerinden geçtikçe işaret ederek birbirlerine gösteriyorlardı. Neyse ki o sırada St. John onları gördü, önlerine çıkarak yolu kesti ve dikkatlerini yurdun oldukça kasvetli mimarisine çekmeye çalıştı. Ancak ne var ki bu Leydi Caire'ı durdurmaya yetmedi.

“Ah, hayır!” diye homurdandı Temperance.

“Ne? Ne oldu?” diye sordu Nell, pür dikkat kesilmişti.

“Bu Leydi Caire,” diye mırıldandı Temperance. “Oldukça korkunç biridir.”

Arkalarından sessiz bir kahkaha duyuldu. Temperance döndü ve dehşetle yalnız olmadıklarını gördü. Üzerinde gümüş- mavi çizgili elbisesi olan Leydi Hero hole girmiş ve daha da kötüsü onları duymuştu.

“Ah, çok özür dilerim,” diye mırıldandı Temperance. Bir reverans yapmak için eğildiği sırada fikrini değiştirdi ve hızla doğruldu. “Niyetim şey değildi... bu... ah...”

“O gerçekten de oldukça korkunç biri,” dedi Leydi Hero hafifçe gülümseyerek. “Ama hakkını vermek lazım, daha önce küçük ve fakir çocukların durumuyla çok ilgili olduğunu duymuştum.”

“Sahi mi?” diye sordu Temperance belli belirsiz bir sesle. Sokağa bir kez daha baktı. Leydi Caire durmuş, yanındaki beyle konuşuyordu. Temperance Leydi Hero'ya döndü.

“O zaman bizim yurdumuzla da ilgilenebilir mi?”

“Evet, sanırım bu mümkün,” dedi Leydi Hero neredeyse utangaç bir tavırla. “Ben de sekiz yaşımdayken öksüz kalmıştım, biliyor musunuz?”

“Üzgünüm, bunu bilmiyordum.”

Leydi Hero, Temperance'ın özrünü bir el hareketiyle geçiştirdi. “Bu çok uzun zaman önceydi. Ama bazı kadınlar belli bir ölçüde, fakir çocukların refahına katkıda bulunmak isterler.”

“Ah,” diyebildi Temperance. Bir kadın bağışçı aramak ak-lına gelmemişti doğrusu. Bir şekilde hep Sör Stanley Gilpin gibi daha yaşlı, *varlıklı* erkek bağışçılar üzerine yoğunlaşmıştı. Leydi

Hero'ya gülümsedi. "Ne kadar güzel bir haber bu!" Leydi Hero da gülümsedi.

"Yurdunuzu biraz gezdirir misiniz?"

"Evet, elbette," diye karşılık verdiği anda Winter merdivenlerden iniyordu.

"Kardeşim, Mary Whitsun'ı gördün mü?" Winter'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmişti.

"Hayır, sabahtan beri hiç görmedim." Dönüp Nell'e baktı.

Hizmetçi kadın omuzlarını silkti. "Onu aramı ister misiniz?"

"Lütfen Nell, eğer zahmet olmazsa," diye cevap verdi Winter.

Nell koşar adımlarla basamakları çıktı.

"Siz Bay Makepeace olmalısınız," dedi Leydi Hero.

"Winter, bu Leydi Hero Batten," diye tanıştırdı Temperance onları.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, hanımefendi," diyerek öne eğildi Winter.

"Ben de tam Bayan Dews'a..." diyerek söze girdi Leydi Hero fakat o anda Joseph Tinbox'ı kolundan tutan Nell koşarak yenden odaya girdi.

"Bana anlattıklarınızı bir daha anlat," dedi Nell Joseph'e. "Mary Whitsun'ın nereye gittiğini anlat!"

"O gitti," dedi Joseph hemen. Gözleri kocaman açılmıştı. Solgun yüzündeki çiller belirginleşmişti. "Sorun olmadığını, herkesin çok meşgul olduğunu söyledi."

Temperance kalbinin buz kestiğini hissetti. "Ne için çok meşguldük?"

"Kadının biri gelerek bir yerden alınması gereken bir bebekten bahsetti," dedi Joseph. "Mary de onunla gitti."

Temperance kapıdan dışarı baktı. Gökyüzü kararmış, gece St. Giles'in sokaklarının üzerini örtmeye yüz tutmuştu. Yüce Tanrım, Mary Whitsun gecenin bu vaktinde St. Giles sokaklarında serbest dolaşan acımasız bir katille dışarıdaydı.

Lazarus akşamüstü güneşinin altında St. Giles sokaklarında dolaşıyordu. Güneş batmaya başlamıştı, zayıf ışınları hızla yüksek binaların, çatıların ve sayısız asılı levhanın üzerinde kayboluyordu. Lazarus yerde yatan ölü bir kedinin üzerinden atlayarak yoluna devam etti.

Yaklaşmıştı, Marie'nin katilini bulmaya çok yaklaşmıştı. St. Giles'a defalarca gelmişti ve bu seferki gelişi ama iyi, ama kötü, sonuncu olabilirdi. Buralarda pençelerini bileyen tehlike, âdeta Lazarus'un yanlış bir hareket yapmasını bekleyerek kol geziyordu.

Tehlike olsun olmasın, içinden bir his terazinin kefelerini dengede tutması gerektiğini söylüyordu. Ancak Marie'nin katilini bulup cezasını verdikten sonra Temperance'la yoluna devam edebilirdi. Temperance'ı yeniden görmek için yanıp tutuşuyordu. Fena halde. Ona bir daha dokunamazsa, onunla bir daha konuşamazsa ve gerçek duygularını yansıtan o olağanüstü altın benekli gözlerini bir daha göremezse kalbinin duracağından hiç şüphesi yoktu.

Ama önce Marie'nin katilini bulmalıydı.

Bununla ilgili olarak geçen hafta içinde Tommy Pett ile üç defa görüşüp konuşmaya çalışmıştı, delikanlı Bayan Yediveren ve ablasının arasındaki bağlantı hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Ama Lazarus ne zaman Bayan Whiteside'in kapısını çalsa, Tommy anlaşılabilir bir biçimde ortalarda olmuyordu. Belki de günün bu geç saatinde giderse onu bulabilirdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra Running Man Sokağı'na döndü, dolambaçlı yollardan geçerek Bayan Whiteside'in genelevinin bulunduğu avluya girdi fakat oraya yaklaştığı sırada kulağına haykırış sesleri geldi. Son adımlarını koşarak gitti.

Avluda karşılaştığı manzara çok garipti. Kadınlar ve adamlar avluya dökülmüşlerdi, birçoğunun elinde mum ya da lamba vardı. Kimisi tartışıyor, kimisi ağlıyordu ve bazılarıysa sadece şaşkınca duruyordu. O anda genelevden Pansy çıktı, peşinde de iri kıyım koruması Jacky vardı. Lazarus, Jacky'nin ellerini

başının üzerine kaldırıp çırparak avluda sessizlik istediği sırada kalabalığı yarararak geçmeye çalıştı.

“Ev iyice arandı. İçeride kimse yok. Tehlike geçti,” dedi Pansy boğuk sesiyle. “Şimdi hepinizden içeriye girmenizi istiyorum.”

Jacky ellerini bir kez daha çırpı, hayat kadınları isteksizce eve girmeye başladılar.

Mor ipekler içindeki şişman bir kadın ellerini beline dayamıştı. “Pekâlâ, içerisinin güvenli olduğundan nasıl emin olacağız?” diye sordu.

Pansy kadına dik dik baktı. “Çünkü ben öyle olduğunu söylüyorum.”

Yüzü kızaran kadın arkasını dönüp içeriye girdi.

Lazarus’un öne çıkmasıyla Pansy onu gördü. Çenesini kaldırdı. “Burada istenmiyorsunuz,” dedi.

Lazarus kararlıydı. İstensen ya da istenmesin, genelevin içinde olup biten şeyin kendisi için önemli olduğundan emindi.

“Neler oldu?” diye sordu.

“Endişelenmenizi gerektiren hiçbir şey yok,” diye mırıldandı Pansy ve arkasını dönerek onu orada öylece bırakmak istedi.

Lazarus hiç düşünmeden kadını eve giremeden omuzundan yakaladı ve Jacky’nin yüzüne bir yumruk atmak üzere olduğunu görmekten çok hissetti. Koruma iri bir adamdı ama cüssesine rağmen hızlıydı. Lazarus kolayca eğildi ve adamın midesine bir yumruk indirdi. Jacky dizlerinin üzerine çöktü.

Pansy sinirli bir ses çıkararak incecik kollarını iri adamın omuzlarına sardı. “Durun!”

Lazarus bir adım gerilese de yumruklarını sıkılı tuttu. Jacky’yi küçümsemek doğru olmazdı.

Pansy içini çekti, mutsuz yüzü grileşmişti. “Zaten artık ölüden bir farkım yok. İçeri gelin.”

Jacky ayaklarının üzerinde doğrulurken Lazarus’a kötü bir bakış fırlattı ama geçmesi için ona yol verdi.

Lazarus adamın nefesini ensesinde hissederek eve girdi. Jacky onu öldürmekten bir saniye bile geri durmazdı. Sadece Pansy'nin isteğiyle ona saldırmıyordu. Pansy başka bir şey söylemeden basamakları çıkmaya başladı. Fahişelerin bir kısmı hâlâ holde dolanıp dedikodu yapıyorlardı ama kadını gördükleri anda odalarına girip gözden kayboldular. Pansy koridorun ilerisinde, kapılardan birinin önünde durdu ve açmadan önce Lazarus'a esrarengiz gözlerle baktı.

İlk olarak kokuyu aldı , bağırsak ve kanın pis kokusunu. Yatağın üzerindeki bedenın içi dışına çıkarılmıştı, tıpkı Marie'ninki gibi. Yerdeki koyu izlere dikkat ederek yatağa biraz yaklaştı ve orada yatan bembeyaz yüze baktı. Yataktaki Tommy'ydi, çocuğun yüz ifadesi bedenine uygulanan şiddete bakılırsa şaşırtıcı derecede huzurlu görünüyordu.

Lazarus, Pansy'ye döndü. O da gözünü kırpmadan yatağın üzerindeki dehşet verici manzaraya bakıyordu ama Lazarus'un ona baktığını fark edince çenesini kaldırdı.

"Aşağıya gel. Bir fincan çaya ihtiyacım var."

Kapıyı arkalarından kapadı ve hep beraber sessizce basamakları inip küçük oturma odasına geçtiler. Pansy özel koltuğuna otururken Lazarus'a da karşısına oturmasını işaret etti.

"Çay getir, Jacky." İri adamın hareket etmediğini görünce başını ağır ağır salladı.

"Sorun yok, Lord Caire bana zarar vermez."

Koruma homurdanarak odadan ayrıldı.

"Tıpkı Marie ve diğer fahişeler gibi öldürülmüş," dedi Lazarus yumuşak bir sesle. "Katili tanıyor olmalıydı."

"Hımm." Pansy transa geçmiş gibiydi.

"Bayan Pansy."

Pansy içini çekti ve başını kaldırdı. "Evet. Evet, katili elbette tanıyordu."

Lazarus gözlerini kıstı. "Tıpkı sizin tanıdığınız gibi."

Pansy bakışlarını kaçırmadı. "Tıpkı benim tanıdığım gibi."
"Kim o, Pansy?"

Kapı açılınca Pansy elini kaldırdı. Jack kocaman ellerinin arasında tuttuğu güzel çay tepsisiyle içeri girdi. Jacky tepsiyi sehpanın üzerine bırakırken ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jacky. Benim için kapıda nöbet tutar mısın lütfen?"

İri adam Lazarus'a son bir şüpheli bakış fırlattıktan sonra ağır adımlarla dışarı çıktı.

Pansy kapı kapanıncaya kadar bekledi ve Lazarus'a baktı. "Bu evin sahibesi. St. Giles'daki küçük köşesinden bütün fahişeleri denetliyor. Kazançlarının bir bölümü ona vermek zorundalar, birkaç kuruş dahi olsa. Marie buna karşı çıktı. Ve o aptal Tommy de..."

Bıkkın bir ifadeyle başını salladı ve kendine bir fincan çay doldurdu.

Lazarus yerinde sabırla oturmaya devam etti.

Pansy doldurduğu çay fincanını aldı ama çayına neredeyse bakmadı bile. "Sanırım ona şantaj yapmaya çalışıyordu. Onu delirten şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Bu gece Tommy'yi ziyarete gelmişti ve sonra da aceleyle ayrıldı. Tommy en başından beri kız kardeşini kimin öldürdüğünü biliyor olmalıydı ve siz gelip sorular sormaya başlayınca, sırrını saklamak için ondan para istedi. Tommy yakışıklı biriydi ama çok zeki sayılmazdı."

Lazarus gözlerini kapadı. O kadar yaklaşmıştı ki. "Kim, Pansy?"
"Bayan Yediveren."

Lazarus'un nabızı hızlandı. *Nihayet*. "İçki dükkânını işleten genelev patroniçesi mi?"

Pansy dudaklarını sıktı. "O bundan çok daha fazlası. St. Giles'ın bu yakasının en güçlü kadını o. Ve de en tehlikelisi. Tommy'yi gördün. Bunu bir ev dolusu insanın içinde yaptı. Vahşi bir öfkesi var. Artık bütün köprülerini yakıyor."

"Ama neden Marie'yi ve diğer fahişeleri böylesine dramatik bir biçimde öldürsün ki?"

Pansy omuzlarını silktilti. “Rakiplerini, müttefiklerini, fahişelerini, hatta herkesi korkutmak için.”

Lazarus’un kaşları çatıldı. “Sen de tehlikedesin.”

“Bu hafta çıkmadan beni öldürecektir,” dedi Pansy duygusuz bir sesle ve çayından bir yudum aldı. “Beni ve her kimin ona ihanet ettiğini ya da yoluna çıktığını düşünüyorsa. Siz de adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur. Tommy’yi sizinle ve Bayan Dews ile konuşmasına engel olmak için öldürdü zaten.”

Lazarus kaşlarını kaldırdı, alarına geçmişti. “Bayan Dews mu?”

Pansy fincanını dikkatle tepsinin üzerine bıraktı. “Sanırım Bayan Yediveren, Bayan Dews’u St. Giles’da bir tür rakip olarak görüyor. Bayan Dews’un, satmak ya da genelevde çalıştırmak isteyeceği çocukları kurtarması pek hoşuna gitmiyor. “

“Temperance Dews’un peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?”

“Düştü bile.”

“Ne?” Lazarus kaşlarının gerildiğini hissetti. Pansy’nin gözlerinde korkunç bir üzüntü vardı.

“Kızlardan biri bu gece genç bir kızı getirdi. Bayan Dews’un üzerine titrediği var ya.”

“Mary Whitsun,” dedi Lazarus.

“Evet. Bayan Yediveren buradan giderken kızı da yanında götürdü.”

Lazarus ayağa fırlayarak kapıya koştu. Pansy’nin son sözleri kulaklarında yankılandı.

“Sanırım Bayan Dews’a darbeyi bu kız aracılığıyla indirecek.”

On Dokuzuncu Bölüm

“Hissettiğiniz şey yaşadığınız kaybın üzüntüsü,” dedi Meg.

“Hissettiğiniz sevgi. Ve...” diye devam etti küçük mavi kuş odaya geri dönüp de Kral’ın eline konarken.

“Bu da sevgidir.”

“Anlamıyorum,” dedi Kral.

“Şimdi ne hissediyorsunuz?” diye sordu Meg.

Küçük kuşun başını nazikçe okşayan kralın kaşları çatıktı.

“Sevinç. Mutluluk.”

“Bu sevginin sevinci,” diyerek gülümsedi Meg. “Kuşa karşı olan sevginizi anlayabilmeniz için onu serbest bırakmalısınız. Ve buna karşılık kuş size olan sevgisini geri dönerek gösterecektir.”...

—Kral Kilitli Yürek’ten

Yüce Tanrım,

Temperance’ın dizlerinin bağı çözüldü. Dehşet içindeydi. Lütfen Mary Whitsun’a bir şey olmasın. Gözümün bebeği Mary Whitsun’a.

Nell ona sarılarak teselli etmeye çalıştı. Leydi Hero’nun yüzünde endişe vardı. Bay St. John, Leydi Caire ve yanındaki beyefendiyi içeri aldı ve Winter’la yaptığı kısa konuşmanın ardından Temperance’a ciddi gözlerle baktıktan sonra Leydi’ye yurdun üst katına çıkan merdiveni gösterdi.

Winter'ın herkesi mutfağa yönlendirmesiyle Temperance ilk bulduğu iskemleye çöktü.

Mary'yi kurtarması gerekiyordu ama Mary'nin nereye gittiğini bilmedikten sonra bunu nasıl yapabiliirdi?

“Onu aramamız gerekiyor,” dedi Winter.

“Mary'nin almaya gittiği bebek nerede?

Mutfak kapısı çalındı.

“Temperance!”

Bu Caire'in sesiydi. Temperance ayağa fırlayarak kapıya koştu ve titreyen elleriyle sürgüsünü geri çekti. Kapıyı açar açmaz da Lazarus'un kollarına atıldı. Bir an için hiçbir şey yapamadan sadece durdu ve titredi. İri ve sıcaktı ve ona ihtiyaç duyduğu anda çıkıp gelmişti.

Caire onu göğsüne çekti. “İyi misin?”

“Hayır,” dedi Temperance başını sallayarak. “Mary Whitsun kayıp.”

Lazarus eliyle kadının çenesini kaldırdı. “Biliyorum. Bayan Yediveren'in elinde.”

“Ne?”

“Bayan Whiteside'in evinden geliyor. Bayan Yediveren, Bayan Whiteside'm ta kendisi. Anlaşılan o ki Mary Whitsun'ı oraya fahişelerden birinin yardımıyla getirtmiş.”

“Hemen gitmemiz gerekiyor,” dedi Temperance kapının arkasında asılı duran pelerinini alarak.

“Bekle. Bir şey daha var,” dedi Caire onu kolundan tutarak. Ama konuştuğu asıl kişi Winter'dı. “Katil Bayan Yediveren.”

Temperance Lazarus'un yüzüne bakakaldı. “Marie'nin katili mi? Hani şu?...

Lazarus başıyla onayladı.

Temperance bir hıçkırıktan sonra kendini toparlamaya çalıştı. “O zaman durum çok daha acil demektir.”

“Evet,” dedi Caire yumuşak bir sesle. “Ama bu bir tuzak da olabilir. Bayan Yediveren’in sana bir garezi olduğu kesin.”

“O zaman oraya gitmesi doğru olmaz,” dedi Winter heyecanla.

Temperance öfkeyle ona döndü. “Oraya gitmem doğru olmaz mı? Burada bahsettiğimiz kişi Mary Whitsun! Tuzak olsun, olmasın, onu o kadının elinde bırakmam mümkün değil.”

Winter karşı koyacak gibi oldu ama Caire onu sakinleştirdi. “Ben onunla gider güvende olmasını sağlarım.”

“Söz verir misiniz?”

“Hayatım üzerine.”

“Uşaklarımı da yanınıza alabilirsiniz.”

Hepsi sesin geldiği yöne döndüler. Leydi Caire yanındaki beyle birlikte küçük mutfığa girmişti. Arkasında iki tane iri yarı adam duruyordu. Gözleri bir an için Lazarus’unkilerle karşılaştı.

Lazarus başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

Caire, Temperance’ın elini tuttu ve peşlerindeki uşaklarla birlikte kapıdan gecenin içine çıktılar.

“Mary Whitsun’dan ne istiyor olabilir?” diye sordu Temperance hızlı adımlarla ilerlerken soluk soluğa.

Caire başını salladı. “Sadece yem olarak kullanıyor da olabilir. Böyle bir durumda tehlikede değil demektir.”

Temperance ürperdi. “Ama Bayan Yediveren’in benden nefret ettiğini söylemiştin.”

“Pansy’nin dediğine göre öyle.” Sokağın köşesine vardıklarında Caire tereddüt ederek etraflarına baktı. “Tommy Pett’i de öldürmüş.”

“Ah, Tanrım.” Temperance içinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı.

Bugüne kadar Mary’ye onu ne kadar çok sevdiğini neden hiç söylememişti? Neden onu kendinden hep uzak tutmuştu? “O zaman sırf benden intikam alabilmek için bile onu öldürebilir.”

Lazarus cevap vermedi, sadece Temperance’ın elini sıktı.

Yolculukları saatler boyu sürmüş gibi gelse de yalnızca birkaç dakika sonra hep birlikte Bayan Yediveren'in içki dükkânına varmışlardı.

Lazarus kapıya baktı ve bastonundaki bıçağı çekti.

"Arkamda kal," dedi Temperance'a. "Siz ikiniz," çenesiyle uşakları işaret etti, "iki yanıma geçin."

Temperance başıyla onayladı ve Caire'in ayağıyla kapıyı iterek açmasını izledi.

İçeride gördükleri şey tuhaftı. İçki dükkânı neredeyse boştu ama ters dönmüş masa ve iskemleler burada bir kavganın olduğuna işaret ediyordu. Yerde iki ceset yatıyordu, bunlar Bayan Yediveren'in korumalarıydı. Tek gözlü garson kız bir masanın kalıntıları altına saklanmıştı. Odanın tam ortasında St. Giles Hayaleti duruyordu. Kılıcının ucu son korumanın boğazındaydı. İçeri girmeleriyle birlikte hayalet onlara siyah maskesinin ardından baktı fakat ne hareket etti ne de bir şey söyledi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye bağırdı koruma ağlamaklı bir sesle. "Bayan Yediveren senin geleceğini duyunca arka kapıdan kaçtı. Şu anda her yerde olabilir."

Hayalet kılıcının ucunu adamın boğazına hafifçe bastırınca boynundan aşağıya bir damla kan süzüldü.

"Yapma!" diye bağırdı garson kız. "Lütfen, Davy'ye zarar verme!"

Uşaklar huzursuzlukla Caire'a baktılar.

"O zaman ona Bayan Yediveren'in nerede olduğunu söyleyin," diyerek araya girdi Caire sakın bir sesle.

Temperance, hayaletin ağzının kenarında alaycı bir onaylama ifadesi görür gibi oldu.

"Seni bulmaya gitti," dedi kız Temperance'ı göstererek.

"Nereye?" diye sordu Temperance.

"Yurda," diye cevap verdi kız. "St. Giles'dan ebediye ayrılmayı sağlayacağını söyledi."

Temperance kaşlarını çatarak Caire'a baktı.

"Yalnız mıydı? Yanında bir kız var mıydı?"

"Senin kızlarından biri vardı," dedi garson kız. "Şimdi Davy'mi rahat bırakın. Kadın burada değil!"

"Eve dönsek iyi olur," dedi Lazarus sertçe.

"Peki, neyin peşinde?" diye bağırdı Temperance. Bayan Yediveren'in kaçarken Mary'yi de yanına almış olması sırtının ürpermesine neden oldu.

"Bilmiyorum," dedi Lazarus hayalete bakarak. "Bizimle birlikte misin?"

Maskeli adam başıyla onayladıktan sonra zarif bir dönüş yaparak kapıdan çıktı ve seri adımlarla koşmaya başladı.

"Acele edin!" diye seslendi Lazarus uşaklara. Temperance'ın elini tuttu ve diğerleriyle birlikte adımlarını hızlandırdı Gece çökmüş, hava tamamen kararmıştı. Başlarının üstündeki tabelalar rüzgârın etkisiyle sallanarak ürkütücü gıcırta çıkıyordu. Arada bir bulutların arasından yüzünü gösteren solgun ayı görebiliyorlardı. St. Giles Hayaleti önden koşuyordu, ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Yurda yaklaştıkları sırada Temperance çatıların üzerinden turuncu-kırmızı renkli garip bir ışığın parladığını gördü. Önce solgun fakat yaklaştıkça parlaklığı artan bir ışıktı bu.

Hemen ardından dumanın kokusunu aldı.

"Aman Tanrım!" Korkusunu kelimelerle ifade edemiyordu. Köşeyi döndüler ve evin alevler içinde olduğunu gördüler. Dehşet dolu bir an boyunca etrafındaki bütün sesler kesildi, kulaklarında sadece tuhaf bir uğultu vardı. Bakışları, Maiden Lane Sokağı'nın ortasında tek başına duran Leydi Caire'a ilişti. Lazarus'un annesi, bir eli ağzında yurt binasının tepesine bakıyordu. Temperance bunu gördüğü anda kendini topladı. İnsanlar bağıırıyordu. Nell de oradaydı, kolunu sallıyordu. Temperance içerideki kargaşanın korkunç ipucu olan dumanın kokusu burnuna geldi.

“Herkes çıktı mı?” diye haykırdı Nell’e. Etrafında toplanan çocuklar vardı. “Bütün çocuklar dışarda mı?”

“Bilmiyorum!” diye karşılık verdi Nell.

“Herkesi saymamız lazım!” diye seslendi Temperance.

Maiden Lane’de büyük bir kaos yaşanıyordu. İnsanlar bağıarak bir ileri bir geri koşuyorlardı, yurdunu görmeye gelmiş olan aristokratlar St. Giles halkına karışmıştı. Bir kova hattı kurulmuştu. Yandaki binanın mahzeninde yaşayan, üstü başı perişan ayakkabı tamircisi, elindeki su dolu kovayı üniformalı bir uşağa, o da balıkçının karısına ve o da beyaz peruk takmış bir lorda uzatıyordu. Tuhaf bir görüntüydü. Temperance dönerek eve baktı.

Nefesi kesildi.

Üst kattaki pencerelerden alevler çıkıyordu, kara duman bulutları etrafı sarmıştı. O anda Winter ve St. John evden çıktılar.

“Winter!” diye seslendi Temperance.

Winter’m kucağında küçük bir oğlan çocuğu vardı. “Çocuk odalarında kimse kalmadı. Sanırım hepsini çıkardık. Çocukları saydınız mı?”

Temperance, Nell’e döndü.

“Yirmi altı, Mary Whitsun dışında hepsi tamam.”

Temperance, Lazarus’un koluna yapıştı. “O nerede? Bayan Yediveren onu nereye götürmüş olabilir?”

Lazarus’a bakan Temperance onun gözlerini binanın tepesine dikmiş olduğunu gördü “Lanet olsun.”

Aynı yere baktı. Çatının üzerinde, yırtık pırtık bir asker montu giymiş olan, uzun boylu, sıska bir kadın kiremitlerin üzerinde yürüyordu.

Maskeli Hayalet sessizce yanlarından koşarak ilerledi ve yurdun yanındaki evin içinde kayboldu.

“Mary Whitsun nerede?” Temperance yumruğunu göğsüne bastırdı. Hayır, bu olamazdı. Hiç kimse bir çocuğu böyle bir cehennemin içinde bırakacak kadar acımasız olamazdı.

Ama Bayan Yediveren yalnızdı.

Temperance ağlamaya başladı. Yüce Tanrım, Mary Whitsun yanan bir binanın içinde ölüyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Caire ve Temperance bir şey söyleyemeden gitti.

Yanan binaya girmişti.

Alt katlardaki hava nispeten temizdi ama Lazarus ahşap basamakları çıkınca dumanların etrafı sarmış olduğunu gördü. Pelerinini başının üzerine alarak bir köşesiyle ağzını kapadı ama bunun dumana karşı pek etkisi olmadı. Tıkandı. Temiz havaya çıkma isteğini bastırmaya çalıştı. Yüce Tanrım, bırak nefes almayı, önünü bile göremez haldeydi. Her yer gri dumanla kaplıydı. Gözlerini çocukların uyuduğu koridorda gezdirdi.

“Mary!”

Seslenişi sert bir öksürüğe dönüşerek ateşin gümbürtüsü içinde kayboldu. Belki de burada değildi. Belki de buraya girerek aptallık etmişti. Ama Temperance’ın çaresizliği karşısında hiçbir şey yapmadan durması imkânsızdı. Eğer kız buradaysa, onu bulacaktı.

Alevler haykıran bir canavar gibi Temperance ve erkek kardeşinin odalarının olduğu üst katı tamamen ele geçirmişti. Dumanlara yaklaşıp çürümüş merdiveni tırmanırken gözleri yanıyordu. Eğer bu cehennemden canlı çıkabilirse bu binanın bir dahaki sefere çok daha sağlam inşa edilmesi için ne gerekiyorsa yapacağını geçirdi içinden. Gözlerinden akan yaşlar alevlerin etkisiyle neredeyse anında kuruyordu.

Üst katın holü tamamen dumanla kaplıydı.

Delirmiş bir kadın bir çocuğu nereye saklardı? Lazarus dizlerinin üzerine çökerek emeklemeye başladı, gözleri yaşların etkisiyle bulanık görüyordu. Eğer kız koridorun sonunda bir yerdeyse, şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı ama Temperance'ın odası henüz tamamen yanmamıştı. En azından bir gidip bakması gerekiyordu.

Yukarı uzanarak kapı kolunu oynattı ve kapıyı omuzuyla iterek açtı. "Mary!"

Cevap olarak bir ağlama sesi geldi.

Gözleri artık tamamen kör olmuştu, o yüzden yolunu el yordamıyla bulmaya çalışırken küçük bir ayağa çarptı. Yatağın yanında, yerde bağlı bir halde yatıyordu. Küçükük bedenini onunkine yaslamak istercesine Lazarus'a sokulunca kızın elinde tuttuğu küçük kedinin tüylerini hissetti. Kılıcını bastonundan ayırarak kızın bacaklarını ve ellerini bağlı tutan ipleri kestikten sonra onu tek kolunun altına alarak merdivenlere doğru sürükledi. Alevler yüzünü yalayıp boğazından ciğerlerine geçerek içten içe yanmasına sebep olacak gibiydi. Ciğerleri acıdı. Kulağına gelen korkunç gumbürtü sesleriyle evin çökmek üzere olduğunu anladı. Kızın kollarında tuttuğu kedi kaçtı.

Temperance hiçbir zaman itiraf etmemiş olsa da bu çocuğu seviyordu.

Mary'nin küçük bedenini önünden itti. Yüce Tanrım en azından onun kurtulmasına izin ver.

"Koş! Koş, şimdi!"

Daha fazlasını söylemek istedi ama tam o anda cehennem kapılarını açmış ve onu içine almıştı.

Bina çökmek üzereydi, Caire ve Mary Whitsun hâlâ içerdeydiler.

Temperance çatının bir bölümünün yerinden koparak büyük bir gürültüyle parke taşların üzerine düşmesini izledi. Bir an için alevlerin içinden iki kişinin gölgesini seçer gibi oldu: Bayan

Yediveren'in soluk çehresi ve St. Giles Hayaleti'nin seri silüeti. Sonra ikisi de kayboldu. Temperance onlara ne olduğunu merak edecek enerjiyi kendinde bulamadı. Tüm arzusunu, umutlarını ve dualarını sadece Lazarus ve Mary'nin üzerine yoğunlaştırmıştı.

Kırılmış bir pencereden alevler çıkıyordu, arkasındaki oda alevlerin altın sarısına bürünmüştü. Kalabalık, alevlerin güm-bürtüsü karşısında sanki huşu içindeymişçesine biraz sakinleşti. Kova hattındakiler hâlâ kahramanca yangını söndürmeye çalışmakla meşguldüler ama çabalarının alevler üzerinde görünen bir etkisi olmamıştı.

Ani bir çığlık duyuldu, Temperance St. Giles Hayaleti'nin Bayan Yediveren'i yan evin içinden sürükleyerek çıkardığını gördü. Tuhaf bir görüntüydü. Bayan Yediveren çılgın bir kurt gibi karşı koymaya çalışsa da, hayalet, kadının kolunu sımsıkı kavramış sürüklemeye devam ediyordu. Bay St. John'un yanından geçirirken eldivenli parmağıyla önce yanan binayı sonra da bağırان bir kadını işaret etti. St. John'un yüzü sertleşti ve arkada bekleyen iki uşağı çağırarak katil kadını tutmak üzere yardım etmelerini istedi.

Hemen ardından St. Giles Hayaleti kalabalığın arasına karıştı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Temperance umursamadı.

"İçeri girmem gerek," dedi kimseye doğrudan hitap etmeden ve öne atıldı ancak o anda Winter'ın eli kolunu sertçe kavradı.

"Bırak beni, gideyim." Kardeşinin yüzüne yalvaran gözlerle baktı.

Winter'ın gözlerinde yaş vardı. "Hayır, kardeşim. Burada kalmalısın."

"Ama yanacak," diye fısıldadı Temperance alevlere dönerek. "O yanacak ve ben buna dayanamam."

Winter konuşmadı, Temperance dizlerinin üzerine yığıldığında bile sesini çıkarmadı. Her şeyini kaybetmiş bir halde çamurlu yere

diz çökmüş, aşkının ölmesini izliyordu. Hayatının aşkıydı ve bunu ona söylemek için artık çok geçti. Caire onun kusurlarını, öfkesini, cinsel arzularını ve kendisini olduğundan farklı biri gibi gösterme ihtiyacını bildiği halde umursamamıştı. Tuhaf, Temperance her zaman kendisini mükemmel olarak görecektir birini sevebileceğini düşünürdü. Gel gör ki, onu iyisiyle kötüsüyle, kısacası her şeyiyle bilen ve tanıyan bir adama âşık olmuştu.

Ama artık çok geçti.

Boğazı sertleşti, Temperance bir süre sonra haykırdığını anladı. Dört ayak üzerinde yanan binaya gitmeye çalıştı, Winter kolu onu engelledi.

Alevlerin ve dumanların arasından geçen küçük bir beden göründü. Mary Whitsun yanan binanın içinden bir mucize gibi çıkmıştı. Temperance'ı görür görmez ona doğru koştu.

Temperance kıza sıkıca sarıldı, ağlayarak yüzünü öptü ve aynı anda hissettiği üzüntü ve sevinçle boğulacak gibi oldu.

Mary Whitsun bir süre sonra gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. "Lord Cairehâlâ içeride. Beni kurtarmaya geldi ve çıkabilmem için beni merdivenlerden aşağıya itti. O hâlâ içeride."

O esnada büyük bir gürültü koptu ve yurdun ön cephesinin tamamı kendi içinde çökerek parçalandı.

Yirminci Bölüm

Kral Kilitli Yürek bu açıklamadan çok memnun kalmıştı. Meg'i ödüllendirmek için ona ne isterse vermeyi önerdi.

Her ne isterse.

Meg gülümsedi. "Size teşekkür ederim, Majesteleri ama istediğim tek şey küçük bir midilli ve yeterince erzak çünkü bu kocaman dünyanın nasıl bir yer olduğunu gezip görmek istiyorum."

Kral'ın bu duydukları karşısında kaşları çatıldı, Meg'i sevmeye başlamıştı. Ama ne derse desin, Meg kararlıydı:

Ertesi sabah dünyayı keşfetmek üzere yola çıkacaktı.

Bu durum Kral'i mutsuz bir ruh haline sevk ettiğinden yemeğin sonuna kadar kıza son derece ters ve kaba davrandı. Oysa Meg çok mutluydu o yüzden de Kral'ın iğneleyici tavrını görmezden geldi. Gecenin sonunda Kral'ı yemek odasında tek başına oturur halde bırakıp gitti...

—Kral Kilitli Yürek'ten

Yağmur önce çiseledi. Bir annenin uyuyan çocuğunun yanağına kondurduğu öpücük kadar yumuşaktı. Temperance yangından gelen tıslama sesini duyana kadar düşen damlaları fark etmemişti. Hızla dağılan bulutların arasından, yağmur gökyüzünden bir şelale gibi akmaya başladı. Çok şiddetliydi, düşen damlalar

parke taşlara çarpıp yeniden havaya sıçırıyordu. Alevler tıslayarak, nispet yaparcasına yağmura karşı koymaya çalışıyor, içinden büyük buhar dalgaları yükseliyordu. Daha güçlü ve insafsız olan yağmurun karşısında alevler gerilemeye başladı.

Bütün bunların ortasında, siyah bir pelerine sarınmış bir beden o buhar bulutlarının arasından, topallayarak da olsa sağlam adımlarla çıktı.

Temperance boğazını düğümleyen bir hıçkırıkla ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Duman, gümüş rengi saçlarını donuklaştırmıştı ama bu oydu. Bu Caire'dı. Kendini Winter'ın elinden kurtarıp ıslak parke taşlar üzerinde kayarak, gözleri yağın yağmurun ve kendi gözyaşlarının etkisiyle bulanıklaşmış bir halde aşkına doğru koşmaya başladı. Yaklaşınca siyah pelerinin altından, siyah tüyleri alevlerden yanmış kedinin kucagından atlayarak Mary Whitsun'a doğru koştuğunu gördü.

"Kedilerden nefret ederim," dedi Caire öksürerek.

Temperance hıçkırdı.

Caire onu sertçe yakalayıp pelerinin altından kendine doğru çekti ve duman tadındaki dudaklarıyla, yağın yağmurun altında ve herkesin önünde öptü.

"Seni seviyorum," dedi Temperance hıçkırıklar arasında. Elleriyle Caire'ın yüzünü, saçını, göğsünü yokladı, sağlam ve gerçek olduğundan emin olmak ister gibi bir hali vardı. "Seni seviyorum. Öldüğünü sandım. Buna katlanamazdım. Seninle birlikte ben de ölürdüm."

"Senin için ateşin içinden geçerdim," dedi Caire dumandan çatallaşmış, boğuk sesiyle. "Senin için ateşin içinden *geçtim*."

Temperance kahkahasında boğulacak gibi oldu, Caire onu bir kez daha öptüğünde duman ve ateş tadındaki dudakları sertti. Temperance daha önce hiç bu kadar güzel bir tat almadığını düşündü, Caire yaşıyordu.

Hayattaydı.

Caire öpüşmeyi keserek başını kaldırdı, alnını Temperance'ın alnına dayadı. "Seni hayatımdan çok seviyorum, Temperance Dews."

Daha fazlasını söylemek isterdi ama Temperance onu öpmeye başladı. Bu kez daha yumuşak ve hissettiklerinin tamamını dudaklarıyla ifade etmeye çalışarak.

"Öhö, öhö." Yanı başlarında duran birisi boğazını temizledi.

Lazarus homurdanarak öpücüğü yarıda kesti ve geri çekildi. "Evet, anne?"

Temperance gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi. Leydi Caire yanlarındaydı; yanında titreyerek duran kavalyesi, siyah bir pelerini koruma amacıyla fakat bir fayda sağlamaksızın kadının sık taranmış beyaz saçı üzerinde tutuyordu. Leydi Caire ıslak, üşümüş ve üzgün görünüyordu.

"Caire," diye fısıldadı Temperance.

Caire başını kaldırarak annesinin yüzüne baktı. "Ne var?"

"Kendini herkese teşhir etmen sona erdiyse," diye söze başladı Leydi Caire, "çocuklarla da ilgilenilmesi gerekiyor ve ayrıca Godric St. John'un dediği üzere yangını başlatan ve üç kadını öldürmüş olan deli bir kadın da var."

"İlgin her zamanki gibi yine çok dokunaklı," diye konuşmaya başladı Caire, Temperance'ın kulağını hafifçe çekmesiyle sustu. "Ah." Bakışlarını Temperance'a indirdi.

Yüce Tanrım, aristokratlar bazen ne kadar da aptal olabiliyorlardı. "Annen senin için çok endişelendi."

Caire kaşını kaldırdı.

"Seni seviyorum, Lazarus." Leydi Caire'in sesi berrak ve kararlıydı ama alt dudağı titremeye başlamıştı. "Sen benim oğlumsun. Sana olan sevgimi tüm açıklığıyla gösterememiş olabilirim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez."

Caire başını çevirip annesine baktı. Yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Temperance ona yeniden bir çimdik atmasaydı muhtemelen öyle bakmaya devam edecekti.

“Ah,” diyerek Temperance’a dik dik baktı.

Temperance manah bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Sevgili annem.” Caire öne eğilerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Bilge bir kadın bana günün birinde, sevginin gösterilmemesinin hissedilmediği anlamına gelmediğini söylemişti.”

Leydi Caire’in gözleri yaşlarla doldu. “Bu, senin de beni sevdiğin anlamına mı geliyor?”

Lazarus’un dudağının kenarı kıvrıldı. “Öyle olmalı.”

“Beni dinlediğini düşünmemiştim.”

“Söylediğin her kelime,” diye fısıldadı Caire, “kalbime kazınmıştır.”

Leydi Caire, kutsanmışçasına gözlerini kapadı. Sonra kendini toparlayarak, “Pekâlâ, bu çocuklarla ilgili olarak ne yapacağız şimdi?” dedi.

Temperance eve baktı. Yangın neredeyse sönmüştü ama yanmış harabeden arta kalan işe yarar pek bir şey yoktu. Yüce Tanrım. O anda birdenbire yirmi yedi tane çocuğun sorumluluğunu taşıdığının farkına vardı, üstelik daha bu sabah bağış yapabilecek biri arayışına girmişken, artık kendi başım sokabileceği bir evi bile yoktu.

“Şehirdeki evime yerleşebilirler,” dedi Caire. Ses tonundan şüphe seziliyordu.

Annesi buna homurdanarak itiraz etti. “Bekâr bir beyefendinin evine mi? Hiç sanmıyorum. Büyük bir kısmı benim evime gelebilirler, şimdilik.”

“Bazıları için ben de yer bulabilirim,” dedi sessizce yanlarına yaklaşmış olan Leydi Hero. “Erkek kardeşimin neredeyse hiç kullanılmayan bir evi var. Yazı kırsalda geçirmek üzere gitti.”

“Ah, teşekkür ederim!” Temperance böylesi bir cömertlik karşısında ne diyeceğini bilemedi.

“Ben de küçük olanlar için yardımcı olabilirim,” dedi Mary Whitsun. “Bir çıraklık işi bulana kadar bunu yapabilirim,” diye ilave etti titreyen dudaklarla.

Temperance elini şefkatle Mary’nin dağınık saçlarında gezdirdi. “Yurtta kalmaya devam edip, artık evimiz her neresi olacaksa, istediğin kadar süreyle yardım etmeye ne dersin?”

Mary Whitsun’ın gözleri parladı. “Bunu çok isterim, efendim.”

“Güzel.” Temperance gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

Leydi Hero onlara bakarak gülümsedi. Kızıl saçları ıslanarak omuzlarına düşmüştü ama ona rağmen bir dükün kız kardeşi olarak asaletinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Hazır olduğunuzda sizinle yeni bir yurt inşasıyla ilgili görüşmek isterim.

“Bunu ben de çok isterim,” dedi Leydi Caire. Bir an için iki leydi de birbirlerini süzdüler.

“Sizce daha büyük mü olmalı?” diye mırıldandı Leydi Hero.

“Kesinlikle öyle.”

“Ve çocukların oyun oynayabileceği bir oda da olmalı, öyle değil mi?”

“Ah, elbette,” diye cevap verdi Leydi Caire kararlı bir şekilde ve genç kadına gülümsedi.

Belli ki aralarında dile getirilmemiş bir anlaşmaya varmışlardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Temperance bir kez daha şaşkınlıkla.

“Başına işi aldın,” diye mırıldandı Caire, Temperance’ın kulağının dibinde. “Annem ve bir dükün kız kardeşi artık işlerine karışacak.”

Temperance onun bu alaylı muzipliğini görmezden gelerek duyduğu sevinçle ona sarıldı.

Yurdun bundan böyle artık bir değil, *iki* bağışçısı olacaktı.

“Eğer itirazın olmazsa yeni yurt için ben de bir katkıda bulunmak isterim.” Caire’in sesinde tuhaf bir çekingenlik vardı.

Temperance başını kaldırıp yüzüne baktı. “Teşekkür ederim. Seni de bağışçılarımızdan biri olarak görmek bizim için büyük bir şereftir.”

Caire onun dudağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra içini çekti. “Şimdi de *şununla* bir ilgilenmem gerekiyor.”

Başıyla St. John’un iki uşakla birlikte Bayan Yediveren’i tuttukları yeri işaret etti. “Burada kalır mısın?” diye sordu.

Temperance ona gülümseyerek baktı. “Hayır.”

Lazarus içini çekti. “Anne, Leydim, bize biraz izin verir misiniz, lütfen?

“Elbette,” diye cevapladı onu Leydi Hero. “Sanırım bizim de çocukları organize etmemiz gerekecek.” Kaşlarını kaldırarak başını sallayan Leydi Caire’a baktı.

Birlikte Nell ve çocukların durduğu yöne gittiler. Caire alaylı bir gülüşle kıkırdadı. “Müthiş bir ikili oluşturdular.”

“Bu, tam da ihtiyacımız olan şey,” diye cevapladı Temperance mutlulukla.

Caire, Temperance’ı yanına alarak St. John ve ellerinden kurtulmaya çalışan Bayan Yediveren’e yaklaştı.

St. John, Caire’a baktı. “Burada neler oluyor? Bu kadın yurdu neden ateşe verdi?”

“Marie’yi o öldürdü,” dedi Caire sert bir sesle. “Ve ona şantaj yapmaya kalkışan Marie’nin kardeşini de. Onu yakalamak üzere olduğumuzu fark edince buraya Bayan Dews’u da öldürmek niyetiyle geldi sanırım.”

Temperance sıksa kadına iğrenerek baktı. “Çocuklar da bina-
nın içindeydi. Benimle birlikte bir sürü insanı daha öldürecekti.”

“Evet. Bu onun umurunda değil,” dedi Caire, St. John’a bakarak. “İçki dükkânını ararsak cinayetlerle ilgili delil bulabileceğimizden eminim.”

“Buna gerek yok,” dedi St. John. Bayan Yediveren’nin üzerine giymiş olduğu kırmızı erkek paltosunu kaldırdı. Altında, elbisesinin önünün solmuş kan lekeleriyle dolu olduğunu gördüler.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Temperance eliyle ağzını kapayarak.

Bayan Yediveren daha fazla dayanamadı. Bir sürü rezil söz sarf ederek etrafına saldırmaya başladı. Delirdiğı her halinden belliydi. Onu tutan iki adam kadının hamlelerini kontrol etmeye çalıştılar. Caire, Temperance’ı arkasına alarak, onun saldırılarından uzaklaşabilmek için birkaç adım geriye gitti.

“Ben onu arabamla hapishaneye götürürüm,” diye bağırdı St. John kadının haykırışlarını bastırmaya çalışarak.

Caire onaylayarak başını salladı. “Onu sıkıca bağla.”

“Merak etme,” diye karşılık verdi St. John. “Onu elimden kaçırma riskini göze alamam.”

Adamlar vazifelerini yerine getirmek üzere harekete geçtiler.

“Gel hadi,” diye fısıldadı Caire, Temperance’ın kulağına. “Üstün başın sırsıklam ve buz gibisin. Ben de öyleyim. Bizi eve götüreceğ bir araba bulalım.”

“Ama Winter...” Temperance etrafına bakınca kardeşinin çocukları bir araya toplamakla meşgul olduğunu gördü.

Winter ablasının kendisine baktığını görünce elini kaldırıp yanına koştu. “Çocukları yerleştirme işinde Leydi Caire ve Leydi Hero’ya yardımcı oluyorum, özellikle de oğlanları. Wakefield Dükü’nün evinde kalacaklar ve orada onların başında olmam gerekecek.”

“Ben de yardım etmeliyim,” diye söze girdi Temperance.

Winter elini ablasının omuzuna koydu. “Gerek yok. Hizmetçiler, Nell ve ben halledebiliriz.”

Caire başını salladı. “Ben Temperance’ı eve götürüp sıcak bir banyo yaptıracağım.”

Winter bir süre hiç konuşmadan Caire'a baktı. Sonra ona elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Caire kendisine uzatılan eli tutup sıkı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Winter kaşlarını kaldırarak bakışlarını bir süre Caire ve Temperance arasında gezdirdi. "Ona iyi bakın," demekle yetindi.

Caire onayladı. "Bakacağım."

Winter Temperance'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yeniden çocukların yanına koştu.

"Şimdi bir araba bulalım," diye mırıldandı Caire, sonra da yüzünü eksitti.

"Lanet olsun, St. John'a Bayan Yediveren'i yakaladığı için teşekkür etmeyi unuttum."

"Ama o yakalamadı ki," diye karşı çıktı Temperance.

Bunun üzerine Caire dönüp ona baktı.

Temperance elinde olmadan gülmeye başladı. Tüm olan bitenden sonra bu çok saçmaydı tabii. "Sen evin içindeyken St. Giles Hayaleti onu yakalayıp çıkardı."

"Ne? Herkesin önünde mi?"

"Evet. Doğrudan St. John'un yanına gelip Yediveren'i ona teslim etti. Sanırım hepimiz ona engel olamayacak kadar şaşkındık."

"Ve St. John da o anda oradaydı, öyle mi?"

"Evet." Temperance ona meraklı gözlerle baktı.

Caire başını salladı. "O anda burada olmayı çok isterdim. O maskenin arkasında saklananın kim olduğunu öğrenmek çok hoşuma giderdi doğrusu."

Arabalara doğru yürürken Temperance kolunu onun beline sardı. "Sanırım bu gizemi başka bir gün çözmemiz gerekecek."

Temperance bu kadar heyecanlı olmasa, Caire'ın evine giderken arabamın içinde uyuyakalabilirdi. Lazarus'a onu sevdiğini söylemişti ama bir şey eksikti, bunu ona *göstermesi* gerekiyordu.

Araba Caire'in evinin önünde durunca adamın elini tutup konuşmadan içeriye götürdü.

"Her yerim is kokuyor," diye itiraz etti Caire geniş merdiveni birlikte çıktıkları sırada.

"Umurumda değil," dedi Temperance. "Bugün seni az kalsın kaybedecektim."

Kalbi göğsünü delercesine çarpıyordu, Temperance neredeyse bayılacağını hissetti. İkinci bir şansı vardı. Yüce Tanrım, *Caire* ona ikinci bir şans vermişti. Her ne yaparsa yapsın, yüzüne gözüne bulaştırmaması gerekiyordu. Yatak odasının kapısını dikkatle kapadıktan sonra Caire'in önüne geçerek durdu. "Sana seni ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum... hayır bunu göstermeye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Geçen hafta boyunca sürekli olarak bunu düşündüm. Seninle sevişerek kendimi aşağıladığımı düşünmem hakkında söylediklerini."

Caire konuşmak için ağzını açtı ama Temperance onu parmağıyla susturdu.

Caire kaşlarını kaldırdı.

"İzin ver." Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarını adamın dudaklarından çenesine ve ensesine doğru gezdirdi. "Lütfen, bana izin ver."

Caire hiç hareket etmeden, neredeyse nefes almadan bekledi. Temperance bunun ona acı verdiğini biliyordu ama yine de durmadı. Ona, dokunmanın, özellikle de *kendi* dokunuşlarının acı vermeyeceğini, aksine aynı zamanda çok zevk veren bir şey olduğunu öğretmesi gerekiyordu ve bunu yapabilmenin tek yolu da ona bunu göstermesiydi.

"Bir yolunu bulabilecek miyim diye görmek istedim," dedi Temperance, Caire'in pelerininin bağlarını çözerken bakışlarını gözlerinden ayırmadan. "Sana acı vermeden bunu yapabilmenin."

Caire başını salladı. "Önemli değil."

"Benim için önemli."

Pelerinin kordonu açılırken hafif bir hışırtı duyuldu. Pelerini adamın omuzlarından indirip şapkasıyla birlikte özenle iskemlenin üzerinde duran mumun yanına bıraktı. Caire'ye döndüğünde onun hâlâ yerinde durduğunu ve kendisini meraklı gözlerle izlediğini gördü. Elbiselerinin geri kalanını üzerinden çıkarmak için herhangi bir hamlede bulunmamıştı.

“Sen beni iyileştirdin,” dedi Temperance, yutkunarak ellerini adamın omuzlarına koydu. Bu seferki tepkisi daha yumuşaktı, sanki hissettiği acıya karşı direnmeye çalışıyor gibiydi, hatta acısı biraz olsun hafıflemiş bile olabilirdi. Temperance'ın umudu ikinci seçenekten yanaydı.

“Sen beni yıllar süren acımdan sonra yeniden bütünleştirdin. Ben de senin için aynı şeyi yapmak istiyorum.”

Ceketini, yeleşini ve boyun bağını ağır, nazik hareketlerle çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığı sırada, adamın, parmak uçlarının altında titrediğini hissetti. Bir an için cesaretini kaybeder gibi oldu. Ya ona dokunması daha çok acı verirse?

Başını kaldırıp Caire'in yüzüne baktı.

“Pekâlâ,” dedi Caire. “Ama bu bir işe yaramazsa hayal kırıklığına uğrama, lütfen. Ne olursa olsun seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Caire'in, ona yapmak istediği bu şey karşısındaki sakin kabul lenişi gözlerinin yaşla dolmasına neden oldu. Ne olursa olsun bunu birlikte yapacaklardı ve en azından bunu bilmek Temperance'ın kendini daha iyi hissetmesi için yeterliydi.

Adamın giysilerini üzerinden teker teker çıkarırken hiç ses çıkarmadılar. Sıra iç çamaşırlarına geldiğinde Temperance nefes nefeseydi ve Caire şimdiden sertleşmişti. Üzerinde kalan son giysiyi de çıkarırken Temperance'ın eli titriyordu.

Bir adım geri çekilerek Caire'a baktı.

Çıplak bedeni olağanüstüydü. Gümüş rengi saçları omuzlarına dökülmüştü, göğüs uçlarına degecek kadar uzamışlardı. Buna karşın vücudunu kaplayan kılları neredeyse simsiyahtı.

Göğüslerinin arasındaki bukleler, vücuduna elmas şeklinde dağılmıştı. Sert karnı tüysüzdü ama göbek deliğinin hemen altında yeniden beliren siyah tüyler ince bir çizgi halinde aşağılara uzanarak erkekliğinin etrafını sarıyordu. Bacakları uzun ve güçlü, omuzları geniş ve kashydı. Ve gözleri, yüce Tanrım, gözleri! Mavi safirler gibi parlıyor, Temperance'ın bir sonraki hareketini beklercesine sessizce izliyorlardı.

"Fazla ileriye gidersem söyle," diye fısıldadı Temperance. "Eğer çok fazla acı verirse, durmak istersen."

Adamın koyu safir rengi gözlerinde güven vardı. "Söylerim."

Temperance avuç içlerini onun çıplak bedenine yaslayarak yatağa oturması için onu nazıkçe geriye itti. Bu noktada adamın irkilmesini bekliyordu ve görmezden geldi, Caire derin bir nefes alırken ellerini onun sıcak teninin üzerinden çekmedi. Caire yatağın üzerine oturunca Temperance ellerini yavaşça gövdesinde gezdirmeye başlayarak teninin yumuşaklığını ve tüylerinin gıdıklayıcı temasını hissetti. Gece mavisine dönen gözlerine bakarak durdu ve sonra ellerini yeniden göğsüne kaydırdı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Temperance. "Çıplak bedenini seyretmeyi o kadar uzun zamandır istiyorum ki."

Caire'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı ama yanıt vermedi. Derin nefes aldı. Temperance'ın ellerinin altındaki göğsü inip kalkıyordu. Canlı ve hayat doluydu ve şu an için her şeyiyle ona aitti. Hafifçe iterek yatağa uzanmasını istedi.

Caire'in gözleri kısıldı ama itaatkâr bir tavırla yatağa yattı.

Temperance şifonyerin yanına giderek düzgünce katlanmış boyun bağlarını buluncaya kadar aradı. Beş tanesini çekmecenin içinden alarak büyük yatağın yanına döndü.

“Sen beni bağladığında, benimle sevişmeni karşılık veremedен kabullenmek zorunda kalmıştım. Şimdi aynısını sana yapmak istiyorum.”

Caire’in gözleri irileşti ama başını kararlı bir şekilde olur anlamında salladı.

Temperance sağ ayak bileğini yatağın ayakucuna bağlamaya başladı. İşini bitirince başını kaldırıp ona baktı. Diğer ayağını ve iki kolunu da bağladı. Düğümleri, Caire istediği takdirde çöze-bilsin diye yeterince gevşek bırakmıştı. Bunun bir önemi yoktu. Ashında yapmak istediği tek şey ona çaresizlik hissini tattırmaktı.

Bu düşünceyle elinde son kalan boyun bağıyla birlikte yatağa yaklaştı.

Kumaşı gözlerinin üzerinden başının arkasında sıkıca bağla-madan hemen önce adamın ıslıl ıslıl parlayan safır gözlerini gördü. Parmaklarıyla yanağını okşadı. “Böyle iyi mi?”

Caire boğazını temizledi. “Ah, evet.”

Sesi duygu yüklüydü. Beklenti dolu.

Temperance bir adım geri çekilerek eserine baktı. Caire’in vücudu yatağın neredeyse tamamını kaplamıştı. Kollarını tek bir direğe bağlamıştı, yumruklarını sıkarak başının üzerine uzattığı kollarındaki kasları hareket ettiriyordu. Yüzündeki bağ kaşlarından başlayarak burnunun yarısını kaplıyordu. Bir sonraki hareketi beklerken dudakları aralanmış, çıkaracağı seslerden bir sonraki hamlesini anlamak istercesine yüzünü Temperance’a çevirmişti.

Caire’in kendisini bağladığı zamanki hislerini hatırlayarak ürperdi, duyuları karanlıkta hassaslaşmıştı. Adamın geniş göğsü inip kalkıyordu. Penisini kalın ve kızarmış bir halde dümdüz kar-nının açık renkli tenine yaslanmıştı.

Yüce Tanrım, sadece ona bakması bile ıslanmasına yetti. Ha-yatında ilk kez bu kadar uyarılmış olmaktan hoşnuttu. Gözlerini kapayarak ağırlaşan göğüslerinin ve birbirine değen kalçalarının verdiği hazzı tattı. O buydu işte, hoşlansın ya da hoşlanmasın, o

seksi isteyen ve buna ihtiyaç duyan bir kadındı. Seksi seven bir kadındı. Bu gece kendine ait olan ve bugüne dek hep iğrenerek baktığı bu yönünü, sevdiği erkeği iyileştirmek için ortaya koyacaktı.

Usulca üzerindeki giysilerini çıkarmaya başladı: Korsajını, eteğini, korsesini, balenlerini, iç eteğini, çorap ve ayakkabılarını. Kombinezonunu çıkardığında Caire'ın burun delikleri irileşti. Uyarılışmanın kokusunu alabiliyor muydu? Temperance kendi kokusunu alabiliyordu, hafif ve ekşi. Genelde kendi kokusundan ve ıslaklığından çok utanırdı, bu utancı üzerinden attı.

Bunu yapabilmek için cüretkâr ve korkusuz olmalıydı.

Bir süre kıpırdamadan, ona hiç dokunmadan, belli belirsiz soluklanarak yatağın yanında durdu, onu izleyerek kendi vücudunu hissetti. Sonra parmağını adamın göğüs ucuna değdirdi, onun daha önce Temperance'a yaptığı gibi. Bu dokunuşla adamın göğsü yükseldi ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni seviyorum." Soluk teniyle tezat oluşturan koyu renkli küçük göğüs ucunun etrafında daire çizdi. Dokunduğu anda kardı. Temperance nefeslendi, göğsü bir anda gerildi. Bu güçlü ve yalnız adam, hem fiziksel hem de ruhsal açıdan şu an onun merhametine kalmıştı. Yanlış bir hareket yaparsa onu çok kötü incitebilirdi, ona zarar verebileceğini bilmek harika ve garip bir duyguydu.

Her nasılsa, bir mucize gerçekleşmiş ve adam onu umursamıştı.

"Her şeyini." Eğilerek ağzını göğsüne bastırdı, hissettiklerini ona aktarmaya çabalayarak öptü, dudaklarıyla okşadı. Göğüs ucunu yaladı, diliyle daireler çizerek onu, Caire'ı tattı. Bu küçük et parçasını dudaklarının arasına alarak usulca ısırırken adamın hızlanan soluklarını dinledi.

"Sanırım oturma odamda beni şaşkınlığa uğrattığın ilk gecedен beri seni seviyorum."

Temperance'ın nefes alış veriş de hızlandı ama bu yeterli değildi. Yeterine yakın bile değildi. Yatağa tırmanarak kasiğının

üzerine bindi, Caire kasığını yukarı doğru bastırduğında bunu hiçe sayarak biraz aşağı kayd, bacakları onunkilerin iki yanındaydı.

“Ya da arabanda bana o ilk yüz kızartıcı sözleri söylediğinde.” Üzerine uzandı, memeleri yanmakta olan penisini ezdi, kolları adamın iki yanına uzanmıştı ve ona tüm bedeniyle dokunuyordu. “Hatırlıyor musun?”

“Ev-vet,” diye tısladı adam.

Adamın bedeninin ürperdiğini hissetti, yumuşak bir dokunuşuyla bile canını acıttığını biliyordu yine de bedenini onunkine bastırdı. Göğsünü yalarken dudaklarının altında hızla atan kalbini hissettiğinde gözleri yaşlarla doldu. Ona acı veriyordu ve bundan nefret ediyordu ama ona yeryüzündeki en büyük sevgiyle acı veriyordu.

“Neden bahsettiğini hatırlıyor musun? Önünde diz çöküşümü nasıl anlattığını?”

Adam titredi.

Göbek deliğinin çevresini öperken saçlarını onun göğsünün üzerine saçtı. Adamın dudaklarından kısık bir ses çıktı, belki de bir inilti ama Temperance durmadı. Uyluklarının kasığıyla birleştiği noktaya indi ve bir kedi gibi yalamaya başladı. Biraz daha büküldü, bacaklarını bacaklarının üzerine koyarak yerleşti, ayakları yatağın diğer ucundan aşağı sarktı, göğüsleri şu anda sert uyluğunun tam üzerindeydi.

“Önüne diz çöktüğümde ne yapacaktım?”

Adamın bedeni hareketsiz durdu. Temperance özenle, sertleşmiş penisinin ucunu yaladı, dilinin altında zonkluyordu. Onu diliyle ıslattı ama tümüyle ağzına almadı. Adamın nefesi hırıldamaya başlamıştı, bunun acıdan mı yoksa uyarılmaktan mı olduğuna karar veremedi.

Belki de artık bir önemi yoktu.

“Söylediklerin beni çok tahrik etmişti,” diye fısıldadı. “Hem utanmış hem de çok heyecanlanmıştım. Bana yepyeni bir dünya

sunmuştun. Özgür olabileceğim bir dünya. Senin de özgür olmanı istiyorum.”

Başını bacaklarının arasına sokarak hayalarını öptü, onun misk kokusunu içine çekti. Sonra başını çevirerek dudaklarını önce bir uyluğunda sonra da diğerinde gezdirdi, dokunulmadık bir nokta, sevilmedik bir yer bırakmadı. Ayaklarına ulaştığında büyük ama son derece zarif bir eğime sahip olduklarını görerek şaşırdı, kendi gereksinimiyle sınırlı olmuştur. Lazarus artık ürpermiyordu, başını kaldırıp baktığında yatak başını sınırsız tuttuğunu gördü ve kırmamasından korktu.

Şimdi.

Yukarı tırmandı, bir elini adamın omzuna koyup dengelerken diğeriyi içine girmesini sağladı. Bu birleşmeyle birlikte ikisinin de nefesi kesildi.

“Seni seviyorum,” diye inledi Temperance.

Onu içine, daha derinlere alırken gözlerinden yaşlar boşaldı. Poposunu kaldırarak adamın dışarı çıkmasını sağladıktan sonra kendini yine onun üzerine bıraktı. Hemen ardından bir battaniye gibi üzerine serilerek tenini her yerine değdirmeye çalıştı. İçinde durmasını sağlamak için bacaklarını kıvrması gerektiğini keşfederek bunu yaptı, yine de bedeninin her yerine değebiliyordu. Baş göğsünde, sıcak erkekliğini alıp içinde, kalp atışlarını dinleyerek kıpırdamadan yattı.

Adam altında nefes nefeseydi.

Başını hafifçe kaldırarak dudaklarını rahatlatmak istercesine çenesinde gezdirdi. “Her şey yolunda mı?”

Adam cevap vermedi. Elleri hâlâ kasılıydı ve harcadığı çabayla üst kol kasları gerilmişti. Ellerinin bağların etrafında kıpırdandığını görerek kendini çözüp çözmeyeceğini merak etti. Sert erkekliği içinde hayat dolu bir şekilde zonkluyordu.

Adam sakinleşerek üzerinde yatmasına izin verdikten sonra Temperance harekete geçti. Kalçasını hafifçe çevirerek, yukarı aşağı oynattı, dalgaların dev kayalara vuruşu gibi bir hareketti bu.

Nefesli bir sesle mırıldanarak adamın boynunu yaladı, sevişirken onu rahatlattı. İçinde hafifçe kıpırdandı. Temperance bunu sonlandırmayı istedi, buna ihtiyacı vardı. Aynı zamanda ihtirası da artıyordu. Bir yandan ona olan hislerini iletmeye çabalarken bir yandan da bedenini onunki üzerinde oynatarak adamın bedeninden faydalanmaya başladı.

Caire'dan bir ses çıktı, bir hıçkırma olabilirdi. Temperance gözlerini kapayarak ıslak yüzünü onun çenesine sürttü.

“Temperance.” Adam yüzünü çevirerek dudaklarını yakaladı. “Yüce Tanrım. Temperance!”

Temperance onu mutlulukla öperken dilini ağzına bastırmasına ve kontrolü az da olsa eline almasına izin verdi.

İçini dolduran erkekliğine odaklanırken hareketleri yavaşladı ve kasılmaya başladı, kalçası adamın uyluklarında, adamın dili de onun ağzındaydı. Güneşin doğuşu gibi doğal ve yavaş yavaş başlayan sıcaklık, Temperance'ın merkezinden bütün vücuduna yayıldı. Adamın ağzına doğru sessizce hıçkırırken farkına varmadı. Adamın içine boşaldığını, bütün kaslarının kendininkilere doğru kasıldığını hissetti. O da doruğa ulaşmıştı, öpmeye devam etti. Yavaşça, usulca. Hislerini bedeniyile anlatmaya devam ederek.

Adam rahatladı, kasılmaları sona erdi, Temperance hassaslaşmış ıslak vücuduyla adamın üstünde yatmaya devam etti, vücut sıvıları birbirine karışmıştı. Temperance onun ellerini çözmeyi akıl etti.

Çenesinin altına başını yerleştirerek sessizce yatmaya devam etti, penisi hâlâ içindeydi. “Seni seviyorum, Lazarus Huntington. Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Sana dokunmam hâlâ acı veriyor mu?” diye sordu Temperance uzun bir süre sonra.

Caire ve o yıkanıp yemek yedikten sonra bir kez daha sevişmişlerdi, şu an çıplak bir halde adamın yatağında yatıyorlardı. Temperance yan dönmüş halde yatarken bacakları Caire’in bacaklarına dolanmıştı, elleri adamın göğsündeydi. Ona dokunmaya doyamıyordu.

Caire başını çevirdi, safir rengi gözleri kadıninkilerle birleşti. “Hayır, dokunuşların bana artık acı vermiyor. Sanırım beni gerçekten iyileştirdin. Biraz sızlasa da hissettiğim şey acı değil.” Temperance’ın elini yakalayarak parmaklarını göğüs ucunda gezdirdi. “Aslına bakarsan tam aksini söyleyebilirim.”

Temperance’ın içi mutlulukla dolsa da yüzündeki ciddi ifade değişmedi. “Emin misin? Belki de dayanıklılığını biraz daha denemizde fayda vardır.”

Caire’in dudakları hınzırca kıvrıldı. Temperance’ın parmak uçlarını dudaklarına götürerek kadını kıvrandırıcaya kadar teker teker öptü. “Bu bir meydan okuma mı, hanımefendi?”

Bu flörtleşmenin etkisiyle kalbi hızla atmaya başlayan Temperance, vakur bir tavırla bakışlarını indirdi. “Belki de.”

“O halde sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapmalıyım,” derken sesi ciddileşmişti. Yüzünü kaldırdığında az önceki alaycılığından eser kalmamıştı. “Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

“Uğratmayacaksın,” diye fısıldadı Temperance.

Caire acı çekermiş gibi gözlerini yumdu. “Sanırım kendi tercihinle seçeceğin bir erkek değilim ben.”

Temperance onun yanağını avuçladı. “Bunu neden söylüyorsun?”

Caire gözlerini açarak hızlı bir hareketle onu altına yuvarladı. “Çünkü ben bencil ve kibirliyim, sana veya ailendeki erkeklere hiç benzemiyorum. Bunu bilmediğimi sanma sakın. Seni hak etmiyorum, Temperance ama bunun bir önemi yok. Beni sevdi-

ğini söyledin ve ben de ne şimdi ne de sonsuza dek bu düşünceni değiştirmene izin vereceğim.”

Ağır bedeni kadının üzerinde, bacakları yana açılmış bacaklarının arasındaydı ve Temperance onun yeniden hazır olduğunun farkındaydı. Bu kendi isteklerini zorla kabul ettirmeye yönelik, üstünlük taslayan bir pozisyondu.

Temperance onun yüzüne bakarak gülümsedi. “Seni seçmediğimi düşündüren şey nedir?”

Caire’n kaşları çatıldı. “Ne?”

Temperance parmaklarını adamın parlak saçları arasında gezdirdi. “Sen tam olarak benim istediğim, ihtiyaç duyduğum erkeksin. Dürüst, güçlü ve aynı zamanda korkusuzsun ve benim korkularımı da yok ediyorsun. Bahane ve özürlerin arkasına saklanmama izin vermiyorsun, kendimle ve seninle yüzleşmemi sağlıyorsun. Seni seviyorum, Lazarus. Seni seviyorum.”

“O zaman evlen benimle,” dedi Caire hiddetle.

Temperance nefesini tuttu. Mutluluğa o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse elini uzatıp onu tutabilecekti. “Ama... annen ne olacak?”

Caire kibirle kaşını kaldırdı. “Ne olmuş anneme?”

Temperance dudağını ısırdı. “Ben asil biri değilim, asaletin yakınından bile geçmiyorum. Babam bir biracıydı. Eminim ki annen ve cemiyetin geri kalanının tamamı benimle evlenmene karşı çıkacaktır. Üstelik yangından sonra, bugün üzerimde kalan elbiselerden başka benim diyebileceğim hiçbir şeyim yok!”

“Bu tam doğru sayılmaz,” diye karşı çıktı Caire. Gözleri perdeli yatağın loşluğunda ışıldadı. “Son derece güzel bir piyanon var.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle,” diyen Caire burnunun ucunu öptü. “Birkaç hafta önce sana sürpriz yapmak için sipariş etmiştim ve yangından önce de teslim edilmediğine göre? Teslim edilmedi, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“İşte bak, gördün mü?” dedi kısık sesle. “Artık bir piyanon ve bir takım da kıyafetin var, bu da benimle evlenmen için yeter de artar bile.”

“Ama piyanoyu sen aldın!” Temperance yüzüne yayılan tebessüme engel olamıyordu. Bir piyano mu? Lazarus kendine bencil diyebilirdi ama bu bugüne kadar aldığı en güzel hediye idi.

“Piyanonun nereden geldiğinin hiçbir önemi yok, Bayan Dews,” diyerek karşılık verdi Lazarus. “Önemli olan ona sahip olmanız. Cemiyete gelince de, cehenneme kadar yolu var. Bahse girerim ki benimle evlenecek bir kadın bulmuş olmam bu skandalı bile alt edecek niteliktedir.”

“Peki ya annen?”

“Annem de evleniyor olmamdan yeterince mutlu olacaktır.”

“Ama...”

Caire vücudunu ıslaklığına yasladığı anda Temperance ne söyleyeceğini unutmuştu bile.

“Ah!”

Adamın öylesine yakın duran yüzüne ve başlarının yanına bir perde gibi inmiş olan saçlarına baktı.

“Benimle evlenir misiniz, Bayan Dews?” diye fısıldadı Caire. “Ve beni bu yalnız ve sevgisiz hayattan kurtarır mısınız?”

“Eğer sen de beni sadece iş ve sorumlulukla dolu mutsuz hayatımdan kurtaracaksan, evlenirim.”

Caire’in gözleri parladı ve onu tutkuyla öpmeye başladı. Sadece konuşabilecek kadar geri çekildi. “O halde benimle evleneceksin, öyle mi, benim tatlı Bayan Dews’üm?”

“Evet,” diyerek güldü Temperance. “Evet, seninle evleneceğim ve yaşayacağımız son güne kadar seni seveceğim, sevgili Lord Caire.”

Aslında daha fazlasını söylemek istiyordu ama Caire onu yeniden öpmeye başlamıştı. Zaten bir önemi de yoktu. Önemli olan tek şey birbirlerini sevmeleri ve birbirlerini bulmuş olmalarıydı.

Son Söz

Aradan bir yıl geçti ve Kral Kilitli Yürek bu zaman zarfında gittikçe daha somurtkan biri haline geldi. Saray eşrafını bir bir göndererek yanında sadece birkaç bilge adamın kalmasına izin verdi. Güzel cariyelerinden bıktı, onlar da ağlayarak sarayı terk etmek zorunda kaldılar. Altın taht odasında, kadife kaplı tahtında otururken neden böyle hissettiğini anlamaya çalıştı. Ona arkadaşlık eden tek varlık küçük mavi kuştu fakat bir kuşun konuşabilme, gülme ya da gülümseme gibi yetenekleri yoktu. Günün birinde, taht odasının kapısı hafifçe vuruldu, Kral dışarıda bekleyeni içeri çağırdığında, karşısında Meg beliriverdi.

Oturduğu yerde önce hızla doğrulan kralın geniş omuzları aniden çöktü, yüzünde küskün bir ifade vardı.

“Nerelerdeydin?”

“Ah, biraz orada, biraz burada ve dünyanın her yerinde,” dedi Meg neşeyle. “Harika zaman geçirdim.”

“O halde yeniden gideceksindir?” diye sordu kral.

“Belki evet, belki hayır,” dedi Meg, Kral’ın ayaklarının dibine otururken.

“Ben yokken kendinizi nasıl hissettiniz?”

“Kaybolmuş. Bomboş,” dedi Kral.

“Peki ya şimdi dönünce?”

*“Mutlu. Sevinçli,” diye homurdandı Kral Kilitli Yürek,
Meg’i kucığına çekip onu gürültüyle öperken.
“Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?” diye fısıldadı Meg.
“Aşk. Sevgi,” diye cevap verdi kral. “Bu gerçek ve ebedi
sevgidir, benim tatlı Meg’im. Benim kraliçem olur musun?”
“Ah, evet,” dedi Meg. “Çünkü beni huzurunuzla çağırdığınız
ilk andan itibaren sizi delicesine sevdim. Evlenip sonsuza
kadar mutlu olacağız.”
Ve öyle de oldu.*

ÜÇ HAFTA SONRA...

Silence en zorunun sabahlar olduğunu keşfetti. Asla yataktan kalkmak için bir sebep bulamıyor gibiydi. Yattığı yerden tavanı seyrediyordu. William gitmişti, dört haftadır denizdeydi ve hâlâ bir mektubu bile gelmemişti. Bu çok olağandışı bir durum değildi ama bu kez tüm seyahati boyunca yazmayacak olması ihtimali de vardı. Concord, göndermiş olduğu kısa mektup dışında onunla hiç konuşmamıştı. Silence da o mektubu, erkek kardeşine olan duygularını zedelemesin diye okumadan yakmıştı. Asa’dan haber yoktu.

Silence içini çekerek yan döndü ve bir sineğin yatak odasının penceresine çarpmasını izledi. Temperance, yanına gidip düğünü planlamaya yardım etmesinden mutlu olacaktı. Üzücü olan, Temperance’ın Lord Caire ile olan mutluluğun onun William ile yaşadığı ayrılığa büyük bir tezat oluşturmasıydı. Ablasını kıskanmak Silence’ın kendini kötü ve çirkin hissetmesine neden oluyordu.

Winter iki kez uğrayarak sabırla, ondan kimsesiz çocuklarla ilgili işlerde yardımcı olmasını istemişti ama...

Kapının vurulduğunu duydu.

Silence diğer odaya doğru döndü. Yatak odasından duyduğuna göre, kapı oldukça sert vurulmuş olmalıydı. Gelen kimdi? Esnafa borcu yoktu ve kimseyi de beklemiyordu. Winter şansını tekrar denemek için gelmiş olabilirdi. Yatak örtüsünü ısırdı. Eğer gelen gerçekten *Winter* ise, onu görmek istemiyordu. Evde değilmiş taklidi yapmaya karar verdiği sırada o sesi duydu: Zayıf bir miyavlama.

Bu çok garipti. Kapıda bir kedi mi vardı?

Yataktan kalkıp sokak kapısına gitti ancak henüz giyinik olmadığı için sadece bir karış kadar açtı. Kimseler yoktu, en azından o sesi yeniden duyup da yere bakıncaya kadar öyle zannetti. Ayaklarının dibindeki sepetin içinde bir bebek yatıyordu. Silence kaşlarını çatarak bakınca, bebek de tombul yumruğunu ağzına sokup somurtarak karşılık verdi. Yüzü gittikçe kızarıyordu. Bebekler hakkında fazla bilgi sahibi değildi ama ne zaman ağlamak üzere olduklarını anlayabiliyordu.

Telaşla eğildi ve sepeti yerden kaldırıp içeri alarak kapıyı kapadı. Sepeti masanın üzerine koydu, bebeği alıp inceledi, gördüğü kadarıyla bu bir kız çocuğuydu. Üzerinde bir elbise ve bezi vardı, kara gözleri ve şapkasının altından görünen siyah bukleli saçlarıyla oldukça güzel bir bebektir.

“Saat ikiden önce ziyaretçi kabul etmiyorum,” dedi Silence küçük kıza homurdanarak ama bebeğin salladığı yumruk neredeyse burnuna çarpacaktı. Silence sepetin içine bakınca, kalp şeklindeki eski gümüş kutuyu gördü.

“Bu senin mi?” diye sordu bebeğe kutuyu tek eliyle açarken. İçinde, üzerinde *darling*⁴ yazılı bir kâğıt parçası vardı. Hepsi bu kadardı. Sepeti iyice aradı, hatta içindeki örtüleri çıkararak çırpı ama bebeğin kimliğine dair başka hiçbir ipucu bulamadı.

4 (İng) Sevgilim. (ed.n.)

“Kim benim kapımın eşiğine bir bebek bırakır ki?” diye sordu kendi kendine yüksek sesle, bebek yumruğunu emmeye devam etti. Silence’ın onu kucağında tutmasından memnun bir hali vardı. Belki de bebeğin bahtsız annesi Silence’ın kimsesiz çocuklar yurduyla olan bağlantısını biliyordu.

“O zaman seni Winter’a götürelim,” dedi Silence kararlı bir sesle. Birdenbire bu sabah kalkmak için bir nedeni olmuştu. Çok heyecanlanmıştı.

“Ve seni bulduğuma göre de ismini verecek olan yine benim.”

Bebek merak edermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Silence ona gülümsedi. “Mary Darling.”